

Tự nguyện

Contents

Tự nguyện	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	28
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	60
21. Chương 21	63
22. Chương 22	66
23. Chương 23	68
24. Chương 24	71
25. Chương 25	74
26. Chương 26	77
27. Chương 27	80
28. Chương 28	83
29. Chương 29	86
30. Chương 30	90
31. Chương 31	93
32. Chương 32	96
33. Chương 33	99
34. Chương 34	102
35. Chương 35	106
36. Chương 36	109
37. Chương 37	113
38. Chương 38	116
39. Chương 39	119
40. Chương 40	123
41. Chương 41	125

42. Chương 42	129
43. Chương 43	132
44. Chương 44	135
45. Chương 45	138
46. Chương 46	141
47. Chương 47	144
48. Chương 48	147
49. Chương 49	150
50. Chương 50	154
51. Chương 51	157
52. Chương 52	160
53. Chương 53	164
54. Chương 54	167
55. Chương 55	170
56. Chương 56	173
57. Chương 57	176
58. Chương 58	179
59. Chương 59	182
60. Chương 60	185
61. Ngoại Truyện	188

Tự nguyện

Giới thiệu

Vu Sính Đình vốn tưởng rằng mình đã bước vào một tình yêu thật sự. Không ngờ, tất cả chỉ là khởi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-nguyen>

1. Chương 1

“...thật ra tôi đã có bạn trai rồi.”

Vu Sính Đình rạng rỡ lái xe đi xem nhà mới, địa điểm là một căn hộ rộng tám mươi mét vuông trong Tứ Hoàn.

Cô đến được tòa nhà, vào thang máy ấn tầng mười tám, sau khi ra khỏi thang máy, tay cầm túi xách, đứng nhìn một lượt xung quanh. Căn hộ có cửa sổ rất lớn, bên trong ngập tràn ánh sáng, chỉ có điều vẫn chưa dọn dẹp, trên nền xi măng còn nhơm nhớp nước, đi tới đâu là nghe thấy tiếng lộp nhộp đến đó. Cả không gian trống không thuần sắc xám, trên bức tường xi măng loang lổ còn nguyên những nét gạch từ lúc xây dựng.

Đây là căn hộ mà Hứa Diễn Thần đặt được từ nửa tháng trước. Nói là đặt, thực chất là qua mấy tầng quan hệ mới tranh được, nếu thông qua cách thức môi giới bình thường thì e là có muốn sờ vào cái phòng còn khó.

Năm nay là 2006, giá nhà ở Bắc Kinh ngày càng tăng cao, trung bình giá một căn hộ kèm cả các thủ tục từ mùa xuân cũng phải ngót hơn sáu nghìn, đợi đến mùa hè đã leo lên hơn bảy nghìn, nếu không nhanh tay mà đợi đến cuối năm thì hẳn là phải hàng vạn.

Lúc này, Hứa Diễn Thần bước ra từ căn phòng bên cạnh, duỗi tay ôm Vu Sính Đình, cọ cọ chóp mũi lên vai cô: “Em thấy chỗ này thế nào?”

Vu Sính Đình hài lòng gật đầu, “Chọn được chỗ này đúng là không tồi. Đi lại tiện lợi, gần trạm tàu điện ngầm, quan trọng là cũng dễ cho anh đi làm.”

“Ừ, tháng Chín sẽ bắt đầu trang hoàng, không phải em thích có gác lửng sao.” Hứa Diễn Thần vừa nói vừa đưa tay chỉ lên tường, “Anh định bỏ bức tường này đi, thiết kế một cái gác lửng, đến lúc đấy cho thêm cái tivi làm phong nền.” Thấy Vu Sính Đình nhoẻn miệng cười, anh ta vui mừng khôn xiết.

Hứa Diễn Thần khẽ cười một tiếng, vùi đầu vào cổ cô rồi nói: “Dù sao cũng tùy hết vào ý em, đợi mấy năm nữa anh đổi cho em một căn lớn hơn, em phải chịu thiệt một chút rồi.”

Vu Sính Đình nghe ra ý lấy lòng trong lời nói của anh ta, vui vẻ đi đến trước cửa sổ, phóng tầm mắt về phía xa nhìn phong cảnh dưới chân. Những tòa nhà trước mắt hòa cùng với ánh mặt trời chói lòa thành tấm bản đồ sống động. Nơi đây đã ghi dấu niềm tin của cô trong mấy năm qua, đối với cả cô lẫn Hứa Diễn Thần đều vô cùng quan trọng.

“Tiền sữa sang cứ để em.”

Giọng điệu của cô dường như không phải là giọng thương lượng.

Sắc mặt Hứa Diễn Thần trầm xuống, anh ta hoàn toàn không ngờ cô lại chủ động đưa ra yêu cầu đó.

Vu Sính Đình trầm ngâm chốc lát, rồi nắm tay anh ta và giải thích: “Em biết anh đã trả xong tiền nhà rồi, nhưng em vẫn muốn chia sẻ với anh, em không muốn để một mình anh chịu gánh nặng.” Cô biết Hứa Diễn Thần mới thanh toán xong tiền nhà, chắc chắn tài chính có chút khó khăn.

Lúc này Hứa Diễn Thần mới tỉnh hơn một chút, cũng có chút cảm động vì sự quan tâm của cô. Lúc mua nhà, vì vấn đề tiền nong nên anh ta không bàn bạc với cô, chỉ hỏi cô thích loại nhà nào, thiết kế ra sao cũng dựa theo ý cô, một phần nữa là sợ phía bố mẹ cô dị nghị, nên đến giờ anh ta mới lẳng lặng thanh toán hết.

Hai người ôm nhau, Hứa Diễn Thần cúi đầu hôn lên trán cô, bờ môi dần đi xuống, đúng lúc điện thoại của Vu Sính Đình đổ chuông. Hứa Diễn Thần đặt cằm lên đỉnh đầu cô, thở hắt ra một hơi rồi mới lưu luyến buông cô ra. Vu Sính Đình đỏ mặt, lấy điện thoại ra: “Mẹ ạ?”

“Đang ở đâu đấy, mẹ với bố con chờ con cả nửa ngày rồi đấy.” Người gọi điện đến là mẹ Vu Sính Đình.

“Một lúc nữa con đến ngay đây.”

“Ừ được, mẹ với bố con đi trước. Con không được đến muộn đâu đấy.”

“Con biết rồi.”

Hứa Diễn Thần nhú mày, thần sắc đã bình thường trở lại, cười ngược ngùng với cô: “Để anh đưa em đi.”

“Không cần đâu, hôm nay anh có hẹn với khách hàng còn gì. Em nói rồi đấy nhé, tiền sữa sang lại cứ để em, em biết anh có thể trả, nhưng căn hộ này là của cả hai chúng mình. Nhắc anh lần nữa này, không được phân rạch rồi như thế nữa!”

Hứa Diễn Thần là bạn trai của Vu Sính Đình đã năm năm. Hai người quen biết trong một buổi giao lưu với sinh viên năm hai, khi đó Hứa Diễn Thần đang học nghiên cứu sinh ở Bắc Kinh. Hơn cô bốn tuổi, từ năm thứ hai đại học đến khi đi làm, Hứa Diễn Thần cũng tích lũy được chút kinh nghiệm, không lâu sau thì mở một công ty nhỏ.

Mấy năm qua, Vu Sính Đình vẫn luôn trầm lặng đứng sau cổ vũ anh ta. Để có ngày hôm nay, cả hai đã phải chịu áp lực rất lớn, bạn bè dị nghị, người nhà gây khó dễ, đến giờ thì anh ta cũng đã trụ vững được.

Vu Sính Đình vội vàng đến chỗ hẹn, lúc này đồ ăn đã được bày lên hết.

“Bố mẹ, cô, để mọi người đợi lâu rồi.” Cô cúi đầu chào, vừa nâng mí mắt lên nhìn liền kinh ngạc nói: “Bác Phùng, bác cũng ở đây ă?”

Bà Vu liền trách: “Ủ, đã bảo con đến sớm rồi. Thủ trưởng và Mộ Huân đều đợi con đấy!”

Phùng Tranh Hiến lên tiếng giải vây: “Không sao, bác cũng vừa đến thôi mà.”

Vu Sính Đình có chút nghi hoặc, gạt đầu, ánh mắt dừng lại ở người đàn ông trẻ cạnh Phùng Tranh Hiến, cô lập tức biến sắc. Người đàn ông ấy có khuôn mặt tương tự Phùng Tranh Hiến. Bấy giờ cô mới hiểu ra, đây không phải là bữa cơm thân mật gì cả, mà chính là quả lừa bố mẹ cô ném ra để cô gặp mặt bề trên của đối phương, bàn chuyện đính ước đã từng hứa hẹn. Cô đã nghiêm túc từ chối mấy lần, không ngờ lại bị chính người nhà đưa đến bữa tiệc hồng môn này.

“Sính Đình, lại đây cô giới thiệu cho cháu.” Bà cô vừa cười vừa kéo tay cô quay sang phía người đàn ông: “Mộ Huân à, đây là Sính Đình, chắc là hai đứa gặp nhau lúc còn bé rồi.”

Ánh mắt sắc bén của người đàn ông chỉ lướt qua Vu Sính Đình trong chớp lát. Hẳn là do tính chất nghề nghiệp, trên người anh ta tỏa ra thứ khí thế vô cùng mạnh mẽ. Chỉ chạm mắt mấy giây, nhưng Vu Sính Đình đã cảm thấy luồng áp lực bủa vây lấy mình.

“Sính Đình, đây là người mà cô thường nhắc với cháu, Phùng Mộ Huân, con trai của bác Phùng.”

Vu Sính Đình ngồi thẳng người, chính thức nhìn Phùng Mộ Huân, không hề khách sáo. Người đàn ông trước mặt mặc một bộ âu phục màu xám, trông rất điềm đạm, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, khuôn mặt tuấn tú, đường nét ngũ quan rõ ràng, đôi mắt đặc biệt sắc sảo.

Bà cô kéo cô ngồi xuống cạnh Phùng Mộ Huân, rồi về chỗ ngồi và cười với cô: “Mộ Huân phải xuống Hồ Nam học trong học viện quân sự, đến giờ mới được điều về Bắc Kinh.”

Vu Sính Đình làm mặt lạnh, chỉ ậm ừ kiểu mơ hồ.

Trên bàn cơm, người nhà của Vu Sính Đình trò chuyện vui vẻ với Phùng Tranh Hiến, Phùng Mộ Huân cũng trao đổi vài câu với bà Vu, dù chưa nói gì với Vu Sính Đình nhưng ánh mắt vẫn chưa rời khỏi cô. Không ngờ, cô cũng lướt ánh mắt qua. Ánh mắt ấy quá phức tạp, vừa như đồng ý, lại càng như không cam lòng. Lòng mày Phùng Mộ Huân khẽ nhíu lại, nhưng anh ta nhanh chóng lấy lại vẻ mặt điềm tĩnh.

Còn đang trong chủ đề công việc, nhưng bà cô sắm vai bà mối lại thật sự rất có trách nhiệm, câu chuyện ngẫu nhiên được lái sang Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân. Ông bà Vu cũng phụ giúp một tay.

“Sính Đình này, năm nay cháu mới hai mươi tư nhỉ? Giờ đang làm gì?” Phùng Tranh Hiến im lặng một lát rồi mới đặt câu hỏi.

Vu Sính Đình gạt đầu, “Cháu đang làm ở Quốc Kiểm ạ.”

Bà cô tiếp lời luôn: “Thủ trưởng, Sính Đình học ở Đại học địa chất, tốt nghiệp ra trường liền làm giám định đá quý, nhỏ hơn Mộ Huân sáu tuổi, vừa xinh nhỉ.”

“Công việc này kể ra cũng mới mẻ, hôm nào phiền cháu đến nhà xem hộ bác con dấu ngọc thạch Mộ Huân mới mang về nhé.”

“Phiền gì đâu, sớm muộn gì cũng là người một nhà mà.”

Phùng Tranh Hiến cười xua tay: “Chuyện này không vội, cứ để hai đứa từ từ tìm hiểu.”

Vu Sính Đình nghe mà phát hoảng, trong lòng bức tức. Nổi giận với bố mẹ cũng không được, mà phi ánh mắt tức tối về phía bà cô cũng chẳng xong, cô không thể làm gì khác ngoài cầm đầu ăn, thỉnh thoảng Phùng

Tranh Hiến hỏi vài câu thì cô ngập ngừng đáp lại, khiến Phùng Tranh Hiến còn tưởng cô con dâu tương lai này đang xấu hổ.

Phùng Mộ Huân nói chuyện với ông Vu, nhiều lần vô tình liếc qua Vu Sính Đình, cô không nói nhiều, trả lời như cho có lệ, sắc mặt cũng có chút cứng nhắc. Phùng Mộ Huân chăm chú đánh giá cô, so với hồi còn bé, cô cũng không thay đổi nhiều, chỉ là gương mặt chín chắn hơn một chút, mái tóc đen suôn mượt được buộc gọn sau đầu, đuôi tóc rủ xuống bờ vai, đôi mắt rất có hồn, trong và sáng vô cùng. Nhưng cả quá trình ấy, cô vẫn không liếc nhìn anh lấy một cái, chỉ vùi đầu ăn cơm, anh biết, cô có chút bài xích cuộc gặp gỡ ngày hôm nay.

Đề tài của cả cuộc trò chuyện vẫn xoay quanh Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân, lúc này, cô mới nhận ra tính chất nghiêm trọng của tình hình. Thì ra, bố mẹ hay nói, đợi Phùng Mộ Huân nhận được lệnh điều động thì sẽ tính chuyện đính hôn cho hai người, đây hoàn toàn là việc nghiêm túc, không phải mấy câu lời nhảm tào lao cô vẫn hay nghe thấy.

Chuyện tình cảm mà vẫn có người muốn lo thay. Vu Sính Đình nghĩ đến tương lai của cô và Hứa Diễm Thần, chỉ sợ không gặt được kết quả như mong đợi, trong lòng chợt có cảm giác khó chịu.

Sau bữa cơm, ông bà Vu đi trước, bà cô đứng ở cửa vỗ tay cô, để lại câu nói mang hàm ý sâu xa: “Hai đứa cứ tiếp tục trao đổi đi.”

Trên bậc thang chỉ còn lại Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân. Màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ mới lên, xung quanh đặc gió lạnh. Không hiểu là do căng thẳng hay lạnh, Vu Sính Đình bất giác tóm chặt vạt áo, vén lọn tóc rối trên trán ra sau tai, bốn mắt nhìn nhau, cô miễn cưỡng nở một nụ cười.

Thẳng thắn mà nói, đây là lần đầu tiên Vu Sính Đình nhìn thấy một người đàn ông có khí thế mạnh mẽ như vậy, tướng mạo khôi ngô, quanh mình tản ra luồng khí vô hình khiến người khác thấy áp lực. So với ấn tượng từ hồi nhỏ thì hoàn toàn khác biệt, hiện giờ muốn nói chuyện với anh cũng phải thật cẩn thận, quan sát kỹ sắc mặt, không hề giống với một người bình dị cô gặp trong quân khu, mà là người lạnh lùng, kiệm lời, nghiêm túc. Nói cách khác thì giờ đây anh có mị lực đầy nam tính, vẻ trầm ổn lịch lãm hẳn là kết quả của mấy năm học trong quân đội.

“Sống ở đâu vậy?” Anh trầm giọng hỏi, ánh mắt đầy nghiêm túc, lại như đang ra lệnh. Thân hình cao lớn bất động vài giây, không đợi cô trả lời, anh đã rải những bước dài xuống bậc thang đi lấy xe.

“Phùng...” Cô vội vàng gọi, Phùng Mộ Huân liền dừng lại, xoay người nhìn cô.

Vu Sính Đình đi vài bước về phía trước, thấy vẻ nghiêm nghị của anh thì có chút hối hận. Cô suy nghĩ kỹ rồi cố giả vờ bình tĩnh, đồng dạng nói một câu, “Phùng Mộ Huân, tôi có xe, không làm phiền anh, cảm ơn.” Nói đến đây, cô dè dặt chỉ về chiếc Audi đỗ ở phía trước.

“Còn nữa, thật ra tôi đã có bạn trai rồi.” Cô dứt khoát nói thẳng.

Phùng Mộ Huân nghe xong không đáp lời, ánh mắt sắc bén lướt qua Vu Sính Đình, như thể đang đợi cô nói tiếp.

“Tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn nói rõ ràng với anh, để bác Phùng không hiểu lầm, với lại đỡ ọi người tốn thời gian. Rất xin lỗi.”

Đợi một lúc lâu, thấy người bên cạnh không có phản ứng, Vu Sính Đình ngẩng đầu nhìn anh. Mặc dù người đàn ông vẫn mang thần thái điềm tĩnh, ánh mắt hờ hững, nhưng dưới cái nhìn của anh, cô bỗng thấy chút bất an.

Anh trầm mặc vài giây nữa rồi mới lên tiếng: “Nói xong rồi?” Giọng nói trầm thấp, không hề có vẻ tức giận mà là hoàn toàn bình thường.

“Ừ.” Vu Sính Đình run rẩy gật đầu với anh.

Lúc này, anh thông dong đi về phía chiếc Hummer, mở cửa, lên xe rồi đi mất.

2. Chương 2

Anh biết, Vu Sính Đình không muốn gặp anh.

Vu Sính Đình nghĩ, Phùng Mộ Huân chỉ để lại ình bóng lưng lạnh lùng như vậy là muốn nói, cô tự đánh giá mình cao rồi, tôi không hề có ý đó. Vì vậy, cô thầm thở phào nhẹ nhõm. Người này nhìn qua đã thấy không kham, nghiêm túc, nhất định không phải là người dễ gần.

Đối với Phùng Mộ Huân, Vu Sính Đình gần như chỉ quen qua tai, vì từ nhỏ, bố mẹ cô đã không ít lần nhắc đến anh với cô.

Phùng Mộ Huân hơn cô sáu tuổi, mấy lần cô cùng bố mẹ vào quân khu thăm ông ngoại cũng có gặp qua. Bởi khi ấy còn nhỏ, cô không có ấn tượng gì về Phùng Mộ Huân, nhưng mấy cô chú trong quân khu vẫn hay trêu đùa gắn ghép cô với Phùng Mộ Huân. Sau này, cô có nghe nói Phùng Mộ Huân đến Hồ Nam vào Học viện quân sự.

Bố của Phùng Mộ Huân – Phùng Tranh Hiến – từng là cấp dưới của ông ngoại Vu Sính Đình, hai người từng cùng chiến đấu trong cuộc chiến kháng Mỹ viện Triều*, cùng vào sinh ra tử, tình cảm rất khăng khít. Ông ngoại muốn hai nhà thân càng thêm thân, nên đã hứa sẽ gả cô cho Phùng Mộ Huân. Thế hệ trước còn tư tưởng phong kiến đã đành, ngay cả bố mẹ cô cũng không phản đối. Sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh ở Học viện quân sự, Phùng Mộ Huân đến quân khu ở Quảng Châu nhậm chức, mỗi ngày một giữ vị trí cao hơn. Ngay khi bộ tham mưu điều Phùng Mộ Huân từ quân khu Quảng Châu về Bắc Kinh, người nhà Vu Sính Đình càng khẳng định Phùng Mộ Huân mới là chàng rể chuẩn.

*Ở Trung Quốc, “Chiến tranh Triều Tiên” được gọi là cuộc chiến “Kháng Mỹ viện Triều”.

Vu Sính Đình vừa về đến nhà, bà Vu đã hơn hờ hỏi: “Điểm Điểm, thấy Mộ Huân thế nào? Ở cạnh nhau thấy có được không? Người ta đẹp trai lịch lãm, mẹ còn đang sợ nó không để ý đến con ý.”

Vu Sính Đình thấy mẹ để tâm như vậy, cố ý xòe hai tay ra, thần nhiên nói: “Nói thật với mẹ nhé, đúng là anh ta không để ý đến con, hơn nữa, con nhìn thấy anh ta còn hơi hơi sợ. Hôm nay ba người lừa con đến gặp người nhà anh ta, thật ra là chẳng cần thiết. Con đã có Hứa Diễn Thần rồi, đừng làm mất thời gian của người ta nữa.”

Liêu Hải Lâm hừ lạnh một tiếng, “Biết sợ là được rồi, cô là phải tìm thằng nào trị được cô mới ổn!...Mẹ cảm thấy, con với Hứa Diễn Thần không hợp nhau, hai đứa yêu đương thường thường thôi còn được, nếu muốn bàn chuyện cưới xin, mẹ khuyên thật là con nên từ bỏ ý định sớm đi. Còn Mộ Huân ấy, mình biết rõ gốc gác nhà nó, hơn nữa, chuyện cưới hỏi của con với Mộ Huân cũng được ông định rồi. Đừng quên, chuyện của bố con...”

Dù sao Hứa Diễn Thần cũng là bạn trai nhiều năm của cô, bị mẹ hạ thấp như vậy, Vu Sính Đình không tránh khỏi có chút hậm hực, lập tức phản bác: “Dừng lại! Mẹ, anh ấy đã mua nhà trong Tứ Hoàn rồi, cũng trả hết tiền nhà mà không để con bỏ ra một đồng nào. Con thật không hiểu, những yêu cầu bố mẹ đặt ra từ đầu, đến nay anh ấy đã làm được hết, mẹ còn bất mãn cái gì nữa? Còn về tên Phùng Mộ Huân kia, anh ta là bộ đội, không chừng cũng là kẻ cục mịch, hai bọn con không thể có tiếng nói chung được.”

“Cái gì mà kẻ cục mịch chứ, con bé này, ăn nói hằn hoi. Phùng Mộ Huân tốt nghiệp khóa nghiên cứu sinh của bộ Quốc phòng đấy, Hứa Diễn Thần so sánh được sao? Con đúng là không phân biệt được tốt xấu rồi.” Trong mắt Liêu Hải Lâm, Phùng Mộ Huân là người mà bàn về tài văn thì có thể dùng bút bình thiên hạ, tài võ có thể lên ngựa định càn khôn, đâu phải cùng một hạng với Hứa Diễn Thần.

Vu Hàn Sinh ngồi thấy mùi thuốc súng trong phòng khách, thấy bà xã và con gái khai chiến, liền vội vàng tháo kính, chạy vào phòng sách tránh nạn.

Vu Sính Đình đấu khẩu vài câu với mẹ rồi cũng phải bại trận, tự biết tranh luận không có kết quả, cô thức thối lên phòng ngủ ở tầng trên nghỉ ngơi.

Bố của Vu Sính Đình – Vu Hàn Sinh – là tổng giám đốc một công ty may mặc nổi tiếng, mẹ cô – Liêu Hải Lâm – là phó đoàn văn nghệ của trung ương, đã lên đến hàng đại tá, gần như là người có chấp nhất nhà. Gần đây, Vu Hàn Sinh mới mua được một công xưởng may cỡ vừa, đang định mở rộng dây chuyền sản xuất,

chỉ có điều không biết tình hình đấu thầu thế nào; Bữa cơm hôm nay không chỉ để bàn chuyện hôn ước đã định trước của Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân, mà còn là hy vọng Phùng Mộ Huân có thể hỗ trợ tìm hiểu thông tin.

Liêu Hải Lâm không hề thích Hứa Diễn Thần làm bạn trai của con gái mình, Hứa Diễn Thần chính là mối lửa khai chiến giữa hai mẹ con. Có đánh giá thế nào đi nữa thì Liêu Hải Lâm cũng thấy Hứa Diễn Thần không xứng với con gái mình. Anh ta chỉ là một công chức ba không (không quyền, không địa vị, không nhà), ngay cả tiêu chuẩn là người phương Bắc cũng không đạt, không dám đảm bảo sau này có trở thành kẻ bám váy vợ hay không.

Tại cuộc họp nhân viên, sau khi tổ trưởng phân công nhiệm vụ xong, Vu Sính Đình trở lại phòng làm việc, vội đầu vào kiểm định đá quý.

Vu Sính Đình có một phòng làm việc riêng rộng bốn mươi mét vuông. Trên chiếc bàn làm việc được phủ nước sơn trắng bóng có vài dụng cụ để kiểm định đá quý. Người ta vẫn nói, một chuyên gia kiểm định đá quý có kinh nghiệm chỉ cần đôi mắt, kính lúp, đèn pin, là có thể đánh giá được chủng loại và chất lượng của viên đá.

Vu Sính Đình mới vào nghề được bốn năm, dù thời gian không nhiều, nhưng khả năng đánh giá đá quý của cô vô cùng tốt. Công việc mỗi ngày đều liên quan đến đá, hoặc là đi học hỏi từ những chuyên gia có kinh nghiệm, một ngày không được sờ đến đá có khi lại thấy buồn. Công việc này cần thái độ nghiêm túc và kinh nghiệm dày dặn, xem xét kỹ một lúc, tinh thần tập trung cao độ khiến cô có chút mệt mỏi, thậm chí trong lúc làm việc, điện thoại cũng ở tình trạng tắt máy.

Vu Sính Đình cầm chiếc nhẫn kim cương lên, ghi số liệu chính xác, sau khi phân loại dữ liệu xong mới tan làm.

Lúc này, Hứa Diễn Thần đang đứng dưới tán cây hoa ngọc lan ở cổng chính, ánh mặt trời xuyên qua những kẽ lá hắt xuống, phủ lên đầu anh ta sắc màu ấm dịu. Anh ta xắn tay áo, nhìn đồng hồ, gọi đi gọi lại vào một số điện thoại.

“Cuối cùng cũng mở máy rồi, khi nào tan ca?” Lời vừa dứt, Vu Sính Đình bước ra khỏi thang máy, xuyên qua cánh cửa thủy tinh, phóng ánh mắt mừng rỡ về phía anh ta.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy tím có viền hoa, kết hợp với một sợi dây chuyền cách điệu màu vàng, trông vô cùng xinh đẹp.

Vu Sính Đình kéo cánh tay Hứa Diễn Thần, cười tươi, “Thật ra bây giờ anh mới gọi điện thoại phải không?”

“Vừa nãy em tắt máy, đoán ngay là em còn đang làm việc.”

Hứa Diễn Thần mỉm cười, tự nhiên nắm bàn tay trái của Vu Sính Đình, mười ngón đan vào nhau.

Hai người đến Vĩnh Hòa Đại Vương* ăn cơm.

* Đây là cửa hàng ăn có tiếng, tên tiếng Anh là Yonghe King.

Hứa Diễn Thần ngồi ở phía đối diện, tập trung ăn cơm, thỉnh thoảng liếc nhìn Vu Sính Đình chốc lát rồi gấp miếng thịt bò trong bát sang bát của cô.

“Diễn Thần, vụ hợp tác giữa anh với công ty Minh Viễn thế nào rồi?”

Về mặt Hứa Diễn Thần cứng lại, sự âm thầm hiện lên trong mắt: “Còn đang trong quá trình bàn bạc, dù sao thì công ty lớn cũng có nhiều lựa chọn mà. Có điều, họ muốn xem bản vẽ trước. Anh định hẹn một thời gian cụ thể rồi tự mình đưa qua cho họ xem.”

Công ty mà Hứa Diễn Thần và bạn cùng mở mới đăng ký xong từ mấy tháng trước, lúc ấy vì vấn đề tài chính nên mấy người cùng học đại học đã hợp lại chung sức, bao gồm cả đại diện pháp lý, cùng hùn vốn làm ăn. Đã có lúc làm ăn thua lỗ nặng nề, sau khi nhận được một vài đơn hàng lớn, dù không được thuận lợi như trước nhưng cũng đủ để thay đổi tình trạng túng quẫn của anh ta. Vì vậy, đến giờ tiền mua nhà đã trả được hết, dù anh ta lẳng lặng làm nhưng cũng đầu vào đấy.

Vu Sính Đình gật đầu, “Ừm, cứ cẩn thận là tốt hơn, nhưng cũng không loại trừ khả năng có người mạo danh, đến lúc đấy, anh bỏ thời gian công sức, mà người ta lại chẳng làm đã được hưởng.”

“Anh biết rồi.” Đường như Hứa Diễn Thần không muốn đề cập đến vấn đề công việc với Vu Sính Đình, lòng tự tôn khiến anh ta luôn có thái độ “việc tôi tôi làm” trong công việc, vì thế cũng không muốn Vu Sính Đình dựa vào mối quan hệ sẵn có để giới thiệu khách hàng ỉn.

Lúc này, Phùng Mộ Huân đang ở nhà họ Vu nói chuyện với Vu Hàn Sinh.

Hai người ngồi đối diện nhau, Vu Hàn Sinh lấy một bộ đồ pha trà ra, tự tay nâng bình rót trà, nhìn Phùng Mộ Huân cười: “Lúc rảnh rồi, lão Phùng rất thích ầm trà luận đạo với bác. Cháu mới về không lâu, tiện đường thì vào nhà lão Tuần chơi, tình hình trước mắt của bác e là hơi khó giải quyết.”

Giọng nói của Vu Hàn Sinh rõ ràng cho thấy ông đang muốn dò hỏi Phùng Mộ Huân, hy vọng anh cũng có đề tâm.

Phùng Mộ Huân vừa nghe thấy thế liền hỏi: “Bác, rốt cuộc là có chuyện gì ạ? Cụ thể là việc đến đâu rồi ạ?” Trong bữa cơm lần trước, Phùng Mộ Huân có nghe Liêu Hải Lâm nhắc đến vụ đấu thầu của Vu Hàn Sinh, loáng thoáng là có vẻ muốn nhà họ Phùng hỗ trợ, hôm nay tình hình còn chưa ổn định, không biết những công ty khác đã có động tĩnh gì rồi.

Vu Hàn Sinh khẽ thở dài một tiếng, nâng mí mắt nhìn Phùng Mộ Huân một cái rồi mới nói: “Thư ký Mạt cũng đã nói rồi, mặc dù có một vài hình thức là không thể thiếu được, nhưng vẫn chưa xác định, hạng mục cụ thể cũng chưa được báo.”

Phùng Mộ Huân vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nâng chén trà, trầm mặc một lúc rồi nói: “Có câu, nước trong quá thì không có cá.*”

*Nước trong quá thì không có cá. Người tốt quá thì chẳng có gì.

Ngay sau đó, anh nói thêm, “Có điều, phía nhà họ Tuần, bác không cần lo.”

Vu Hàn Sinh thấy anh nói vậy thì yên tâm hơn rất nhiều.

Lúc này, Phùng Mộ Huân thông dong thu chân về, ngẩng đầu liếc chiếc đồng hồ treo trên tường, đứng dậy và nói: “Bác trai, cháu phải về đây, hôm khác lại đến thăm bác.”

Vu Hàn Sinh thấy thế vội vàng lên tiếng: “Đến giờ này, Sính Đình đáng ra phải tan làm về nhà rồi chứ. Đạo này không biết hai đứa có thường xuyên liên lạc không, hay ở lại ăn cơm rồi đi cũng không muộn mà.”

“Cháu còn phải đến viện nghiên cứu một chuyến ạ.” Phùng Mộ Huân lấy cớ để từ chối lời mời. Anh biết, Vu Sính Đình không muốn gặp anh.

Sau bữa tối, Vu Sính Đình lại kéo Hứa Diễn Thần đến một cửa hàng Starbucks ngồi một lát, rồi hai người cùng đi xuống trạm tàu điện ngầm về nhà. Từ lúc ở bên Hứa Diễn Thần, Vu Sính Đình chưa bao giờ lái chiếc Audi của mình đến, nói cho cùng thì người đàn ông này luôn giữ sĩ diện rất cao trước mặt cô.

Mắt thấy nhà ngày càng gần, lầu gác đã thấp thoáng phía xa, Hứa Diễn Thần lưu luyến vuốt tóc Vu Sính Đình, khẩu khí như thể không cam lòng: “Tiễn em đến đây thôi, không nhớ bố mẹ em trông thấy. Bọn mình yêu nhau mà vẫn cứ phải vụng vụng trộm trộm.”

Vu Sính Đình kéo ống tay áo anh ta an ủi: “Không còn cách nào khác, nhưng mà anh yên tâm, đợi căn hộ của bọn mình được trang hoàng xong là em ăn chắc rồi.”

Hứa Diễn Thần nghe vậy liền cười rồi ôm lấy thắt lưng cô, vùi mặt vào tóc cô, cố đè thấp giọng nói: “Sao thế, chẳng lẽ em muốn bỏ trốn đến sống chung với anh?”

Khuôn mặt Vu Sính Đình đỏ lên trong thoáng chốc, cô không phục, đẩy anh ta ra rồi hừ một tiếng: “Ai thèm bỏ trốn đến sống chung với anh chứ. Em đây quang minh chính đại nói chuyện yêu đương!”

Lúc này, Phùng Mộ Huân ngồi trong xe nổ máy chuẩn bị đi ra, vừa hay chứng kiến một màn tình cảm. Ánh mắt sắc bén xuyên qua tấm cửa kính màu xám, nhìn rõ ràng bàn tay Vu Sính Đình và Hứa Diễn Thần đan cài khăng khít, hai người vừa cười vừa nói, vui vẻ như quên cả trời đất.

Bỗng nhiên, anh nhìn chăm chú về phía trước, nở nụ cười lãnh đạm, bởi nụ cười rất nhẹ, nên trông có vẻ lạnh nhạt, chỉ có điều, nụ cười ấy vẫn chưa hề lan đến khóe mắt.

Khi dần dần đến gần người ở phía trước, Phùng Mộ Huân nắm chặt vô lăng, đánh tay lái sang trái, tiến ra khỏi khu biệt thự.

SHARE THIS:

3. Chương 3

Từ lúc bắt đầu đến giờ, dường như cô chưa từng nhìn anh một cách thực sự.

Vu Sính Đình lấy món đá quý mà kênh mua sắm của đài truyền hình gửi đến ra tiến hành kiểm định, kiểm tra xong giấy chứng nhận rồi đến công ty của Hứa Diễn Thần.

Đã mấy ngày cô và Hứa Diễn Thần không gặp nhau, hai người đều bận rộn nên không có thời gian ở bên nhau. Sau bữa cơm cùng người nhà Phùng Mộ Huân, gần như ngày nào Liêu Hải Lâm cũng nhắc đến chuyện của cô và Phùng Mộ Huân. Liêu Hải Lâm càng tán dương Phùng Mộ Huân, cô lại càng có tâm lý bài xích, càng bức bối thái độ của bố mẹ đối với chuyện này, bây giờ là thời đại gì rồi mà còn để ý đến vấn đề môn đăng hộ đối.

Lúc Vu Sính Đình đến công ty Hứa Diễn Thần, trong văn phòng chỉ có Quan Hân Nhiên đang ngồi cạnh máy tính sửa bản vẽ CAD, trên màn hình hiện ra trang vẽ đầy những nét trắng đen chằng chịt. Vu Sính Đình đến cầm một bản vẽ ở trên bàn lên xem.

Quan Hân Nhiên dừng công việc đang dở lại, kinh ngạc nói: “Ồ, chị dâu đến.”

Vu Sính Đình gật đầu với cô nàng. Quan Hân Nhiên sửa lại bản vẽ xong mới quay sang giải thích với Vu Sính Đình: “Chị dâu, anh Thần đang ở trong với hội Ngụy Tử bàn chuyện, để em vào gọi anh ấy.”

Quan Hân Nhiên khom người, kéo ghế lại ý bảo Vu Sính Đình ngồi xuống nghỉ ngơi, đến phòng nghỉ rót nước cho cô.

Vu Sính Đình cầm bản phôi tô của bản vẽ lên, vừa cười vừa xua tay: “Đừng, không phải phiền thế đâu, chị chỉ tiện đường qua đây thôi, mọi người cứ tiếp tục công việc đi.”

Hình như người ở trong nghe thấy tiếng nói, cánh cửa của phòng làm việc bên cạnh bỗng mở ra, Hứa Diễn Thần trông có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn cố mỉm cười với Vu Sính Đình, “Em đến rồi à.” Hứa Diễn Thần không hề nghĩ Vu Sính Đình sẽ đến công ty, mấy hôm nay đều phải thức đêm hoàn thành bản vẽ, ngay cả thời gian nghỉ ngơi còn không có, huống chi liên lạc với cô.

Vu Sính Đình tiến lên, nắm tay Hứa Diễn Thần và gật đầu, “Ừm, vừa tan ca, đến thăm anh.”

Hứa Diễn Thần dựa vào cửa, nhắm mắt trong chốc lát, giọng nói chứa vẻ áy náy, “Đình Đình, e là hôm nay anh không đi cùng em được, khách hàng vừa trả lại bản vẽ, phải sửa lại lần nữa.”

Vu Sính Đình nghe khẩu khí đó của anh ta liền nở nụ cười thoải mái, “Không sao, tối đến anh đừng thức khuya quá, cố nghỉ ngơi sớm nhé. Em về trước đây, không là mẹ em lại gọi điện giục.”

“Lần sau đến nhớ gọi điện thoại trước cho anh.” Hứa Diễn Thần dặn.

Trước khi đi, Vu Sính Đình tiện tay rút bản vẽ trên bàn vào túi xách. Gần đây Hứa Diễn Thần bận tới tận mắt mũi, nhưng anh ta cũng không thích được cô giúp trên phương diện công việc.

Lúc trước, Hứa Diễn Thần cùng bạn bè mở một văn phòng nhỏ, Vu Sính Đình tiến cử Hứa Diễn Thần với đối tác của công ty bố. Hứa Diễn Thần chẳng hề hào hứng với sự giới thiệu của cô. Vì vậy, Vu Sính Đình nghĩ, nếu Hứa Diễn Thần có lòng kiêu hãnh của riêng mình, thì cô chỉ có thể âm thầm giúp đỡ, trước hết là đem bản vẽ của Hứa Diễn Thần ấy nhà đầu tư mà cô có quen biết xem đã.

Có một số người phụ nữ lựa chọn những người đàn ông chưa đạt được thành công trong sự nghiệp, là bởi vì có thể đặt niềm hy vọng vào anh ta – người đàn ông còn phải nỗ lực nhiều cho công việc, đó chính là lý do khiến họ cần một điểm dừng chân bên người phụ nữ.

Cảm giác của Vu Sính Đình với Hứa Diễn Thần chính là như vậy, cô vẫn tin rằng Hứa Diễn Thần chắc chắn sẽ thành công.

Công ty Hứa Diễn Thần mở chuyên về trang trí nội thất, công việc thiết kế căn hộ của hai người đều do anh ta phụ trách. Vu Sính Đình đưa cho anh ta mười lăm vạn để chi cho việc trang trí, bao gồm cả việc mua đồ đạc trong nhà.

Thăng thần mà nói, lúc Hứa Diễn Thần nhận tiền từ tay Vu Sính Đình, anh ta chẳng hề vui vẻ, mà như thể lòng tự trọng bị quật một roi. Vì tình hình tài chính hiện tại không dư dả, mà Vu Sính Đình lại quá kiên quyết, nên anh ta không thể làm gì khác ngoài nhận số tiền đó, nhưng ngay hôm đó, anh ta đã lẳng lặng gửi lại vào sổ tiết kiệm của Vu Sính Đình.

Khi có ý định mua nhà ở Bắc Kinh, bố mẹ anh ta cũng cho anh ta mười mấy vạn, hơn nữa mấy năm nay cũng có tích góp, nếu cuối cùng vẫn phải để một người phụ nữ chia sẻ áp lực kinh tế với anh ta thì quả thật là khiến anh ta vô cùng khó chịu.

Hội Ngụ Tử là cộng tác với Hứa Diễn Thần nhưng thật ra lại hết sức hâm mộ anh ta, Ngụ Tử thường nói: “Đàn ông lấy được người phụ nữ như thế nào thì có thể biết chất lượng cuộc sống và vị thế xã hội của anh ta ra sao. Nếu cậu thật sự lấy được người toàn diện như Vu Sính Đình, thì thời gian phần đầu có khi được rút ngắn đi vài chục năm. Có được cô bạn gái như vậy, chắc chắn là niềm tự hào của cậu.”

Hứa Diễn Thần lại không cho là như vậy, mỗi khi bạn bè ám chỉ sự chênh lệch giữa anh ta và Vu Sính Đình, anh ta sẽ thăng thần cảnh cáo: Tất cả mọi thứ của tôi đều là do tôi phấn đấu mà có được, chưa từng phải dựa dẫm vào ai hết.

Anh ta không muốn sự nỗ lực của mình có móc nối gì với gia thế của Vu Sính Đình.

Gần đây Phùng Mộ Huân thường hỏi Phùng Nghị về vụ đấu thầu. Anh vốn không muốn để tâm đến vấn đề này.

Nhưng dù sao anh cũng đã đồng ý với Vu Hàn Sinh sẽ nhờ người chu toàn việc này. Anh cũng có cổ phần trong công ty của em họ anh là Phùng Nghị, mấy năm nhậm chức ở quân khu Quảng Châu, anh chỉ chuyên tâm công tác trong quân đội, chưa hề nhúng tay vào công việc mà chỉ nhận lợi nhuận định kỳ từ công ty.

Phùng Nghị lẩn lộn dọc ngang trên thương trường, lấy được tin tức gì là chuyện quá dễ dàng. Vậy mà khi nghe xong vấn đề của anh, Phùng Nghị lại cười, “Công ty mình không có dự định tham dự lần đấu thầu này.”

Phùng Mộ Huân suy tư trong chốc lát, ung dung dụi tắt điếu thuốc trong tay, “Phía lão tam có động tĩnh gì?”

“Bên đấy cũng nhà cửa im ắng lắm. Em bảo này, anh chả bao giờ quan tâm đến chuyện công ty, kể cả là anh có cổ phần, thế mà đến giờ còn chưa bắt đầu đã muốn giúp bố vợ rồi.”

Chuyện của Phùng Mộ Huân và Vu Sính Đình, Phùng Nghị cũng đã nghe từ lâu. Nhưng lúc ở đại viện, nghe nói nhà họ Phùng và nhà họ Vu có hôn ước, vốn tưởng rằng đó chỉ là chuyện hai ông già nói chơi, không ngờ lại là thật.

Thần sắc Phùng Mộ Huân hơi thay đổi, anh liếc nhìn Phùng Nghị một cái với ánh mắt nghiêm túc.

Phùng Nghị vội vàng thu lại vẻ cợt nhả, vỗ vỗ vai anh, “Chuyện này thì em không tham gia, nhưng em sẽ giúp anh hỏi thăm bản báo giá của các công ty khác.”

“Nghe nói nhà cũng đã mua xong rồi, cùng nhau mua?” Tiền Bội Bội ngồi ở phía đối diện, nghe đến chuyện Hứa Diễn Thần mua nhà thì tròn hai mắt, có vẻ vô cùng kinh ngạc.

Vu Sính Đình gật đầu, vẻ mặt như thể rất hài lòng với sự kinh ngạc của cô nàng, nhưng cô lại không nhắc đến số tiền chi cho việc thiết kế nội thất, “Không, anh ấy giấu mình trả hết tiền rồi, chả mấy nữa sẽ trang trí nội thất, dù sao đây cũng là chuyên môn của anh ấy.”

Tiền Bội Bội vẫn như chưa thể tin được, “Như vậy cũng tốt, mình vẫn cứ nghĩ nếu hai người ở bên nhau, đến tận cùng vẫn là cậu phải bỏ tiền cơ.”

Vu Sính Đình thờ ơ khuấy cà phê, đến khi lớp bọt trong tách quện thành hình trái tim mới dừng tay, “Có quan trọng đâu, nếu anh ấy thật sự không có tiền, mình nuôi anh ấy cũng được.” Vu Sính Đình thầm nói trong lòng, chỉ sợ Hứa Diễn Thần không vui mà thôi.

Tiền Bội Bội khẽ cười, vừa lắc đầu vừa nhìn cô: “Đúng là đồ phá hại, còn chưa đi lấy chồng đã có ý tưởng tống tiền đi rồi. Có khi người ta cầm hai cái bánh rán đến cầu hôn cậu, cậu cũng đồng ý luôn, mình cũng không biết nói cậu như thế nào nữa.”

Vu Sính Đình liếc xéo cô nàng một cái, “Được rồi, bọn mình không cần thiết phải cãi nhau về đề tài này.”

Trong số bạn bè của Vu Sính Đình, người không ủng hộ cô và Hứa Diễn Thần cũng chỉ có Tiền Bội Bội. Tiền Bội Bội cực kỳ tán thành với nguyên tắc môn đăng hộ đối, cũng đã không ít lần tranh cãi với cô về chuyện này. Vu Sính Đình không đề cập đến Hứa Diễn Thần trước mặt Vu Sính Đình, nếu Tiền Bội Bội đã không ủng hộ hai người, cô cũng không muốn vì chuyện này mà xảy ra mâu thuẫn với người bạn thân thiết bao nhiêu năm.

Tiền Bội Bội luôn cho rằng, sự bất đồng về điều kiện và hoàn cảnh sống, sẽ tạo nên sự khác biệt trong cái nhìn về cuộc đời cũng như cách giải quyết vấn đề. Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, cô ấy cảm thấy Hứa Diễn Thần có lòng tự trọng quá cao, Vu Sính Đình mà theo anh ta đến cùng thì chắc chắn sẽ là người thụ động, hơn nữa còn phải hy sinh rất nhiều.

Tình yêu, một khi lệch về một phía, thì cuối cùng cũng sẽ lung lay, chia ly chỉ là chuyện của ngày một ngày hai.

Lúc hai người xuống thang máy để đi ngắm cảnh, từ xa, Vu Sính Đình đã nhìn thấy Phùng Mộ Huân đứng trong đám người ở cửa.

Vu Sính Đình định lờ Tiền Bội Bội lách qua chỗ đó, tránh phiền toái không cần thiết, vậy mà hình như Phùng Mộ Huân đã phát hiện ra cô từ phía xa.

Đôi mắt anh quá sáng, lúc bốn mắt giao nhau, tim Vu Sính Đình chợt đập mạnh một nhịp khác thường, cô không nghĩ ra từ gì để hình dung về anh, chỉ biết rằng dù lẫn trong đám người nhưng anh vẫn vô cùng nổi bật.

Xung quanh người đến người đi, dường như Tiền Bội Bội có chú ý đến ánh mắt của người đàn ông phía trước.

Vu Sính Đình nhận ra, liền kéo tay Tiền Bội Bội giải thích, “Gặp được người quen, cậu ra ngoài đợi mình đi.”

Tiền Bội Bội lia ánh mắt đầy nghi hoặc về phía cô rồi mới bước đi.

Vu Sính Đình đến gần, nở nụ cười theo phép xã giao với Phùng Mộ Huân.

Phùng Mộ Huân lúc này vẫn giống như lần gặp trước, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, chỉ là bớt đi khí thế mạnh mẽ và vẻ lạnh lùng. Anh mặc một chiếc sơ mi màu xám, đến cả cổ tay áo cũng được là phẳng phiu, không một nếp nhăn. Ánh mắt trong có phần lạnh lùng, anh khẽ gật đầu với cô: “Không ngờ cô lại ở đây.”

Lúc vừa vào phòng vip, anh đã thấy cô, chỉ có điều ngại Phùng Nghị nên không đến chào hỏi.

Vu Sính Đình gật đầu, “Ừm, đúng thế. Đúng là khéo thật.”

Dường như hai người đã quên được cảm giác ngượng ngập từ lần trước, dùng thân phận bạn bè bình thường để nói chuyện với nhau.

“Bây giờ có rảnh không?” Phùng Mộ Huân thấp giọng hỏi, rõ ràng là anh muốn một mình hẹn cô.

Vu Sính Đình có vẻ sợ sệt trong chốc lát, rồi miễn cưỡng nói: “Bây giờ chắc không rảnh rồi, một lúc nữa tôi phải đến gặp bạn trai tôi.”

Nụ cười của Phùng Mộ Huân vẫn nhẹ nhàng như trước, “Vậy không làm phiền cô nữa.” Trong giọng nói của anh, không nghe ra điều khác thường nào.

“Ngại quá.”

“Không sao.” Anh nhướn khóe miệng, xoay người rời đi.

Từ lần gặp trước, quan hệ giữa hai người có chút ngại ngùng, Vu Sính Đình cảm thấy mình ít tiếp xúc với Phùng Mộ Huân thì tốt hơn, tránh cho Liêu Hải Lâm suy nghĩ vu vơ, đến lúc ấy lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhìn bóng lưng Vu Sính Đình biến mất ở chỗ rẽ, Phùng Mộ Huân vẫn cười và bước ra khỏi cửa. Sau khi lên xe, anh lạnh lùng châm một điếu thuốc, chìm trong làn khói lượn lờ quanh quất, trong đầu anh chợt hiện lên hình ảnh Vu Sính Đình.

Anh còn nhớ, lần đầu tiên gặp, cô mới mười một tuổi. Khi ấy, cô tết tóc hai bên, mặc một chiếc váy kẻ ca rô màu hồng nhạt, đi kèm với đôi giày hồng, chạy nhảy tung tăng trên đường, trông như một cô công chúa nhỏ. Cô đứng dưới tàng cây hòe trong đại viện, ngẩng đầu, ngông nghênh vênh mặt sai khiến anh.

Lần thứ hai, người nhà hai bên gặp mặt, cô nói thẳng với anh, cô đã có bạn trai.

Lần thứ ba, vừa mới đây, hai người tình cờ gặp nhau. Xuất phát từ lần trước, anh chủ động hẹn cô, cô lại lôi bạn trai ra để từ chối anh.

Nghĩ tới đây, đột nhiên Phùng Mộ Huân khẽ cười, cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác bị người ta chán ghét là thế nào.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, dường như cô chưa từng nhìn anh một cách thực sự.

4. Chương 4

“Hai người họ, không thể nào.”

Hôm nay, Liêu Hải Lâm giấu Vu Sính Đình mời Phùng Mộ Huân đến nhà ăn cơm.

Khi cô giúp việc bưng đồ ăn ra, Liêu Hải Lâm lên tầng gọi Phùng Mộ Huân và Vu Hàn Sinh xuống, vừa lúc Vu Sính Đình về đến nhà.

“Bố, mẹ.” Vu Sính Đình chào một tiếng, lúc đưa mắt về phía Phùng Mộ Huân đang ngồi trên salon, nụ cười trên mặt cô cứng lại, hơi gật đầu với anh coi như chào hỏi.

Phùng Mộ Huân tựa lưng vào thành ghế, quay ra cười với cô.

Liêu Hải Lâm thấy sắc mặt Vu Sính Đình không tốt cho lắm, “Điểm Điểm về rồi đấy à. Hôm nay mẹ cố ý mời Mộ Huân đến nhà mình ăn cơm.”

Vu Sính Đình im lặng không nói gì.

“Điểm Điểm, con còn đứng đây làm gì, mau đến đây ngồi đi.” Liêu Hải Lâm ngoắc tay gọi cô, thấy cô vẫn đứng yên đành kéo cô đến ngồi cạnh Phùng Mộ Huân.

Trong bữa cơm, Liêu Hải Lâm không ngừng khen ngợi Phùng Mộ Huân, “Mộ Huân, ông Vu này không biết ăn nói, nhưng ở nhà vẫn hay nhắc là nhất định phải cảm ơn cháu đã giúp đỡ.”

Phùng Mộ Huân cười nói: “Bác gái quá lời rồi, việc này còn chưa xong mà ạ.”

Vu Sính Đình ngồi bên cạnh nghe mà không nuốt trôi cơm, bữa cơm vẫn không được yên tĩnh, mãi mới ăn xong. Phùng Mộ Huân hàn huyên với Vu Hàn Sinh thêm một lúc rồi mới chuẩn bị ra về.

Liêu Hải Lâm kéo tay Vu Sính Đình ra ngoài, “Con mau đi tiễn Mộ Huân đi.”

Vu Sính Đình rút tay lại, mặt lạnh tanh.

Lúc này, Phùng Mộ Huân nhìn cô một cái, vội vàng từ chối: “Không cần đâu ạ.”

Thế nhưng, Vu Sính Đình vẫn bị Liêu Hải Lâm ép đi tiễn Phùng Mộ Huân.

Lúc hai người đến bậc thang ngoài cửa, Phùng Mộ Huân đột nhiên dừng bước, thân hình cao lớn phủ bóng lên cô trong đêm tối, khiến Vu Sính Đình cảnh giác lùi lại.

Phùng Mộ Huân khẽ cười, hạ giọng nói: “Đừng căng thẳng, tôi không ăn thịt người.”

Tiếng nói của anh rất trầm thấp, nghe vào tai lại như có ý muốn đánh trống lảng.

Vu Sính Đình cau mày ngẩng đầu nhìn anh, cảm giác bị anh nhìn thấu tâm tư chỉ trong nháy mắt thật khó chịu, giọng điệu cô có chút bướng bỉnh: “Tôi không sợ anh.”

Cô không muốn nói lời quá khó nghe, dù sao Phùng Mộ Huân cũng chẳng có ý gì với cô, chỉ tại người nhà cô quá nhiệt tình gán ghép họ với nhau. Cũng có thể chỉ là cô quá nhạy cảm.

Như dự đoán, Phùng Mộ Huân nghe xong chỉ cúi đầu cười, vẫn phong độ như trước: “Có thể cô có chút hiểu lầm với tôi, thật ra chuyện giữa chúng ta hoàn toàn là ý nguyện của bố mẹ.” Nói xong, anh xoay người rời đi.

Sau bữa tối, Vu Sính Đình đắm lưng cho Vu Hàn Sinh.

“Con bé này, đang nghĩ linh tinh cái gì thế?” Vu Hàn Sinh hí mắt đặt chén trà xuống, nhìn điệu bộ của cô con gái rượu thì biết ngay là đang có tâm tư khác lạ.

Vu Sính Đình cười khúc khích, vẫn không dừng tay, cẩn thận đắp bốp bả vai Vu Hàn Sinh: “Bố, bố nói xem, rốt cuộc là mẹ nghĩ thế nào? Con và Hứa Diễn Thần ở bên nhau năm năm rồi, hơn nữa năm nay anh ấy và con cùng xây dựng sự nghiệp, con cũng đã nói là con không nhúng tay vào công việc của anh ấy, lại càng không trợ giúp gì cho anh ấy, đều là anh ấy tự lực cánh sinh. Mấy năm nay, bọn con cũng trải qua nhiều khó khăn, đến giờ thì anh ấy cũng mua được nhà trong Tứ Hoàn, những yêu cầu bố mẹ đặt ra anh ấy đều làm được. Bây giờ, tự dưng mẹ lại muốn con và con trai bác Phùng kết đôi, sao có thể chứ.”

Vu Hàn Sinh nhìn cô, bưng chén trà lắc đầu, “Điểm Điểm, thằng Tiểu Hứa yêu con, nhưng bố với mẹ con đánh giá không sai đâu. Con còn trẻ, chưa thật sự biết cái gì là khổ, tục ngữ nói, vợ chồng bản tiện trăm sự bi ai. Năm diễn ra Văn Cách*, không biết bao nhiêu người thất thế, nhiều cặp vợ chồng gặp vạ cũng tự chạy thoát thân. Chuyện này cũng ảnh hưởng đến ông nội con, ông còn bị đưa về nông thôn lao động cải tạo, nhưng bà nội con vẫn không rời bỏ. Cái đây mới tính là khổ, bây giờ con còn trẻ, vẫn chưa ý thức được trách nhiệm, thế hệ bây giờ, chả phải lo ăn lo mặc, làm gì cũng chẳng khác trò đùa trẻ con là mấy.”

*Văn cách = Cách mạng văn hóa

Vu Sính Đình đưa ánh mắt bại trận nhìn bố, “Bố lại định nói chuyện mọi người cùng hội cùng thuyền cùng chung hoạn nạn chứ gì. Bố đừng cố dùng chính sách dụ dỗ để thuyết phục con. Với lại, thời đại bây giờ không giống trước, cuộc sống của bố mẹ ngày xưa sao có thể như bây giờ chứ, bây giờ cũng chẳng thiếu hồ đao biển lửa chờ bọn con đâu.”

Vu Hàn Sinh trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng bật cười ha hả: “Bố thấy cũng không hẳn đâu, tinh thần và phẩm chất không liên quan đến thời đại. Thanh niên ấy mà, sức phấn đấu cũng ác liệt lắm.”

“Con biết rồi, hóa ra là bố gió chiều nào theo chiều nấy, con còn định trông chờ bố làm bia đỡ cho con trước mặt mẹ, giờ xem ra là không cần thiết rồi, thôi, con không nói với bố nữa.”

Nói chuyện không hợp ý, Vu Sính Đình cảm thấy không phải tiếp tục kè cà với bố nữa, đứng dậy rời khỏi phòng khách.

Mấy ngày hôm nay, vấn đề khiến cô đau đầu nhất chính là chuyện cô với Hứa Diễn Thần, đang định đưa Hứa Diễn Thần về nhà gặp bố mẹ, không ngờ Phùng Mộ Huân lại quay về đúng lúc này, càng khiến bố mẹ nóng lòng tác hợp cho họ hơn. Cô định xin trợ giúp từ phía Vu Hàn Sinh, không ngờ ông bố bình thường

không can thiệp vào chuyện tình cảm của cô, giờ lại nghiêng về phía mẹ cô, cô không biết phải làm thế nào mới khiến mẹ cô chấp nhận Hứa Diễn Thần.

Đang nghỉ trưa trong phòng trà, Vu Sính Đình nhận được gói hàng chuyển phát nhanh, mở ra nhìn thì bên trong là một chùm chìa khóa. Cô cầm chìa khóa trong tay một lúc, sau mới gọi điện cho Hứa Diễn Thần nhưng không ai nghe máy.

Lúc này, cô gần như đã hiểu ra.

Sau khi tan ca, cô lái xe đến Tứ Hoàn. Mở cửa, hình ảnh căn hộ đã được trang hoàng tươm tất ủa ra trước mắt cô.

Cả gian phòng lấy đen-trắng-xám làm màu chủ đạo, trong cái đơn giản lại có nét thời thượng. Trên tường có vài bức tranh màu nước, có tivi treo tường, đối diện là bộ sofa màu xám đậm, phía trước được bố trí khung cửa sổ sát đất, bệ cửa sổ được mở rộng hơn, bên cạnh đặt bộ bàn ghế đơn giản và hai chiếc gối dựa màu tím.

Vu Sính Đình xoay người nhìn chéo lên phía trên, đập vào mắt là hình ảnh tầng gác lửng được trang trí rất tao nhã. Vị trí đối diện căn gác lửng là cửa sổ, ánh nắng ảm áp rơi vào càng khiến không gian thêm phần ảm áp. Tất cả đều được trang trí theo miêu tả của cô, cô không thể không cảm thán Hứa Diễn Thần quá tỉ mỉ chu đáo.

“Có hài lòng không?” Ở đầu kia điện thoại, Hứa Diễn Thần hỏi.

“Vô cùng hài lòng, em không ngờ anh sắp xếp nhanh như thế. Không phải đã nói là tháng chín mới bắt đầu sao?”

“Vì muốn cho em một bất ngờ mà, như thế mới xong một nửa thôi, còn một số chỗ phải hoàn thiện, chờ xong rồi anh sẽ đến nhà gặp bố mẹ em, nếu họ đồng ý có thể đến xem. Đình Đình, sáu giờ tối đến quảng trường Vạn Đạt nhé, anh ở đây chờ em.” Hứa Diễn Thần còn muốn nói vài câu nữa, nhưng Ngụy Tử bắt đầu la lớn, “Sính Đình, tối nay em nhất định phải đến nhà! Nếu không, thằng nhãi Diễn Thần sẽ phát rồ đấy.”

Vu Sính Đình cười, tắt điện thoại rồi đến địa điểm đó luôn.

Đến nơi, Vu Sính Đình gọi vào số của Hứa Diễn Thần, nhưng anh ta lại tắt máy.

Trên quảng trường Vạn Đạt, bỗng có một cô bé ôm bó hoa hồng đi đến.

Cô bé đưa bó hồng cho Vu Sính Đình, cô ngơ ngác một lúc mới nhận lấy, cùng lúc đó, trên quảng trường vang lên khúc nhạc “Kiss the rain” êm dịu.

Cô bé lại dắt cô đến cạnh Hứa Diễn Thần.

Ngọn đèn phía sau Hứa Diễn Thần vụt sáng, chùm ánh sáng lia từ chỗ Hứa Diễn Thần đến chỗ một hình trái tim kết bằng hoa hồng, khung cảnh vô cùng diễm lệ.

Ngọn đèn xoay tròn, rải ánh sáng khắp nơi.

Vu Sính Đình bất động chứng kiến cảnh tượng này, vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Ngụy Tử, Quan Hân Nhiên cũng đứng phía sau Hứa Diễn Thần.

Lúc này, Phùng Mộ Huân ngoảnh nhìn về phía đám đông, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng ấy. Vì chuyện lần trước, Phùng Nghị hẹn gặp anh ở quán trà Vạn Đạt, ra đến quảng trường, hai người cùng lúc nhìn thấy một màn lãng mạn như thế kia. Phùng Mộ Huân quay người lại, nhìn thẳng về phía đó.

Trong vòng vây của đám đông, Hứa Diễn Thần dịu dàng nói: “Năm 2001, em chấp nhận sự theo đuổi của anh, tháng sáu năm đó, chúng ta chính thức bên nhau. Anh thật sự may mắn khi được ở bên em, năm năm qua, có lúc chúng ta tranh cãi, cũng có lúc ngọt ngào, dù thế nào đi nữa thì em cũng đã cùng anh đi qua giai đoạn khó khăn nhất. Lúc anh chán nản, em cố vũ anh; lúc sự nghiệp trúc trắc, em an ủi anh; em đã theo anh đi qua thời kỳ đen tối nhất. Đình Đình, anh không giỏi ăn nói, không biết nói điều dễ nghe, nhưng

anh biết, anh yêu em. Cảm ơn em đã làm bạn đồng hành với anh, không có em, anh không biết có thể tiếp tục trụ vững không. Hôm nay, anh gọi bạn bè của chúng ta đến đây làm chứng, Hứa Diễm Thần anh, vào ngày 30 tháng 8 năm 2006, chính thức cầu hôn em, xin em hãy lấy anh.”

Lúc này, Hứa Diễm Thần quỳ một gối, giơ chiếc nhẫn lên, trịnh trọng nhìn cô: “Vu Sính Đình, anh yêu em, em có đồng ý lấy anh không?”

Vu Sính Đình không thể nói lên cảm giác lúc này là gì, đầu óc vô cùng rối loạn.

Không biết qua bao lâu, ý thức mới chậm chạp quay về, cô bụm mặt, nước mắt trào ra như đê vỡ, cuối cùng mới nhào vào lòng Hứa Diễm Thần, “Em đồng ý...”

Hai người ôm chặt lấy nhau.

Rời khỏi vòng tay Hứa Diễm Thần, cô nói dứt quãng, “Em đồng ý, Hứa Diễm Thần, bất luận tương lai có khó khăn gì, bất luận người nhà em phản đối thế nào, chỉ cần anh đi đâu, em sẽ theo đến chỗ đó. Anh muốn về quê làm việc, em đi cùng anh, anh ở lại Bắc Kinh xây dựng sự nghiệp, em cũng ở lại cùng anh, chịu khổ chịu mệt thế nào em cũng ở cạnh anh. Trừ khi là anh buông tay em trước, nếu không em sẽ không rời khỏi anh.” Nói chuyện một lúc, cổ họng cô khô khốc, gần như lời thốt ra là trong tiếng nghẹn ngào, câu chữ không rõ ràng.

Chung quy đa số phụ nữ vẫn sống theo cảm tính, thường chỉ vì một câu hứa hẹn vu vơ, một ánh mắt dịu dàng, một cử chỉ ân cần mà xúc động. Sau lời cầu hôn của Hứa Diễm Thần, Vu Sính Đình cảm động đến mức khóc không thành tiếng.

Có thể nào Vu Sính Đình cũng không thể ngờ rằng, người đàn ông vừa cầu hôn cô đây, sẽ phải đón biến cố gì trong tương lai.

Sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, Hứa Diễm Thần từng đến nhà Vu Sính Đình một lần. Khi đó, ông bà Vu tỏ thái độ tương đối lạnh nhạt với anh ta, lúc hỏi đến gia cảnh và ý định tương lai của anh ta, sắc mặt họ có chút khó coi.

Thẳng thắn mà nói, trước đây, Hứa Diễm Thần cũng mơ hồ đoán điều kiện gia đình Vu Sính Đình không tồi, từ trang phục không hề tầm thường của cô là có thể biết.

Bố mẹ Hứa Diễm Thần đều là giáo viên của trường cấp ba ở thị trấn, cũng có một căn nhà ở đó. Dựa vào bằng cấp của Hứa Diễm Thần, muốn tìm được một công việc tốt ở quê nhà là chuyện nhỏ, Vu Sính Đình mà lấy anh ta chắc cũng không phải lo chuyện ăn mặc. Từ sau khi biết gia cảnh của Vu Sính Đình, anh ta từng một lần thể hiện sự tự ti trước mặt cô. Nhưng sau nghĩ lại, hai người yêu nhau, không liên quan đến hoàn cảnh gia đình đối phương.

Thật ra, Hứa Diễm Thần cũng biết, bỏ qua vấn đề điều kiện gia đình, bố mẹ Vu Sính Đình tuyệt đối không cho phép con gái lấy chồng xa. Cô là con gái một, điều này Liêu Hải Lâm cũng đã từng nói với anh ta, trừ phi anh ta bám trụ được ở đây, có sự nghiệp thành đạt, nếu không thì đừng nói đến chuyện cưới xin.

Có lẽ là vì mới ra trường, nhiệt huyết tuổi trẻ còn hừng hực, lòng tự tôn mạnh mẽ, hơn nữa trong lòng cũng không muốn buông bỏ tình cảm với Vu Sính Đình, anh ta đã đồng ý yêu cầu của bà Vu. Cũng vì thế, dưới sự động viên của Vu Sính Đình, anh ta trù tính tài chính rồi cùng bạn mở một công ty nhỏ chuyên về trang trí nội thất, sau mới mua một căn hộ mới làm lễ vật cầu hôn. Anh ta cảm thấy, mình đã đạt được yêu cầu thứ nhất của bố mẹ Vu Sính Đình, cũng cho rằng thời cơ đã đến.

Mọi người vỗ tay chúc phúc cho đôi tình nhân, dưới sự chứng kiến của mọi người, Hứa Diễm Thần đeo nhẫn cho cô.

Sau khi cùng Phùng Nghị lên xe, Phùng Mộ Huân không nói gì, gương mặt cũng không có biểu hiện nào cả, một tay đặt trên vô lăng, tay khác thành thực moi một điều thuốc ra rồi châm lửa.

Vì lý do công việc, Phùng Nghị đã từng gặp Vu Sính Đình, cũng nghe mẹ ngẫu nhiên kể về cô. Anh ta vẫn nghĩ, chuyện của Phùng Mộ Huân và Vu Sính Đình đã thuận lợi rồi, vậy mà giữa đường lại lòi ra một tên Trình Giáo Kim.

Phùng Nghị híp mắt và nói: “Cuối cùng cũng được mở rộng tầm mắt, đúng là ngây thơ, anh, anh xem xem, có muốn em giúp anh tra thông tin của thằng nhãi này không?”

Phùng Mộ Huân không đáp lời, tiếp tục hút thuốc. Thần sắc u ám giữa làn khói trắng lại càng thêm phần lạnh lùng, tâm tình hiện qua ánh mắt cũng vơi dần đi.

Phùng Nghị thấy Phùng Mộ Huân không nói gì, cũng không đoán được anh nghĩ thế nào, lại cố ý nói, “Nếu em mà nhìn thấy người phụ nữ của mình ôm thằng khác, em nhất định sẽ băm vằm cả hai. Mẹ kiếp, băm cả cặp luôn!”

Phùng Mộ Huân vẫn không nói một lời, thần sắc vẫn lạnh lùng như làn khói thuốc bay quanh, ánh mắt xuyên qua đám đông ngoài cửa sổ, dòng suy nghĩ trôi đi rất xa. Vừa rồi, những lời Vu Sính Đình nói với Hứa Diễn Thần, anh nghe không sót một chữ.

Cuối cùng, anh chợt cười, nhả ra một ngụm khói, híp mắt lạnh lùng nói: “Hai người họ, không thể nào.” Lời nói bình tĩnh, như không hề có chút lo lắng.

5. Chương 5

Anh vẫn luôn chờ đợi một cơ hội để đến gần cô, một cơ hội mà cô hoàn toàn không chối từ.

Việc Hứa Diễn Thần đột ngột cầu hôn đã làm rối hết những kế hoạch của Vu Sính Đình, nhưng cũng khiến cô càng kiên định hơn trước sự sắp đặt của mẹ.

Vừa về đến nhà, Liêu Hải Lâm lại đề cập đến chuyện của Phùng Mộ Huân với cô.

“Điểm Điểm, dạo này có liên lạc với Mộ Huân không? Quan hệ của hai đứa phát triển đến đâu rồi?”

Vu Sính Đình không nói gì, đợi Liêu Hải Lâm thao thao bất tuyệt xong, cô mới xòe năm ngón tay ra, vui vẻ để lộ cả chiếc nhẫn trên ngón áp út. Nhớ đến màn cầu hôn của Hứa Diễn Thần, cảm giác ngọt ngào lại ùa về, cô hài lòng gật đầu: “Mẹ, hôm nay Hứa Diễn Thần đã cầu hôn con, mẹ không biết màn cầu hôn đặc biệt thế nào đâu.”

Bỗng nhiên, cô giơ tay lên, nở nụ cười tươi rói với Liêu Hải Lâm: “Này, mẹ thấy không, đây là nhẫn cầu hôn anh ấy đeo cho con đây. Mẹ thấy cái nhẫn này có đẹp không?”

Liêu Hải Lâm trợn tròn mắt nhìn chiếc nhẫn trên tay cô, kiểu thị uy gián tiếp của Vu Sính Đình khiến cơn tức của bà xông thẳng lên đại não, bà vội vàng vịn vào mép bàn, uất ức chỉ vào cô: “Mày lập tức trả cái nhẫn lại cho tao! Không thì ném đi! Muốn bàn chuyện cưới xin với nó á, không có cửa đâu!” Thấy Vu Sính Đình không chút nhúc nhích, bà bước đến định giật ra.

Vu Sính Đình hạ thấp người tránh Liêu Hải Lâm, sau đó giấu hai tay sau lưng, “Mẹ, mẹ có thể đừng ép con phải lựa chọn được không? Bây giờ con nói với mẹ, cho dù con không yêu Hứa Diễn Thần, mẹ cũng không có quyền can thiệp vào chuyện tình cảm của con. Hơn nữa, là con thích Hứa Diễn Thần, con muốn lấy anh ấy thì đã sao?”

Liêu Hải Lâm tức đến nỗi muốn cho cô một phát tát, không ngờ con gái mình lại mê muội như vậy, bà ôm ngực, trợn mắt nhìn Vu Sính Đình cảnh cáo: “Giỏi lắm, ở trước mặt tao mà dám giở trò, cổ tình chọc tao tức điên phải không! Vài lời ngon tiếng ngọt đã lừa mày khiến mày không màng đến bố mẹ rồi, đúng là chưa đến chân tường chưa quay đầu mà, đường mẹ mày đi dài gấp mấy lần mày, có thể hại mày được à? Tao nói ày biết, sau này mà có hối hận, đừng về nhà khóc lóc!”

Vu Sính Đình không muốn ầm ĩ với mẹ, nhìn Liêu Hải Lâm phản ứng mạnh như vậy, cô chẳng thể làm gì khác là mềm giọng: “Mẹ, năm nay con mới hai mươi tư tuổi, còn chưa đến lúc lấy chồng, con cũng có rất nhiều lựa chọn, hôm nay con chỉ muốn được hưởng thụ tình yêu con đáng có được thôi, tại sao phải nghĩ đến mức phức tạp như bố mẹ. Đem tất cả lên bàn, xem đối phương có gì, không có gì, như vậy mới đảm bảo, mẹ nghĩ là đi giao dịch sao ạ? Hà có phải thế, cái anh ấy có, con có, cái anh ấy không có, con cũng có. Con sẽ chịu trách nhiệm với cuộc sống của con.”

Cô cảm thấy mình phải nói rõ ràng với Liêu Hải Lâm, cô thật sự rất phản cảm với cách làm của bố mẹ.

Cuối cùng, Liêu Hải Lâm nhắc lại lần nữa: “Tao sẽ không đồng ý ày với thằng Hứa Diễn Thần, bố mày cũng không đồng ý đâu!”

Tranh thủ thứ Bảy được nghỉ, Vu Sính Đình đến công ty của Tăng Hữu Lương, đưa bản thiết kế của Hứa Diễn Thần cho anh ta xem.

Tăng Hữu Lương vốn là đối tác làm ăn với Vu Hàn Sinh, nghe nói anh ta có mở một khách sạn, mấy tháng nữa sẽ chính thức trang hoàng bên trong, thế nên cô định thuê một phòng trước cho Hứa Diễn Thần.

Tăng Hữu Lương xem xong bản vẽ, chần chừ một lát rồi nói: “Phong cách thiết kế này cũng xuất hiện không ít rồi. Thế này đi Sính Đình, em cứ để danh thiếp lại cho anh.”

Sau khi giao danh thiếp của Hứa Diễn Thần cho Tăng Hữu Lương, Vu Sính Đình rời khỏi tòa cao ốc.

Cô tần ngần đứng dưới tòa nhà, mặt trời đã lên cao, xe cộ tấp nập. Vì hôm nay cô có hẹn cùng Hứa Diễn Thần đi ăn cơm nên không lái xe, không ngờ lại một lần nữa gặp Phùng Mộ Huân.

Ánh nắng giữa trưa vô cùng gay gắt, mồ hôi đã rịn ướt lưng, một tay cô cầm ô, một tay cầm bản vẽ, chân rảo bước nhanh, nhưng Phùng Mộ Huân ở phía sau đã bám còi. Nghe thấy tiếng còi xe, Vu Sính Đình thoáng giật mình, lúc này mới dừng chân rồi xoay người lại.

Phùng Mộ Huân đỡ trước mặt cô, hạ thấp cửa sổ: “Lên xe đi, muốn đi đâu tôi đưa cô đi.”

Vu Sính Đình nhìn anh, trong mắt có đôi chút vẻ cảnh giác, cô cũng không có ý định lên xe.

Anh thản nhiên nhìn cô, thấy cô có vẻ đề phòng lại đâm ra buồn cười, liền giải thích: “Tôi đi ngang qua đây, muốn chở cô đi một đoạn thôi, không có ý gì khác, cô không cần phải cảnh giác như vậy.”

Vu Sính Đình lên xe, thắt dây an toàn rồi nói: “Cảm ơn. Cho tôi đến gần Quốc Mậu là được rồi.” Cô không muốn nói nhiều với anh, thật ra chỉ cần ở cạnh anh, trong lòng cô đã sinh ra cảm giác áp lực khó hiểu rồi.

Hai tay cầm chắc vô lăng, anh chăm chú nhìn về phía trước, băng quơ hỏi, “Đi tìm bạn trai cô à?”

“Ừm.” Cô lên tiếng.

Khuôn mặt Phùng Mộ Huân không để lộ sự thay đổi nào, anh vẫn tập trung lái xe. Lúc này, anh lấy một chai nước khoáng từ trong hộp xe ra đưa cho cô, sau đó lẳng lặng chỉnh nhiệt độ trong xe, giọng nói có chút lạnh nhạt: “Sính Đình, hình như cô rất có thành kiến với tôi?”

Vu Sính Đình nhận chai nước rồi uống một ngụm, suy nghĩ một lúc mới nói: “Cũng không hẳn, dù sao chúng ta cũng quen biết từ lâu rồi, chỉ là cảm giác quan hệ giữa chúng ta bây giờ có chút ngại ngại.” Chung quy cô vẫn không thể nói quả thật mình không muốn tiếp xúc nhiều với anh, về nhà nghe mẹ nhắc đến tên anh là đã đủ phiền rồi.

Phùng Mộ Huân nở nụ cười mơ hồ, không nói thêm gì nữa. Cũng đúng, cô đã có bạn trai rồi, bố mẹ lại ép buộc thái quá, chẳng trách cô bài xích anh.

Lúc sắp đến Quốc Mậu, anh quay ra dịu dàng nhìn cô: “Chuyện của hai chúng ta, tôi sẽ làm rõ với bố mẹ cô. Đương nhiên, tôi không phủ nhận là ấn tượng của tôi với cô không tồi, nhưng tôi cũng không phải người dây dưa lằng nhằng. Cô nói với tôi là cô có bạn trai rồi, nếu bố mẹ cô cứ nhất quyết ấn định chuyện của chúng ta, chắc chắn sẽ khiến cô càng phản cảm với tôi. Nhưng chúng ta làm bạn bè bình thường thì chắc là được.”

Vu Sính Đình không ngờ Phùng Mộ Huân hiểu chuyện đến vậy, hơn nữa lại có thể đọc ra được tâm tư của cô.

Từ đầu đến cuối, anh luôn tỏ ra phong độ, chỉ có cô là lúc nào cũng trong tư thế bị gượng ép. Có lẽ thật sự là cô quá nhạy cảm rồi.

Phùng Mộ Huân đỗ xe ở gần Quốc Mậu, Vu Sính Đình xuống xe rồi đi thẳng về hướng tòa nhà phía tây. Anh ngồi ở ghế lái, nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của cô một lúc, khi thu ánh mắt lại, hơi cụp mí mắt, anh phát hiện ra tập tài liệu của cô rơi trên ghế ngồi.

Là một tập tài liệu mới tinh màu lam.

Anh cầm tập tài liệu lên, mở ra xem thì thấy bên trong đều là bản vẽ thiết kế nội thất khách sạn, trên cùng là con dấu ghi “Nội thất Nghi Cư”, còn có cả danh thiếp của công ty. Khi ánh mắt Phùng Mộ Huân dừng lại trên ba chữ Hứa Diễn Thần, đôi mày anh khẽ nhíu lại, lực từ ngón tay mạnh thêm. Bỗng nhiên, bên mép tấm danh thiếp hẳn rõ thêm mấy nếp nhăn.

Đêm đó, khi Phùng Nghị đến nhà tìm Phùng Mộ Huân, Phùng Mộ Huân liền giao danh thiếp cho Phùng Nghị và dặn dò cẩn thận.

“Cậu liên lạc với người này đi, chẳng phải hội sở của cậu cần sửa chữa sao, giao cho công ty này.”

Phùng Nghị nhận lấy danh thiếp, cau mày lẩm bẩm tên “Nội thất Nghi Cư”, khi nhìn thấy tên Hứa Diễn Thần mới hoài nghi hỏi: “Anh, sao em thấy tên người này quen thế nhỉ?”

Phùng Mộ Huân dựa lưng vào ghế salon, nở nụ cười thâm thúy: “Là bạn trai của cô ấy.”

Phản ứng đầu tiên của Phùng Nghị là ngạc nhiên nhìn anh vài giây, cuối cùng không nhịn được mà bật cười: “Anh, anh dở trò này ra, vốn là Vu Sính Đình bảo anh làm? Bảo anh chiếu cố đến việc làm ăn của bạn trai cô ấy? Thế nên anh mới bảo em giao việc trang trí nội thất của hội sở ột công ty vô danh tiểu tốt?”

Phùng Mộ Huân không để ý đến lời nói của Phùng Nghị, tiện tay đặt tài liệu lên bàn, “Cậu xem qua đi, đây là thiết kế của công ty đó. Anh là thường dân, nhưng mà xem ra phong cách này cũng có phần độc đáo. Giao cho họ, cậu cũng không tổn hại gì.” Lúc này, anh nâng tay cởi cúc tay áo, rồi nói tiếp: “Còn nữa, cậu bảo cả Từ Tổ lo cùng.”

Phùng Nghị nghe anh nói vậy thì càng thêm nghi hoặc, “Xin lỗi nhé, nhưng em bảo này, anh không bị làm sao đấy chứ?”

Phùng Nghị không hiểu Phùng Mộ Huân đang tính toán gì trong đầu. Phùng Mộ Huân không phải là người nhiệt tình, càng không phải là người dốc hết sức đi giúp một người không liên quan. Phùng Nghị cảm thấy, dù sao việc trang trí nội thất cũng chẳng phải chuyện to tát gì, việc làm ăn của hội sở vẫn rất ổn. Nhưng nếu Phùng Mộ Huân đã chủ động nói ra, thì anh ta cũng không chối từ được rồi.

Sau khi Hứa Diễn Thần nhận được điện thoại của giám đốc công ty Phùng Nghị, mọi người trong văn phòng đều vô cùng hào hứng, Ngụy Tử còn nói muốn đến quán bar uống rượu chúc mừng. Thành công lần này đến quá đột ngột, đây có thể xem là đơn hàng lớn nhất từ trước đến nay. Công ty mới đăng ký chưa lâu, chưa có mối khách cố định, chỉ có vài người quen biết từ ngày xưa. Anh ta cùng hội Ngụy Tử, Quan Hân Nhiên, đều dồn hết tâm sức ối một đơn đặt hàng, chỉ nghĩ, có thể cố gắng thêm vài năm nữa là sẽ được đền đáp, cuối cùng cũng đến được ngưỡng đầu tiên. Niềm vui sướng dần thay chỗ cho sự nghi hoặc, Hứa Diễn Thần vội vàng gọi điện cho Vu Sính Đình: “Đình Đình, nói cho em một tin tốt, giám đốc công ty Á Khánh vừa gọi điện cho anh, nói là xem bản vẽ của anh xong rất hài lòng, muốn giao cho công ty anh một hạng mục của công ty họ.”

“Thế thì tốt rồi, em biết là anh sẽ làm được mà. À đúng rồi, anh vừa nói là công ty gì nhỉ?”

“Á Khánh.” Ở đầu bên kia, Hứa Diễn Thần trả lời.

Á Khánh là công ty của Phùng Nghị, mà Phùng Nghị lại là em họ của Phùng Mộ Huân. Vu Sính Đình từng nghe Liêu Hải Lâm nói, Phùng Mộ Huân có cổ phần ở Á Khánh.

Vu Sính Đình nghĩ thầm, cô dựa vào mối quan hệ với bố mà còn không khiến Tăng Hữu Lương đưa ra một câu trả lời xác thực, vậy mà công ty lớn như Á Khánh lại chủ động liên lạc. Lần trước cô đánh rơi tài liệu trên xe Phùng Mộ Huân, vì không có số điện thoại của anh nên chưa kịp đi lấy, hơn nữa đó lại là bản sửa chữa cho khách hàng từ mấy tháng trước, nên cô cũng không vội. Nghĩ đến đây, cô lại cho rằng không thể có chuyện đó.

Còn đang suy nghĩ miên man thì điện thoại đổ chuông, Vu Sính Đình đưa mắt nhìn, rõ ràng là số lạ.

“A lô.”

“Là tôi, Phùng Mộ Huân đây. Lần trước cô đánh rơi tài liệu ở chỗ tôi, định trả lại cho cô ngay nhưng lại cảm thấy đến nhà cô thì không tiện cho lắm, cho nên có hỏi thăm số điện thoại của cô, đến giờ mới liên lạc được. Từ thứ Hai đến thứ Sáu tôi có việc ở đơn vị, cuối tuần rảnh không?” Ở đầu kia điện thoại, Phùng Mộ Huân cất giọng đều đều, tiếng nói trầm thấp.

“Được, vậy phiền anh rồi.”

“Đừng khách sáo.”

Cuối cùng hai người hẹn một địa điểm gặp mặt.

Sau khi ngắt điện thoại, khoe miệng Phùng Mộ Huân khe cong lên ý cười mơ hồ. Lần đầu tiên gặp nhau, cô viết rõ ràng bốn chữ “người lạ chớ gần” trên mặt, còn trịnh trọng tuyên bố mình đã có bạn trai. Lúc ấy anh không tức giận, chỉ cảm thấy mình không có bất kỳ hành động gì mà lại bị một cô gái bài xích một cách thẳng thừng như vậy, quả thật khiến anh có chút khó xử. Đêm đó, cô nói cô có xe, anh đành phải lái xe đi trước.

Lúc Liêu Hải Lâm gọi anh đến nhà ăn cơm rồi nhắc đến chuyện của hai người, ánh mắt cô thể hiện rõ ràng sự phiền chán. Trong lòng anh biết, từ lần đầu tiên gặp mặt sau khi về thành phố đã đập phải chướng ngại khó nhằn, lần thứ hai rồi thứ ba cũng đều gặp phải sự bài xích. Anh vẫn luôn chờ đợi một cơ hội để đến gần cô, một cơ hội mà cô hoàn toàn không cho từ.

Hôm nay, cơ hội ấy đã đến rồi.

Lúc này đây, anh dám khẳng định cô không từ chối, càng dám chắc cô sẽ dần dần thay đổi cái nhìn đối với mình.

6. Chương 6

Ngay từ lần đầu tiên, anh đã biết mình có thiện cảm với cô, nếu nói đến bây giờ Vu Sính Đình có điểm nào hấp dẫn anh, thì chính là: Sự cố chấp với tình cảm, sự thuần khiết với tình yêu vượt qua cả cánh cửa dòng dõi và tiền tài.

Quan hệ giữa Liêu Hải Lâm và Vu Sính Đình bắt đầu lâm vào diện bế tắc, gần đây hai mẹ con ít nói chuyện, mà cứ hễ mở miệng là lại to tiếng. Vu Sính Đình nhẫn nhịn, cô nghĩ thầm, lần trước là tại mình nóng nảy, cứ nghĩ chuyện mình mình làm, chẳng bận tâm đến cảm nhận của Liêu Hải Lâm nên mới khiến bà càng phản đối gay gắt hơn.

Trong khoảng thời gian này, Liêu Hải Lâm bận rộn sắp xếp việc của đoàn ca múa, về nhà cũng muộn hơn. Lại thêm chuyện của Vu Sính Đình, thật khiến cho bà bức bối, hôm nay lại nổi nóng với mấy cô gái trong đoàn do họ luyện tập hơi hợ.

Chuyện của Vu Hàn Sinh vừa có kết quả, ông liền phần khởi gọi điện cảm ơn Phùng Mộ Huân, còn mời anh đến nhà ăn cơm. Thế nhưng, Phùng Mộ Huân từ chối: “Bác trai, bác không cần phải khách sáo như vậy, cháu thật sự không giúp được gì cả. Sắp tới trong quân khu có một đại hội lớn, có lẽ là cháu không đến được.”

Vu Hàn Sinh rõ ràng cảm thấy Phùng Mộ Huân có chút né tránh.

Sau khi Liêu Hải Lâm biết chuyện, bà bức bối chất vấn Vu Sính Đình, “Có phải con nói gì với Mộ Huân không?”

Vu Sính Đình cúi đầu nhìn bát cơm, thản nhiên như không: “Không ạ, con không có nói chuyện với anh ta.”

Liêu Hải Lâm mềm giọng, tận tay gấp thức ăn vào bát Vu Sính Đình, “Không nói gì là tốt rồi, mẹ biết con không vui, cũng không muốn mẹ lại nhắc đến chuyện của hai đứa. Nhưng kể cả không có chuyện của bố con, thì Mộ Huân đến nhà mình ăn cơm cũng là bình thường. Nhà mình với nhà bác Phùng quen biết không phải ngày một ngày hai, thời gian ở đại viện lâu thế cơ mà, nó đến nhà mình ăn một bữa cơm là chuyện quá bình thường.”

Giọng điệu của mẹ có vẻ nhượng bộ khiến cho quan hệ giữa hai mẹ con bớt phần gay gắt. Vu Sính Đình biết mình không thể làm căng với mẹ, tức nước thì vỡ bờ, loại chuyện này chỉ có thể đi từng bước một và phải dùng mưu trí mới được. Chọc tức Liêu Hải Lâm, không chừng bà sẽ dồn ép công ty của Hứa Diễn Thần.

Ngày thứ Bảy.

Vu Sính Đình hẹn Phùng Mộ Huân đi ăn ở một nhà hàng trên đường Tam Lí Truân.

Sau khi vào nhà hàng, Vu Sính Đình nhìn quanh một lượt. Chỗ này diện tích hơi nhỏ, trang trí đơn giản, bức tường gạch đỏ điểm vài đoạn sơn trắng, phía trên lơ lửng nét bút. Song cửa sổ là tượng khắc gỗ, kỹ thuật khắc rất tinh tế, trên xà nhà treo đèn lồng gỗ.

Trong nhà hàng đa phần là người nước ngoài. Phùng Mộ Huân ngồi cạnh cửa sổ trong góc, đôi mắt đảo qua, ý bảo cô đến đó. Hôm nay anh mặc một chiếc áo phông ngắn tay, bên dưới là chiếc quần màu đậm, trông đơn giản nhưng lại rất tươi tắn, có đôi chút không hợp với phong cách trầm ổn thường ngày của anh.

Sau khi ngồi xuống, đợi phục vụ đưa thực đơn đến, Phùng Mộ Huân bảo Vu Sính Đình chọn đồ ăn. Cô tùy ý chọn vài món, đưa thực đơn cho Phùng Mộ Huân và nói bằng giọng thoải mái: “Bữa này để tôi mời anh đi. Tôi nghe nói, anh ở Hồ Nam mấy năm, sau được điều đến Quảng Châu, chắc là anh sẽ thích nhà hàng này.”

Sắc mặt Phùng Mộ Huân vẫn như thường: “Có gì đâu, cô không cần bận tâm đến khẩu vị của tôi.” Một lát sau, anh bình tĩnh cầm tập tài liệu đặt trước mặt cô: “Xin lỗi, hôm đó tôi đã xem mấy tờ tài liệu trong này rồi.”

Vu Sính Đình nở nụ cười không được tự nhiên cho lắm, “Không sao, cũng chỉ là bản vẽ cũ thôi mà.”

“Cô là chuyên gia giám định đá quý, không ngờ lại có hứng thú với cả trang trí nội thất.”

“Không phải, cái này là của bạn tôi.” Vu Sính Đình thầm nghĩ trong lòng, không được để đối phương nghĩ cô thay bạn trai đi lo công việc, nếu không Hứa Diễn Thần còn mặt mũi nào nữa. Hình như cô nhớ ra gì đó, “À phải rồi, Phùng Nghị là em họ anh phải không? Nếu phải thì đúng là trùng hợp, hôm đấy để rơi tài liệu trên xe anh, hôm sau bạn tôi đã nhận được điện thoại của giám đốc công ty Á Khánh.”

Phùng Mộ Huân dồn sự chú ý vào từ “bạn” trong lời Vu Sính Đình, anh nhếch môi cười, thản nhiên nói: “Đúng là tôi có đưa bản vẽ cho Phùng Nghị xem qua, tôi cảm thấy phong cách thiết kế của bạn cô khá đặc biệt, nhưng suy cho cùng thì tôi cũng là ngoại đạo, nên mới để Phùng Nghị quyết định.”

Lời nói của anh đúng là quá khéo léo, không thừa nhận, mà cũng chẳng phủ nhận.

Vu Sính Đình không biết nên nói gì cho tốt, thì ra đúng là Phùng Mộ Huân ra mặt giới thiệu, giờ thì không cần để tâm đến Tăng Hữu Lương rồi.

Cô cảm kích nói: “Tôi thay bạn tôi cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo, chúng ta cũng coi như là bạn cũ mà, không phải đặt mấy câu khách sáo đấy ở đâu môi.”

Bầu không khí giữa hai người có chút bối rối, Vu Sính Đình lại kiêu lời như vàng. Dù hai người có quen biết từ nhiều năm, nhưng dù sao cũng đã lâu không gặp, nói chuyện dè dặt là điều đương nhiên. Đột nhiên, Phùng Mộ Huân lãnh đạm hỏi: “Còn nhớ chuyện cô bắt nạt tôi không?”

Vu Sính Đình không hiểu, đang cúi đầu uống canh liền nhìn anh với vẻ nghi hoặc: “Chuyện nào cơ? Tôi quên thật rồi.”

Phùng Mộ Huân ngồi thẳng dậy, ánh mắt xoáy lấy cô: “Trước kia cô từng chọc vỡ tổ ong trên cây ở đại viện, rồi trốn tiệt trong nhà, kết quả là hại tôi bị cả bầy ong vò vẽ đốt cho không nhận ra nữa.”

Anh thông dong tường thuật, không giống như đang nói chuyện đùa với cô.

Hình như Vu Sính Đình nhớ ra được một chút, vừa vui mừng cười, vừa liếc mắt nhìn trộm Phùng Mộ Huân, thấy thần sắc anh vẫn như thường thì đành cố nhịn cười, vội vàng gật đầu: “Hình như đúng là có chuyện này, thật...thật sự xin lỗi. Lúc đó còn nhỏ, không hiểu chuyện, anh đừng ghi thù là được rồi, tôi không hề cố ý.” Nói xong, cô che miệng cười vài tiếng, lại nhớ đến khuôn mặt sừng vù của anh lúc đó.

Hồi đó, cô quả thật vô cùng nghịch ngợm, lại ý là mình nhỏ hơn anh vài tuổi nên hay nghĩ cách bắt nạt anh. Không thể phủ nhận, sự kiện tổ ong là do cô cố ý. Lúc ấy, cô còn vô tư trêu anh là Vua mặt rỗ, cũng may mà Phùng Mộ Huân ôm hết tội về mình nên bố mẹ anh mới không đến nhà cô hỏi tội. Nếu không, chắc chắn cô sẽ bị Liêu Hải Lâm đánh ột trận nhớ đời.

Hai người nói chuyện tự nhiên hơn hẳn, thấy cô cười, Phùng Mộ Huân chợt thấy vui lây, “Có phải bây giờ thoải mái hơn nhiều không? Vừa rồi cô rất khách sáo.”

Bạn bè nhiều năm không gặp, muốn kéo lại khoảng cách thì chỉ có thể nhắc lại chuyện xưa, cả quá trình này, Phùng Mộ Huân vẫn luôn nhã nhặn như vậy.

Vu Sính Đình nhoẻn miệng cười: “Cũng tạm tạm, dù sao thì nhiều năm không gặp mà, chỉ có thể nhắc lại chuyện năm đó, không ngờ anh lại đột nhiên nói đến vụ ấy.”

Vừa lúc phục vụ bưng nốt đồ ăn lên.

Phùng Mộ Huân trầm mặc một lúc rồi đột nhiên hỏi: “Tôi có thể mạo muội hỏi một câu không? Cô với bạn trai quen nhau thế nào? Xem ra tình cảm giữa hai người rất tốt.” Thật ra Phùng Mộ Huân có biết ít nhiều, nhưng Liêu Hải Lâm lại giải thích với anh là, cô và Hứa Diễn Thần không có ý định phát triển lâu dài.

Không phải là Vu Sính Đình không hiểu hàm ý của Phùng Mộ Huân, cô cảm thấy nên nhân cơ hội này nói rõ ràng với anh.

Cô và Hứa Diễn Thần quen nhau qua một buổi giao lưu, lúc ấy, ấn tượng của cô đối với Hứa Diễn Thần không mấy sâu sắc.

Vì Vu Sính Đình học chuyên về giám định đá quý nên thường phải đến mỏ quặng quan sát. Cụ thể là đến xem quặng tự nhiên được hình thành thế nào, nhận biết quặng ra sao.

Lúc cô và bạn học lên núi xem khoáng thạch, Hứa Diễn Thần nói dối anh ta cũng là sinh viên học giám định đá quý, vậy nên hai người kết bạn với nhau.

Chuyện xảy ra sau đó khá thú vị. Trên núi quặng, cô bị ngã, suýt chút nữa rơi vào giếng quặng, cuối cùng Hứa Diễn Thần phải cõng cô xuống núi, suốt bốn tiếng đồng hồ, từ một giờ đến năm giờ, Hứa Diễn Thần mới đưa cô đến được chỗ tập hợp. Lúc đó, Hứa Diễn Thần hỏi số điện thoại của cô, cũng bắt đầu triển khai các bước theo đuổi cô.

Khi đó, Vu Sính Đình không thiếu người theo đuổi. Thậm chí còn có một vị công tử mang một chiếc xe đến bày tỏ với cô, sau bị cô từ chối thẳng thừng. Hứa Diễn Thần không vì thế mà từ bỏ, mỗi ngày, anh ta đều đến trạm điện thoại của trường gọi điện cho cô, hoặc là chạy đến trường thăm cô.

Tại lần gặp gỡ trên núi, Vu Sính Đình đã có chút thiện cảm với Hứa Diễn Thần, mấy tháng sau thì nhận lời.

Tình yêu thời sinh viên vốn là tình cảm tốt đẹp và mãnh liệt nhất.

Quá trình yêu đương và xây dựng sự nghiệp của Hứa Diễn Thần, Vu Sính Đình chỉ kể qua loa. Trên thực tế, hai năm sau khi Hứa Diễn Thần tốt nghiệp nghiên cứu sinh, anh ta mới bắt đầu xây dựng sự nghiệp. Từ lúc bắt đầu với anh ta, bố mẹ Vu Sính Đình luôn không đồng ý, nhưng cô vẫn tin rằng Hứa Diễn Thần sẽ thành công, lại càng thêm hy vọng một ngày nào đó Liêu Hải Lâm sẽ chấp nhận Hứa Diễn Thần.

Kể hết chuyện liên quan đến Hứa Diễn Thần, khóe miệng cô vẫn ẩn ý cười. Phùng Mộ Huân ngồi đối diện, vẫn chăm chú nhìn cô, thu hết ánh mắt cô vào mắt mình, anh gần như có thể cảm nhận được sự chờ đợi đến cổ chấp của cô đối với người đàn ông kia.

Thật ra, Vu Sính Đình nói nhiều như vậy, là vì cô hy vọng Phùng Mộ Huân sẽ chủ động nói rõ với Liêu Hải Lâm, làm ẹ cô gián tiếp biết được sự thật, như vậy thì chuyện tình cảm của cô mới không trắc trở nhiều nữa.

Từ đầu đến cuối, Phùng Mộ Huân vẫn duy trì vẻ mặt như cười như không, trầm mặc một lúc, anh hạ giọng nói: “Yêu từ năm hai đến giờ vẫn không thay đổi, bây giờ, cô gái như cô thật sự là hiếm. Cô yên tâm, chuyện của chúng ta, tôi sẽ chủ động nói rõ với bác gái, bác sẽ không trách cô nữa đâu.”

Vu Sính Đình cảm kích nói: “Cảm ơn anh.” Mục đích của cô đã đạt được, cô cũng thảnh thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng thì cô cũng có thể bước qua được một ngưỡng cửa khó khăn. Đợi đến khi thời cơ chín muồi, cô sẽ đưa Hứa Diễn Thần về nhà bàn chuyện kết hôn với bố mẹ.

Sau khi ăn xong, hai người chào tạm biệt, Phùng Mộ Huân lái xe trở lại quân khu. Vào phòng sách, anh cởi áo khoác, tựa vào ghế trầm tư vài giây, một lát sau mới đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chuyện Vu Sính Đình nói hôm nay, trong lòng anh hoàn toàn hiểu, anh cũng biết Liêu Hải Lâm một mực phản đối chuyện của cô với Hứa Diễn Thần. Cô đồng ý kể cho anh nghe, chính là gián tiếp nhắc anh, bởi vì cô khó có thể dứt bỏ tình cảm với Hứa Diễn Thần, cho nên chuyện giữa cô và anh là không thể nào.

Thẳng thắn mà nói, đây là lần đầu tiên Phùng Mộ Huân gặp một người con gái như Vu Sính Đình. Cô còn trẻ, lại xinh đẹp, vừa tự lập vừa đầy nhiệt huyết. Không nhắc đến hoàn cảnh gia đình cô, anh hoàn toàn ngạc nhiên khi cô tình nguyện ở bên một người đàn ông dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, làm bầu bạn khi anh ta nghèo túng chán chường, cùng chống đỡ khi anh ta đang chìm trong giấc mộng không thực tế, mà vẫn tin anh ta sẽ có ngày thành công, thậm chí, niềm tin đó chưa bao giờ thay đổi.

Ngay từ lần đầu tiên, anh đã biết mình có thiện cảm với cô, nếu nói đến bây giờ Vu Sính Đình có điểm nào hấp dẫn anh, thì chính là: Sự cố chấp với tình cảm, sự thuần khiết với tình yêu vượt qua cả cánh cửa dòng dõi và tiền tài.

Phùng Mộ Huân anh đã định cô gái này rồi!

Nếu đã muốn, cho dù phải lao tâm khổ tứ, Phùng Mộ Huân cũng sẽ có được cô. Chỉ cần là chuyện anh muốn làm thì sẽ không thể không làm được. Càng là chuyện khó khăn, anh càng không cảm lòng được muốn thử, anh quan tâm đến kết quả hơn là quá trình.

Trong lòng ngứa ngáy, là vì không có được.

Đây cũng là một loại dục vọng...

7. Chương 7

Sau đó, Phùng Mộ Huân không hề chủ động gọi điện cho Vu Sính Đình, thậm chí Liêu Hải Lâm mời anh đến nhà chơi, anh cũng lấy lý do để từ chối.

Vu Sính Đình nghĩ rằng Phùng Mộ Huân đã xác định rõ quan hệ giữa họ, cuối cùng thì cũng không hoài phí lần nói chuyện chân thành trước đó.

Về đến nhà, cô giúp việc đang nấu cơm trong bếp, Vu Hàn Sinh nằm trên chiếc ghế gỗ lim đọc báo, Vu Sính Đình lưỡng lự đến bàn trà rót một cốc nước, rồi uể oải nằm ra ghế sa lon, với điều khiển mở tivi, nhảy liên tục các kênh giết thời gian.

Lúc này, Liêu Hải Lâm thông dong từ trên tầng xuống, đến trước mặt cô là lại bắt đầu làm bầm, “Tháng sau đoàn mẹ biểu diễn, đến lúc đấy phải đi cùng mẹ. Mẹ đã nói với con rồi, bác Phùng coi con là con dâu rồi đấy, con không thích Mộ Huân, còn ở đoàn mẹ có bao nhiêu con bé cứ quần lấy nó ấy.”

Gần đây Liêu Hải Lâm bận rộn công việc của đoàn ca múa nên ít liên lạc với nhà họ Phùng. Tháng sau là đến buổi biểu diễn của đoàn, bà đã phải hao tổn biết bao tâm sức, tất cả dồn cho sự kiện lần này. Lần này tập hợp toàn bộ đoàn ca kịch, những diễn viên ưu tú nhất của đoàn tập kỹ quân khu Thẩm Dương cũng tới. Đây là đêm liên hoan của bộ chính trị, cũng là một hoạt động có quy mô lớn, nên bà muốn đưa Vu Sính Đình đi, nhân thể cho cô gặp gỡ mấy ông chú ông bác trong quân khu.

Hơn nữa, Phùng Mộ Huân và Phùng Tranh Hiến cũng đến xem.

Vu Sính Đình vốn đang mệt mỏi vì công việc, về đến nhà lại nghe Liêu Hải Lâm cảm râm, không thể làm gì hơn là tập trung xem tivi, cứ để yên ẹ bắn liên thanh, còn mình thì im lặng không đáp lời.

“Điểm Điểm, mẹ nói chuyện với con, rốt cuộc con có nghe không đấy?”

Vu Sính Đình mơ màng nhìn màn hình tivi, ngón cái liên tục bấm nút chuyển kênh, không nhả một từ nào với Liêu Hải Lâm. Biết mình độc thoại, còn con gái không có một phản ứng nào, Liêu Hải Lâm liền giật lấy điều khiển trong tay cô rồi tắt tivi đi.

Đến lúc này, Vu Sính Đình mới có phản ứng, quay đầu nói với Liêu Hải Lâm: “Ồ, mẹ, con đang nghe đây. Mẹ nói tiếp đi.” Cô giả vờ mỉm cười với Liêu Hải Lâm, sau lại đứng dậy rót cho bà một chén nước, ý bảo bà tiếp tục nói.

Liêu Hải Lâm nhìn hành động của con gái là đủ hiểu cô không để tâm đến mấy lời nói của mình, nhưng phản ứng đó của Vu Sính Đình lại khiến bà không thể nổi giận được, chỉ có thể nuốt bực vào bụng, “Thôi quên đi, con ranh này, sớm muộn gì mẹ cũng bị cô làm cho tức đến chết. Cô nói xem, mẹ nuôi cô lớn thế này mà lại không quản được chuyện của cô?”

Vu Hàn Sinh thấy thế vội đến vỗ vai Liêu Hải Lâm, khẩu khí ôn hòa: “Giận cái gì chứ, Điểm Điểm cũng lớn rồi, biết suy nghĩ rồi, tuổi nào làm việc nào, con bé tự biết chừng mực. Em càng can thiệp nó lại càng ương hơn đấy.” Vu Hàn Sinh nói xong lại cầm một quả táo trên bàn, cẩn thận gọt hết vỏ rồi đưa cho Liêu Hải Lâm.

Vu Sính Đình thấy thế liền chìa tay về phía Vu Hàn Sinh, cố ý nói thì thầm: “Bố, con cũng muốn.”

Vu Hàn Sinh muốn dỗ vợ nên phát nhẹ vào lòng bàn tay cô, “Có tay có chân, tự đi mà gọt.” Giờ thì mọi người đều vui, Liêu Hải Lâm cũng không nén nổi nụ cười.

Thấy bố mẹ tình cảm như vậy, Vu Sính Đình vô cùng hâm mộ, hai người đến tuổi trung niên mà vẫn bên nhau như keo sơn, quả thật là khó mà có được. Liêu Hải Lâm là người cứng rắn, âu cũng là do nghề nghiệp của bà, tính cách của Vu Hàn Sinh thì vốn đã ôn hòa, hai vợ chồng bù trừ cho nhau, mỗi khi cãi cọ đều là bố cô xuống nước trước. Ai đó đã nói đến cuối cùng tình yêu sẽ hóa thành tình thân, Vu Sính Đình cảm thấy bố mẹ vẫn đang từng ngày hưởng thụ tình yêu.

Cô vẫn luôn hy vọng tình cảm của cô và Hứa Diễm Thần có thể được như họ.

Chỉ tiếc là không như mong muốn.

Việc trang trí hội sở của Phùng Nghị do Hứa Diễm Thần phụ trách toàn bộ. Nói cũng thấy lạ, mấy ngày nay anh ta lại nhận thêm được mấy hạng mục nữa, công ty cũng dần dần đi vào quỹ đạo.

Gần đây, công ty đón thêm mấy sinh viên đến thực tập. Thời gian này đúng là lúc cần nhân viên nhất, Hứa Diễm Thần không để sót một người nào không có việc.

Lúc gặp Vu Sính Đình, câu đầu tiên anh ta nói là: “Cuối cùng thì bao nhiêu cố gắng của chúng ta cũng không uổng phí, anh biết ngày này nhất định sẽ đến, chỉ là thiếu cơ hội thôi.” Lời nói đầy tự tin, đối với một người mới lập nghiệp, quả thật đây là trái ngọt hiếm thấy. Sau bao lần thất bại, rốt cuộc anh ta cũng một lần được đón lấy thành công vẫn luôn ủ trong mộng, một khi xuất phát điểm được nâng lên, tham vọng cũng nhiều hơn.

Nhưng Hứa Diễm Thần không biết, là Phùng Mộ Huân bảo một tiếng với Phùng Nghị, anh ta mới có thể nhận được hạng mục này. Vu Sính Đình cũng không muốn nói chuyện Phùng Mộ Huân giúp đỡ cho anh ta.

Cô gật đầu cười nói: “Đúng vậy, cứ từ từ rồi sẽ đến mà, công ty mới đi vào quỹ đạo, có lẽ phải đợi hoàn thành việc ở Á Khánh thì khách hàng sẽ nhiều hơn.”

Bất kể Hứa Diễm Thần có thành công hay không, Vu Sính Đình vẫn ở bên cổ vũ anh ta, cũng giống như mấy năm trước, anh ta thất nghiệp, không một xu dính túi, lại kiên quyết không chịu nhận sự giúp đỡ của cô, vì vấn đề tiền thuê phòng nên đành ở cùng Ngụy Tử trong tầng hầm của Thiên Thông Trung Uyển*. Cô vẫn ở bên cổ vũ anh ta: Có chí thì nên, anh có năng lực, chắc chắn sẽ thành công.

*Tên 1 tiểu khu ở Bắc Kinh.

Điều Hứa Diễm Thần không biết là, cô đã âm thầm đưa tiền cho Ngụy Tử, nói dối với anh ta là bạn cô có một căn phòng ở Bắc Uyển, tiền thuê rất rẻ, thế nên anh ta mới chuyển được từ tầng hầm lên một căn phòng tốt hơn.

Thần sắc Hứa Diễn Thần có vẻ ảm đạm, hai tay anh ta nắm chặt, anh ta tự cảm thấy đầu ngón tay mình hơi run rẩy, thần thờ một lúc anh ta mới ngáp ngừng nói: “Đình Đình, chuyện anh đến nhà gặp bố mẹ em, hay là để một thời gian nữa đi. Chuyện kết hôn cũng đừng vội, đợi anh qua đợt bận bịu này đã, rồi bàn tính kế hoạch của chúng ta sau, được không?”

“Sao thế? Hay là anh gặp bố em trước đã?” Vu Sính Đình nghe anh ta nói vậy thì có chút bực bội, kể cả là sợ Liêu Hải Lâm phản đối, anh ta cũng phải gặp Vu Hàn Sinh đã, dù sao thái độ của Vu Hàn Sinh cũng không cương quyết như Liêu Hải Lâm.

Nhắc đến chuyện gặp bố mẹ, đột nhiên Hứa Diễn Thần muốn nói lại thôi: “Không có gì, anh chỉ nghĩ đợi hoàn thành xong việc lần này thì cũng làm nốt khâu trang trí trong căn hộ kia. Đến lúc đấy, anh không hề đi tay không đến nhà em gặp bố mẹ.”

Dù Vu Sính Đình có chút không cam lòng, nhưng cũng cảm thấy lời nói của Hứa Diễn Thần không phải là không có lý, “Cũng được. Quyết định thế đi.” Lời nói vừa dứt, thấy ánh mắt Hứa Diễn Thần như thể trút được gánh nặng, cô lạnh mặt nói một câu giận dỗi: “Mà, không gặp cũng được!”

Hứa Diễn Thần lại muốn nói gì đó nhưng Vu Sính Đình đã rời khỏi văn phòng rồi.

Trong lòng cô cũng hiểu, vất vả lắm quan hệ với Liêu Hải Lâm mới hòa hảo được, nếu giờ đưa Hứa Diễn Thần về, không biết mẹ cô sẽ làm gì Hứa Diễn Thần.

Bên ngoài văn phòng, Quan Hân Nhiên sắp xếp tài liệu gọn gàng đầu vào đấy, thấy Vu Sính Đình đi ra với vẻ mặt lạ thường thì liền ngừng tay, kéo cô đến góc phòng trà, nhỏ giọng giải thích: “Chị dâu, chị đừng trách anh Thần, lần trước mẹ chị đến công ty tìm anh Thần nói chuyện. Em không biết bác nói gì với anh ấy, nhưng sau đấy thấy anh ấy là lạ, tâm trạng cũng không tốt cho lắm.”

“Em nói là mẹ chị đến công ty?” Dường như Vu Sính Đình không thể tin nổi.

“Vâng ạ, nhưng chị tuyệt đối đừng vì chuyện này mà làm ầm lên với bác nhé, coi như chưa xảy ra chuyện gì cả, nếu không...” Tầm mắt Quan Hân Nhiên đưa về phía phòng làm việc của Hứa Diễn Thần, rồi lại nói tiếp: “Chị bảo anh Thần sau này phải gặp bố mẹ chị thế nào?”

Vu Sính Đình tức giận, cắn môi không nói gì. Không ngờ Liêu Hải Lâm lại đến tìm Hứa Diễn Thần thật.

Lúc này, Ngụy Tử chạy đến khoác vai cô, giọng điệu bất cần đời: “Sao thế, hai người ở đây thì thà thì thào cái gì thế?”

Quan Hân Nhiên cười cười, đẩy Ngụy Tử về phía phòng làm việc: “Không liên quan đến anh. Đi mau đi, vào giúp anh Thần đi.”

Quan Hân Nhiên và Ngụy Tử cùng tốt nghiệp Đại học Công nghệ, cả ba người cùng trường, Quan Hân Nhiên vào hội là do được Ngụy Tử kéo vào. Quan hệ giữa Quan Hân Nhiên và Vu Sính Đình không tính là thân thiết, nhưng do Hứa Diễn Thần nên hai người cũng tiếp xúc không ít.

Mặc dù cô cũng mơ hồ thấy có chút gì đó bất thường, nhưng nếu có phát sinh chuyện gì, Hứa Diễn Thần cũng sẽ xếp chuyện của họ ở hàng thứ hai.

Cô biết, đối với một người đàn ông đang xây dựng sự nghiệp, thì sự nghiệp mới ở vị trí thứ nhất.

Vì chuyện trang trí nội thất cho hội sở, Phòng Nghị hẹn Hứa Diễn Thần đi ăn.

Có lẽ là ít gặp người có thân phận như vậy, Hứa Diễn Thần luôn tỏ vẻ khiêm tốn lễ phép, chỉ khổ Quan Hân Nhiên, bị Phòng Nghị chuốc không ít rượu.

Từ Tổ cũng có mặt, anh ta có thể nhìn ra, Phòng Nghị thấy Quan Hân Nhiên xinh đẹp nên cố tình chuốc rượu cô, thậm chí còn vờ như vô tình sơ múi một chút. Ngại Phòng Mộ Huân ngồi bên cạnh, anh ta mới thu lại tâm địa gian manh đó.

Trong bữa, Phùng Mộ Huân liếc mắt nhìn Hứa Diễm Thần một cái. Ánh mắt sáng nhưng lạnh lùng quét qua Hứa Diễm Thần, lúc bốn mắt chạm nhau, Hứa Diễm Thần có thể cảm nhận được thứ ánh sáng đến nỗi khiến anh ta phải run sợ.

Phùng Nghị hỏi: “Nghe nói, cậu tốt nghiệp Bắc Lý Công*?”

* Trường Đại học Công nghệ Bắc Kinh (Beijing Institute of Technology)

Hứa Diễm Thần đáp: “Đúng vậy.”

“Thế thì trùng hợp thật, Từ Tổ cũng thế. Xem ra hai người là bạn cùng trường rồi.” Phùng Nghị liếc mắt về phía Từ Tổ.

Từ Tổ ngượng cười, gật đầu nói: “Đúng, thật trùng hợp.”

“À phải rồi, công ty cậu mở từ lúc nào?”

“Ba năm trước.”

“Quả là có năng lực. Lần này giao việc cho cậu, tôi rất yên tâm.” Phùng Nghị vẫn đang nói chuyện, nhưng ánh mắt lại đảo qua chỗ Phùng Mộ Huân. Lúc này, sắc mặt Phùng Mộ Huân vẫn như thường.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, Phùng Mộ Huân vẫn không nói chuyện với Hứa Diễm Thần, chỉ dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh ta và Phùng Nghị uống rượu nói chuyện với nhau, còn mình thì im lặng.

Đợi Hứa Diễm Thần và Quan Hân Nhiên rời đi, Phùng Nghị liền khoác vai anh, cười nói: “Thế nào, anh, thật ra người này cũng không tệ đâu, cũng gọi là có năng lực. Từ Tổ, thấy đúng không?”

Từ Tổ thấy thần sắc Phùng Mộ Huân không có vẻ gì khác thường liền cười, tiện thể lái sang chuyện khác: “Mộ Huân, chuyện về đây đã thấy quen chưa?”

Phùng Mộ Huân kẹp điều thuốc trong tay, hơi híp mắt, nhả một ngụm khói rồi nói: “Mới về, bộ tư lệnh có vài chuyện phải làm. Mình đã nói chuyện với phó bộ trưởng rồi, chuyện của cậu không thành vấn đề.” Rồi anh lại dặn: “Người vừa nãy là người phụ trách thiết kế nội thất cho hội sở của Phùng Nghị, bên cậu có việc gì cũng có thể tìm cậu ta, chuyện còn lại mình sẽ báo cậu sau.”

“Anh, em đã bảo là chuyện của hai người sớm muộn gì cũng định thôi, cần gì phải phiền phức như thế. Em mách cho anh một chiêu nhá, anh nghĩ cách ném cô ấy lên giường, làm vài lần là ngoan ngay ấy mà, đỡ được mấy khâu rườm rà rách ruột này.” Phùng Nghị là kiểu người theo lô-gic bá đạo, nhìn trúng ai là phải tốc chiến tốc thắng, tuyệt đối không chơi trò loanh quanh.

Phùng Mộ Huân ném ánh mắt lạnh lùng về phía Phùng Nghị, có thể Phùng Nghị mới ngậm miệng lại. Từ Tổ nhin cười, ho nhẹ một tiếng, cố ý nói: “Thằng ranh cậu thì biết cái gì, chẳng trách mấy con bé cậu dòm trộm chỉ nhòm vào túi tiền của cậu, còn Mộ Huân đây là thả dây dài bắt con cá lớn.”

Phùng Mộ Huân nhếch môi cười, vẫn không nói lấy một từ. Gặp Hứa Diễm Thần, anh cảm thấy trở ngại giữa anh và Vu Sính Đình chỉ là không đúng lúc mà thôi, khi đó, người cô gặp được là Hứa Diễm Thần chứ không phải Phùng Mộ Huân anh.

Anh cũng biết, phàm là người đàn ông có lòng tự tôn cao, còn có mục tiêu để theo đuổi, thì chắc chắn anh ta sẽ không chịu thừa nhận khi người phụ nữ của mình ưu tú hơn mình. Mặc dù biểu hiện ra ngoài là có phần đầu cho tình yêu, nhưng vấn đề đến tận cùng lại là kết quả của sự tích tụ lâu dài. Kiểu người như vậy, thuận buồm xuôi gió trong trường, bối cảnh gia đình cũng vậy, sau nhiều lần vấp ngã trong đời, nhiều lần phải học cách thích ứng, công việc sẽ dần chiếm hết mục tiêu của anh ta, để phát triển sự nghiệp thì không thể tránh khỏi những bước khó khăn, nhưng lại không đành lòng khiến đối phương thất vọng. Áp lực trong lòng không cách nào giải tỏa hết, dần dần sẽ hình thành bức rào cản trong tình cảm của họ.

Anh biết rất rõ, ông bà Vu là căn nguyên áp lực của Hứa Diễm Thần. Điều anh muốn làm hôm nay, chính là gián tiếp khiến mấy vấn đề giữa họ tăng thêm mà thôi.

SHARE THIS:

8. Chương 8

Nhà hát Trung Quốc nằm gần chùa Vạn Thọ, gồm tám rạp hát liên tiếp, là nơi thuộc về chính phủ, cũng là nơi diễn ra những hoạt động văn hóa quan trọng của đất nước.

Vu Sính Đình đang cùng Liêu Hải Lâm trên đường đến nhà hát quốc gia, ngồi trong xe, Liêu Hải Lâm không ngừng gọi điện nhắc việc với nhân viên ở hiện trường, không ngờ lại tắc đường, càng mất thời gian hơn. Vu Sính Đình thấy mẹ có vẻ bất an liền khuyên, “Mẹ, mẹ đừng sốt ruột, chẳng phải ở đây còn có rất nhiều nhân viên sao, hướng hồ tổ đạo diễn cũng có mặt rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Liêu Hải Lâm nào có nghe được nhiều như vậy, vừa xuống xe là vội vàng vàng chạy vào sân khấu.

Bối cảnh bên trong nhà hát rất tuyệt, đại sảnh ngợp trong sắc đỏ. Vào bên trong, Vu Sính Đình gặp không ít người quen, có cả những chú bác sống trong đại viện, chào hỏi vài câu, cô mới đi về chỗ ngồi. Đúng lúc này, Tư lệnh quân khu Phùng Tranh Hiến và Phó tư lệnh Tuần Diên Thụy cũng đến, phía sau hai người là Phùng Mộ Huân và mấy vị sĩ quan lạ.

Cô nhìn lướt qua, trong lúc vô tình chợt để ý đến quân hàm trên vai anh, hai sao hai vạch, là trung tá.

Vu Sính Đình lại gần chủ động chào hỏi: “Bác Phùng, chú Tuần.”

Phùng Tranh Hiến cười với cô: “Sính Đình, cháu cũng đến à?”

Vu Sính Đình cười: “Dạ, nghe mẹ cháu nói là buổi diễn này phải chuẩn bị từ lâu lắm rồi, đương nhiên cháu muốn đến xem ạ.”

Lúc này, Tuần Diên Thụy đứng bên cạnh vỗ vỗ bả vai Phùng Tranh Hiến, cố ý trêu ghẹo: “Lão Phùng, được lắm, con dâu anh cũng đến rồi, cả nhà tề tựu đông đủ.”

Vu Sính Đình nghe thế thì có chút xấu hổ, nhưng vì có Phùng Tranh Hiến ở bên cạnh nên ngại nói xen vào. Đã bao nhiêu năm nay, chuyện của cô và Phùng Mộ Huân dường như chẳng có gì là lạ cả. Khi ánh mắt cô lướt qua Phùng Mộ Huân, cô thấy khóe miệng anh hơi cong lên, anh cũng chẳng mở miệng giải thích.

Thật ra, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Phùng Mộ Huân mặc quân phục, tư thế oai hùng, không thể không khiến cô có chút hoa mắt. Trong ấn tượng của cô, anh là người dễ dãi trong ăn mặc, không trang trọng như hôm nay. Trước mặt cô, Phùng Mộ Huân mặc quân phục, rất có khí thế, khôi ngô tuấn tú, dáng vẻ này không khỏi khiến Vu Sính Đình có chút sợ. Cô định thần, gật đầu với Phùng Mộ Huân: “Anh cũng tới rồi?”

“Ừm.” Phùng Mộ Huân cất tiếng mơ hồ, tự nhiên ngồi xuống cạnh cô.

Buổi biểu diễn sắp bắt đầu, cả hai đều im lặng, Phùng Mộ Huân không chủ động bắt chuyện với cô, chăm chú đợi màn khai mạc. Sau khi tất cả mọi người ổn định chỗ ngồi, buổi biểu diễn chính thức bắt đầu, tấm màn che sân khấu từ từ được kéo ra. Một nữ ca sĩ của đoàn ca múa trung ương mở đầu với tiết mục đơn ca “Hoa đỏ quỳên”.

Buổi biểu diễn vô cùng long trọng, tiết mục nào cũng được thiết kế dựa trên tông màu đỏ, bao gồm cả đoàn vũ công phía sau. Vu Sính Đình đã từng cùng Liêu Hải Lâm đi xem biểu diễn mấy lần, bình thường, cô không xem tiết mục chiếu trên tivi, nhưng bầu không khí ở hiện trường khác hoàn toàn với trên tivi. Ở đây, tiết mục nào cũng mang đầy sức cuốn hút của thời đại và nghệ thuật. Trong đó, ca khúc hợp xướng “Màu đỏ phương Đông”* có thể coi là kinh điển. Cô từng nghe Liêu Hải Lâm nói, màn hợp xướng này cần đến những một trăm năm mươi người. Sau tiết mục hợp xướng là màn vũ kịch, trên sân khấu, dưới ngọn đèn rực rỡ, một đoàn vũ công xếp đội hình chỉnh tề, kỹ thuật múa rất điêu luyện, người đóng vai dũng tướng cũng thể hiện khí thế oai hùng một cách nhuần nhuyễn. Vu Sính Đình vừa xem vừa vỗ tay.

*Bản hợp xướng này khá nổi tiếng ở TQ. Ở TQ, màu đỏ tượng trưng cho Cách mạng. Ai muốn xem thử thì tìm với từ khóa:

Phùng Mộ Huân thấy cô có vẻ chăm chú, đột nhiên nghiêng đầu ghé vào tai cô nói: “Tôi nhớ là hồi bé cô cũng từng học múa.” Giọng nói chứa cả ý cười.

Vu Sính Đình vẫn không dời mắt khỏi sân khấu, chỉ lắc đầu tự giễu: “Mẹ tôi vẫn hy vọng sau này tôi có thể vào đoàn ca múa, nhưng mà tôi không thích múa hát gì hết. Quan trọng là tôi không có năng khiếu, sau vài lần mẹ tôi đưa tôi đi học thì đành bỏ cuộc.”

Phùng Mộ Huân nhìn dáng vẻ như thể chẳng sao cả của cô, liền nhoẻn miệng cười, “Có sao đâu, con gái không nhất thiết phải giỏi múa hát.”

Vu Sính Đình gật đầu đồng ý: “Quan trọng là phải xem bản thân có thích không, đôi lúc không phải chỉ dựa vào sự bồi dưỡng mà được. À phải rồi, chuyện của bạn tôi lần trước, tôi vẫn phải cảm ơn anh.” Nói đến chuyện của Hứa Diễn Thần, giọng điệu của cô pha chút vẻ nghiêm túc.

Phùng Mộ Huân có vẻ buồn, khi khôi phục lại thần sắc liền cong khóe môi: “Tôi nói rồi, không phải khách sáo như vậy.”

Nghe cô đề cập đến Hứa Diễn Thần lần nữa, anh cũng không còn tâm trạng nói chuyện với cô thêm.

Buổi biểu diễn kéo dài hai tiếng mới kết thúc. Lúc đi xuống bậc thang, đôi giày cao gót đỡ chứng, cô chuệnh choạng lao về phía trước, may mà có Phùng Mộ Huân đỡ.

Phùng Mộ Huân dùng một tay tóm chặt vai trái của cô, tay phải nắm lấy cánh tay cô, trầm giọng hỏi: “Cẩn thận chút, có đau không?” Trên người anh thoang thoảng mùi thuốc lá, trong chốc lát hoảng hốt, Vu Sính Đình cắn răng, sau liền nhẹ nhàng đẩy tay anh ra rồi nói: “Không sao, chân chỉ hơi đau thôi, không nghiêm trọng đâu, cảm ơn anh.”

Lúc này, Phùng Mộ Huân lui ra sau, lại dặn dò: “Về nhà lấy khăn nóng đắp, lần sau đến những trường hợp này thì hạn chế đi giày cao gót.”

Hai người đi ra cửa, lúc này sắc trời đã tối, vì có chuyện gì đó nên đến giờ Liêu Hải Lâm vẫn chưa ra. Xung quanh se se gió lạnh, Vu Sính Đình khẽ rụt cổ. Cô vừa từ trong ra, nhiệt độ trong đó không thấp, ra ngoài này lại lạnh nên cô nhất thời không thích ứng được.

Phùng Mộ Huân chủ động nói: “Tôi thuận đường, để tôi đưa cô về, chờ bác gái thì không biết đến bao giờ.” Phùng Mộ Huân biết cô đến cùng Liêu Hải Lâm, cũng không lái xe đến.

Cô suy nghĩ một lát rồi gật đầu, “Được.” Sau đó còn nói: “Vậy làm phiền anh rồi.”

Phùng Mộ Huân cười: “Không phiền.”

Bởi không còn sớm nữa nên bên ngoài nhà hát đỗ chật xe. Xe của Phùng Mộ Huân đỗ ở bên ngoài, khi hai người đi tới chỗ bán vé, Vu Sính Đình thoáng trông thấy bóng dáng Hứa Diễn Thần. Cô không thể ngờ được, Hứa Diễn Thần lại đến nhà hát đợi cô.

Hứa Diễn Thần đứng bên ngoài hàng rào sắt, hai tay đút trong túi quần, thần thái tự nhiên.

Cô bình tĩnh bước tới, kéo vạt áo Hứa Diễn Thần, ân cần hỏi: “Tối muộn rồi, sao anh còn đến đây? Chờ ở đây bao lâu rồi?”

“Đình Đình.”

Khi ánh mắt Hứa Diễn Thần chuyển sang Phùng Mộ Huân đang đứng cạnh Vu Sính Đình, vẻ ngạc nhiên hiện lên rõ ràng, nhưng không có lời chào hỏi nào. Thu lại ánh mắt, anh ta dịu dàng hỏi Vu Sính Đình: “Anh không chủ động đến tìm em, em vẫn giận anh thì phải làm sao đây?”

Vu Sính Đình mấp máy môi. Hứa Diễn Thần hạ mình chủ động đến dỗ cô, nói không vui thì là lừa mình dối người. Kỳ thực, lúc ấy cô chỉ hơi bức, sau đó liền quên, mà có thì cũng chỉ là giận anh ta không để tâm đến chuyện của hai người. Mấy ngày nay, cô cố ý không liên lạc với anh ta, để xem anh ta chịu được đến khi nào, vậy mà ba ngày sau anh ta đã đến cổng nhà hát chờ cô.

Đứng một bên, Phùng Mộ Huân vờ như không biết quan hệ của họ, “Hai người là?”

“Anh ấy là bạn trai tôi.” Vu Sính Đình giới thiệu.

Phùng Mộ Huân gật đầu với Hứa Diễn Thần, hơi mỉm cười, coi như chào hỏi lần nữa. Chỉ có điều, nụ cười kia nhìn thế nào cũng thấy đôi phần lạnh lùng. Tại bữa cơm lần trước, anh và Hứa Diễn Thần đã gặp nhau rồi.

Hứa Diễn Thần không hề e dè ánh mắt của anh, bốn mắt chạm nhau, Phùng Mộ Huân mơ hồ cười khẽ một tiếng. Vu Sính Đình cảm thấy bầu không khí có chút là lạ, liền lên tiếng giải thích: “Đây là bạn cũ của em, trước kia sống trong đại viện.” Ánh mắt Hứa Diễn Thần đượm màu âm đạm, anh ta nắm chặt tay cô, không trả lời.

Một lát sau, cô lại nói, “Phùng Mộ Huân, chúng tôi...”

Không đợi Vu Sính Đình nói xong, Phùng Mộ Huân đã hiểu. Anh thần nhiên gật đầu, thần sắc như thường: “Không sao, để anh ấy đưa cô về, trên đường chú ý an toàn.” Anh nói không nhanh không chậm, rành mạch từng chữ, giọng điệu đầy vẻ ân cần, như thể đó đều là điều đương nhiên. Ánh mắt rõ ràng là hoàn toàn không để ý đến cảm xúc của Hứa Diễn Thần.

Nói xong, anh xoay người đi về phía trước lấy xe.

Vì muốn tác hợp cho con gái và Phùng Mộ Huân, Liêu Hải Lâm mới gọi điện mời Phùng Mộ Huân đến. Sau buổi diễn, bà lại lấy cớ có việc không ra ngay được, vốn định dành thời gian cho Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân ở cạnh nhau, chỉ không ngờ Hứa Diễn Thần lại ở ngoài kia đợi.

Phùng Mộ Huân ngồi trong xe, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước, đến khi bóng dáng Vu Sính Đình và Hứa Diễn Thần không còn trên ngã tư đường, sắc mặt anh trở nên rất đáng sợ, gân xanh ẩn hiện trên trán. Bỗng nhiên, anh nắm chặt tay, đầu ngón tay dần lực khiến lòng bàn tay nhoi nhói, các đốt ngón tay chuyển sang màu trắng.

9. Chương 9

Dọc đường về, Hứa Diễn Thần không chủ động nói chuyện với Vu Sính Đình mà chỉ nghe cô nói về những tiết mục ở nhà hát, còn mình thì vừa gật đầu vừa ậm ừ đáp lại.

Hắn là do không thấy Vu Sính Đình nhắc đến Phùng Mộ Huân, đột nhiên, Hứa Diễn Thần nắm chặt cổ tay cô, hỏi bằng giọng điệu lãnh đạm: “Em với người đàn ông vừa rồi đưa em về đã quen nhau từ lâu rồi?”

Vu Sính Đình thấy anh ta nhắc đến Phùng Mộ Huân, liền thoáng cười, “Chẳng phải em đã nói anh ấy cũng từng sống trong đại viện sao?”

“À.” Hứa Diễn Thần đáp lại, sau đó như nghĩ ra điều gì đó nên nói: “Thật ra bọn anh đã từng gặp nhau một lần, anh ta là bạn của một khách hàng bên công ty anh. Hình như anh ta có ý với em.”

Vu Sính Đình ngậy người chốc lát, cô nghĩ chuyện Hứa Diễn Thần gặp hội Phùng Nghị vì việc làm ăn là lẽ thường, cũng không hỏi rõ, chỉ cố ý nói: “Biết em đắt hàng thế rồi, còn không mau mà nắm cho chắc.”

Hứa Diễn Thần nhíu chặt mày, không đáp lời. Thấy anh ta có vẻ buồn bã, Vu Sính Đình còn nghĩ anh ta tưởng cô nói thật, đành lắc lắc cánh tay anh ta: “Giời ơi là trời, anh tưởng em có phúc ai gặp người nầy thích à? Đàn ông chỉ gặp em có vài lần mà đã có ý với em, sao có thể chứ.”

Hứa Diễn Thần cười khan một tiếng, cong môi nói, “Phải không đấy? Anh ta có phải là vị hôn phu kia của em không?” Giọng nói nhẹ nhàng nhưng chứa đôi phần châm chọc. Lần trước, Liêu Hải Lâm đến tìm anh ta, còn nói với anh ta rằng Vu Sính Đình có một vị hôn phu môn đăng hộ đối, mà người đó còn mới về thành phố. Lúc ấy nghe xong, trong lòng anh ta chợt có cảm giác xấu hổ xen với tức giận. Trở lại công ty, Ngụy Tử và Quan Hân Nhiên báo cáo vài câu với anh ta, không ngờ tâm trạng anh ta lại càng trở nên tồi tệ.

Anh ta không ngu. Chẳng trách hôm đó, ánh mắt người đàn ông đó nhìn anh ta có chút quái lạ, có ý miệt thị rõ ràng, suốt cả bữa cơm còn chẳng thèm nói với anh ta lấy nửa câu, thật khiến cho anh ta và Quan Hân Nhiên có chút ngượng ngập. Hôm nay nhớ lại mới thấy, người đó chắc chắn biết quan hệ giữa anh ta và Vu Sính Đình.

“Mẹ em nói gì với anh rồi?” Vu Sính Đình khẽ cắn môi, hít một hơi thật sâu, ánh mắt khóa chặt lấy anh ta: “Hứa Diễm Thần, thật ra anh có gì khúc mắc thì cứ hỏi thẳng em, mà giọng điệu của anh có thể đừng kỳ quái như vậy được không?”

Lúc này, Hứa Diễm Thần bình tĩnh hỏi ngược lại: “Vừa rồi em để anh ta đưa về, em có dám nói là em không có một chút suy nghĩ nào với anh ta không?”

Vu Sính Đình cảm thấy lời nói này của Hứa Diễm Thần quá sức hoang đường, cô kiên quyết nói: “Hứa Diễm Thần, em đối xử với anh như vậy mà anh vẫn còn chưa hiểu sao? Chẳng lẽ cứ nhất định là em phải mỗi ngày nói một lần thì anh mới yên tâm? Hay là mới thể thôi anh đã vội vàng muốn đẩy em sang cho người đàn ông khác?” Không hiểu sao, khi nghe thấy lời chất vấn này của Hứa Diễm Thần, Vu Sính Đình vô cùng tức giận. Cô nhin đau, tập tễnh đi về phía trạm tàu điện ngầm.

Hứa Diễm Thần vội vàng chạy lên trước, tóm lấy cánh tay Vu Sính Đình rồi ôm cô vào lòng, lời nói ra như lời cầu khẩn: “Xin lỗi, Đình Đình.” Anh ta bất động trong chốc lát, hai tay ôm chặt thắt lưng cô, cố gắng kiềm chế cảm xúc đang trực bộc phát trong lòng: “Anh chỉ không muốn mất em thôi. Bây giờ công ty đã có chút khởi sắc, chờ anh hoàn thành hạng mục này xong, chúng ta sẽ kết hôn. Chỉ cần em không rời khỏi anh thôi.”

Hứa Diễm Thần cũng thừa nhận, vì công việc nên đã bỏ quên cô. Hôm Liêu Hải Lâm đến công ty nói đạo lý với anh ta, dường như anh ta cũng hơi dao động trước tương lai của mình và Vu Sính Đình, nhưng trong lòng lại không muốn bị Liêu Hải Lâm coi thường nên cũng có chút suy tính thiệt hơn. Khi thấy sự nghiệp ngày một phát lên, anh ta càng thêm tin tưởng rằng mình có thể mang lại hạnh phúc cho Vu Sính Đình, Hứa Diễm Thần này căn bản không thua kém bất kỳ ai.

Vu Sính Đình biết ý của anh ta, nhìn thấu vẻ lo lắng vừa rồi, cô nép vào lòng anh ta, nhoẻn miệng cười, cổ tình véo ngực anh ta: “Hứa Diễm Thần, bây giờ là anh cam tâm tình nguyện, em không ép anh lấy em. Sau này nếu như anh lại dở chứng, mở miệng là nói lời làm tổn thương người khác, em thật sự sẽ không để ý đến anh nữa, anh tự đi mà quan tâm ỉnh. Với lại, ai muốn lấy anh chứ.”

Hứa Diễm Thần vỗ vỗ lưng cô, cúi đầu hôn lên trán cô rồi nói thâm vào tai cô: “Đều tại anh không tốt. Không lấy anh, vậy em muốn lấy ai?”

Về đến nhà, Vu Sính Đình mới biết Liêu Hải Lâm vẫn chưa về, trong phòng khách chỉ có một mình Vu Hàn Sinh đang uống trà. Thấy con gái về, Vu Hàn Sinh đặt chén trà xuống, cười ha hả: “Điểm Điểm, tối nay về cùng ai đấy?”

Vu Sính Đình cười thầm, hỏi vặn lại: “Bố, sao bố không hỏi là tại sao con không về cùng vợ bố?”

Vu Hàn Sinh làm ra vẻ đã nắm rõ cục diện, “Mẹ con gọi điện về rồi, nói là muộn muộn mới về.” Vừa rồi, trong điện thoại, Liêu Hải Lâm có vẻ rất hưng phấn mà nói cho ông biết, hôm nay bà đã ra tay để Phùng Mộ Huân và con gái có thời gian riêng ở cạnh nhau. Ông nghĩ, lần này chẳng cần hỏi cũng biết, là Phùng Mộ Huân đưa con gái về. Đến giờ, Vu Hàn Sinh mới thấy thật không uống phí tâm huyết, rốt cuộc thì con gái cũng thông suốt rồi, không để ông và bà xã hoài phí tâm sức. Lúc trước ông không tỏ thái độ phản đối rõ ràng về quan hệ của cô và Hứa Diễm Thần, là bởi vì sợ cô ương bướng làm ầm lên với mình.

Trong nhà, ông sắm vai một ông bố hiền từ, còn Liêu Hải Lâm là bà mẹ dữ dằn. Vu Sính Đình được ông cưng chiều hết mực, chưa từng lớn tiếng cãi lại ông. Ông đã từng nghĩ, nếu con gái thật sự không bỏ được Hứa Diễm Thần, vậy thì cứ để tùy cô đi.

“Thế thì bố cũng biết là ai rồi đấy, con chẳng cần nói với bố nữa.” Vu Sính Đình cố ý thừa nước đục thả câu, mang tâm trạng vui vẻ làm mặt quỷ với Vu Hàn Sinh rồi rời khỏi phòng khách.

Vu Hàn Sinh không nhin được, lắc đầu cười, trong lòng thì nghĩ, con bé này không nói, bố cũng biết thừa.

Sau khi hóa giải được mâu thuẫn với Hứa Diễm Thần, tâm trạng Vu Sính Đình tốt lên hẳn, mà chuyện của hai người cũng thuận lợi hơn rồi. Vu Sính Đình thâm nghĩ, đến lúc đấy, cho dù bố mẹ có phản đối thế nào, đến cuối cùng vẫn sẽ phải tôn trọng ý nguyện của cô mà thôi. Vu Hàn Sinh đâu biết được tâm trạng vui vẻ của con gái hôm nay là xuất phát từ nguyên nhân này. Ngay lập tức, ông gọi điện cho Liêu Hải Lâm thông

báo tình hình. Ở đầu bên kia, Liêu Hải Lâm nói: Biết trước thế này, em đã sắp xếp nhiều cơ hội nữa cho bọn nó, có khi đến giờ là thành rồi ấy chứ.

Tắm rửa xong, nằm trên giường đọc sách, Vu Sính Đình đột nhiên nhận được điện thoại của Phùng Mộ Huân.

Lúc đầu, Vu Sính Đình còn hoài nghi với số máy lạ, nhưng vừa nhận điện thoại, giọng nói của Phùng Mộ Huân liền truyền đến: “Về đến nhà rồi à? Chân có ổn không?” Phùng Mộ Huân đợi một lúc lâu, do dự mãi không biết có nên gọi điện cho cô hay không.

Giọng nói của anh vốn trầm thấp, nhưng lại xen lẫn chút dịu dàng ân cần đến lạ kỳ. Cô nghe thấy thì hoảng hốt trong chốc lát, định thần lại rồi mới trả lời: “Về được một lúc rồi, chân cũng đỡ nhiều rồi, cảm ơn anh.”

Nghe cô nói đã về nhà được một lúc rồi, Phùng Mộ Huân thư thái hẳn, khoe miệng không giấu được ý cười: “Thế là tốt rồi, đừng khách sáo. Bây giờ đang làm gì vậy?”

“Nằm trên giường đọc sách. Sao thế?” Câu cú ngắn gọn. Vu Sính Đình hỏi lại một câu.

Sắc mặt Phùng Mộ Huân trầm xuống: “Không có gì, chỉ là quan tâm hỏi thăm một câu thôi. Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Sau khi ngắt cuộc gọi, Vu Sính Đình đặt điện thoại ở tủ cạnh giường, cũng gấp sách lại luôn. Thật ra, qua cuộc gọi vừa rồi, cô có thể mơ hồ cảm giác được Phùng Mộ Huân không chỉ đơn thuần xuất phát từ tình bạn, nhưng anh vẫn luôn giữ khoảng cách thích hợp với cô, khiến cho cô không có cách nào để cự tuyệt một cách rõ ràng, mà chỉ tẽ nhệ làm cho anh biết khó mà lui.

Khi một người có thiện cảm với bạn, bạn không thể nào không cảm nhận được. Nếu bảo là không phát hiện ra, vậy thì chỉ có thể nói là vốn dĩ đã coi như không thấy.

Mấy ngày nay Phùng Mộ Huân không gọi điện cho Vu Sính Đình. Anh biết rằng mình không được quá nôn nóng, nhưng cũng không thể biệt tăm biệt tích, vậy thì sẽ bị cô quên mất. Nếu thường xuyên gọi điện cho cô, hoặc đến nhà họ Vu, thật chỉ sợ cô càng tránh xa anh hơn. Một người đàn ông muốn chinh phục một người phụ nữ, đương nhiên là muốn thu gọn được cả trái tim lẫn thể xác của nàng rồi.

Mấy hôm nay, quân đoàn bắt đầu đợt diễn tập. Lúc đảm nhiệm vị trí chỉ quy diễn tập ở quân khu Quảng Châu, cũng có đánh thắng vài trận, giờ được cử đến bộ tư lệnh, Phùng Mộ Huân càng nghiêm túc hơn. Đợt này, anh phải dùng bốn ngày mới phá được bộ chỉ huy đối phương, đem vinh quang về cho quân đoàn. Đây cũng là chiến thắng đầu tiên của anh sau khi về thành phố. Qua đại hội mừng công, anh mới có thời gian rảnh đến gặp Phùng Nghị.

“Tình hình công ty họ thế nào rồi?”

Phùng Nghị cười: “Không tệ đâu, nguồn khách giới thiệu cho bọn họ cũng rất ổn định. Liên tiếp mấy dự án mới được ỏn đến luôn.”

Khoe miệng Phùng Mộ Huân khẽ nhếch lên thành một nụ cười, nhưng trong mắt lại là vẻ u trầm.

Lúc này, Phùng Nghị có vẻ không cam lòng: “Anh, anh định lúc nào mới đối phó với thằng nhãi này? Em phải cho nó biết tay mới được.”

Phùng Mộ Huân vẫn giữ vẻ bình tĩnh, cười lạnh một tiếng, híp mắt nhìn anh ta, giọng điệu như đang đùa cợt: “Ồ, cậu ra tay với Hứa Diễn Thần, sau đấy cô ấy sẽ một mực ở bên hắn, cùng hắn xây dựng lại từ đầu. Aiz...đúng là biện pháp hay.”

Phùng Nghị bị Phùng Mộ Huân châm chọc, cầm nín một lúc lâu không nói gì. Lát sau, Phùng Mộ Huân lại nói: “Việc này không vội, cậu đừng có làm liều, bây giờ vẫn chưa phải lúc.”

10. Chương 10

Năm nay, Bắc Kinh đón một trận tuyết lớn, đài khí tượng phát ra tín hiệu cảnh báo xanh hiếm thấy. Trước đó, đài khí tượng trung ương đã phát tín hiệu xanh, không ngờ đến chiều đã đổi thành cảnh báo màu vàng.

Do ảnh hưởng của tuyết, một vài đoạn đường bị đóng băng, nhiều tuyến giao thông công cộng phải ngừng hoạt động, chờ biện pháp xử lý.

Hứa Diễn Thần đã gọi điện trước cho Vu Sính Đình, dặn cô chờ anh ta tan ca sẽ sang đón, cô cứ đợi ở phòng làm việc, không được đi đâu cả. Nửa tiếng sau, Vu Sính Đình cùng mấy người đồng nghiệp được ngân hàng mời đến giám định một số tài sản gán nợ.

Giám định đá quý vốn là một nghề mạo hiểm. Bởi quyền giám định không nhiều, đá quý, trang sức, hay xa xỉ phẩm dùng để làm tài sản gán nợ sẽ có phí dụng rất cao. Sau khi lập hồ sơ, làm theo trình tự xong cũng tốn không ít thời gian, đến lúc có được tài liệu kết luận thì chuyên gia giám định mới được chia phần. (Đoạn này khó hiểu, mình chỉ làm được thế này thôi, hì)

Sau mấy tiếng miệt mài, cuối cùng Vu Sính Đình cũng giám định xong một đồng đá quý. Lúc này, ngoài trời vẫn đổ tuyết, mọi người đều thu lu trong văn phòng, không ai muốn ra ngoài. Vu Sính Đình ngồi trò chuyện với đồng nghiệp một lúc thì nhận được điện thoại của Hứa Diễn Thần.

“Đình Đình, anh có việc gấp, chắc là không qua đây được rồi.” Giọng nói của Hứa Diễn Thần có vẻ lo lắng.

Vu Sính Đình cảm thấy tình hình có vẻ không tốt lắm, vội vàng trấn an: “Có chuyện gì vậy, nghiêm trọng không?” Vốn cảm thấy không nên nói câu này, nhưng cô lại lo cho anh ta: “Có cần em hỗ trợ không?”

“Không nghiêm trọng, chỉ là có chút tranh cãi với một khách hàng thôi. Trước mắt, anh với Hân Nhiên đang điều đình, chắc là thương thảo được thôi. Có lẽ là không sang đón em được rồi.”

“Anh Thần, anh mau đến đây đi.” Đầu bên kia điện thoại chợt truyền đến giọng nói của Quan Hân Nhiên, lại có tiếng bàn luận, vô cùng ồn ào. Hứa Diễn Thần chưa kịp nói gì thêm với cô đã vội ngắt điện thoại.

Vu Sính Đình nắm chặt điện thoại, lắng nghe mấy tiếng tút tút ở đầu bên kia, rồi mới buồn bã định thần. Cô nén lại sự bất an trong lòng, gửi cho Hứa Diễn Thần một tin nhắn: Nếu có chuyện gì, nhất định phải gọi điện cho em!

Tâm trạng thoải mái của cả một ngày đã trở nên ức chế sau cuộc điện thoại của Hứa Diễn Thần. Cứ nghĩ chiều nay anh ta sẽ sang đón cô, không ngờ lại có chuyện phát sinh.

Đến giờ tan ca, đồng nghiệp vội vã ra về. Vừa rồi, Vu Sính Đình cũng gọi điện thoại cho cô, ngoài trời tuyết đang rơi nhiều, ông lo cô lái xe không an toàn nên bảo cô đi tàu điện ngầm về.

Lúc cô cùng đồng nghiệp vừa cười nói vừa ra đến cửa, chợt có một người kéo kéo ống tay áo cô, nhìn về phía trước, giọng điệu có vẻ kinh ngạc: “Sính Đình, nhìn đi, nhìn anh chàng đẹp trai của ngân hàng kia.”

Cô thuận theo ánh mắt đồng nghiệp, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ngoài tầm cửa kính đang bình tĩnh bước vào trong. Người đó là Phùng Mộ Huân. Phùng Mộ Huân đến trước mặt cô, ánh mắt điềm tĩnh nhìn cô chứa cả ý cười, “Hôm nay đi đường không an toàn, bác trai sợ cô lái xe không tiện nên bảo tôi đến đón cô.”

Anh giải thích với cô, ý là mình không hề tự ý đường đột đến đây.

“Sính Đình, bạn trai cậu à? Không phải lần trước có anh khác sao?” Lúc này, một người đồng nghiệp đứng bên cạnh, nhìn Phùng Mộ Huân và ấp úng hỏi.

Sao Vu Sính Đình lại không nghe ra hàm ý của cô ta chứ, bởi Hứa Diễn Thần từng gặp mấy người họ rồi. Cô lạnh mặt, bực bội trả lời, “Không phải.” Vừa dứt lời, dường như cảm thấy nói như vậy đúng là quá lấp lửng, cô bất đắc dĩ giải thích: “Đây là một người bạn cũ của mình.”

Khóe môi Phùng Mộ Huân cong lên thành nụ cười như có như không, anh không giải thích, mà chỉ chào hỏi qua đồng nghiệp của cô. Hôm nay anh mặc một chiếc áo lông cừu, bên ngoài là chiếc áo khoác dài màu đen, trông có chút phong trần. Trên tóc, trên áo đều dính vài bông tuyết.

Vu Sính Đình ngẩng đầu liếc nhìn anh một cái, vừa hay anh lại nở nụ cười khó hiểu với cô, rồi tháo găng tay da của mình ra, đưa cho cô và trầm giọng nói: “Đeo đi.” Lời nói như lời ra lệnh, lại càng giống như cấp trên đang sai bảo cấp dưới.

Hắn là vì thái độ của Phùng Mộ Huân quá nghiêm túc, cô răm rắp nghe theo, nhận lấy găng tay từ anh, còn lễ phép nói: “Cảm ơn anh.”

Đôi găng tay vẫn còn lưu lại hơi ấm từ tay anh. Cô đeo xong, liền dứt hai tay vào túi áo. Hai người đi ra cửa, rốt cuộc cô đã hiểu vì sao Phùng Mộ Huân muốn cô đeo găng tay rồi. Xe của Phùng Mộ Huân đỗ ở khá xa, hai người phải đi bộ qua đường, sang phía đối diện. Ngoài trời không chỉ giăng đầy bụi tuyết, mà còn đổ gió mạnh, xung quanh gió thổi vù vù đến chói người, cô đeo khẩu trang mà vẫn thấy lạnh, bất giác rụt cổ vùi mặt vào chiếc khăn quàng cổ.

Phùng Mộ Huân vẫn đi phía trước cô, vóc dáng cao lớn như che cho cô. Hai người một trước một sau duy trì khoảng cách.

Lên xe, cô nhìn Phùng Mộ Huân vẫn điềm nhiên ngồi ở vị trí lái, chợt hỏi với vẻ khó hiểu, “Phùng Mộ Huân, hình như anh không sợ lạnh thì phải?”

Phùng Mộ Huân nhếch môi, nhìn cô không chớp mắt: “Trước đây tôi hay phải tập huấn ở vùng quê, khí hậu còn khắc nghiệt hơn thế này nhiều.” Dứt lời, anh khẽ cười, tiếp tục chăm chú lái xe.

“Ồ.” Vu Sính Đình gật đầu, một lúc sau lại nhỏ giọng nói: “Thật không hiểu các anh làm thế nào mà chịu được.” Nói xong, cô tháo găng tay ra, bỏ vào hộp xe. Phùng Mộ Huân nắm chắc tay lái, thoáng đảo mắt liếc nhìn hành động nhỏ của cô, rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt lại.

Trưa hôm nay, sau khi huấn luyện xong, Phùng Mộ Huân được Vu Hàn Sinh gọi đến công ty do ông nói có chuyện quan trọng cần bàn. Cả buổi chiều, Phùng Mộ Huân và Vu Hàn Sinh đều nói về chuyện đất đai, thỉnh thoảng tán gẫu vài câu về chuyện đời tư. Lúc Vu Hàn Sinh gọi điện cho Vu Sính Đình, Phùng Mộ Huân ngồi cạnh cũng nghe thấy. Anh vốn muốn tự mình đến đón cô, nhưng lại lo như vậy là quá đường đột, ngộ nhỡ cô đoán ra ý định của mình thì chắc chắn sẽ kiếm cớ trốn tránh.

Nhưng Vu Hàn Sinh ngồi phía đối diện dường như có thể đoán được tâm tư của anh, ông nói: “Mộ Huân, lát nữa bác nhờ cháu qua đón Sính Đình nhé. Gần đây không biết tình hình hai đứa thế nào, bây giờ, bác cũng sốt ruột vì hai đứa lắm rồi.”

Có một số việc cứ nói mơ hồ còn được, chứ nói thẳng ra là hỏng bét. Vu Hàn Sinh nói lấp lửng, hàm ý rõ ràng là muốn giao con gái cho anh.

Phùng Mộ Huân đưa Vu Sính Đình về nhà. Ở nhà, Liêu Hải Lâm đã dặn cô giúp việc chuẩn bị sẵn đồ ăn, chỉ còn chờ hai người họ.

Vừa vào cửa, cô giúp việc đã rót trà nóng cho họ. Phùng Mộ Huân chào hỏi vài câu với hai ông bà già, chuẩn bị ra về.

Lúc này, Liêu Hải Lâm vội vàng giữ lại: “Mộ Huân, cháu ở lại ăn cơm rồi về cũng không muộn mà, cơm canh xong xuôi cả rồi.”

Phùng Mộ Huân đứng ở cửa, đầu tiên là liếc nhìn Vu Sính Đình, sau đó từ chối: “Không quấy rầy cả nhà nữa, bác gái, cháu còn có việc phải về.”

Liêu Hải Lâm thấy thế vội đẩy Vu Sính Đình, nhưng cô không hề có phản ứng, rồi bà lại trừng mắt với cô một cái, lúc đấy Vu Sính Đình mới ngập ngừng lên tiếng: “Phùng Mộ Huân, anh ở lại ăn cơm rồi về, ngoài trời vẫn đang có tuyết mà.”

Con người Vu Sính Đình không phải là không biết nhìn tốt xấu. Phùng Mộ Huân nghe lời bố cô mà đến ngân hàng đón cô, ngay lúc ấy, cô cũng có chút cảm kích, nhưng lại không muốn nâng quan hệ của hai người lên. Đến khi Liêu Hải Lâm khăng khăng giữ ý, nhìn dáng vẻ sùng sộ của mẹ, cô đành thỏa hiệp.

Hai mắt Phùng Mộ Huân như có một tia sáng lóe ra phút chốc rồi vụt biến mất trong tích tắc, anh nhanh chóng khôi phục thần sắc, nhìn cô gật đầu.

Dường như vào giờ phút này, Vu Sính Đình nói gì, anh cũng đồng ý làm.

Trong bữa cơm, mọi người nói chuyện rất vui vẻ. Lúc Liêu Hải Lâm nhắc đến chuyện của Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân, anh lại lái sang chuyện khác một cách tự nhiên, mà hầu như là chuyện ở quân khu. Trong

lòng Vu Sính Đình rất cảm kích.

Cuối cùng, khi Phùng Mộ Huân phải về, Vu Sính Đình tiễn anh ra đến cửa. Phùng Mộ Huân cúi đầu nhìn cô, hạ giọng giải thích: “Lần sau tôi sẽ không làm liều như lần này nữa. Cô yên tâm, chuyện của chúng ta, tôi đã nói với bác gái rồi, nếu cô không muốn, tôi sẽ không ép cô, lại càng không có ai có thể ép cô cả.” Lời này là lời khẳng định, quét đi nỗi lo lắng thoáng qua trong lòng Vu Sính Đình.

Phùng Mộ Huân đã nhìn thấu suy nghĩ của cô từ lâu. Anh nói ra những lời này, vừa thấu tình đạt lý, vừa xuất phát từ lập trường của cô, điều này khiến cô khó mà nảy sinh sự bài xích với anh. Trái lại, nó sẽ khiến cô áy náy hơn, bởi chính cô suy bụng ta ra bụng người.

Vu Sính Đình hỏi Hứa Diễn Thần về vụ tranh cãi lần trước, anh ra chỉ trả lời qua quýt: “Giải quyết xong hết rồi. Em đừng lo.” Một câu giải thích ngắn gọn, như thể là không muốn đề cập đến chuyện này với cô một lần nữa.

Qua Quan Hân Nhiên, cô biết được, Hứa Diễn Thần có tranh cãi với khách hàng. Vị khách hàng kia không hài lòng với tài liệu thiết kế, nhận định bọn họ cắt xén nguyên liệu, yêu cầu phải sửa chữa lại, nếu không sẽ kiện ra tòa. Nhưng việc thi công cho căn biệt thự phải đến mấy tháng mới xong, giờ lại bắt phải làm lại từ đầu, thế mới nổ ra tranh cãi.

Nghe nói, lúc ấy Ngụy Tử không kiềm chế được, còn ra tay đánh mấy nhân viên đi cùng vị khách hàng kia. Hứa Diễn Thần chạy đến ngăn nhưng hậu quả đã rõ ràng.

Vu Sính Đình nghe Quan Hân Nhiên kể mà đổ mồ hôi thay cho Hứa Diễn Thần. Từ lúc Hứa Diễn Thần và bạn bè cùng nhau xây dựng sự nghiệp đến giờ, đã khi nào xảy ra trường hợp thế này đâu. Nhưng Hứa Diễn Thần chưa bao giờ kể chuyện công việc, cho dù áp lực có lớn đến đâu, anh ta cũng thà rằng chỉ một mình gánh vác.

Vu Sính Đình lo lắng cũng không chia sẻ được với anh ta, chỉ có thể biết được tình hình thông qua bạn bè anh ta.

Lúc cô tìm Hứa Diễn Thần nói về vấn đề này, anh ta chỉ tỏ ý cô đừng xen vào, “Chuyện công việc, tự anh có thể xử lý được, em không cần lo cho anh.”

Lần nào cũng vậy, cứ có chuyện gì lại y như rằng, Hứa Diễn Thần là người đầu tiên từ chối sự giúp đỡ của Vu Sính Đình. Dần dà lại thành, cô không thể chạm đến điểm mấu chốt của anh ta.

Chỉ tiếc, tình yêu vốn là lãng mạn lúc đầu, sau đó thì vô cùng thực tế. Cô không ngờ rằng, sau sự việc lần này lại có nhiều chuyện khác liên tục kéo đến, thậm chí còn khiến cô không ứng phó kịp...

11. Chương 11

Đạo này, Vu Hàn Sinh đang mê mẩn chương trình “Sĩ binh đột kích”, nghe nói đây là chương trình về quân đội rất “hot” trong khoảng thời gian gần đây.

Vu Sính Đình thường nghe Vu Hàn Sinh nhắc đến, thỉnh thoảng lúc rảnh cô cũng xem qua. Đôi khi cô cảm thấy, anh chàng Viên Lăng lúc nào cũng nghiêm túc, suốt ngày nghĩ cách hành hạ người khác kia, có gì đó thật giống Phùng Mộ Huân.

Sau khi ăn xong, Vu Hàn Sinh thường chỉ vào màn hình tivi đang chiếu chương trình rồi nói: “Điểm Điểm, con ý, xem cái này nhiều vào, xem rồi mới biết năm đó Mộ Huân được huấn luyện trong quân đội thế nào. Nếu hai đứa ở với nhau, con phải thông cảm cho nó...”

Vu Hàn Sinh còn chưa nói hết, Vu Sính Đình đã không nhịn được, ngay lập tức cắt ngang: “Bố, con nói với bố bao nhiêu lần rồi, sao bố vẫn chưa từ bỏ ý định? Con với anh ta, căn bản là không có khả năng.”

Một mình Vu Hàn Sinh nhắc đến Phùng Mộ Huân thì không sao, nhưng ông cứ mở miệng lại lôi thêm cả Liêu Hải Lâm vào, hai vợ chồng phu xướng phụ tùy đến hay. Ngay từ đầu, Liêu Hải Lâm đã chủ trương

nhắc đi nhắc lại cái tên Phùng Mộ Huân bên tai cô, đến giờ vẫn chưa hề dừng lại, dần dần khiến Vu Sính Đình thành quen, kệ bố mẹ nói thế nào thì nói, còn mình thì không quan tâm.

Vu Hàn Sinh thấy con gái tức giận thật, vội vàng thay đổi giọng điệu: “Được rồi được rồi, coi như bố chưa nói,”

Giờ nghỉ trưa, Vu Sính Đình nhận được điện thoại của Tiền Bội Bội.

Điện thoại vừa kết nối, cô nàng Tiền Bội Bội liền rống lên kêu, “Sính Đình, lần này tớ gây đại họa rồi. Đang trong bữa cơm mà tên khốn Phùng Nghị dám động chân động tay với tớ, lại còn sờ mông tớ nữa chứ. Lúc đấy tớ tức quá, nhờ bảo anh tớ dẫn người đến đập nát xe hắn rồi.”

Vu Sính Đình còn tưởng là chuyện gì to tát, giờ chỉ hừ một tiếng, lơ đãng nói: “Anh cậu cũng đúng là, hơn ba mươi tuổi đầu rồi mà vẫn điên theo cậu được, để chị dâu cậu mà biết thì toi. Sao lúc gọi hội đến đập xe người ta thì không nghĩ đến hậu quả đi, giờ mới biết sai là thế nào?”

Vu Sính Đình cho rằng, với kiểu tính cách “chuyện ta ta làm” như của Tiền Bội Bội thì hoàn toàn có thể làm ra những chuyện như thế này, chẳng có gì là lạ.

Lúc này, Tiền Bội Bội mới ấp úng nói nốt nửa sau: “Sính Đình, nếu mà đập nát xe Phùng Nghị thì quá tốt rồi, nhưng mà con xe anh tớ phang ý, hình như là của...anh họ hắn.”

Vu Sính Đình không thể tin được, liền hỏi lại: “Chờ chút, cậu nói là cậu đập hỏng xe của Phùng Mộ Huân?”

“Tớ thật sự không biết đấy là xe của anh ta. Sính Đình, tớ nghe anh tớ nói là nhà cậu với nhà anh ta thân thiết lắm, cậu có thể...nể tình bạn bè bao nhiêu năm nay. Tiền bồi thường thì có thể thương lượng, chỉ cần anh ta đừng ghi thù là được rồi.”

Tiền Bội Bội năn nỉ ỉ ôi một lúc lâu, Vu Sính Đình không làm được gì nữa đành nhận lời.

Ngày hôm sau, Phùng Mộ Huân nhận được điện thoại của Vu Sính Đình.

Hai người gặp nhau tại nhà hàng. Sau khi ngồi xuống, Vu Sính Đình nhìn Phùng Mộ Huân, dè dặt hỏi: “Dạo này anh có bận không?”

Phùng Mộ Huân không ngờ cô còn có thể quan tâm đến tình hình của mình gần đây, ánh mắt có đôi vẻ kinh ngạc nhìn cô, giọng nói mang chút ý cười: “Bận huấn luyện trong đơn vị.” Thấy cô có vẻ muốn nói lại thôi, anh nhíu mày hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Một người bạn thân của tôi có cãi nhau chút chút với Phùng Nghị, phá hỏng xe của anh, cô ấy nhờ tôi đến xin lỗi anh, cô ấy sẽ bồi thường tiền xe cho anh, hy vọng anh đừng so đo với cô ấy.”

Phùng Mộ Huân chẳng nghĩ ngợi gì liền cười: “Không cần đâu.” Thấy cô có vẻ kinh ngạc, anh liền giải thích: “Nếu chuyện này là do Phùng Nghị gây ra thì phải để Phùng Nghị bồi thường.”

Phùng Mộ Huân nhìn cô không chớp mắt, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, trong lòng lại thầm nói, thì ra cô ấy hèn mình là vì chuyện này.

Lần trước, Phùng Nghị có gọi điện báo cáo với anh là đã phá hỏng xe của anh, sau này sẽ đền cho anh một con xe mới. Phùng Mộ Huân không nghĩ là có liên quan đến bạn thân của Vu Sính Đình, giờ biết rồi, anh không nén được tiếng cười khế. Thật ra, Phùng Nghị chưa bao giờ chịu trách nhiệm vì một cô gái nào, điểm mấu chốt là lại đồng ý bỏ ra cả đồng tiền như vậy.

Đúng lúc phục vụ bưng đồ ăn lên, anh chìa tay về phía cô và nói: “Nào, nếm thử món này đi. Chuyện của họ thì cứ để họ giải quyết.” Hình như ai đập nát chiếc xe cũng chẳng liên quan gì đến anh.

Từ giọng điệu của Phùng Mộ Huân, Vu Sính Đình có thể nghe ra, Phùng Nghị thật sự có ý với Tiền Bội Bội.

“Mặc dù cô vì chuyện của bạn mới chủ động tìm tôi, nhưng hôm nay tôi cảm thấy rất vui.” Ý tứ của Phùng Mộ Huân không rõ ràng, thật khiến Vu Sính Đình mơ hồ.

Thằng thần mà nói, Vu Sính Đình chịu chủ động gọi điện cho anh là đã khiến anh có cảm giác được phúc mà sợ. Mấy ngày nay, anh vẫn đang phải huấn luyện lính trình sát trong đơn vị, còn chuyện của Hứa Diễn Thần đã có Phùng Nghị lo, hề có gì là anh sẽ được thông báo ngay.

Bởi anh biết, Vu Sính Đình vô cùng kiên nhẫn với sự nghiệp trường chinh của cô và Hứa Diễn Thần, cho nên anh không vội. Việc duy nhất anh có thể làm là phải kiên nhẫn hơn cô.

Tình hình của Hứa Diễn Thần ngày càng khó giải quyết. Từ vụ tranh cãi lần trước, anh ta ít khi gặp Vu Sính Đình, cho dù là gọi điện thoại cho cô thì cũng chỉ nói qua loa vài câu. Lần hai người gặp lại nhau là ở phòng làm việc của Hứa Diễn Thần. Lúc này, Hứa Diễn Thần đang bận tối mảy tối mặt, căn bản là không rảnh để ý đến cô.

Mấy người ở trong văn phòng cùng trao đổi công việc, Vu Sính Đình đợi ở ngoài đến một tiếng rưỡi, cuộc họp mới kết thúc.

“Tình hình gần đây không ổn sao?” Nhìn thấy sắc u trầm trong đáy mắt anh ta, nhìn thần sắc tiêu tụy của anh ta, Vu Sính Đình cũng xót xa thay.

Hứa Diễn Thần mấp máy môi, tay cầm tài liệu thoáng khựng lại, rồi đặt nó sang một bên, cũng không lên tiếng phủ nhận: “Vốn dĩ không thể thuận lợi từ đầu đến cuối được, gần đây có nhiều người gọi điện phản nản, đặc biệt là vụ Ngụy Tử đánh đồng nghiệp của khách hàng, việc này ảnh hưởng không tốt chút nào.”

Nói xong, anh ta ngửa đầu dựa vào ghế da, đôi mắt đầy vẻ mệt mỏi, đưa tay day day trán. Lúc mở hé hai mắt, thấy vẻ mặt lo lắng của cô, anh ta nghĩ một lúc rồi nói: “Ngụy Tử đã xin lỗi người ta rồi, tiền viện tiền thuốc cũng thanh toán rồi, nhưng hình như đối phương không chịu từ bỏ ý định.”

Vu Sính Đình cảm thấy có gì đó kỳ lạ, liền hỏi: “Anh chắc chắn là đồng nghiệp của anh không ăn bớt nguyên liệu chứ? Hoặc là nếu nói thật sự vấn đề không phải từ phía bọn anh, thì tại sao lại có thể động tay chứ?”

Hứa Diễn Thần bình tĩnh phản bác: “Lần này là do họ có chủ tâm gây khó dễ, không liên quan gì đến nhân viên vật tư của công ty.”

Vu Sính Đình thấy anh ta có chút kích động, liền mềm giọng: “Em biết, nhưng không có lửa làm sao có khói, bọn anh cẩn thận thì bọn họ cũng chẳng có cách nào.”

Hứa Diễn Thần vẫn giữ vẻ nghiêm túc, “Thôi quên đi, nói với em nữa cũng không rõ ràng được. Đình Đình, mấy hôm nay anh bận việc, anh không muốn tiếp tục tranh cãi với em về đề tài này nữa. Còn nữa, công việc của anh thì anh tự giải quyết được, em không phải lo.”

“Em chỉ muốn chia sẻ với anh thôi. Anh gặp phải tình huống này có thể tìm em, em có một người bạn là luật sư, chuyên về mảng kinh tế, có lẽ sẽ giúp cho anh được.”

Hứa Diễn Thần làm mặt lạnh, “Em nói thì dễ đấy, em cho rằng em có thể chia sẻ với anh được bao nhiêu, việc này bọn anh có thể giải quyết được.”

Vu Sính Đình bị Hứa Diễn Thần chọc tức nhưng không biết nên làm thế nào cho phải, cô đứng đối diện anh ta, gật đầu nói: “Được, em không can thiệp vào bất cứ chuyện nào của anh nữa, nhưng mà Hứa Diễn Thần, anh bê tâm trạng trong công việc đẩy lên người em là có ý gì?”

“Anh Thần, hai người đừng cãi nhau nữa.” Quan Hân Nhiên và Ngụy Tử đứng ở ngoài văn phòng, ngại ngừng gõ gõ cửa.

Ngụy Tử đẩy cửa bước vào, nghiêm nghị nói với hai người họ: “Không phải mới chỉ xảy ra chút chuyện thôi sao, bọn tôi còn chưa cãi nhau, hai người làm ồn lên cái gì!”

Hắn là do mấy tháng trước quá thuận buồm xuôi gió, đến giờ lại nảy ra nhiều vấn đề như vậy, khiến anh ta không ứng phó kịp. Nhiều khách hàng thôi hợp tác, bao nhiêu chuyện cứ liên tiếp kéo đến đè lên đầu họ. Anh ta chịu nhiều áp lực, không nhịn được mới kể với Vu Sính Đình, không ngờ lại khiến hai người xích mích. Anh ta chỉ muốn cô lắng nghe mà thôi, chưa từng muốn cô nhúng tay hỗ trợ.

Hứa Diễm Thần không muốn tiếp tục tranh cãi với Vu Sính Đình, chỉ thoáng nhìn cô một cái, mềm giọng nói: “Giờ anh muốn đến đây kiểm tra một lần. Em tự về trước đi, lái xe cẩn thận. Hân Nhiên, Ngụy Tử, hai người cũng đi cùng tôi đi.”

Quan Hân Nhiên thấy Hứa Diễm Thần đi rồi mới đến gần Vu Sính Đình khuyên nhủ: “Chị dâu, dạo này anh Thần vẫn hay thế đấy, con người anh ấy thế nào chị biết rồi, cứ thích để tâm chuyện vặt vãnh. Chị thông cảm cho anh ấy, suy cho cùng anh ấy cũng là vì chị. Em không nói nữa, phải đi kiểm tra với anh Thần đây, chị có chuyện gì cứ tìm Ngụy Tử ấy.”

Ngụy Tử vỗ vỗ vai cô, cũng không giải thích nhiều.

Tình cảnh không mấy vui vẻ này với Hứa Diễm Thần, hoàn toàn khiến Vu Sính Đình bất ngờ. Cô cảm thấy tại sao anh ta không chịu tự nhìn nhận lại phía mình, tìm ra sơ hở trong công việc, mà lại cứ nổi giận dỗi dằn. Nhiều năm qua, hai người từng cãi nhau, nhưng cô phát hiện ra, Hứa Diễm Thần của bây giờ dường như đang cố sức đuổi theo thành công mà bỏ quên những chi tiết nhỏ, cố chấp đến mức không muốn nghe bất cứ lời khuyên nào của cô, không tiếp nhận bất kỳ sự giúp đỡ nào của cô.

Có một số việc càng quan tâm càng rối loạn. Hứa Diễm Thần đã lâm vào tình trạng sống chết theo đuổi thành công rồi.

Phùng Nghị mời Hứa Diễm Thần ăn cơm, suốt bữa cơm, Phùng Nghị xưng huynh đệ với anh ta.

Hai người sảng khoái uống vài chén rượu, bỗng Phùng Nghị đưa tay khoác vai Hứa Diễm Thần và nói: “Tôi biết, thực lực của cậu không tồi, lúc trước anh tôi giới thiệu cậu cho tôi, quả là chuẩn.”

Hứa Diễm Thần nghe thấy vậy, sắc mặt xám ngoét, “Tại sao anh của anh lại biết được?”

Phùng Nghị thấy Hứa Diễm Thần biến sắc, liền nói thẳng: “Anh ấy cho tôi xem thiết kế của công ty cậu, giám đốc bên tôi nhìn số trên danh thiếp để liên lạc với cậu.”

Bỗng nhiên, sắc mặt Hứa Diễm Thần trở nên khó coi, vì còn có người xung quanh, anh ta cố nén cơn tức giận trong lòng, rồi vui vẻ nhìn Phùng Nghị, cúi đầu cảm ơn. Sau đó, Trịnh tổng ở bên cạnh nâng chén chúc rượu anh ta, anh ta vẫn không hề biết, đến khi Hân Nhiên kéo kéo vạt áo, anh ta mới có phản ứng.

Lời Phùng Nghị vừa nói như một chậu nước lạnh tạt thẳng xuống đầu anh ta, khiến từ đầu đến chân anh ta lạnh buốt. Cảm giác nhục nhã khó tả dần dâng lên trong lòng.

Hứa Diễm Thần hoàn toàn không ngờ việc mình hợp tác với Phùng Nghị là chủ ý của Phùng Mộ Huân. Một gã đàn ông có ý với bạn gái anh ta, tại sao lại giúp đỡ anh ta vô điều kiện?

12. Chương 12

Ngày hôm sau, Hứa Diễm Thần chạy đến công ty Vu Sính Đình chờ cô tan ca.

Lúc ấy, Vu Sính Đình vô cùng kinh ngạc vì Hứa Diễm Thần đến tìm cô nhanh như vậy.

Nhưng điều cô không ngờ đến là, Hứa Diễm Thần vừa nhìn thấy cô đã lao vào chất vấn cô.

“Đình Đình, công ty anh hợp tác với Á Khánh, có phải là do Phùng Mộ Huân giới thiệu không?”

Vu Sính Đình vô cùng kinh ngạc khi anh ta biết sự thật, đành phải gật đầu.

Hứa Diễm Thần đưa ánh mắt lạnh thấu xương nhìn cô, nén lại sự phẫn nộ trong lòng rồi hỏi: “Là em muốn anh ta làm như vậy?”

Vu Sính Đình lắc đầu phủ nhận: “Không phải.”

“À...Không phải. Cô có biết hôm đấy mẹ cô đến tìm tôi nói gì không?” Hứa Diễm Thần chậm rãi đến gần cô, trợn mắt nhìn, nói rành mạch từng chữ: “Bà ấy nói tôi trèo cao, bảo tôi từ bỏ ý định ấy đi, bà ấy còn nói cô và người đàn ông kia là thanh mai trúc mã, hai người quen biết nhau từ nhỏ, cũng đã có đính ước rồi. Cô có biết lúc tôi nghe xong câu ấy thì cảm thấy thế nào không?”

Nói đến đây, anh ta dừng lại một chút, rồi cao giọng hơn: “Tôi cảm thấy tôi bị nhà cô vờn tới vờn lui, nhưng vì cô, tôi nhịn. Nhưng mà bà ấy muốn sỉ nhục tôi cũng không cần phải như vậy!”

“Diễn Thần, em biết mẹ em có chút quá đáng, nhưng anh vì lòng tự trọng của anh, thà vạch ranh giới rõ ràng giữa chúng ta chứ không chịu nhận sự giúp đỡ của em. Điều này em tôn trọng anh, cho nên lúc nào em cũng đứng trên lập trường của anh để suy nghĩ, nhưng anh thì không. Em làm như vậy cũng là vì chúng ta, em chứng kiến anh nỗ lực cho tương lai của mình, thấy anh mệt mỏi, em chỉ muốn giúp anh một chút. Em chỉ muốn giúp anh mau chóng đạt được tâm nguyện, là em xót anh, em thương anh, anh có biết không?”

“Cho nên cô bảo Phùng Mộ Huân giúp tôi? Cô ý là hần có ý với cô, nên muốn hần hỗ trợ phải không? Cô xem tôi là cái gì? Cho dù tôi có phải đi cầu xin ai, thì cũng không đi cầu xin một thằng đàn ông đang thèm khát bạn gái tôi! Hứa Diễn Thần tôi không cần lòng thương xót của cô, càng không cần các người đến bố thí ơn phúc. Tất cả những gì tôi có được đều là do tôi cố gắng phấn đấu, không liên quan gì đến nhà họ Vu cô!” Dứt lời, Hứa Diễn Thần trừng mắt nhìn cô.

Những lời này của Hứa Diễn Thần khiến Vu Sính Đình không tài nào phản bác lại được. Cô đã từng nghĩ, bất kể phát sinh chuyện gì, cô cũng sẽ kể vai sát cánh bên anh ta. Nhưng khi nghe được những lời nói ấy, cô hoảng hốt, cô cảm thấy chỉ có mình là tự nguyện. Cô nhìn anh ta, ánh mắt đầy vẻ tuyệt vọng: “Không liên quan đến nhà em, vậy anh còn âm ức khi ở bên em là vì cái gì? Em biết anh không thích áp lực gia đình em gây cho anh, nhưng em phải giải thích, em chưa từng đi cầu xin Phùng Mộ Huân. Là do một lần anh ta vô tình thấy bản thiết kế của công ty anh, nên sau đó mới có chuyện Phùng Nghị hợp tác với anh.”

“Tôi không cần hần giả vờ tốt bụng, đàn ông nghĩ gì, tôi biết rõ hơn cô! Đơn giản là muốn mượn cớ này để đến gần cô thôi. Còn nữa, tôi không cần cô giúp đỡ!”

“Hứa Diễn Thần, đến bây giờ, anh chưa từng đặt tôi với anh ở cùng một vị trí. Có phải anh cảm thấy ở bên tôi rất mệt mỏi phải không? Có phải bắt đầu ghét gánh nặng tôi mang đến cho anh?” Vu Sính Đình nhìn anh ta chằm chằm, vừa nói vừa gật đầu, lại như đang thì thào độc thoại, tâm trạng dần rơi xuống vực sâu.

Hứa Diễn Thần nhìn cô rồi cười, trong mắt rõ ràng một vẻ phẫn nộ: “Tôi chưa bao giờ nói như vậy. Đến giờ cô vẫn không biết sao? Con người vừa sinh ra đã bị xã hội chia giai cấp rồi, căn bản không có cái gọi là bình đẳng cả. Chúng ta vốn không giống nhau, tôi không quyền không thể, cái gì cũng phải dựa vào sự nỗ lực của bản thân, nhưng cô thì không, cô sinh ra đã chẳng thiếu thứ gì. Bây giờ, có phải cô cực kỳ hối hận vì đã chọn tôi, mà không chọn vị hôn phu môn đăng hộ đối kia của cô?”

Từng chữ anh ta nói như từng nhát dao, vạch nát hết thấy nỗi đau trong cô.

Vu Sính Đình cố giữ bình tĩnh, suy nghĩ một lúc mới nói, “Hứa Diễn Thần, chúng ta cần tỉnh táo lại một chút, em thật sự không muốn làm ấm lên với anh, như vậy chẳng có nghĩa lý gì cả. Con người ta không thể thay đổi được hoàn cảnh khi sinh ra, chúng ta đã bên nhau năm năm, thời gian không phải là ngắn, cho đến giờ em chưa từng hối hận. Nhưng thật ra anh đã thay đổi, từ sau khi anh xây dựng sự nghiệp, em đã cảm thấy anh thay đổi rồi. Cho đến tận bây giờ, em chưa từng cảm thấy anh xa lạ như hôm nay. Xét cho cùng, anh vẫn trách áp lực bố mẹ em gây cho anh quá lớn!”

Vu Sính Đình nói xong liền xoay người bỏ đi.

Hai người đều đang trong cơn giận dữ, nếu nói thêm, Vu Sính Đình không biết sẽ phát sinh chuyện gì nữa. Tình yêu của họ, ngay từ lúc đầu đã có nguy cơ lao xuống dốc, vốn là cô từng bước cố gắng giữ gìn.

Đến bữa tối, Vu Sính Đình không nói không rằng, chỉ cắm đầu ăn cơm trong bát. Liêu Hải Lâm và Vu Hàn Sinh đều cảm thấy con gái có gì đó là lạ, nhưng không ai chủ động lên tiếng hỏi.

Sau khi ăn xong, Liêu Hải Lâm rót cho cô một cốc nước mật ong, “Sao thế, Điểm Điểm?”

Vu Sính Đình đưa mắt nhìn Liêu Hải Lâm, lại lập tức quay đầu đi, cũng không có ý định nhận cốc nước trong tay bà. Ban ngày, cô cãi nhau với Hứa Diễn Thần, buổi tối về nhà, nghe mẹ nhắc đến đề tài này, Vu Sính Đình lại nghĩ đến câu chuyện ban sáng, trong lòng không kiềm chế được nổi tức giận.

Cuối cùng, cô bật cười khe khẽ, ngẩng đầu nhìn Liêu Hải Lâm: “Hôm nay con với Hứa Diễm Thần cãi nhau một trận, chắc chẳng mấy mà chia tay đâu, có phải mẹ rất vui không?”

“Con có ý gì?”

“Mẹ đã nói gì, đã làm gì, tự mẹ rõ.”

Giọng nói Vu Sính Đình như có gai nhọn.

“Giỏi, đúng là mẹ đã đẻ được một đứa con gái ngoan.” Nói đến đây, Liêu Hải Lâm ức chế đến nỗi bật khóc, “Đúng là nó đã kể với mày rồi. Mẹ làm tất cả mọi chuyện, còn không phải là vì mày sao, mẹ muốn tốt à, chẳng lẽ là sai sao? Hai đứa vốn không hợp nhau...” Liêu Hải Lâm vừa khóc vừa không ngừng mắng cô. Vu Sính Đình lớn như vậy rồi nhưng chưa từng thấy Liêu Hải Lâm khóc. Vu Hàn Sinh thấy tình hình không ổn, vội vàng chạy tới, lấy khăn tay ra lau nước mắt cho vợ.

Vu Hàn Sinh vẫn giữ bình tĩnh, vừa vỗ vai Liêu Hải Lâm trấn an bà, vừa ngẩng đầu thở dài với Vu Sính Đình, “Điểm Điểm, con với Tiểu Hứa xích mích, trong lòng đang ảm ức, bố mẹ biết. Nhưng con cũng không thể nổi giận với mẹ được. Từ việc nhỏ đến việc lớn, mẹ con đều là vì muốn tốt cho con thôi. Vừa nãy con nói ra câu đấy, có nghĩ đến tâm trạng của mẹ không?”

Vu Sính Đình cúi đầu mím môi, không đáp lời. Lời Vu Hàn Sinh nói khiến cô xấu hổ vô cùng, dường như cô cũng ý thức được câu nói kia của mình với mẹ là quá đáng. Lúc này, cô đứng dậy, đến gần Liêu Hải Lâm, mềm giọng nói: “Mẹ, mẹ đừng khóc nữa, con xin lỗi. Tại tâm trạng con không tốt nên mới nói vậy, mẹ đừng để bụng. Còn nữa, con xin mẹ sau này đừng đến tìm Hứa Diễm Thần nữa.”

Lên tầng, về phòng ngủ, Vu Sính Đình nằm trên giường trần trọc mãi.

Trong đầu vẫn rõ mồn một những lời nói của Hứa Diễm Thần. Cô vừa nghĩ đến là cảm xúc lại quay về, khó chịu vô cùng, cô không rõ đây là cảm giác gì, chỉ biết những lời Hứa Diễm Thần nói như một lưỡi dao ngoáy sâu vào lục phủ ngũ tạng của cô, sau đó đâm thấu một nhát vào trái tim cô.

Cô nằm nghiêng, hai mắt đờ đẫn nhìn màn hình di động đến ngẩn người, bàn tay nắm chặt, bất giác, đầu ngón tay bấm vào bàn phím điện thoại, tâm trạng lại lần nữa rơi xuống thung sâu. Cô còn tưởng anh ta sẽ giống trước đây, cãi nhau xong sẽ gọi điện ngay, sẽ nhắn tin dỗ dành cô. Nhưng bây giờ, anh ta không hề.

Bây giờ cô rất mệt mỏi, rất bực tức. Đột nhiên, Vu Sính Đình lại nhớ lại lời bố từng nói, vợ chồng nghèo khổ trăm sự bi ai, thật không sai chút nào. Lúc yêu nhau, chỉ nhìn vào những ưu điểm của đối phương mà bất giác quên đi khuyết điểm của hai bên. Lúc trước ở bên Hứa Diễm Thần, cô cảm thấy anh ta quan tâm đến cô, anh ta có tài năng, biết cố gắng nỗ lực, trong lòng cô, anh ta không giống với những nam sinh khác, ít ra thì anh ta thật lòng với cô. Đến giờ, ở bên Hứa Diễm Thần, cô chỉ cảm nhận được sự nhạy cảm thái quá và lòng tự trọng mạnh mẽ của anh ta.

Tính cách và hoàn cảnh sống khác biệt khiến tình yêu của họ rơi vào thế nguy hiểm như ngày hôm nay. Thậm chí, cô còn nghĩ đến chuyện buông tay, nhưng lại tính đến tình cảm vun đắp bao nhiêu năm nay, cô thật sự không còn sức để theo đuổi lại một tình yêu khác, ngoài căn trọng ra, cô không còn sự lựa chọn thứ hai.

Có lẽ tình yêu đúng là cần môn đăng hộ đối, hoàn cảnh sống khác biệt, cách xử sự và cách nhìn nhận cũng không giống nhau.

Vu Sính Đình nghĩ, qua lần này, có lẽ tình cảm của họ cũng gần đi đến đoạn cuối rồi.

Lần Phùng Mộ Huân và Vu Sính Đình gặp lại nhau là vào một buổi họp mặt những gia đình trong quân khu.

Thời gian này, Vu Sính Đình và Hứa Diễm Thần vẫn đang chiến tranh lạnh, không ai chịu chủ động làm hòa, vậy nên đã hơn nửa tháng không liên lạc với nhau.

Hai người cùng nhau đi trên sân tập, Phùng Mộ Huân thấy cô có vẻ tiêu tụy liền hỏi: “Dạo này có gì không ổn à?”

Vu Sính Đình nở nụ cười gượng gạo, “Không hổ là quân nhân, quan sát rất tỉ mỉ.” Trầm mặc trong chốc lát, cô nói tiếp: “Tôi chẳng giấu anh nữa. Tập tài liệu đợt trước tôi để rơi trên xe anh, thật ra là của công ty bạn trai tôi, hơn nữa anh ấy còn biết chuyện hợp tác với phía Phùng Nghị là do anh giới thiệu. Có lẽ anh ấy hiểu lắm gì đó, vì chuyện này mà chúng tôi có chút bất hòa.” Cô nói một cách cẩn thận, cố không để Phùng Mộ Huân cảm thấy mình đang gián tiếp trách anh.

Phùng Mộ Huân nghe cô nói, dường như không có chút bất ngờ nào.

Một lúc sau, anh hạ thấp giọng: “Xin lỗi, tôi không biết tôi làm như vậy lại gây nên mâu thuẫn giữa hai người.”

“Chuyện này không liên quan đến anh, anh cũng chỉ có lòng giúp đỡ thôi mà. Chính tôi cũng không ngờ sẽ phát sinh tình huống này.”

Lúc này, Phùng Mộ Huân đưa ánh mắt lo lắng liếc nhìn cô, giọng nói chứa đôi phần dò xét: “Có cần tôi giải thích không?”

Vu Sính Đình cúi đầu giẫm lên đám cỏ dưới chân, giọng điệu đắng chát: “Không cần đâu, chẳng có gì phải giải thích cả. Anh càng giải thích, anh ấy lại càng phản ứng dữ hơn, rồi lại càng khẳng định giữa chúng ta có quan hệ không bình thường.” Bây giờ đầu óc cô đã đủ loạn rồi, cô không muốn Phùng Mộ Huân thay cô giải thích với Hứa Diễm Thần. Cô vốn cảm thấy cách này không tệ, nhưng nghĩ lại, việc Phùng Mộ Huân tự đi giải thích sẽ gây hậu quả còn nghiêm trọng hơn, Hứa Diễm Thần sao có thể bình tĩnh nói chuyện một cách ôn hòa với anh chứ.

Phùng Mộ Huân chỉ trả lời một câu: “Được, nếu cô có gì cần giúp đỡ, cứ việc nói với tôi.”

Thẳng thắn mà nói, lúc anh biết Vu Sính Đình và Hứa Diễm Thần có xích mích, trong lòng không hề có cảm giác vui vẻ một cách đáng ngạc nhiên. Bởi vì ngày này đã sớm nằm trong dự tính của anh, cho nên chỉ cần đợi đến khi Hứa Diễm Thần biết được sự thật, tình yêu của hai người cũng cách nắm mồ không xa nữa.

Phùng Mộ Huân biết, đối với một người đàn ông có lòng tự trọng quá cao, ưu điểm và cũng là điểm chí mạng của anh ta, chính là không thể nào phủ nhận được sự nỗ lực của bản thân, anh ta luôn cho rằng thành công và sự cố gắng của mình là đi liền với nhau. Bởi vậy, phản ứng của Hứa Diễm Thần đều đã nằm trong dự liệu của anh.

Anh muốn cho Vu Sính Đình rõ rằng, sự lựa chọn và sự kiên trì của cô đều là sai lầm.

13. Chương 13

Thật ra tình yêu chính là một kiểu cảm thụ cuộc sống, chính xác mà nói là tình cảm mãnh liệt nhất thời. Hôn nhân là giai đoạn bình ổn của cảm xúc mãnh liệt đó.

Vu Sính Đình tiếp tục với cuộc sống thường nhật của mình, thời gian này, cô và Hứa Diễm Thần vẫn không liên lạc với nhau. Nếu như trước đây cô còn có thể trông vào sự kiên vững đối với tương lai của cô và Hứa Diễm Thần, thì bây giờ, khi mà sự bất hòa càng nhiều, tháng ngày nương tựa vào nhau, nhường nhịn nhau, cũng không thể cứu vãn được tình hình, dần dần cô như chết lặng đi rồi.

Mặc dù tình yêu là một phần trong cuộc sống của cô, nhưng nó không chiếm hết toàn bộ thế giới của cô.

Tuần thứ năm, tổ trưởng đưa cô và đồng nghiệp đi tham gia triển lãm đá quý, hiệu trưởng trường cô từng theo học cũng là một trong những người đứng ra tổ chức. Sự kiện lần này do Hiệp hội đá quý trang sức Trung Quốc và Trung tâm quản lý đá quý quốc tế cùng tổ chức. Đây cũng là triển lãm đá quý lớn nhất trong lịch sử, có đại diện đến từ Trung Quốc, Mỹ, Italia, Bỉ, và hơn năm trăm doanh nghiệp trong và ngoài nước đến tham gia.

Đây vốn là một buổi trình diễn những thành tựu của giới buôn bán đá quý, cũng là một cơ hội để mọi người trao đổi hợp tác.

Buổi sáng, người chủ sự đã tiến hành lễ khai mạc một cách long trọng. Sau phần người chủ trì đọc diễn văn là nghi thức cắt băng, phóng viên cũng tề tựu rất đông. Rất nhiều loại đá quý được bày ở đây là do cô và đồng nghiệp cấp giấy giám định chất lượng. Vu Sính Đình nhìn lướt qua một lượt gian trưng bày, vàng ngọc lấp lánh, mỗi một đoàn có cách bài trí khác nhau, trong mỗi lồng kính đều là thứ đá quý hay trang sức có giá trị.

Bỗng nhiên, Phùng Nghị nhìn cô, có vẻ rất kinh ngạc: “Sính Đình, cô cũng đến tham gia triển lãm?”

Vu Sính Đình gật đầu, “Ừm.” Gặp Phùng Nghị ở đây, cô không hề thấy bất ngờ. Phạm vi đầu tư của công ty Phùng Nghị rất rộng, mà phía họ cũng là một trong số những đơn vị chủ sự lần này. Vừa rồi lúc tiễn bạn, cô nhìn thấy Phùng Nghị đứng cạnh cô bé lễ tân, nở nụ cười tươi tắn sáng lạn. Chỉ có điều, cô không hề phát hiện ra Hứa Diễn Thần cũng đã xuất hiện.

Phùng Nghị ghé sát vào cô, tươi cười hỏi: “Có thích không?”

Vu Sính Đình thoáng nhìn viên đá mắt mèo và ngọc bích ở bên cạnh, rồi quay sang cười với anh ta: “Tôi rất thích.”

Phùng Nghị ngượng ngùng cười, trong lòng thầm nói: Chắc chắn phải nói với anh; Ngoài miệng thì lại nói: “Đáng tiếc thật, anh tôi không thích những sự kiện thể này, nếu không tôi sẽ nhất định gọi anh ấy đến.”

Quan hệ giữa Vu Sính Đình và Phùng Nghị không thân thiết, hơn nữa nghe chuyện lần trước Tiền Bội Bội kể, ấn tượng của cô về anh ta lại càng xấu. Vốn đã quen nghe người trong đại viện trêu đùa mình và Phùng Mộ Huân, nhưng lời từ miệng Phùng Nghị nói ra lại khiến cô không thoải mái, cô nghiêm túc nhìn anh ta, “Phùng Nghị, lời này của anh là có ý gì?”

Phùng Nghị thấy cô chẳng nể nang mình, chợt cảm thấy hơi bẽ mặt, nhưng lại không biết mình đã trêu chọc gì cô, nể mặt Phùng Mộ Huân, tốt nhất là bớt khiến cô nghi ngờ: “À không, tôi không có ý gì, cô đừng suy nghĩ nhiều.” Anh ta cảm thấy mình không được trêu cô, hậm hực rời khỏi đại sảnh và đi vào căn phòng trưng bày bên cạnh.

Rời khỏi khu vực triển lãm, Vu Sính Đình mới nhìn thấy bóng dáng Hứa Diễn Thần. Hôm nay anh ta vận âu phục, hết sức nghiêm chỉnh. Cô nhớ trước đây anh ta luôn mặc những bộ quần áo thoải mái, nhẹ nhàng nhưng vẫn đẹp, như một chàng trai tỏa nắng.

Vu Sính Đình nhìn Hứa Diễn Thần cười nói với mấy vị chủ sự của những đơn vị chủ quản, ý cười trên gương mặt vừa phải, đột nhiên lại thấy có cảm giác vô cùng xa lạ. Trong quá khứ, anh ta chưa từng có thái độ như vậy bao giờ.

Hoảng hốt trong chốc lát, cô quay sang bắt chuyện với đồng nghiệp, rồi định rời khỏi chỗ này.

“Đình Đình.”

Hứa Diễn Thần chạy đến cạnh cô, thấy ở đây có nhiều người không tiện, anh ta nắm chặt cổ tay cô, thấp giọng nói: “Chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện.”

Hứa Diễn Thần kéo cô qua lối ra của gian triển lãm. Tối sảnh trong không một bóng người, Vu Sính Đình mới lặng lẽ rút tay ra khỏi tay anh ta.

“Xin lỗi.” Hứa Diễn Thần khàn giọng nói.

Vu Sính Đình nhìn anh ta, môi khẽ mấp máy: “Anh có ý gì chứ?” Cô không có ý định tiếp tục nói chuyện với Hứa Diễn Thần, nói xong, cô đi lướt qua anh ta.

Lúc này, cô cảm giác phía sau có một lực lớn kéo mình quay lại. Hứa Diễn Thần cúi đầu, tức giận nhìn thẳng vào hai mắt cô. Đôi mắt anh ta đầy tia máu, một tay tóm cánh tay cô, một tay khác ôm chặt thắt lưng cô, không cho phép cô né tránh, “Xin lỗi anh cũng xin lỗi rồi, em còn muốn thế nào nữa?”

Khóe miệng Vu Sính Đình cong lên một nụ cười cứng nhắc, cô lắc đầu nói: “Anh không cần xin lỗi, người xin lỗi phải là em, bởi vì trước giờ anh vẫn cho rằng người sai là em, cho nên bây giờ anh làm như ân hận nhưng vẫn đầy bức dọc. Chắc chắn anh đang nghĩ, vốn không phải là anh sai, nhưng anh cứ xin lỗi em, em có lý do gì đâu mà không chấp nhận.”

Hứa Diễn Thần mấp máy môi, ánh mắt lạnh lùng khóa lấy cô. Thấy khoe mắt cô rũ xuống, anh ta buông bàn tay đang ghì chặt cổ tay cô ra.

Vu Sính Đình lại nói: “Diễn Thần, anh có chắc là anh muốn bên em cả đời không? Trên thực tế, anh vẫn đang ép buộc chính mình. Anh thật sự chấp nhận sống như vậy sao? Trong lòng anh vẫn giữ rịt những áp lực bố mẹ em gây ra cho anh, em biết anh không thích gia đình em, những lời anh nói hôm đó cũng không sai, anh có lòng tự trọng, anh cố gắng nỗ lực, anh chỉ muốn dựa vào bản thân, điều này không hề sai. Nhưng lúc anh cứ luôn miệng nói anh không liên quan đến nhà họ Vu, anh có nghĩ đến việc em cũng là người nhà họ Vu không? Tương lai, chúng ta còn phải đối mặt với bố mẹ em. Mỗi một câu anh nói, em đều nghe rất rõ ràng, em tin chắc đây là suy nghĩ của anh từ rất lâu rồi.”

Nói tới đây, cô dừng lại, cố gắng điều chỉnh tâm trạng rồi tiếp tục nói: “Diễn Thần, chúng ta cho nhau cơ hội để tỉnh táo lại đi, em thật sự không muốn cãi cọ với anh nữa. Bình thường, lúc anh nổi giận với em, em cố gắng nhân nhượng một chút, cái đó không tính làm gì, bởi vì lúc đấy em vẫn nghĩ, kiểu gì anh cũng sẽ chủ động dỗ dành em, cho nên em không để bụng. Còn lần này, em thật sự sợ. Anh dám khẳng định rằng lần này chúng ta giảng hòa, lần sau sẽ không cãi nhau vì nguyên nhân tương tự chứ?”

Hứa Diễn Thần chỉ nhìn cô mà không nói gì. Một lúc sau, cô xoay người tiến về phía bãi đỗ xe.

Trở lại phòng làm việc, Vu Sính Đình lấy chỗ đá quý của đài truyền hình đưa đến, tiếp tục công việc của mình với những dụng cụ giám định.

Ở nhà, Liêu Hải Lâm chú ý đến tâm trạng của cô nên không nhắc đến Hứa Diễn Thần, thấy cô có vẻ u uất, bà không khỏi lo lắng, cuối cùng đành thỏa hiệp: “Diễm Diễm, mẹ không muốn con ở bên Hứa Diễn Thần, nhưng nếu con thật sự muốn lấy nó, mẹ cũng chẳng còn cách nào. Chỉ cần con vui vẻ, mẹ cũng sẽ vui vẻ.”

Vu Sính Đình sao lại không hiểu, đây là mẹ đang thỏa hiệp với cô cơ chứ?

Lúc kể về mâu thuẫn với Hứa Diễn Thần cho Tiền Bội Bội, cô nàng liền thay cô phân tích như một chuyên gia tình ái: “Thật ra tình yêu chính là một kiểu cảm thụ cuộc sống, chính xác mà nói là tình cảm mãnh liệt nhất thời. Hôn nhân là giai đoạn bình ổn của cảm xúc mãnh liệt đấy. Ở thì yêu nhau chẳng phân biệt biên giới, địa vị, nhưng mà hôn nhân thì lại cần được thiết lập một cách ngang hàng, hơi chênh lệch một tí là sẽ xiêu vẹo ngay. Nhất là khi gia cảnh anh ta với cậu khác nhau quá nhiều, trong lòng sẽ tự động hình thành cảm giác tự ti.”

Vu Sính Đình ngẫm lại, hai người họ đã nhún nhường nhau rất nhiều, nhưng dường như lại là đang làm hao phí sức lực của nhau vì tình yêu này.

Quân khu lại tổ chức một đại hội mừng công.

Ngoài cửa chính có vệ binh, sau khi kiểm tra giấy tờ tùy thân xong mới được vào trong. Phòng hội nghị giăng đèn kết hoa rất trang trọng. Liêu Hải Lâm đưa Vu Sính Đình cùng đi. Liêu Hải Lâm là người đứng đầu đoàn văn công, mang quân hàm đại tá. Hai mẹ con đi cùng nhau, Liêu Hải Lâm mặc quân phục xanh biếc, không đội mũ, nhìn qua trông rất ưu nhã, bước đi thong dong thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn. Lần đại hội này, những người đưa theo người nhà đến cũng không ít.

Thành viên của khu vực phòng thủ Thiên Tân cũng có mặt. Khu phòng thủ Thiên Tân là một bộ phận của khu phòng thủ Bắc Kinh, được cả quân khu Bắc Kinh và chính phủ giám sát.

Ngồi cùng bàn với Phùng Tranh Hiến, ngoài con trai là Phùng Mộ Huân ra còn có vài ủy viên của bộ chính trị. Họ đều là người của sư đoàn hoặc bộ tư lệnh, đều đeo quân hàm đại tá.

Vu Sính Đình không ngồi cùng bàn với Phùng Mộ Huân. Mẹ cô thì đang nói chuyện rất vui vẻ với phó đoàn Hải Chính, hoàn toàn bỏ quên cô rồi. Cô cũng chỉ nói vài câu với mấy người từng quen biết trong đại viện.

Ánh mắt Phùng Mộ Huân vẫn luôn hướng về phía Vu Sính Đình, lúc cô đang nhìn xung quanh thì bốn mắt chạm nhau. Đôi mắt Phùng Mộ Huân lấp lánh, anh nở nụ cười mơ hồ với cô.

Đại hội kéo dài đến hơn chín giờ mới tan cuộc. Liêu Hải Lâm đích thân tiễn mấy vị sĩ quan lên xe, lúc cảnh vệ lái xe đến đón thì Phùng Tranh Hiến cũng rời đi cùng ủy viên của khu phòng thủ. Lấy cớ ôn chuyện cũ,

Liêu Hải Lâm lên xe đi với phó đoàn văn công Hải Chính.

Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân ngồi cùng một xe. Cô biết, đây chắc chắn là sự sắp xếp của bố mẹ hai bên.

Không khí bên trong xe có chút ngột ngạt, Vu Sính Đình nhìn thoáng qua viên cảnh vệ lái xe ở phía trước, hơi hạ thấp người mở cửa sổ bên cạnh.

Ngồi bên cạnh cô, Phùng Mộ Huân chủ động hỏi: “Dạo này sắc mặt cô không tốt lắm, có phải ngủ không ngon không?”

Cô bắt giác sờ mặt, kinh ngạc nói: “Rõ lắm à?”

Phùng Mộ Huân thấy dáng vẻ nhăn nhó của cô mà buồn cười, “Ừ.”

Vu Sính Đình không biết nên tiếp tục nói chuyện thế nào, quan hệ giữa hai người hiện giờ vẫn có chút bối rối.

Phùng Mộ Huân cúi đầu nhìn cô và nói: “Không phải lo. Về nhà bác gái hỏi cô cái gì, cô cứ không nói gì là được.”

Anh biết cô đang lo điều gì. Liêu Hải Lâm cố gắng tạo cơ hội cho họ, không phải là anh không biết. Lần trước, vì gặp Hứa Diễn Thần ở cổng nhà hát Trung Quốc, cô đã né tránh anh. Anh không vội, anh nghĩ, dù sao thì cũng sẽ như dự tính của anh, cô và Hứa Diễn Thần sớm muộn gì cũng chia tay, hơn nữa điều anh muốn là cô hoàn toàn tự nguyện.

Xe dừng ở ngoài cánh cổng nhà họ Vu. Xuống xe, Vu Sính Đình nhìn Phùng Mộ Huân, ngại ngùng nói: “Đúng là ngại quá, anh cũng biết mẹ tôi...” Nói đến đây, cô hé miệng cười khổ, giọng điệu có chút gượng gạo.

Đột nhiên, Phùng Mộ Huân tiến đến gần cô, không e dè ánh mắt cô, thản nhiên nói: “Sính Đình, quả thật tôi có cảm tình với em.” Thấy Vu Sính Đình có vẻ kinh ngạc, anh lại nói tiếp: “Nhưng vậy thì sao chứ, tôi không ép em, nếu em không có ý với tôi, tôi sẽ không quấy nhiễu em.” Nói xong, anh nở nụ cười ôn hòa với cô, thật khiến Vu Sính Đình không biết nên đáp lời anh thế nào. Rõ ràng là lời nói rất thẳng thắn, nhưng lại mang theo cảm giác mạnh mẽ không che giấu nổi.

Mỗi một câu của Phùng Mộ đều vô cùng thỏa đáng, khiến Vu Sính Đình không phản bác được.

Vu Sính Đình xoay người đi qua cửa, Phùng Mộ Huân đứng ở ngoài, đưa mắt nhìn theo bóng lưng cô. Bỗng nhiên, Phùng Mộ Huân nhếch môi cười, hạ thấp người dựa vào xe, một tay thò vào túi, lấy điện thoại gọi cho Từ Tổ.

14. Chương 14

Mấy anh em tụ tập trong hội sở của Phùng Nghị, chỉ mình Phùng Mộ Huân là dựa vào sofa nhìn họ uống rượu mà chẳng nói lời nào. Phùng Nghị uống đến lúc ngà ngà còn muốn chạy sang phía đối diện chơi snooker. Phùng Mộ Huân không có thói quen uống nhiều, đôi lúc uống vài chén do phép lịch sự với mấy vị lãnh đạo quân khu, hoặc là ở những bữa tiệc mừng công, vì anh còn phải về đơn vị huấn luyện. Trước nay anh vẫn cho rằng, rượu là thứ mà uống nhiều sẽ gây rối loạn tư duy và suy nghĩ con người.

Từ Tổ chợt hỏi: “Mộ Huân, sao lại không thấy lão Tam đâu?”

Phùng Mộ Huân giải thích: “Dạo này lão Tam bị bố đuổi ra ngoài, có ở chỗ mình mấy ngày. Mình tạm thời để cậu ta ở trong đơn vị.” Thấy Từ Tổ nhin cười, anh lại nhớ đến một việc: “À phải rồi, chẳng phải trong công ty cậu có mấy nghiên cứu sinh sao, vừa hay tháng Tư Đồng Đồng phải thi kỳ phụ, để họ đến phụ đạo cho con bé đi, chi phí thế nào bàn sau.”

Đồng Đồng mà Phùng Mộ Huân nói chính là cháu gái Phùng Á Đồng của anh. Chỉ cần là việc liên quan đến việc học của Phùng Á Đồng, anh đều đặc biệt quan tâm.

Từ Tổ gật đầu đáp: “Được, chuyện này không thành vấn đề. Chuyện của cháu gái bảo bối nhà cậu cũng là chuyện của mình.”

Phùng Mộ Huân gạt đầu, ung dung rụi điếu thuốc vào gạt tàn, điềm tĩnh chuyển đề tài: “Chuyện của Hứa Diễn Thần cũng làm ổn rồi chứ?”

Từ Tổ nâng ly lên, nhấp một ngụm rượu, chậm rãi nói: “Chuyện của cậu ta dễ xử lý lắm, mà nước đi này của cậu cũng ghê thật, ra tay đủ tàn nhẫn đấy. Sơ hở của Hứa Diễn Thần từ trước đến nay đều bị bọn mình tìm ra, công ty cậu ta vốn đã tồn tại rất nhiều vấn đề, không có điều lệ hợp lý, tài chính không đủ, hơn nữa hiện tại thị trường mở rộng bão hòa rồi, giờ chỉ như cái vỏ rỗng. Hiện giờ cổ đông sau lưng cậu ta cũng chẳng giúp gì được nữa. Phía Phùng Nghị thì lại càng không phải nói.”

Phùng Nghị như tỉnh ngộ, trừng mắt nhìn Phùng Mộ Huân: “Anh, chiêu này của anh độc thật đấy. Vì một cô nàng mà phải tổn công như vậy, chẳng trách anh không cho em làm liều, thì ra là sợ em phá hỏng chuyện tốt của anh.”

Phùng Mộ Huân cong môi cười, lãnh đạm nói một câu: “Muốn thành công, đâu có dễ dàng thế.”

Về chuyện của Hứa Diễn Thần, Phùng Mộ Huân vẫn bảo Từ Tổ và Phùng Nghị giám sát. Không ngờ Phùng Nghị lại âm thầm giúp anh tìm cơ hội thích hợp để nói với Hứa Diễn Thần về sự giúp đỡ của anh, khiến mâu thuẫn giữa Hứa Diễn Thần và Vu Sính Đình ngày một sâu.

Anh cảm thấy, muốn làm suy sụp lòng tự tin mạnh mẽ của một người đàn ông, không phải là đánh trực tiếp, mà trước hết phải cho anh ta chút lợi lộc, khiến anh ta sinh ra sự tự tin hão huyền và sự chờ đợi không thực tế, sau đó khiến anh ta ngã nhào đau đớn. Kết quả sau cú ngã từ đỉnh cao xuống chính là anh ta hoàn toàn bị đánh gục rồi.

Xem ra, đối với Phùng Mộ Huân, chuyện này thật sự rất đơn giản. Anh chỉ dùng khoảng thời gian chưa đến nửa năm mà đã thấy có hiệu quả rồi.

Công ty Hứa Diễn Thần đang đứng trên bờ vực sụp đổ. Nguồn khách trước đây của anh ta đều do Phùng Nghị và Từ Tổ giới thiệu, từ sau sự kiện gây gỗ đánh người, uy tín của công ty đã bị tổn hại rất nhiều, công ty lại trở về xuất phát điểm. Phùng Mộ Huân dùng chiêu rút củi đáy nồi, khiến anh ta thất bại ê chề khi chỉ còn cách thành công không xa.

Thời gian này, Hứa Diễn Thần không gọi điện liên lạc với Vu Sính Đình, mà cùng Quan Hân Nhiên và Ngụy Tử đi liên hệ khách hàng, thương lượng chuyển hợp tác một lần nữa. Đối với một người đàn ông hiếu thắng trong sự nghiệp, khi bận rộn đến mức không thở nổi, thì chẳng còn tâm trí để bận tâm đến mấy chuyện khác.

Đã gần một tháng nay, Vu Sính Đình hầu như đếm từng ngày trôi qua. Hai người vẫn trong tình trạng dây dưa mết mòi như vậy. Có đôi lúc chợt nghĩ đến, cô lại có chút mủi lòng khó hiểu. Chờ mãi không thấy Hứa Diễn Thần có bất kì lời giải thích nào, Vu Sính Đình nghĩ thầm, e là mối tình này sắp chấm dứt bằng một câu chia tay rồi.

Khi cô nghe được tình hình của anh ta một lần nữa, thì là qua lời của Quan Hân Nhiên. Tối hôm đó, cô nằm trên giường, mở điện thoại ngắm nghĩ một hồi, đột nhiên bấm vào số của Hứa Diễn Thần, nhưng người nghe lại là Quan Hân Nhiên.

Quan Hân Nhiên giải thích với cô: “Chị dâu, anh Thần và Ngụy Tử đang họp với khách hàng, họp xong, em sẽ bảo anh ấy gọi lại cho chị.”

Vu Sính Đình định ngắt điện thoại, nhưng nghĩ ngợi một lúc, trong lòng lại bắt đầu lo lắng: “Dạo này tình hình công ty thế nào?”

Quan Hân Nhiên im lặng một lát rồi mới nói: “Còn có thể thế nào nữa, lúc lành lúc què, tất cả mọi người đều đang nghĩ cách cải thiện tình hình. Chỉ khổ thân anh Thần cả Ngụy Tử, mà cũng có mấy cổ đông đang nghĩ cách. Chị yên tâm, bọn em có thể trụ được.”

“Nếu cần chị hỗ trợ thì cứ nói với chị, đừng để anh ấy biết.” Vu Sính Đình ngắt điện thoại, rồi nhìn trần nhà mà nở nụ cười tự giễu khó hiểu, trong lòng thầm nói: Mày tự nhìn mày xem, mày lo lắng cho anh ấy, còn anh ấy thì lâu lắm rồi không gọi ày lấy một cú điện thoại, mày biết được tình hình của anh ấy lại là thông

qua người khác. Vu Sính Đình ơi là Vu Sính Đình, rốt cuộc mày đang nghĩ gì thế? Có lẽ những lời nói lần trước thật sự khiến anh ấy muốn lùi bước rồi.

Cuối tuần, Vu Sính Đình cùng Tiền Bội Bội đi dạo phố, Tiền Bội Bội hỉ hả kể: “Tên Phùng Nghị kia á, ngày nào cũng đợi tớ ở cổng công ty, tớ vẫn không đổ hần.”

“Cậu cứ lơ anh ta thế à?”

“Không thì cậu bảo tớ phải thế nào? Chị đây muốn đi qua bụi rậm mà một cái lá cũng không dính vào thân, ai lại cố chấp như cậu chứ!”

Thấy Vu Sính Đình không nói lời nào, Tiền Bội Bội lại lên tiếng: “Cái loại công tử như hần ý, tạt xấu thành thâm căn cố đế rồi, không phải là tớ không điều khiển được, nhưng mà tớ chẳng muốn đi cải tạo một tên cận bã, chỉ tổ mệt người, kiểu làm ăn thua lỗ thế này, tớ chẳng ham. Hứa Diễn Thần có chủ động liên lạc với cậu không? Hai người vẫn cứ lằng nhằng thế à?”

Vu Sính Đình nghĩ một lát rồi mới đáp: “Tớ không hiểu rõ Phùng Nghị lắm, nhưng anh ta là người làm ăn, lại độc thân, cũng nên suy nghĩ một chút. Về phần Hứa Diễn Thần, cậu ít nhắc đến thôi, tớ muốn tĩnh tâm.”

Tiền Bội Bội biết tâm trạng Vu Sính Đình đang không tốt, “Sính Đình, tớ không muốn phát biểu quan điểm gì về cậu và Hứa Diễn Thần nữa, cậu vẫn biết tớ không ủng hộ hai người mà. Con người tớ, thấy không hợp thì chia tay, chẳng cần tự hành hạ nhau làm gì, như thế thì chẳng ai làm mất thời gian của ai cả.”

Vu Sính Đình ngẫm lại thấy cũng đúng. Ngay từ lúc đầu, Tiền Bội Bội đã không ủng hộ họ, cô không trông chờ gì vào việc được cô nâng đỡ an ủi.

Thời gian này, Phùng Mộ Huân thường gọi điện cho Liêu Hải Lâm hỏi thăm tình hình của Vu Sính Đình. Liêu Hải Lâm vốn vẫn cảm thấy có Hứa Diễn Thần ở giữa thì chuyện của hai bạn trẻ khó thành, giờ thấy Phùng Mộ Huân quan tâm đến con gái mình như vậy, bà bỗng phần khởi hần.

Thường thường, chỉ cần trong đoàn có hoạt động lớn lớn một chút, là Liêu Hải Lâm đều dẫn Vu Sính Đình đi. Bà cho rằng, để con gái quen với những việc này mới là có lợi.

Sau khi Liêu Hải Lâm chỉ đạo biểu diễn, Vu Sính Đình rời đi qua cánh cửa sau. Lúc này, có vài cô gái của đoàn từ phòng hóa trang đi ra, tiến đến bắt chuyện với Phùng Mộ Huân, “Thủ trưởng.”

Phùng Mộ Huân gật đầu, khi ánh mắt anh lướt qua Vu Sính Đình ở phía xa, anh liền bước qua đám người, đi thẳng về phía cô.

Phùng Mộ Huân bắt gặp ánh mắt hoảng hốt của cô, liền thử hỏi dò: “Hai người vẫn đang xích mích à?”

Vu Sính Đình miễn cưỡng nhoen khóe miệng, nở nụ cười chua chát.

Hai người lẳng lặng cùng nhau ra khỏi nhà hát, đến đoạn đường rợp bóng cây. Lúc này, Phùng Mộ Huân dừng bước, sắc mặt như thường, anh hỏi: “Có phải vì chuyện lần trước không?”

Vu Sính Đình bất đắc dĩ gật đầu, sau đó lại lắc đầu phủ nhận: “Cũng không phải là tất cả.” Hai người vừa đi vừa trò chuyện, nhưng vẫn cố giữ khoảng cách. Vu Sính Đình không muốn bị Liêu Hải Lâm nhìn thấy, rồi lại sinh hiểu lầm. Nhìn nhánh cây khô dưới chân bị luồng gió cuốn đi, xoay một vòng trên mặt đất, cô cup mắt, buông tiếng thở dài.

“Có hiểu lầm thì giải thích rõ là được rồi.”

Vu Sính Đình không khỏi bật cười: “Chuyện đâu có đơn giản như anh nghĩ, đây không chỉ là vấn đề hiểu lầm, mà là mâu thuẫn chất đọng.” Vu Sính Đình chỉ khái quát bằng mấy câu ngắn gọn, coi như giải bày được nỗi ảm ức trong lòng, chứ không nói toàn bộ mâu thuẫn với bạn trai cho anh nghe, dù sao thì họ cũng chưa thân thiết đến mức độ ấy. Coi như là giải tỏa tinh thần một chút. Chỉ vì người nhà và bạn bè đều không ủng hộ cô và Hứa Diễn Thần, cô không có ai để giải bày tâm sự, cho nên có chuyện gì cũng chỉ biết giữ trong lòng.

Phùng Mộ Huân vẫn giữ vẻ bình tĩnh, “Em nên có lòng tin với cậu ta, đàn ông ít nhiều cũng có tự tôn, vừa hay cậu ta lại là người có chí tiến thủ. Nếu tôi đoán không sai, lúc trước, đây là điểm cậu ta hấp dẫn em.”

Phùng Mộ Huân nói không sai, lúc trước, Vu Sính Đình bị Hứa Diễn Thần thu hút chính là bởi điểm ấy. Biết nỗ lực, mọi việc lấy sự nghiệp làm trọng. Nhưng không ngờ, ưu điểm ban đầu của anh ta, lại gây nên mâu thuẫn giữa hai người.

Vu Sính Đình trầm tư vài giây rồi mới gật đầu. Cô không ngờ, khi mình đang mệt mỏi với mối tình này, người động viên cô tiếp tục với Hứa Diễn Thần lại là Phùng Mộ Huân. Mẹ vẫn mong cô chia tay với Hứa Diễn Thần, cô bạn thân Tiền Bội Bội cũng quảng cho cô một câu: Không hợp thì chia tay, như vậy thì chẳng ai làm mất thời gian của ai. Hai người này, tư tưởng đúng là không khác nhau.

Khi cô vô vọng, Phùng Mộ Huân lại đứng trên góc độ trung lập, mở ra một con đường cho cô, động viên cô tiếp tục bước đi.

Ngay lúc này, trong lòng cô thật sự rất cảm kích.

Vu Sính Đình thở dài, đi vài bước về phía trước, đột nhiên quay đầu lại cười: “Phùng Mộ Huân, cảm ơn anh.”

Phùng Mộ Huân nhoẻn miệng, đôi mắt u trầm giờ đây lại có vẻ sáng hơn: “Tôi nói rồi, giữa chúng ta không cần khách sáo. Nếu như em muốn tôi giải thích, tôi cũng không từ chối.” Giọng nói của anh có vẻ trầm thấp hơn, chứa đôi phần rung động khó kiềm chế nổi. Bởi vì ngay lúc này đây, trong lòng cô, anh không phải là người biết thừa nước đục thả câu, mà là người đứng trên lập trường của cô để suy nghĩ cho cô.

Có điều, cả hai người họ đều không biết, xa xa, Hứa Diễn Thần đang đứng trong một góc, nắm chặt hai tay, thần sắc u ám nhìn họ chăm chú, thu hết mọi hành động của họ vào tầm mắt. Một lát sau, trong lòng Hứa Diễn Thần đã ra một quyết định.

15. Chương 15

Lời nói của Phùng Mộ Huân một lần nữa kích lệ tinh thần Vu Sính Đình. Cô nghĩ thầm, nếu đã kiên trì bên Hứa Diễn Thần lâu như vậy rồi thì đâu cần để ý đến mấy khúc mắc nhỏ. Sau lúc Quan Hân Nhiên nghe điện thoại hộ Hứa Diễn Thần, anh ta cũng chưa gọi lại cho Vu Sính Đình.

Trước đây, khi hai người cãi nhau, dù đúng hay sai thì cũng đều là Hứa Diễn Thần cúi đầu nhận lỗi. Hôm nay, Vu Sính Đình cảm thấy mình nên chủ động một lần.

Cô gọi vào số của anh ta, một lúc lâu sau, Hứa Diễn Thần mới nghe máy.

“Sao chỗ anh yên tĩnh thế?”

Hứa Diễn Thần hạ giọng nói: “Anh đang ở bệnh viện, Hân Nhiên đổ bệnh.”

“Có nghiêm trọng không?”

“Vừa mổ xong, bị viêm ruột thừa.” Nói câu này, giọng Hứa Diễn Thần lại thấp hơn.

Hứa Diễn Thần thờ ơ đáp lời cô, đúng lúc bác sĩ ra khỏi phòng bệnh, gọi anh ta một tiếng. Hứa Diễn Thần lạnh nhạt nói với Vu Sính Đình: “Nếu em không có chuyện gì thì anh cúp máy trước đây.”

Không đợi Vu Sính Đình nói thêm, Hứa Diễn Thần đã tắt điện thoại. Vu Sính Đình nắm chặt điện thoại trong tay, bật cười khe khẽ một cách khó hiểu. Vừa rồi, trong điện thoại, cô có thể nghe ra giọng điệu thờ ơ của Hứa Diễn Thần, gần như chỉ là trả lời cho có lệ. Cô nghĩ, mối tình cảm này bắt đầu thay đổi từ khi nào, để khi cô muốn tiến thêm một bước, thì đối phương lại lùi về một bước.

Quả nhiên, chuyện cô dự cảm đã xảy ra. Từ lúc Quan Hân Nhiên nhập viện đến nay, Hứa Diễn Thần vẫn ở bên cạnh chăm sóc cô ấy. Cuối tuần, Vu Sính Đình nhận được điện thoại của Hứa Diễn Thần, anh ta hẹn gặp cô ở một nhà hàng. Cơm nước xong, cả hai cùng đi ra.

Vu Sính Đình thấy Hứa Diễn Thần hờ hững không nói, đành phải mở miệng hỏi: “Hân Nhiên đã khỏe lại chưa?”

“Ừ, ổn rồi, vừa mới ra viện hôm qua.”

“Mấy hôm nay đều là anh chăm sóc con bé à?”

“Ừ.”

Vu Sính Đình ngăn ình không suy nghĩ lan man, cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Lúc hai người ra đến khoảng sân rộng, Hứa Diễn Thần nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm, dường như là sắp đưa ra một quyết định rất lớn: “Những lời em nói hôm đó, anh đã suy nghĩ cẩn thận rồi. Thật sự là anh không chịu được áp lực bố mẹ em gây cho anh, anh cũng không thể nào đối mặt một cách bình thường với người nhà em. Hơn nữa, anh cũng mệt mỏi rồi. Đình Đình, chúng ta...chia tay đi, đối với ai cũng là có lợi.”

Vu Sính Đình gần như không thể tin được: “Một thời gian anh không muốn gặp em, là vì suy nghĩ vấn đề này? Sau đó mới đưa ra quyết định như vậy?”

“Ừ.” Hứa Diễn Thần bình tĩnh gật đầu.

Lúc này, Vu Sính Đình lại hỏi lại: “Hứa Diễn Thần, lần này anh chắc chắn chứ?” Còn không chờ Hứa Diễn Thần gật đầu, cô liền cười một cách châm chọc: “Em cũng thật là, sao lại có thể hỏi anh một câu dư thừa thế chứ, anh cũng đã suy nghĩ cả một thời gian dài, nhất định là rất chắc chắn rồi.”

Vu Sính Đình nhìn Hứa Diễn Thần một lúc. Gần đây, dường như anh ta gầy đi nhiều, đáy mắt đục đục, cảm lún phún râu. Một lát sau, cô lấy lại tinh thần và nói: “Được rồi, căn hộ là của anh.” Nói xong, cô vội lục tìm trong túi xách, lấy chùm chìa khóa ra và đưa cho anh ta: “Chùm chìa khóa này, trả lại cho anh.” Lúc này, cô đang cố gắng bình tĩnh.

Hứa Diễn Thần tóm chặt cổ tay cô, giọng nói như bị đè nén: “Không cần trả lại làm gì, căn hộ đó là anh tặng cho em. Còn nữa...” Anh ta dừng lại một chút, nhếch miệng nói: “Mười mấy vạn em cho anh để hoàn thiện nội thất, anh gửi vào tài khoản của em rồi, không dùng đến một đồng nào cả, khi nào rảnh em đi kiểm tra lại xem.” Giọng điệu hời hợt của Hứa Diễn Thần khiến trái tim Vu Sính Đình càng lạnh giá.

Vu Sính Đình cố kìm nước mắt, nhìn anh ta và nói: “Thì ra ngay từ đầu anh đã phân chia rạch ròi với em.”

Hứa Diễn Thần không trả lời, như thể đang ngầm thừa nhận những điều cô nói. Từ trước đến nay, anh ta vẫn luôn bài xích sự trợ giúp của cô.

Đúng vậy, cho đến giờ, anh ta chưa từng muốn dựa vào bạn gái của mình.

“Em không cần nhà, hơn nữa tất cả đều là do anh cực khổ mà có được, không có một chút liên quan nào đến em. Có điều, Hứa Diễn Thần, lần này anh nói chia tay, vậy thì sau này đừng đến tìm em nữa.”

Hứa Diễn Thần trầm mặc một lúc, trong mắt có đôi vẻ chua xót, nhưng chỉ là trong chớp lát, sau đó anh ta cong khóe miệng, gật đầu với cô: “Được.”

Lúc này, Vu Sính Đình đặt chùm chìa khóa vào lòng bàn tay anh ta, rồi xoay người rời đi.

Sau khi nói lời chia tay, Hứa Diễn Thần không đuổi theo cô, mà chỉ đứng yên một chỗ đưa mắt nhìn theo bóng dáng cô. Anh ta từng có ý định bên cô cả một đời, nhưng cũng chuẩn bị sẵn tinh thần phải ra đi bất cứ lúc nào. Có lẽ chẳng thứ tình cảm nào có thể vượt qua được sự bào mòn của thời gian, sự trớ trêu của thế tục. Từ lúc mãnh liệt say đắm, đến khi cam chịu nhún nhường, dường như đều đã là làm hao phí sức lực của nhau. Anh ta không có dũng khí để hỏi cô có muốn cùng mình đi tiếp không.

Vu Sính Đình đi dọc theo trạm xe công cộng, bước nhanh về phía cầu vượt. Xung quanh toàn tiếng rao bán ỉnh ỏi của đám tiểu thương, đột nhiên định thần lại, cô thấy mình đang lẻ loi trên cầu vượt, cố lê được vài bước, bỗng cảm thấy như không còn chút sức lực nào. Cảm giác quặn thắt, đau đớn lan khắp chân tay, xương cốt, khiến cô vô cùng khó chịu.

Cô tự khuyên nhủ mình, dù sao cũng không phải là lần đầu chia tay, mà chẳng phải mấy hôm trước mày đã đoán được kết quả như vậy rồi sao, đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi thì không cần phải khó chịu như vậy.

Trời ngày một tối, cô cũng không biết nên đi đâu để giải tỏa tâm trạng. Cô sợ nhìn thấy Liêu Hải Lâm, sợ bà lại hỏi tình hình của cô. Cô không thể làm gì khác là một mình lững thững đi dọc đoạn đường Kiến Quốc.

Bỗng nhiên, phía sau vang lên mấy tiếng còi vang, Vu Sính Đình quay đầu lại, thấy Phùng Mộ Huân hạ cửa sổ xuống rồi nói với mình: “Lên xe đi.”

Vu Sính Đình ngơ ngác nhìn anh, sau đó mới mở cửa rồi ngồi vào xe. Lên xe, cô không chào hỏi Phùng Mộ Huân, cả hai cùng không nói lời nào. Dựa vào ghế, cô cúi đầu vỗ vỗ ngực, như thể cảm thấy khó chịu do không gian nhỏ hẹp trong xe, lại mịt mờ nhìn ra ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu. Trong mắt Phùng Mộ Huân, hành động của cô là khá lạ thường, nhưng anh không chủ động hỏi nguyên do.

Phùng Mộ Huân bật đài trên xe, người dẫn chương trình phát thanh nói chuyện bằng chất giọng rất dịu dàng, rồi phát khúc dương cầm “Kiss the rain”.

Vu Sính Đình nghe thấy khúc nhạc là lại như được trở lại quảng trường Vạn Đạt hôm ấy, Hứa Diễn Thần cầu hôn cô, cảm giác lại ùa về. Cuối cùng, cô sụt sịt mũi, rồi đột nhiên cất cao giọng với Phùng Mộ Huân đang ngồi ở phía trước: “Phùng Mộ Huân, anh có thể tắt nhạc đi được không hả?”

Phùng Mộ Huân vô cùng bình tĩnh, thần sắc nghiêm nghị, liếc nhìn cô một cái. Dưới ánh đèn nhờ nhờ, anh không nhìn rõ sắc mặt cô, nhưng giọng nói của cô hình như hơi run run. Một lát sau, Phùng Mộ Huân mới đưa tay ấn cái nút ở trước xe, quả nhiên là tắt đài đi.

Trong lòng Vu Sính Đình đang rất khó chịu, nhưng cô lại cố kiềm chế tâm tình. Cô không nói rõ được đây là cảm giác gì, hình như có thứ gì đó đang nén chặt trong ngực, khiến cô không thở nổi.

Phùng Mộ Huân vẫn đang chú tâm lái xe. Sắc mặt anh hơi trầm xuống, dường như anh mơ hồ cảm giác được không khí khác lạ ở phía sau. Đèn xanh chuyển đỏ, anh dừng xe lại, mím môi, lấy hộp khăn giấy ở đầu xe, cẩn thận ném lên đùi cô sau đó lại cầm tay lái tiếp tục đi.

Anh biết cô đang khóc, nhưng không hề an ủi cô. Ánh mắt u trầm liếc nhìn phía sau qua gương chiếu hậu. Trong gương, cô ôm khư khư hộp khăn giấy, nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, tay nắm chặt tờ khăn giấy không ngừng lau nước mắt.

Đến cổng nhà họ Vu, Phùng Mộ Huân xuống xe mở cửa cho cô. Vu Sính Đình vẫn cúi đầu, không dám đối mặt với anh. Ra khỏi cửa, cô đưa lưng về phía Phùng Mộ Huân nói một câu: “Cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo, tôi về trước đây.” Phùng Mộ Huân nói với cô, lại lo lắng nhìn cô một cái rồi mới lên xe ra về.

Trong phòng khách, Vu Hàn Sinh và Liêu Hải Lâm đang chờ cô về ăn cơm. Cô nói bữa một cái có rồi về phòng, lấy hết đồ trong ngăn kéo ra. Cô run rẩy mở một album ảnh ra, bên trong là ảnh cô chụp cùng bạn đại học, còn có cả ảnh của cô và Hứa Diễn Thần. Trong album còn kẹp hai tấm vé xem ca nhạc. Khi đó đúng vào lúc Hứa Diễn Thần khởi nghiệp, anh ta tiết kiệm ăn tiêu, ở cùng bạn dưới tầng hầm của Thông Trung Uyển, tiền lương còn lại đều giao cho cô giữ hộ. Đến ngày cô trả lại cho anh ta, anh ta liền đi mua hai vé xem buổi biểu diễn của Trương Học Hữu. Lúc ấy, cô cảm động nhào vào lòng anh ta khóc như mưa. Hôm nay nhìn lại, mọi việc cứ nối đuôi nhau kéo về. Vu Sính Đình chờ đến nhìn một lúc, nước mắt nhỏ từng giọt xuống mu bàn tay.

“Điểm Điểm.” Liêu Hải Lâm đứng ngoài cửa gọi. Thấy trong phòng có gì đó không bình thường, bà liền đẩy cửa vào, thì thấy Vu Sính Đình đang cuộn người lại bên cạnh tủ.

Vu Sính Đình ngẩng đầu lên nhìn Liêu Hải Lâm, ánh mắt mang theo vài phần hoảng hốt, cô miễn cưỡng nở một nụ cười còn khó coi hơn cả vẻ khóc méu: “Mẹ, con với Hứa Diễn Thần, lần này chia tay thật rồi.” Nói xong, cô lại úp mặt vào đầu gối, cả người run rẩy.

Liêu Hải Lâm vội tới cạnh giường, vỗ vỗ bả vai Vu Sính Đình, ôm cô và lo lắng nói: “Điểm Điểm, con đừng dọa mẹ, đừng nghĩ quẩn, mai mẹ sẽ đi tìm Hứa Diễn Thần, mẹ với bố con không làm khó nó nữa, mẹ đồng

ý cho hai đứa ở bên nhau, à không, nó nói gì mẹ cũng đồng ý. Chỉ cần nó có thể ở bên con, mẹ sẽ bảo bố con trợ giúp nó. Con đừng trách mẹ, là mẹ không tốt.”

“Mẹ, con không trách mẹ, mẹ cũng đừng đi tìm anh ấy. Hai bọn con ly ly hợp hợp, âm ỉ nhiều cũng đủ rồi. Con không muốn tiếp tục nữa. Không phải chỉ là chia tay thôi sao, con sẽ không sống dở chết dở đâu.” Nói đến đây, cô đột nhiên bật cười khanh khách: “À...thật ra, chia tay cũng tốt, đỡ phải cãi nhau nữa. Con cảm thấy mình sắp tê liệt rồi.”

Liêu Hải Lâm nhẹ nhàng ôm vai an ủi cô, bỗng Vu Sính Đình hỏi: “Mẹ, mẹ nói xem rốt cuộc tình yêu là cái gì? Con với Hứa Diễm Thần ở bên nhau lâu như vậy rồi, nhưng con cảm thấy từ trước đến nay anh ấy chưa từng chịu thỏa hiệp vì con.”

“Trước đây mẹ cũng từng như con, từng thích một người không giàu có gì, hoàn cảnh gần như giống hệt Hứa Diễm Thần. Hồi đấy, ở bên nhau một thời gian, cả hai bên đều không chịu nhượng bộ vì đối phương, sau đó nảy sinh rất nhiều mâu thuẫn. Sau khi chia tay, mẹ chờ ông ấy ba năm nữa, còn viết thư cho ông ấy, sau này mới biết ông ấy không chịu được sức ép từ người nhà nên quay về quê lấy vợ từ lâu rồi. Lúc mẹ biết tin, cũng y như con bây giờ, ngồi trong phòng khóc nguyên một đêm.” Nói đến đây, Liêu Hải Lâm chột thờ dài, hốc mắt phấp phồng.

“Lấy bố con, lúc đầu mẹ cũng không thích ông ấy, sau dần dần bị ông ấy làm cho cảm động. Lúc mẹ sinh con, mẹ cũng hỏi bà ngoại con vấn đề như thế này.”

“Bà ngoại con bảo, tình yêu chỉ là tình cảm mãnh liệt nhất thời, vô cùng chênh vênh, nó đến, con không cản được, nó đi, con không bắt nổi; tóm lại nói không có thì là không có. Ngay cả hôn nhân cũng không chắc đã bền chặt, bởi vì trong hôn nhân sẽ có thời kỳ mệt mỏi, không chỉ có bảy năm mà còn có nhiều cái bảy năm, nhất định sẽ mệt mỏi. Cho nên, nếu nói chuyện tình cảm của con người mà không có thời kỳ mệt mỏi thì là rất rất ít. Nhưng tình yêu sẽ có ở tuổi về già, khi người ta không rời xa nhau, không có công việc, mà lại mập mé ở ranh giới sinh tử rồi, khi đó hai người nắm tay nương tựa bên nhau, giống như ông bà con vậy.”

Vu Sính Đình nghe xong liền khẽ cười một tiếng, lại cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay, không thể phủ nhận được.

Liêu Hải Lâm vừa lau nước mắt cho cô vừa khuyên nhủ: “Đàn ông không giống phụ nữ, họ không lấy tình yêu làm trọng, họ có mục tiêu theo đuổi của họ, còn có trách nhiệm, bất cứ việc gì cản trở đường đi của họ, họ đều sẽ có cân nhắc lợi hại. Hôn nhân không phải kết cục của tình yêu, cho dù con có lấy Hứa Diễm Thần, vấn đề giữa hai đứa vẫn sẽ còn. Chỉ có thể nói con và nó có duyên mà không có phận, nhưng trong tương lai con còn có thể gặp người khác. Mặc dù hai đứa chia tay, nhưng con vẫn phải tiếp tục cuộc sống của con, đừng làm khổ mình, cũng đừng để bố mẹ lo lắng, coi như là mẹ cầu xin con đi.”

16. Chương 16

Sau cuộc trò chuyện giữa hai mẹ con, tâm trạng của Vu Sính Đình thoải mái hẳn. Cô nhớ lại mấy năm bên Hứa Diễm Thần, ngoài thời gian đầu mãnh liệt say đắm ra, còn lại đều là đôi bên nhượng bộ nhau. Hứa Diễm Thần nhạy cảm, trước mặt anh ta, cô không tỏ thái độ của một tiểu thư, anh ta có lòng tự trọng cao, cô âm thầm giúp đỡ anh ta. Vu Sính Đình không biết mình còn có thể làm được gì hơn.

Vu Sính Đình vẫn cho rằng mình chưa từng làm sai điều gì, nếu có sai thì chỉ là do tính cách của hai người, mới dẫn đến những mâu thuẫn trong quan điểm. Kết cục chia tay của ngày hôm nay, cô đã sớm đoán được.

Cả đêm, cô nằm trên giường trở mình liên tục mà vẫn không ngủ được.

Sau chuyện ngày hôm nay, Phùng Mộ Huân cũng mơ hồ cảm giác được cái gì đó. Hôm nay, ở trên xe, sở dĩ anh không an ủi một câu nào, là vì anh biết Vu Sính Đình không cần an ủi. Nếu không, Vu Sính Đình sẽ không ngồi im lặng ở ghế sau, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ khốc thảm.

Phùng Mộ Huân vừa tắm xong, lúc sang phòng làm việc sửa tài liệu lại hơi lo lắng. Anh dựa vào chiếc ghế da trầm tư một lúc lâu, rồi rút điện thoại ra nhắn cho cô một tin: Nghỉ ngơi cho tốt, đừng suy nghĩ nhiều.

Vu Sính Đình đang định nhắm mắt ngủ, thì trong bóng tối, chiếc di động để trên đầu tủ bỗng lóe sáng. Cô ngồi dậy lấy điện thoại lên, rồi lại nằm vào trong chăn, còn đang nghĩ là Hứa Diễn Thần nhắn tin nhưng khi thấy rõ thì lại tự giễu cười. Trong lòng cô thầm nghĩ, sao Hứa Diễn Thần còn có thể liên lạc với cô được chứ.

Giữa đêm khuya mà Phùng Mộ Huân vẫn gửi tin nhắn an ủi cô, điều này khiến cô hoàn toàn bất ngờ. Nhớ lại những hành động trên xe của Phùng Mộ Huân, cô bất giác cong miệng cười, nghĩ ngợi chốc lát rồi trả lời lại: Cảm ơn, anh cũng nghỉ sớm đi.

Gửi xong, Vu Sính Đình ấn nút tắt máy, ném di động sang một bên rồi chui vào chăn.

Lúc nhận được tin nhắn, khóe miệng Phùng Mộ Huân khê cong lên, ánh mắt dừng trên hàng chữ cô gửi – “anh cũng nghỉ sớm đi.”, đôi mắt u trầm sáng hẳn lên. Anh cầm điện thoại nghịch nghịch một hồi rồi tiếp tục xem tài liệu.

Sau khi Vu Sính Đình và Hứa Diễn Thần chia tay, Liêu Hải Lâm hay Vu Hàn Sinh đều không nhắc đến ba chữ kia nữa. Trước đây, Liêu Hải Lâm có không hài lòng, thì vẫn hay so sánh Hứa Diễn Thần và Phùng Mộ Huân trước mặt Vu Sính Đình, giờ đây, cả hai người đều tẻ nhạt không nói.

Thỉnh thoảng Phùng Mộ Huân có gọi điện đến hỏi thăm tình hình của Vu Sính Đình, về hình thức thì là hỏi thăm hai ông bà Vu, nhưng thật ra là muốn thông qua Liêu Hải Lâm để biết tâm trạng Vu Sính Đình. Phùng Mộ Huân kể cho Liêu Hải Lâm về vẻ khác thường của Vu Sính Đình tối hôm đó, trong khi anh đang dò hỏi, Liêu Hải Lâm ấp úng một lúc mới nói cho anh biết sự thật. Sau khi biết tin Hứa Diễn Thần và Vu Sính Đình đã chia tay từ chỗ Liêu Hải Lâm, Phùng Mộ Huân biết, thời cơ của mình đã đến rồi.

Phùng Mộ Huân còn nghĩ mình phải chờ một thời gian nữa, không ngờ Hứa Diễn Thần lại biết khó mà lui nhanh đến thế. Tất cả đều nằm trong dự đoán của anh, anh nghĩ, nếu Hứa Diễn Thần nói chia tay trước, thì chứng tỏ anh ta không đủ tư cách có được cô.

Tiền Bội Bội nghe Vu Sính Đình bình tĩnh kể lại lần kết thúc mối tình lâu dài, gần như là không thể tin nổi: “Hai người chia tay thật á?”

“Ừ.”

“Hứa Diễn Thần nói à?”

Vu Sính Đình buồn bã gật đầu, dường như không muốn tiếp tục bàn về đề tài này với Tiền Bội Bội nữa.

Tiền Bội Bội liền kéo lấy tay cô, cũng không nói gì ngay, mà một lát sau mới nói: “Không sao, còn có người tốt hơn chờ cậu mà, Sính Đình nhà mình giỏi giang thế này, muốn kiểu đàn ông nào mà không được. Tổ thấy anh chàng thanh mai trúc mã kia cũng không tệ đâu, dù sao hai nhà cũng có quan hệ tốt thế cơ mà, chắc cô chú cũng đang mong hai người thành đôi ý.”

Nghe Tiền Bội Bội nhắc đến Phùng Mộ Huân, Vu Sính Đình lại lơ đãng cười, “Cậu giỏi suy nghĩ lung tung thật đấy.”

“Được lòng dân, được thiên hạ. Cậu có hiểu câu này không hả?”

Thứ Sáu, Vu Sính Đình và đồng nghiệp cùng chủ quản ngân hàng đến một hội sở bàn thủ tục công việc. Từ hội sở đi ra, không ngờ lại gặp Phùng Nghị và Phùng Mộ Huân.

Lúc chạm mặt, Vu Sính Đình kinh ngạc nhìn Phùng Mộ Huân: “Sao anh cũng ở đây?”

“Hôm nay rảnh rỗi, tụ tập với mấy người bạn. Bọn tôi hay đến chỗ này.”

Lúc này, Phùng Nghị đột nhiên cười: “Nếu biết trước cô đến đây, tôi đã nói một tiếng với giám đốc rồi.”

Vu Sính Đình nhướn miệng cười: “Lần sau chúng tôi quay lại là được rồi.”

“Được.” Phùng Nghị liếc nhìn Phùng Mộ Huân, đầu tiên là vỗ vỗ vai anh, sau đó biết điều rời đi.

Vu Sính Đình ra ngoài, Phùng Mộ Huân đi theo, chu đáo kéo cánh cửa kính thay cô. Anh vẫn luôn đi bên cạnh cô. Thấy anh đi theo, Vu Sính Đình cũng không nói gì.

Ra đến cửa, gió lạnh không ngừng tấp vào mặt, Vu Sính Đình nhớ ra mình quên mang khẩu trang, đành phải rút cổ, vùi mặt vào chiếc khăn choàng. Phùng Mộ Huân cúi đầu nhìn cô, ân cần hỏi: “Lạnh lắm à? Hay là mình vào quán cà phê ngồi cái đã?”

Vu Sính Đình ngẩng đầu nhìn anh, bốn mắt chạm nhau, ánh mắt nóng rực của anh khiến cô hoảng hốt trong chốc lát. Cuối cùng, cô gật đầu chứ không từ chối.

Trong quán cà phê tràn ngập giai điệu du dương của khúc dương cầm, rất hợp với khung cảnh lãng mạn ở nơi này.

Phùng Mộ Huân ngồi đối diện hỏi: “Gần đây vẫn ổn chứ?”

Vu Sính Đình gật đầu: “Vẫn ổn.”

Phùng Mộ Huân nhìn cô bằng ánh mắt thâm sâu, giọng điệu thản nhiên: “Mong là thế. Ngày mai có rảnh không? Có muốn cùng đi cưỡi ngựa không? Hay là tôi bảo Phùng Nghị tổ chức mấy hoạt động thú vị, cho em giải tỏa tâm trạng một chút. Trông em có vẻ rất mệt mỏi.”

Dường như Vu Sính Đình cảm giác được gì đó, “Cảm ơn anh, nhưng thôi, thật sự là tôi còn có nhiều công việc chưa làm xong, ở ngoài cũng còn không ít việc, chắc là không rảnh đâu.”

Phùng Mộ Huân cũng không bất ngờ trước sự từ chối của cô, anh hé môi cười, khẩu khí vô cùng ôn hòa: “Sính Đình, anh muốn theo đuổi em, chẳng lẽ em không nhận ra à?” Lời nói này mang theo ngữ điệu của một câu hỏi, nhưng qua chất giọng trầm trầm của anh, dường như lại cho cảm giác rất dịu dàng.

Vừa nghe thấy vậy, tim Vu Sính Đình thót một nhịp, nhất thời cô không biết nói gì. Thì ra Phùng Mộ Huân đã biết chuyện cô và Hứa Diễn Thần chia tay, cô suy nghĩ một lát rồi nói: “Phùng Mộ Huân, hai chúng ta quen nhau từ nhỏ, cũng coi như là bạn bè cũ, hàng xóm cũ. Hơn nữa, các cô các bác trong đại viện vẫn hay trêu đùa, tôi nghĩ là vì vậy nên anh có hiểu lầm cái gì đó, tôi cảm thấy...”

Không đợi Vu Sính Đình nói xong, Phùng Mộ Huân đã lên tiếng: “Sính Đình, đừng vội từ chối anh, cũng đừng bó buộc mình.”

Vu Sính Đình lắc đầu: “Phùng Mộ Huân, tôi chỉ cảm thấy anh là một người tốt, phương diện nào cũng rất ưu tú, nhưng chúng ta không có khả năng. Trước mắt, tôi không có ý định yêu đương gì cả.” Cô cảm thấy mình nói năng có chút lộn xộn. Lời từ chối thẳng thừng trước mặt người khác mà lại có thể phát ra qua miệng cô, chính cô cũng thấy khó tin.

Phùng Mộ Huân lắng lắng nghe cô nói xong, rồi đột nhiên cười hỏi cô: “Nếu trong lòng em anh tốt như vậy, thì sao ngay cả một cơ hội em cũng không cho anh?”

Vu Sính Đình nhất thời im lặng.

Phùng Mộ Huân giữ vẻ mặt như thường, tiếp tục nói: “Không sao, anh biết em cần một thời gian để bình tĩnh lại.” Nói xong, anh nở nụ cười mơ hồ với cô, dường như chẳng bận tâm đến sự từ chối của cô.

Phùng Mộ Huân không nói thẳng thừng ra, mà chọn cách để cho cô suy nghĩ. Dù bị cô từ chối, nhưng anh cũng không có ý định kiên nhẫn chờ đợi như trước đây nữa. Anh biết Vu Sính Đình mới chia tay với Hứa Diễn Thần, chắc chắn trong lòng vẫn còn vương vấn tình cảm. Hiện giờ, cô và Hứa Diễn Thần đã chia tay, anh cũng có tư cách chính thức theo đuổi cô.

Vu Sính Đình cúi đầu nhìn xuống mặt bàn. Cô chưa muốn đón nhận một tình cảm mới, tuy rằng đối phương là người bố mẹ cô vẫn thích, nhưng cũng không có nghĩa là cô có thể chấp nhận luôn. Dường như Phùng Mộ Huân đã đoán ra được tâm ý của cô, còn thay cô nói ra suy nghĩ của mình.

Lúc này, Phùng Mộ Huân nhìn cô, tiếp tục nói: “Ngày kia anh phải về đơn vị huấn luyện, chắc phải nửa tháng mới về, dạo này nhìn sắc mặt em rất xấu, nhất định phải tự chăm sóc mình, đừng để hai bác lo lắng cho em.” Anh cẩn thận giải thích, như là gián tiếp quan tâm đến tình trạng sức khỏe của cô.

Vu Sính Đình gật đầu, miễn cưỡng nở một nụ cười. Cô thật sự không nghĩ số đào hoa của mình lại đến nhanh như vậy.

Vu Sính Đình không thể ngờ, hơn một tháng sau khi chia tay Hứa Diễn Thần, cô lại nhận được điện thoại của Quan Hân Nhiên.

Bởi lúc ấy cô đang ở trong phòng làm việc giám định đá quý, nên điện thoại để chế độ im lặng. Đến giờ nghỉ trưa, khi kiểm tra di động, cô mới thấy cuộc gọi nhờ của Quan Hân Nhiên từ nửa tiếng trước.

Cô nhìn điện thoại, sắc mặt u trầm, do dự ấn nút gọi lại.

Điện thoại được kết nối, Quan Hân Nhiên hỏi với giọng điệu e dè: “Sính Đình, trưa mai chị có rảnh không? Em không chiếm nhiều thời gian của chị đâu, có chuyện này muốn nói với chị.”

Vu Sính Đình nghe thấy Quan Hân Nhiên gọi tên cô, chứ không phải là chị dâu. Có lẽ chuyện cô và Hứa Diễn Thần chia tay, họ đều biết cả rồi. Vu Sính Đình chần chừ giây lát rồi mới đồng ý: “Được. Vậy thì hẹn ở quán cà phê đối diện công ty chị.”

Hai người nói xong, Vu Sính Đình chủ động ngắt điện thoại, cô nắm chặt di động, cười với vẻ chua chát.

Vu Sính Đình và Hứa Diễn Thần chia tay hơn một tháng, hai người không hề liên lạc. Lần chia tay này không giống những lần trước, Hứa Diễn Thần quả nhiên nói được làm được, không liên lạc với cô một lần nào. Vu Sính Đình không ngờ, vào lúc này, Quan Hân Nhiên lại chủ động gọi điện tới.

Cô nghĩ thầm, chẳng đoán cũng biết, chắc chắn là chuyện về Hứa Diễn Thần.

17. Chương 17

Quan Hân Nhiên ngồi chờ ở quán cà phê đã hẹn.

Sau khi ngồi xuống, Vu Sính Đình gọi một tách cà phê.

Lúc này, Quan Hân Nhiên mới lên tiếng: “Sính Đình, dạo này chị thế nào?”

Vu Sính Đình miễn cưỡng trả lời: “Cũng không tệ lắm.”

“Ừm, nhìn chị thế này, tốt hơn so với tưởng tượng của em, còn anh Thần thì lại chẳng ổn chút nào.” Nói đến đây, đột nhiên Quan Hân Nhiên cười, rồi nói tiếp: “Có thể chị không biết, tình hình công ty bây giờ không ổn, anh Thần cả Ngụy Tử bạn tối mặt tối mũi. Anh Thần cũng mang nhà ra thế chấp để vay ngân hàng rồi.”

Vu Sính Đình không ngờ Hứa Diễn Thần lại gặp phải phiền toái như vậy, còn phải mang căn hộ đang ở ra thế chấp ngân hàng, trong lòng cô không khỏi lo lắng, “Cần hỗ trợ gì thì cứ nói với chị.”

Vậy mà Quan Hân Nhiên lại lắc đầu: “Không cần đâu, nếu anh ấy biết em đến tìm chị, chắc chắn sẽ nổi điên lên với em. Chỉ là, tiền anh ấy mua nhà, đầu năm ngoái lấy giấy tờ. Em biết trước kia tiền lương của anh ấy đều do chị giữ, anh ấy cũng có không ít tiền được gửi vào tài khoản đó, em nghĩ, chị có thể lấy ra trước được không? Dù sao hai người cũng chia tay rồi, chị cũng không có lý do để giữ hộ anh ấy nữa...”

Vu Sính Đình thoáng biến sắc, nhưng vẫn làm như không có chuyện gì, chỉ gật đầu: “Được, ngày mai chị sẽ gửi qua cho anh ấy.” Cô chỉ cảm thấy rất bức, tại sao chuyện riêng giữa cô và Hứa Diễn Thần mà cô ấy lại biết tường tận đến vậy.

Quan Hân Nhiên cười vui vẻ, ngừng đầu uống cà phê: “Em thay anh Thần và Ngụy Tử cảm ơn chị, chị không để tâm chuyện em tìm chị chứ? Nói thật, em rất hâm mộ chị, có được một người đàn ông toàn tâm toàn ý với mình, vì mình mà phấn đấu, thật sự là một điều hạnh phúc. Nhưng chị gây cho anh ấy áp lực quá lớn, bố mẹ chị gây cho anh ấy áp lực còn lớn hơn, có đôi lúc em nhìn mà thương cho anh ấy. Lần trước, lúc anh ấy tâm sự với em, em cũng không biết nên an ủi anh ấy thế nào. Bố mẹ chị không đồng ý, mà chị hình như cũng không thể thông cảm cho anh ấy, làm việc gì cũng chưa bao giờ bận tâm đến suy nghĩ của anh ấy. Em cảm thấy, hai người chia tay chưa chắc đã không phải là chuyện tốt.”

Vu Sính Đình nghe ra giọng điệu bình tĩnh nhưng lại mang đôi phần hàm ý chỉ trích, cô cười lạnh: “Chuyện của bọn tôi, hình như chưa đến phiên cô đánh giá. Nói đi, hai người phát triển đến mức nào rồi? Hôm nay cô nói chuyện này với tôi, tôi thật sự khó mà tin được giữa hai người chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, cô chắc chắn là hôm nay cô không đến thị uy với tôi đấy chứ?”

“Chị hiểu lầm rồi, em nói chuyện này hoàn toàn xuất phát từ sự cảm thông với anh ấy. Đúng là anh Thần biết em thích anh ấy, nhưng anh ấy không có ý gì với em cả. Anh ấy là người nặng tình cảm, vẫn xem em là em gái nên chỉ thỉnh thoảng tâm sự những chuyện phiền muộn với em thôi. Bọn em không có quan hệ như chị nghĩ, càng chưa nói là phát triển đến mức nào. Từ trước đến giờ, trong lòng anh ấy chỉ có chị, còn về chuyện anh ấy thay đổi tâm tính cũng chỉ là từ áp lực chị gây cho anh ấy thôi.” Giọng điệu của Quan Hân Nhiên vẫn mang vẻ chỉ trích, mỗi một câu đều như là bất bình thay cho Hứa Diễn Thần.

“Ừ, thỉnh thoảng tâm sự với cô thôi, được rồi. Cô đúng là hồng nhan tri kỷ của anh ấy, anh ấy biết cô thích mình mà vẫn giữ cô lại bên cạnh, không từ chối mà lại còn hưởng thụ. Có điều, tôi cảm thấy lạ là cô lấy tư cách gì để chỉ trích tôi? Nói ra thì cô chỉ đơn giản là một người ngoài cuộc, cô có lý do gì để bình phẩm về quan hệ của chúng tôi? Còn một việc nữa, cô biết rõ là Hứa Diễn Thần không phấn đấu vì tôi, anh ấy vì cuộc sống sau này của anh ấy. Về vấn đề tiền nong, ngày mai tôi sẽ tự đưa cho anh ấy.” Vu Sính Đình nói một mạch xong liền vẫy tay với nhân viên của quán: “Em ơi, thanh toán.”

Không thể không nói, lần này Vu Sính Đình đã bị Quan Hân Nhiên làm cho tức đến nội thương. Những câu Quan Hân Nhiên nói như kim trong bọc bông, từng nhát từng nhát châm vào trái tim cô. Cô sợ mình mà còn nói nữa thì người đau nhất sẽ là mình. Thật ra cô đã biết Quan Hân Nhiên thích Hứa Diễn Thần từ lâu. Quan Hân Nhiên đổ bệnh, Hứa Diễn Thần luôn ở lại viện chăm sóc cô ta, chuyện này thì không thể trách được. Cô vẫn tin rằng tình cảm lâu bền giữa mình và Hứa Diễn Thần không thể có người ngoài xen vào được. Cho dù hai người họ chưa từng phát sinh chuyện gì, nhưng Hứa Diễn Thần trút mọi tâm sự với Quan Hân Nhiên, anh ta chịu khổ với người ngoài, chứ không chịu tỏ ra yếu thế trước mặt cô. Đây là điều mà cô không thể giải thích nổi.

Vu Sính Đình biết, không phải Quan Hân Nhiên vì tức giận với cô mà nói ra, nếu không cô ta đã chẳng biết được chuyện tiền tiết kiệm của Hứa Diễn Thần ở trong tay cô rõ ràng đến vậy. Cô tức giận không phải vì tiền, cô không thiếu chỗ tiền đó. Chỉ là rất hiếm người nói thẳng toẹt chuyện của cô và Hứa Diễn Thần trước mặt cô như vậy. Hình như trong câu chuyện tình cảm này, Vu Sính Đình cô hoàn toàn đóng vai kẻ bóc lột, Hứa Diễn Thần ở bên cạnh cô nên mới có nhiều nỗi khổ không nói ra được như vậy. Thậm chí cô còn không thể tin được Hứa Diễn Thần sẽ chọn Quan Hân Nhiên làm đối tượng để giải bày, để nói hết ra những áp lực trong lòng, thậm chí còn trách cô không đủ cảm thông cho anh ta, trách bố mẹ cô gây sức ép quá lớn cho anh ta.

Thì ra, mâu thuẫn giữa hai người họ vẫn âm thầm khắc sâu. Ngoài miệng Hứa Diễn Thần không nói, nhưng trong lòng thì luôn trách cô, oán cô. Vu Sính Đình càng nghĩ, trái tim càng thấy lạnh, đối với Hứa Diễn Thần, cô có thể dùng từ vô cùng thất vọng để hình dung.

Hứa Diễn Thần mang tư tưởng giống đại bộ phận đàn ông, anh ta hy vọng tình yêu có thể đem đến cảm giác vui vẻ và thỏa mãn, đồng thời cũng muốn có một sự nghiệp cực kỳ rực rỡ, có cả hai để hoàn thành kế hoạch cuộc đời, đường tình được nghiệp vẹn cả đôi.

Vu Sính Đình đỗ xe ở lề đường. Lúc cô đến công ty Hứa Diễn Thần, Quan Hân Nhiên không có mặt, chỉ có Ngụy Tử đang kiểm tra mấy bản vẽ của nhân viên. Ngụy Tử vừa trông thấy cô liền bỏ việc đang làm lại, bước đến tươi cười chào hỏi: “Sính Đình, em đến rồi à.”

Vu Sính Đình chẳng muốn hỏi tình hình gần đây của anh ta, vào thẳng vấn đề: “Hứa Diễn Thần đâu?”

“Trong văn phòng.” Vừa nói, Ngụy Tử vừa chỉ về phía văn phòng.

“Em tìm cậu ta có việc gì?”

“Về chuyện công ty các anh, thôi em không giải thích nhiều với anh nữa.” Cô không thừa tâm tư để ý đến Ngụy Tử, thong thả đi về phía văn phòng gỗ cửa. Từ trong phòng truyền ra giọng nói quen thuộc: “Mời vào.”

Lúc cánh cửa vừa mở ra, Hứa Diễn Thần liền thấy Vu Sính Đình, anh ta hơi biến sắc, giọng nói cũng có chút khác thường: “Sao em lại đến đây?”

Vu Sính Đình cười với anh ta. Thời gian này, đúng như lời Quan Hân Nhiên nói, Hứa Diễn Thần tiêu tụy đi nhiều. Không thể không thừa nhận, giờ phút này nhìn thấy Hứa Diễn Thần, cô lại đau lòng, nhưng nhớ đến những lời Quan Hân Nhiên nói, cô lại kiên định lên.

Vu Sính Đình hé miệng, tỏ vẻ bình thản mà nói: “Anh yên tâm, em đến tìm anh không phải vì chuyện khác, mà là muốn đưa cho anh cái này.” Cô không chút chần chừ rút tập chi phiếu trong túi xách ra, cúi người đặt nó lên mặt bàn.

Rồi Vu Sính Đình cười nói, “Hứa Diễn Thần, phiếu tiền lương em đã trả lại cho anh rồi, từ nay về sau, hai chúng ta chính thức chấm dứt rồi. Từ lúc anh kiếm được đồng lương đầu tiên, em đã giữ giúp anh cho đến bây giờ, anh có thể kiểm tra lại, số tiền trong này không thiếu một xu.” Cô học cách Hứa Diễn Thần nói ngày hôm ấy, dùng những lời sắc nhọn đáp lại anh ta. Sau khi nói xong, cô bình tĩnh đi ra cửa.

Ý cười trào phúng này của Vu Sính Đình khiến Hứa Diễn Thần đau đớn, anh ta vội vàng đứng dậy tiến về phía trước, tóm chặt cổ tay cô, trừng mắt nhìn cô và nghiến răng nói: “Đình Đình, em nhất định phải nói khó nghe thế sao? Anh đòi em phải trả chỗ tiền này lúc nào?”

“Rốt cuộc em phải nói gì mới khiến anh cảm thấy dễ nghe đây? Em không cần số tiền này, được rồi chứ?” Vu Sính Đình hít sâu một hơi, lại nhìn anh ta và mỉm cười: “Diễn Thần, chúng ta qua lại cũng nhiều năm rồi, “hảo tụ hảo tán”, mặc dù không đi được đến cuối cùng nhưng cũng nên lưu lại cho nhau một ấn tượng tốt.” Cô cảm thấy mình sắp không nói nổi nữa, cố ổn định tâm trạng, cô miễn cưỡng nở một nụ cười: “Em đến tìm anh không vì chuyện khác, chỉ muốn trả đồ lại cho anh thôi.” Nói đến đây, dường như cô nhớ ra điều gì đó, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay, định tháo nó ra.

Hứa Diễn Thần đi trước một bước, một tay tóm lấy tay phải của cô, một tay ôm chặt thắt lưng cô, rồi anh ta tức giận nói: “Anh không cho em tháo nó!” Trong mắt anh ta hằn tơ máu, giọng điệu hung hãn không giấu nổi.

Cuối cùng, cô vẫn chẳng màng đến sự cản trở của Hứa Diễn Thần, tháo nhẫn ra rồi để vào lòng bàn tay anh ta. Vu Sính Đình dùng ánh mắt bình thản nhìn anh ta, và hạ giọng nói: “Xin lỗi, lần trước lúc chia tay, em quên không tháo, muốn chấm dứt hoàn toàn thì không nên để cho đối phương có một tia hy vọng.”

Cô hé miệng, lại nói tiếp: “Em về trước đây, tạm biệt.”

Sau khi ra khỏi công ty, cô đứng một mình cạnh tòa nhà Quốc Mậu nghỉ chân một lúc. Qua lần này, cô biết họ không còn khả năng nào nữa rồi. Trước đây, cô còn có chút mong chờ với Hứa Diễn Thần, giờ thì cô thật sự không ôm một tia hy vọng xa vời nào nữa.

Cô đưa tay sờ mặt, phát hiện ra gương mặt mình đã thấm ướt. Cô không biết mình đã khóc mấy lần rồi nữa.

Vu Sính Đình cảm thấy mình là một người thất bại, còn tưởng mình có thể cả đời yêu một người, vậy mà lại bước đến đoạn đường này.

Lúc đi làm, đồng nghiệp có hỏi chuyện của cô và Hứa Diễn Thần, Vu Sính Đình thản nhiên trả lời: Chúng tôi chia tay rồi.

Mấy ngày nay, ngoài Liêu Hải Lâm ra thì không có ai an ủi cô, thỉnh thoảng có vài đồng nghiệp cười nhạo sau lưng, cô cũng lờ đi, coi như chưa xảy ra chuyện gì.

Lên xe, Vu Sính Đình ngồi im trên ghế lái, không khởi động xe, mà chỉ thắt dây an toàn rồi nhắm mắt dựa vào ghế trầm tư một lúc.

Điện thoại chợt đổ chuông, Vu Sính Đình trở mình nhìn, màn hình không hiện số mà chỉ có ba chữ “Số hạn chế”.

Cô nghi hoặc nhận điện thoại: “A lô?”

“Là anh, Phùng Mộ Huân đây.”

“Phùng Mộ Huân, là anh à? Sao điện thoại của tôi lại không hiện số?” Vu Sính Đình nghe đầu dây bên kia hình như có tiếng gió thổi vù vù, truyền đến tai cô thì không rõ ràng cho lắm.

Phùng Mộ Huân cười cười, tiếng nói trầm thấp: “Anh đang ở chỗ huấn luyện. Điện thoại không mang bên người nhưng vẫn có công cụ liên lạc chuyên dụng, sợ em quên anh nên gọi điện hỏi thăm chút thôi.” Phùng Mộ Huân giải thích lý do một cách đơn giản, anh cũng không muốn nói tỉ mỉ với cô vì có nhiều chuyện thuộc về phạm trù cơ mật. Dừng trong chốc lát, dường như cảm thấy giọng nói Vu Sính Đình có gì đó khác thường, anh nhíu mày hỏi: “Sính Đình, em sao vậy? Nếu có chuyện gì, em có thể nói với anh.”

Vu Sính Đình cười khỏ, hình như mỗi lần cô chập vọt trong chuyện tình cảm, Phùng Mộ Huân sẽ xuất hiện.

Cô hít một hơi, nắm chặt điện thoại nói lời cảm kích: “Tôi không sao. Anh chuyên tâm huấn luyện đi.”

Phùng Mộ Huân ngẫm nghĩ một lát rồi mới đáp: “Anh cúp điện thoại trước, em tự chăm sóc ình nhé.”

18. Chương 18

Về đến nhà, Vu Sính Đình vào thẳng phòng ngủ lôi hết đồ liên quan đến Hứa Diễm Thần ra. Trong ngăn kéo có thư hồi trước Hứa Diễm Thần viết cho cô, có ảnh chụp chung của hai người, có vẽ vào cổng buổi biểu diễn ca nhạc. Cô thu dọn lại xong liền nhờ mẹ tìm một cái hòm, để toàn bộ đồ liên quan đến Hứa Diễm Thần vào trong, định tìm một lúc thích hợp sẽ đem đi vứt.

Cô không muốn nhìn thấy mấy thứ này để rồi lại nhớ đến Hứa Diễm Thần. Hà có gì mà trong mối tình này, Hứa Diễm Thần có thể tùy ý kiểm soát, thôi là thôi, mà cô lại không làm được? Cô vốn vẫn còn có chút ảo tưởng với tình cảm của hai người, nhưng qua cuộc nói chuyện với Quan Hân Nhiên, cô đã cắt đứt mọi tia hy vọng giữa mình và Hứa Diễm Thần. Nếu hai người ở bên nhau mà chỉ gây tổn thương cho nhau, thì tốt hơn là sớm chấm dứt. Đau lâu dài không bằng đau chốc lát.

Phùng Mộ Huân ở lại nơi huấn luyện nửa tháng xong mới về thành phố. Xuống máy bay tại sân bay quân dụng Thông Châu ở vịnh Trương Gia Loan, sau khi đến đơn vị báo cáo, anh không đến công ty tìm Vu Sính Đình, mà nhận lời Vu Hàn Sinh đến nhà họ ăn cơm.

Liêu Hải Lâm thấy Phùng Mộ Huân đến thì rất vui mừng. Bà cùng cô giúp việc đi siêu thị mua thức ăn về làm một bữa thật lớn để đãi anh.

Bình thường hơn sáu giờ là Vu Sính Đình về đến nhà, nhưng phải giám định thêm mấy món đá quý của vài khách hàng ở buổi đầu giá nên giờ mới vội vàng về. Về đến nhà, cô nhìn thấy Vu Hàn Sinh và Phùng Mộ Huân đang nói chuyện trong phòng khách.

Vu Hàn Sinh liền gọi to: “Điểm Điểm về rồi, Mộ Huân đến đây lâu lắm rồi đấy.”

Vu Sính Đình gật đầu với Phùng Mộ Huân, hai người nhìn nhau, Vu Sính Đình có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh.

Nửa tháng không gặp, da tay Phùng Mộ Huân đã đen đi không ít, da mặt ngả màu lúa mạch. Qua thời gian huấn luyện, gương mặt anh toát lên nét mạnh mẽ hơn, một thân quân phục khiến anh trông rất điềm tĩnh.

Vu Sính Đình hỏi thăm theo kiểu xã giao: “Anh về lúc nào thế?”

“Sáng nay.”

Có hai người lớn ở đây nên họ không trao đổi nhiều, nhưng thật ra chỉ thế thôi đã đủ để Vu Hàn Sinh và Liêu Hải Lâm mừng thầm. Trong bữa cơm, Liêu Hải Lâm không ngừng gấp đồ ăn cho Phùng Mộ Huân, thỉnh thoảng còn hỏi han rất ân cần khiến Vu Sính Đình ngồi cạnh nghe mà thấy xấu hổ, thế này như thể bà đã coi anh là con rể chuẩn rồi không bằng.

Sau khi ăn xong, Phùng Mộ Huân nhìn cô, buông một tiếng thở dài mơ hồ: “Hình như em gầy đi.”

Vu Sính Đình nhướn miệng cười rồi giải thích: “Có lẽ là do gần đây công việc hơi bận.”

“Thế cuối tuần có rảnh không? Anh đưa em đi thư giãn một chút.”

Không đợi Vu Sính Đình từ chối, Phùng Mộ Huân đã nhìn cô bằng ánh mắt ôn hòa, giọng nói pha chút trêu đùa: “Anh vừa huấn luyện xong đã chạy đến gặp em, cho dù không có công lao thì cũng có khổ lao. Em yên tâm, không chỉ có một mình anh, với lại anh không hề có ý đồ khác.”

Khẩu khí của Phùng Mộ Huân rất ôn hòa, cách nói chuyện cũng đúng mực, thật khiến cô không thể từ chối được.

Vu Sính Đình nghe nói còn có người khác liền nghĩ thầm, nếu Phùng Mộ Huân đã nói vậy rồi thì cô cũng chẳng có lý do để từ chối, đành phải ngại ngùng nhìn anh rồi gật đầu: “Cũng được, dù sao đã lâu rồi không đi đâu chơi.”

Hôm nay thời tiết khá đẹp, bầu trời quang đãng, hai người cùng nhau đến câu lạc bộ cưỡi ngựa. Nơi này có núi có sông, cỏ cây tươi tốt, không khí trong lành, khung cảnh thật sự rất yên bình.

Vu Sính Đình vừa nhìn thấy phong cảnh ở đây liền thở phào nhẹ nhõm một hơi. Quả nhiên là ra ngoài thả lỏng một chút sẽ thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, không cần cả ngày phiền lòng vì nhiều chuyện rối tinh rối mù, không có sự trói buộc của công việc. Cô đang nghĩ xem đã bao lâu rồi mình mới được thư giãn như thế này.

Xa xa, Phùng Nghị và Tiền Bội Bội đã mặc đồ cưỡi ngựa, tự dắt ngựa đi về phía hai người họ. Lúc này, Phùng Nghị liền cố ý cười với Phùng Mộ Huân và nói: “Anh, hai người đến rồi à?” Phùng Nghị nói xong liền gật đầu với Vu Sính Đình thay cho lời chào.

Vu Sính Đình nhìn Tiền Bội Bội và hỏi với vẻ nghi hoặc: “Hai người cậu?” Lúc cô còn đang kinh ngạc vì sao Tiền Bội Bội lại ở đây thì Tiền Bội Bội đã kéo cô sang một bên, nhỏ giọng nói: “Không được hỏi tớ đã xảy ra chuyện gì, tớ nghe Phùng Nghị nói cậu đến nên mới đến. Cũng may hắn không lừa tớ, nếu không tớ sẽ cho hắn đẹp mặt.” Đoạn cuối câu, Tiền Bội Bội gần như là nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cậu với anh ta bắt đầu rồi hả?”

Tiền Bội Bội lập tức phủ nhận: “Bắt đầu cái gì mà bắt đầu, còn chả thèm biết bắt tự thể nào ấy. Sính Đình, không nói chuyện với cậu nữa, tớ ra cưỡi ngựa vài vòng đây.”

Nói đến cưỡi ngựa, Vu Sính Đình và Tiền Bội Bội đã từng thử mấy lần, cô cũng đã từng học bài bản. Sau này cô ít đến câu lạc bộ cưỡi ngựa, vì Hứa Diễn Thần không thích môn vận động này nên cô không biết đi cùng ai.

Thay xong bộ đồ cưỡi ngựa, Phùng Mộ Huân chọn cho Vu Sính Đình một con ngựa hiền lành. Lúc ra đến sân, Phùng Nghị và Tiền Bội Bội đã chạy được vài vòng rồi.

Sau khi lên ngựa, hai người đi song song, đôi mắt Phùng Mộ Huân vẫn dõi theo cô. Bất chợt, Vu Sính Đình quay ra cười với anh: “Anh nhìn tôi làm gì?”

Vậy mà sắc mặt Phùng Mộ Huân lại trầm xuống, anh trả lời bằng giọng điệu vừa phải: “Sợ em ngã.”

Vu Sính Đình nghe anh nói vậy liền bật cười: “Lo cái gì chứ, trước đây tôi từng học rồi.” Nói xong, cô ghìim dây cương, thúc ngựa chồm lên, chỉ trong nháy mắt đã chạy đi rất xa. Phùng Mộ Huân đứng tại chỗ nhìn cô, đột nhiên lại khẽ cười, trong lòng chợt dâng lên cảm giác thỏa mãn chưa từng có. Một lát sau, anh cũng đuổi theo cô.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt Phùng Mộ Huân vẫn chưa rời khỏi cô, dù dáng vẻ cầm cương của cô không thấy chút sợ hãi nào, nhưng anh vẫn không yên tâm, chỉ lo cô bất ngờ xảy ra chuyện gì.

Chạy vài vòng quanh sân, Vu Sính Đình cũng có chút mệt. Sau khi xuống ngựa, hai người đến phòng nghỉ, Vu Sính Đình gỡ mũ xuống, có mấy lọn tóc rối sau đầu, cô liền buộc gọn lại thành kiểu đuôi ngựa.

Cả quá trình ấy, Phùng Mộ Huân chỉ ngồi cạnh nhìn cô và cười chứ không nói gì, đợi cô làm xong một chuỗi động tác, anh liền lấy khăn giấy ra, đưa cho cô và dịu dàng nói: “Lau mồ hôi đi.”

“Cảm ơn.” Vu Sính Đình nói lời cảm ơn thật lòng, đã lâu lắm rồi cô không được vui vẻ như thế này. Ngồi trên lưng ngựa phi như bay khiến mọi ảm ức của cô như được giải tỏa hết. Lúc này cô đang đắm chìm

hôi, nhiệt độ trong phòng lại khá ấm, nhưng ngại Phùng Mộ Huân nên cô không dám cởi áo khoác trước mặt anh.

“Uống nước đi.”

“Cảm ơn.” Cô nhận lấy chai nước khoáng Phùng Mộ Huân đưa rồi uống vài ngụm.

Phùng Mộ Huân ngồi bên cạnh nhìn cô, hai người vẫn giữ khoảng cách nhất định. Lúc này Vu Sính Đình đang cúi đầu, chớp mũi lăm lăm mồ hôi, mấy lọn tóc trên trán đã thấm ướt. Đúng lúc ấy, Phùng Mộ Huân định đưa tay vén tóc ra sau tai cho cô, nhưng lúc bàn tay anh vừa chạm đến làn da mềm mại của cô, Vu Sính Đình thoáng giật mình, gần như là bất giác ngửa đầu ra sau tránh cái đụng chạm của anh.

Bàn tay Phùng Mộ Huân nhất thời dừng giữa khoảng không, thấy ánh mắt Vu Sính Đình lộ vẻ cảnh giác, anh hơi biến sắc. Một lát sau, khôi phục lại vẻ mặt bình thường, anh đưa ánh mắt ôn hòa nhìn cô và hé miệng cười, như thể không bận tâm đến hành động đầy tính phản xạ tự nhiên của cô.

Anh tự nhiên chuyển sang nói chuyện khác: “Cảm thấy được thả lỏng hơn nhiều chưa?” Vì anh không muốn cô cả ngày chìm đắm trong chuyện với Hứa Diễn Thần nên đã nghĩ ra cách này để lấy lòng cô.

“Ừm.” Cô gật đầu.

“Có thời gian thì tụ tập với hội trong đại viện đi, còn tốt hơn em cứ cả ngày cắm đầu vào công việc.”

Cô cúi đầu cười: “Tôi chỉ gặp họ có mấy lần ở đại hội mừng công, thấy mọi người đều có phạm vi của họ nên cũng không muốn nói chuyện nhiều.”

Lúc này, Phùng Mộ Huân đưa ánh mắt thâm trầm nhìn cô, một lát sau, anh nghiêm túc nói: “Sau này, chỉ cần là việc em thích, anh sẽ tranh thủ làm cùng em.” Thấy Vu Sính Đình có vẻ kinh ngạc, Phùng Mộ Huân liền cười nói thêm: “Đương nhiên là ngoại trừ golf ra. Chắc là em cũng biết nguyên nhân.”

Vu Sính Đình gật đầu, rồi cười: “Tôi biết, mà không phải phiền anh đâu, hôm nay có thể ra ngoài chơi một lúc là tôi đã thấy thư thái nhiều rồi. Mà, tôi có thể nói anh là quy tắc nghiêm khắc không?”

Phùng Mộ Huân nhìn cô chăm chú rồi nhếch môi một cái, ý tứ rõ ràng: “Vì em, không phiền.”

Hai người ra khỏi câu lạc bộ cưỡi ngựa, đúng lúc Phùng Nghị gọi điện cho Phùng Mộ Huân nói mình và Tiền Bội Bội đã đi trước, bảo anh tự biết quý thời cơ, rõ ràng là muốn cho hai người một cơ hội. Vu Sính Đình vốn muốn về cùng Tiền Bội Bội, vậy mà lại nghe Phùng Mộ Huân nói là cô nàng đã đi cùng Phùng Nghị, trong lòng thầm chửi rủa một hồi.

Nhìn một loạt hành động của Phùng Mộ Huân, Vu Sính Đình có thể nhận ra, qua lại tình cảm với Hứa Diễn Thần đã khiến tinh thần cô quá mệt mỏi. Đối với Phùng Mộ Huân, cô không nói ra được là cảm giác gì. Rõ ràng cô có chút sợ anh, cô nghĩ điều này có lẽ là xuất phát từ nguyên nhân nghề nghiệp của anh. Trong lòng Vu Sính Đình không ghét anh, Liêu Hải Lâm cũng không ít lần nhắc đến anh trước mặt cô, nhưng mỗi lần nghĩ đến vấn đề này, cô lại thấy uể oải, chỉ có thể dùng cách trốn tránh để có được những phút bình yên ngắn ngủi.

Xe của Phùng Mộ Huân đỗ trước cửa nhà họ Vu. Trước khi xuống xe, Vu Sính Đình cúi đầu cởi dây an toàn, cẩn thận suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Phùng Mộ Huân, tôi cảm thấy hai chúng ta không hợp đâu, tôi...Tôi thật sự không có tâm trạng để bắt đầu một mối quan hệ tình cảm khác. Tôi nghĩ, như thế chắc chắn không công bằng với anh.”

Cô ấp a ấp úng, trong lòng cô có cảm giác như mình vừa qua cầu rút ván.

Sắc mặt Phùng Mộ Huân vẫn như thường, không chút thay đổi: “Anh lại không cho rằng như vậy là bất công với anh.” Nói đến đây, ánh mắt thâm sâu của Phùng Mộ Huân xoáy lấy cô, anh bình tĩnh nói: “Sính Đình, bây giờ anh chính thức theo đuổi em, hẳn là em có thể nhận ra. Đừng vội từ chối anh, anh biết em đang ngại điều gì, không sao, anh sẽ không ép buộc em. Đương nhiên, em có quyền từ chối, còn anh có quyền theo đuổi.”

Lời này từ miệng Phùng Mộ Huân nói ra, tuy mang theo ngữ điệu bình thản, nhưng lại dứt khoát như thể không cho Vu Sính Đình cơ hội từ chối.

Vu Sính Đình thu lại ý cười: “Phùng Mộ Huân, anh biết tôi mới chấm dứt một mối quan hệ, chẳng lẽ anh không để ý một chút nào đến quá khứ của tôi và Hứa Diễm Thần?”

Phùng Mộ Huân hé miệng cười, đáp lại bằng giọng lãnh đạm: “Ai mà không có quá khứ, em không cho anh cơ hội, sao lại chắc là hai chúng ta không thích hợp?”

Giọng điệu điềm tĩnh này khiến Vu Sính Đình có một ảo giác, có lẽ người đàn ông trước mặt đây không thật sự thích cô, mà chỉ xuất phát từ bản tính của đàn ông.

19. Chương 19

Thời gian này, gần như ngày nào Liêu Hải Lâm cũng nghĩ ra việc cho Vu Sính Đình làm, thậm chí Vu Hàn Sinh cũng thường nói chen vào vài câu.

Việc Vu Hàn Sinh nhờ Phùng Mộ Huân làm, hầu như đều ổn thỏa cả. Sau khi đạt được thắng lợi ở cuộc đấu thầu lần trước, ông lại có ý định bắt tay vào thu mua một xí nghiệp may mặc.

Sau bữa ăn, Liêu Hải Lâm lại bắt đầu nói: “Mẹ thật sự cảm thấy con với Mộ Huân quá hợp, vừa khiến bố mẹ yên tâm, mà quan trọng hơn là bác Phùng rất thích con, có cái gì quan trọng hơn so với việc được bố mẹ hài lòng chứ, con có được gả qua đây cũng không sợ chịu thiệt. Con muốn lấy chồng xa, mẹ không cho đâu. Chuyện của Hứa Diễm Thần ấy, quên nhanh đi, phải biết nắm bắt cơ hội trước mắt.”

Vu Sính Đình nghe thấy mẹ nhắc đến Hứa Diễm Thần thì không nhịn được: “Mẹ, mẹ đi xa quá rồi đấy, con còn chưa qua lại với anh ta mà mẹ đã định thay con lo liệu việc kết hôn rồi.”

“Đây là chuyện sớm muộn thôi, con chờ được, nhưng Mộ Huân không chờ được. Nó để ý đến con, bố mẹ đều nhận ra, nó bận bao nhiêu việc trong đơn vị nhưng vẫn không quên đến nhà mình, tại vì nó muốn gặp con. Hơn nữa hai đứa đã quen nhau từ nhỏ rồi, giờ con cũng đã hai mươi rồi, không nhanh nhanh tính chuyện yêu đương đi thì hai ba năm nữa lại thấy lãng phí thời gian ra.”

Vu Sính Đình liên tục gật gù: “Mẹ, chuyện của con, tự con biết, mẹ không phải cảm râm mãi đâu. Lúc rảnh rồi, mẹ quan tâm nhiều đến bố con một chút, con thấy dạo này bố cũng mệt mỏi đấy.”

Cứ về đến nhà là Liêu Hải Lâm lại không ngừng cằn nhằn, Vu Sính Đình thấy nhiều cũng phiền, cũng may dạo này Phùng Mộ Huân ít đến nhà cô. Cô không dám nói gì, nhưng từ lúc về đơn vị, anh thường gọi điện cho cô. Dù chỉ là vài câu hỏi thăm ngắn gọn, nhưng lần nào anh cũng tỏ ra như thể đó là lẽ đương nhiên.

Trước đây Ngụy Tử có thỉnh thoảng báo cho cô chút tin tức về Hứa Diễm Thần, nhưng từ ngày hoàn toàn chia tay, họ cũng mất liên lạc luôn.

Nhưng điều khiến Vu Sính Đình không ngờ là, Hứa Diễm Thần lại đến tìm cô một lần nữa.

Hôm ấy, sau khi xem xong buổi biểu diễn của đoàn ca múa, Phùng Mộ Huân lái xe đưa cô về.

Trước khi xuống xe, cô tháo dây an toàn rồi lên tiếng nói với Phùng Mộ Huân, “Tôi xuống xe trước đây. Tạm biệt.”

Phùng Mộ Huân nhìn chằm chằm vào bóng dáng ở phía trước và nói: “Hình như có người tìm em.”

Vu Sính Đình ngẩng đầu nhìn, phía trước ngọn đèn đường có bóng dáng thân thuộc, bỗng nhiên, cô ngần ra, có thể nào cũng không thể ngờ Hứa Diễm Thần sẽ đến tìm mình. Cô cúi đầu, nói với Phùng Mộ Huân: “Anh đi trước đi.”

Phùng Mộ Huân hạ tầm mắt nhìn cô, dò hỏi: “Em sợ cậu ta hiểu lầm?”

Vu Sính Đình hé miệng nhưng không nói gì, coi như đồng ý. Mặc dù cô và Hứa Diễm Thần đã chia tay, nhưng trong lòng cô vẫn để ý đến suy nghĩ của anh ta.

Lúc này, Phùng Mộ Huân trầm ngâm một lát rồi nói: “Có cần anh xuống giải thích với cậu ta không?”

Vu Sính Đình nhìn về phía trước, cắn răng trả lời bằng giọng lãnh đạm: “Không cần đâu. Chuyện của tôi và anh ta cứ để tôi tự mình giải quyết đi, hơn nữa cũng chia tay rồi, tôi không cần phải giải thích gì với anh ấy cả, với lại tôi không làm chuyện gì đáng xấu hổ hết.”

Sau khi Vu Sính Đình xuống xe, Phùng Mộ Huân vẫn đưa ánh mắt lo lắng nhìn cô, một lát sau mới khởi động xe rời đi.

Hứa Diễn Thần đứng dưới ngọn đèn đường, nhìn cô không rời mắt. Lát sau, anh ta đặt một câu hỏi khó hiểu: “Gọi điện thoại, em không nghe, người vừa rồi trên xe là ai? Sao đi vội thế, chẳng lẽ em không định giới thiệu với anh?”

Khẩu khí của Hứa Diễn Thần rõ ràng chứa ý miệt thị, càng giống như là thăm vắn kẻ ngoại tình vậy.

Thấy dáng vẻ luống cuống của Vu Sính Đình, anh ta càng khẳng định cho suy nghĩ của mình hơn. Mục đích Hứa Diễn Thần đến đây hôm nay là muốn giải thích với Vu Sính Đình. Lần trước, không phải là anh ta bảo Quan Hân Nhiên đòi số tiền kia, lại càng không muốn để Vu Sính Đình hiểu lầm mình và Quan Hân Nhiên có gì. Dù sao cũng bên nhau bao lâu nay, anh ta không muốn đến lúc kết thúc mà vẫn mang theo nỗi oán hận. Nhưng thật không ngờ, điều đầu tiên anh ta nhìn thấy lại là cảnh tượng kia, thấy cô bên cạnh Phùng Mộ Huân. Lần trước nhìn thấy họ, anh ta không có dũng khí để vạch trần, lại chỉ sợ là mình nghĩ ngợi nhiều, nhưng lần này thì anh ta đã tóm được đúng lúc.

Vu Sính Đình thở dài, không muốn cãi cọ với anh ta thêm: “Em vừa đến nhà hát với mẹ, điện thoại để chế độ im lặng, anh đến tìm em có việc gì?”

Hứa Diễn Thần không nghe được lời phản bác hợp lý: “Không có việc gì thì không thể đến tìm em?”

Vu Sính Đình nhìn thấy ánh mắt đen thẫm của Hứa Diễn Thần, nghe được giọng điệu châm chọc, cô biết chắc anh ta đang hiểu lầm nên nhẫn nại giải thích: “Hứa Diễn Thần, rốt cuộc anh bị làm sao thế? Em và anh ấy thuận đường nên về cùng nhau. Anh dùng cái giọng điệu quả trách ấy là sao chứ?”

Hứa Diễn Thần cười cười, “Về cùng anh ta, dù sao hai người cũng đâu phải là lần đầu dính lấy nhau, thật tốt, hôm nay vừa vui với tình mới lại vừa gặp được tình cũ. Tôi biết cô ở bên hắn lâu rồi, nói đi, hai người bên nhau bao lâu rồi? Cuối cùng tôi cũng biết được sự thật. Vốn không phải do vụ cãi cọ lần trước giữa chúng ta đúng không?”

“Hứa Diễn Thần, anh nói linh tinh cái gì thế? Nói bằng cái giọng gì thế? Mà chuyện của tôi liên quan gì đến anh sao? Anh đã từng quan tâm chưa? Hôm nay anh đứng ở đây chỉ trích tôi, anh có ý gì?”

Lúc này, Hứa Diễn Thần vừa cười với cô vừa vỗ tay, liên tục gật đầu: “Được, không liên quan đến tôi, cô vội vàng phủ sạch sẽ với tôi như vậy, thì ra là cô đã sớm theo hắn rồi, chẳng trách hôm đấy hai người vừa cười vừa nói, haiz...Vu Sính Đình, cô thật khiến tôi thất vọng.”

Vu Sính Đình bị lời nói của Hứa Diễn Thần làm cho tức giận đến mức không nói nổi. Cô không ngờ Hứa Diễn Thần lại hiểu lầm cô và Phùng Mộ Huân, vội phản bác: “Hứa Diễn Thần, anh lại phát điên cái gì đấy? Tôi thật sự không muốn giải thích với anh, chẳng còn ý nghĩ gì cả. Có điều, tôi muốn anh biết rõ điều này, chúng ta đã chia tay rồi, hơn nữa là chính miệng anh nói ra, vậy mà sao giờ này anh lại quay lại trách móc tôi như thể tôi bỏ rơi anh không bằng. Cho dù tôi có tìm đến ai cũng là quyền tự do của tôi, không liên quan đến anh!”

Hứa Diễn Thần cắn răng nói: “Được, cô có quyền tự do của cô, tôi biết người nhà cô cũng muốn cô ở bên hắn, cô thuận theo cũng không phải là không thể. Có điều, Vu Sính Đình, trái tim cô đủ mạnh mẽ, mà cũng đủ tàn nhẫn. Vừa chia tay với tôi xong đã ở bên hắn luôn.”

Vu Sính Đình chỉ hận không thể dùng sức đẩy ngã Hứa Diễn Thần, cô chỉ có thể giận dữ la lên với anh ta: “Hứa Diễn Thần, anh nghe kĩ cho tôi đây, một, Vu Sính Đình tôi không phải kẻ đùa bỡn với tình cảm, hai, tôi không lừa anh cái gì cả, anh không có tư cách nói như vậy với tôi! Tôi muốn tìm người khiến tôi cam tâm tình nguyện!” Nói xong, cô nhìn anh ta bằng đôi mắt đỏ hoe, như thể chưa xả hết giận, cô đưa tay chỉ vào anh ta: “Ai cho anh đến tìm tôi, anh tránh xa tôi ra! Lập tức biến đi cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Hứa Diễn Thần lạnh lùng tóm chặt tay cô, gần từng chữ: “Được, tôi nói hết rồi sẽ đi. Tôi nói cho cô biết, cái gì hần có thể cho cô, một ngày nào đó, Hứa Diễn Thần tôi cũng có thể cho được! Vu Sính Đình, cô cần bản không đáng được tôi đối xử như vậy!”

Sau khi hùng hổ nói xong, Hứa Diễn Thần phần nộ xoay người rời đi.

Vu Sính Đình đứng tại chỗ nhìn theo anh ta, cảm môi nghẹn ngào. Cô không ngờ Hứa Diễn Thần sẽ đến tìm cô, mà lại còn thấy cô về cùng Phùng Mộ Huân, thậm chí cho rằng cô nghe theo sự sắp xếp của người nhà nên ở bên Phùng Mộ Huân, còn dùng giọng điệu chua chát để chỉ trích cô. Vì Hứa Diễn Thần, cô không để ý đến sự ngăn cản của bố mẹ, suýt nữa trở mặt với Liêu Hải Lâm. Rõ ràng người kết thúc mối tình này là Hứa Diễn Thần, chính cô cũng phải chịu dày vò, tại sao vừa rồi Hứa Diễn Thần lại dùng khẩu khí như thể cô phản bội anh ta. Cô không rõ rốt cuộc trong lòng Hứa Diễn Thần nghĩ gì, giờ hai người đã chia tay, chẳng những không thể làm bạn mà còn trở thành kẻ thù địch.

Phùng Mộ Huân lái xe đến nửa đường, cảm thấy lo lắng nên lại quay về, vừa lúc nhìn thấy Hứa Diễn Thần tóm chặt tay cô, cử chỉ có vẻ rất kịch liệt, như thể hai người đang cãi nhau.

Kiểu chia tay rồi mà vẫn còn cãi cọ như thế này là lần đầu tiên Phùng Mộ Huân thấy. Trước đây, anh thấy Phùng Nghị và Từ Tố đều chia tay bạn gái trong hòa bình, thậm chí gặp lại còn có thể cười nói với nhau. Còn giờ đây, Hứa Diễn Thần và Vu Sính Đình lại chia ly trong bầu không khí căng thẳng, trợn mắt nhìn nhau, hoài nghi lẫn nhau.

Vu Sính Đình đứng tại chỗ, ôm vai một lúc mới cảm thấy có người phía sau. Cô vô thức lùi lại mấy bước, “Phùng Mộ Huân, sao anh lại đến đây, không phải tôi đã bảo anh về trước sao?”

Phùng Mộ Huân bình tĩnh nhìn cô, lo lắng nói: “Anh lo cho em.”

Vu Sính Đình biết cảnh tượng vừa rồi đã bị Phùng Mộ Huân nhìn thấy, không hiểu sao, đột nhiên cô lại ngây ngô cười, giọng nghẹn ngào: “Có phải anh cảm thấy tôi rất thất bại không? Vừa rồi rõ ràng chúng tôi có thể nói chuyện ổn thỏa, chẳng ai kiềm chế được nên lại ầm ĩ lên.”

Sau khi nói xong, cô cũng không khống chế được cảm xúc, vội vàng quay lưng lại với Phùng Mộ Huân, che miệng khóc thành tiếng. Mấy lần chia tay trước với Hứa Diễn Thần, cô chỉ rơi nước mắt, chứ chưa từng mất khống chế như hôm nay. Những lời chỉ trích của Hứa Diễn Thần ngay trước mặt cô khiến trái tim cô như bị lăng trì vậy.

Ánh mắt Phùng Mộ Huân trầm xuống, anh nhìn cô không dời mắt và nói: “Không, trong mắt anh, em là người cố chấp, nỗ lực vì Hứa Diễn Thần, cách em đối xử với tình yêu còn vượt qua cả dòng tộc và tiền bạc. Em tốt như vậy, là cậu ta không biết quý trọng em.”

Phùng Mộ Huân cứ đứng nhìn đến lúc không đành lòng, anh tiến lên từng bước, duỗi cánh tay kéo cô vào lòng, đặt cằm lên đầu cô, một tay vỗ lưng cô an ủi: “Không sao nữa rồi, đừng khóc.”

Xung quanh đều là mùi hương từ Phùng Mộ Huân, tiếng nói trầm thấp của anh quanh quẩn bên tai cô. Phùng Mộ Huân vừa lên tiếng an ủi, Vu Sính Đình càng mất kiểm soát, nép vào ngực anh khóc to hơn. Lúc này, ánh mắt Phùng Mộ Huân đầy vẻ bất đắc dĩ, anh thở dài, khe khẽ gọi cô bằng nữ danh và an ủi: “Điểm Điểm...Đừng khóc.”

Không biết vì sao, lúc chứng kiến Vu Sính Đình vì Hứa Diễn Thần thành ra như vậy, anh cũng có chút lo lắng. Dường như có thứ gì đó ép chặt trong lòng anh, lời lên không được, nén xuống càng khó.

Mặc dù thấy Vu Sính Đình và Hứa Diễn Thần cãi cọ to tiếng như vậy, anh cũng không muốn can, nhưng khi chứng kiến Hứa Diễn Thần lay lay Vu Sính Đình, anh thật sự muốn chạy về phía trước ngăn Hứa Diễn Thần lại. Nếu không cố kiềm chế bản thân, Phùng Mộ Huân không dám chắc hậu quả sẽ thế nào.

Phùng Mộ Huân nghĩ, nếu Hứa Diễn Thần chủ động buông cô ra, vậy thì chứng tỏ anh ta không đủ tư cách để có được cô. Anh ta đừng hòng có ý nghĩ vãn hồi trong đầu, nếu không anh ta sẽ chẳng biết mình sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa. Anh thừa nhận thủ đoạn của mình có chút đê tiện, nhưng vậy có sao chứ, chỉ cần đạt được mục đích cuối cùng.

Bởi vì anh không nói, sẽ không có người biết.

20. Chương 20

Trường phòng mở một cuộc họp nhỏ rồi phân công công việc một cách chi tiết. Tan họp, Vu Sính Đình lại về phòng làm việc. Đèn huỳnh quang, máy đo quang phổ hồng ngoại, đồ chiết xạ, kính hiển vi, tất cả dụng cụ để giám định đá quý đều đầy đủ.

“Sính Đình, cậu không có việc gì đấy chứ?” Tiền Bội Bội vừa tan ca đã mang thứ đồ gì đó lấy từ chỗ đấu giá đến cho Vu Sính Đình, giọng nói có vẻ rất đặc ý, “Tớ bảo cậu này, ở cuộc đấu giá hôm nọ, có người ra giá ua khối đá trắng hình con ếch ấy, cậu thử đoán xem, cuối cùng mang đi giám định mới biết đấy là bản sao, đúng là làm tớ vui phát điên lên được.”

Vu Sính Đình đứng dậy dầm dẫm thất lừng: “Cậu lại đến à, đúng là phiền chết đi được. Lão Tiền, anh giúp em một lát nhé.” Vu Sính Đình đuổi lừng một cái: “Nhìn cái vẻ hả hê này của cậu này, giỏi thì xem hộ tớ xem miếng ngọc này là thật hay giả đi.”

Tiền Bội Bội liếc xéo cô một cái, lại chợt thấy thần sắc Vu Sính Đình kém đi nhiều, hốc mắt sưng đỏ. Cô nàng vỗ vỗ bàn, nói: “Sính Đình, cậu cầm gương ra soi đi, xem hôm nay có đáng về gì. Hai con mắt sưng vù thì thôi đã, cả ngày cầm mặt vào mấy cái dụng cụ đầy khúc xạ cũng không nói, nhưng cậu phải tự biết chăm sóc ình chứ.”

Vu Sính Đình híp mắt đặt kính lúp sang một bên, đưa tay xoa xoa đôi mắt nhức mỏi: “Được rồi, đừng có đập bàn nữa, ngộ nhờ làm rơi dụng cụ của tớ xuống đất rồi lại phải đền. Tối nay về nhà tớ đắp mặt nạ là được chứ gì. Mà cậu cũng đừng có giáo huấn tớ, mấy thứ này chẳng phải cậu tổng cho tớ à, cậu bảo tớ nghỉ ngơi kiểu gì? Công ty cậu cũng chẳng buông tha cho tớ, cả tổ tớ mệt lả người ra hết kia kìa. Nhưng mà bạn lại tốt, bạn rồi sẽ không có thời gian nghỉ lung tung.”

“Tớ bảo này, cậu đến công ty của chú ý, chẳng hiểu cậu nghĩ cái gì nữa, công ty đấy sớm muộn gì chả là của cậu. Đi sớm về muộn còn ra hình người nữa không?”

Vu Sính Đình gơ tay, ý bảo: “Được rồi, cậu đừng có lảm lời như mẹ tớ nữa đi, bây giờ tớ đang làm công việc của mình, một một chút cũng không sao.”

Hiếm lắm Tiền Bội Bội mới có lúc rảnh để đến đây, vừa đến là đã quán lấy Vu Sính Đình, nhưng dù có thế nào đi nữa cũng không nhắc đến chuyện với Phùng Nghị.

Lúc Vu Sính Đình kể về chuyện âm ỉ với Hứa Diễn Thần cho Tiền Bội Bội nghe, cô nàng liền tức tối nói: “Chắc chắn đến tám phần là tên Hứa Diễn Thần này hối hận rồi, tình cũ khó quên, muốn mò đến tìm cậu, nhưng không ngờ là lại gặp đúng lúc cậu đi cùng Phùng Mộ Huân. Tính cách của hai người đối lập nhau, bình thường toàn là cậu phải nhân nhượng, sớm muộn gì mà chả phải chia tay, còn âm ỉ làm cái gì nữa. Cậu mà lấy hấn thật, có khi còn cãi nhau to hơn.”

Bất cứ việc nào mà qua miệng Tiền Bội Bội đều trở thành không ổn.

Sau khi tan ca, Phùng Mộ Huân lại đứng chờ cô ở cửa công ty.

Đã mấy tuần nay hai người không gặp nhau, thời gian ấy, Phùng Mộ Huân đều ở lại đơn vị. Cho dù có liên lạc, nhưng vẫn là Phùng Mộ Huân chủ động như trước đây, quan hệ giữa hai người bước vào giai đoạn không nóng cũng chẳng lạnh. Phùng Mộ Huân cảm thấy, mình phải chủ động tiến thêm một bước nữa.

“Hiếm khi được rảnh rỗi thế này, nhân thể đến thăm em. Có rảnh không? Cùng đi tụ tập với hội bạn anh, chắc là em đều quen cả.”

Vu Sính Đình đỏ khốc đỏ cười nhìn anh, “Anh đúng thật là...”

“Em có thể nói là rất hợp ý em.” Phùng Mộ Huân tiếp lời cô.

“Sao anh lại không cảm thấy giống như là đang tìm trăm phương nghìn kế?” Không thể phủ nhận, cách sống của hai người họ khá hợp, nhưng Vu Sính Đình vẫn cảm thấy Phùng Mộ Huân là người không thích bị từ chối, thế nên mới có hành động tiếp theo.

Phùng Mộ Huân cong khóe môi, không nói một từ.

Một lát sau, Phùng Mộ Huân vẫn chưa từ bỏ ý định: “Thế nào? Cho anh một cơ hội, thử ở bên cạnh anh xem sao?”

“Không hài lòng có thể dừng lại bất cứ lúc nào sao?”

Khuôn mặt anh không biến sắc, anh bình tĩnh nói: “Nói chung là không có tình huống này đâu, tại vì anh sẽ hao tổn hết tâm sức để lấy lòng em.”

Quả nhiên như dự đoán. Vu Sính Đình nghe xong liền khúc khích cười: “Vừa rồi tôi chỉ nói đùa thôi, xin lỗi. Xem ra anh đã có chuẩn bị trước rồi, nếu hôm nay tôi không đi cùng anh, chắc chắn là anh sẽ không từ bỏ ý định.”

Bước vào phòng riêng, mọi người đều tự mình chào hỏi, Phùng Mộ Huân ghé vào tai cô nhỏ giọng nói: “Đều là người quen cả, không nhất thiết phải giới thiệu.”

Người ngồi trên sa lon là Từ Tổ, bên cạnh là Phùng Nghị đang rầu rĩ uống rượu.

“Sính Đình đến rồi.” Từ Tổ vừa nói vừa vỗ tay, “Ái chà, đúng là không dễ gì mà.” Nói xong, như nghĩ ra điều gì đó, anh ta nhìn Phùng Mộ Huân cười cười.

“Từ Tổ, Phùng Nghị.” Vu Sính Đình gọi một câu, coi như chào hỏi.

“Ừm.” Từ Tổ gật đầu với cô. Từ Tổ cùng lớn lên với Phùng Mộ Huân, Vu Sính Đình không tiếp xúc nhiều với anh ta, bởi vì hai nhà cách khá xa, sau này rời khỏi đại viện lại càng ít gặp.

Từ Tổ tự mình rót cho cô một ly champagne.

Phùng Mộ Huân lại tự nhiên đẩy ly champagne sang một bên, giọng điệu thờ ơ: “Cho cô ấy một cốc nước hoa quả là được rồi.”

“À, tên Mộ Huân này lại quản người ta trắng trợn thế cơ đấy.”

Vu Sính Đình xấu hổ cười cười, liếc mắt lườm Phùng Mộ Huân một cái.

Lúc này, Phùng Nghị định lấy hộp thuốc lá trên bàn, Phùng Mộ Huân liền đưa tay ngăn lại, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Vu Sính Đình rồi quay ra nói với Phùng Nghị: “Muốn hút thuốc thì sang phòng bên cạnh.”

Phùng Nghị bực bội nói: “Anh, vợ em còn chẳng quản nổi em, thế mà anh lại vì người trong mộng quay sang quản em. Đúng là trọng sắc khinh bạn...” Phùng Nghị còn định nói tiếp, nhưng Phùng Mộ Huân đã liếc nhìn anh ta một cái. Phùng Nghị đành hậm hực đầu hàng: “Được rồi, em ra ngoài hút là được chứ gì.”

Vu Sính Đình không khỏi bật cười. Cô phát hiện ra những người này không như cô nghĩ, Phùng Nghị nhìn qua cũng có vẻ ba lẳng nhăng. Lúc đầu cô còn có thành kiến với Phùng Mộ Huân, đối với bạn bè anh cũng tương tự.

Lúc này, trong phòng riêng có thêm hai người nữa, một nam một nữ. Một người là Phùng Á Đồng, cháu gái của Phùng Mộ Huân, người kia là anh bạn Tuần Tu Lâm.

Từ Tổ buông lời trách móc: “Lão tam, Mộ Huân bảo cậu đi đón người, sao mà lè mề thế hả?”

“Vừa chạy như điên đây.” Tuần Tu Lâm lau mồ hôi, cởi áo khoác ra. Mọi người không có phản ứng gì mà ánh mắt đều dừng lại trên người Phùng Á Đồng đang cầm bó hoa hồng đứng sau anh ta.

Tuần Tu Lâm xì mặt nói: “Này...Mấy người có thể dừng dùng ánh mắt đấy nhìn tôi không hả, tôi không có khẩu vị đấy đâu. Vừa rồi trên đường đưa Đồng Đồng có đi ngang qua quảng trường, tôi bị một con bé bán hoa đuổi theo, cứ tóm quần tóm áo nài tôi mua cho bạn gái mấy bông hoa hồng. Lúc đấy tôi ngại quá nên phải mua thôi, mà mua về thì đàn ông con trai không thể cầm hoa hồng được, khùng. Thế thì chả đưa cho Đồng Đồng cầm.” Tuần Tu Lâm như đang gián tiếp giải thích với Phùng Mộ Huân.

Phùng Mộ Huân khẽ hừ một tiếng, mọi người liền cười vang cả phòng. Rốt cuộc thì chỉ có cô bé kia bị mọi người trêu, khuôn mặt đỏ bừng lên, thấy thần sắc Phùng Mộ Huân có vẻ lạ thường nên không dám nói gì.

“Chị.” Cô gái chủ động chào Vu Sính Đình bằng chất giọng rất ngọt ngào.

Vu Sính Đình khẽ gật đầu, rồi mới bắt đầu đánh giá cô bé vừa gọi cô là chị kia. Nhìn cô bé thì có vẻ mới mười mấy tuổi, mái tóc cắt ngắn, mày rậm mắt sáng, da tay rất trắng, ngay cả cách ăn mặc cũng khá đơn giản, chỉ một bộ đồ Nike đậm màu và đôi giày thể thao trắng.

Phùng Mộ Huân nghe thế liền nhắm mắt thở dài một tiếng mơ hồ, rồi vẫy tay gọi Phùng Á Đồng, “Đồng Nhi, lại đây.”

Đội Phùng Á Đồng đến trước mặt, anh mới dạy lại cháu gái: “Đồng Đồng, sau này cháu phải gọi cô ấy là cô.”

Cô gái nhỏ gật đầu, lại nhìn Vu Sính Đình rồi khẽ nói: “Vâng.”

Thấy Vu Sính Đình nhìn mình bằng ánh mắt nghi hoặc, Phùng Mộ Huân ho khẽ một cái rồi giải thích: “Anh bảo nó gọi em là là cô, nếu không em định giống cháu gái anh, gọi anh là chú à? Anh chỉ hơn em có vài tuổi thôi mà.”

Vu Sính Đình ngồi nói chuyện với Phùng Á Đồng một lát, nửa tiếng sau, Phùng Á Đồng phải về trường đi học.

Ngại có phái nữ ở đây, mấy người kia không dám nói linh tinh. Bỗng nhiên, Từ Tổ nâng ly nhìn Phùng Mộ Huân và nói: “Chúc mừng cậu, Mộ Huân, cuối cùng cũng được như ý. Nắm cho chặt, anh em bọn mình mở to mắt nhìn hai người.” Nói xong, anh ta lại ghé vào Phùng Mộ Huân, “Tranh thủ thời gian mà ra tay, đừng để uống phí công sức.” Nói xong, anh ta nở nụ cười mờ ám nhìn về phía Vu Sính Đình, Vu Sính Đình liền hỏi: “Anh ta có ý gì vậy?”

Hàm ý trong lời nói của Từ Tổ rõ ràng là ở chỗ khác, chỉ sợ chỉ có hội đàn ông mới hiểu. Có điều, không biết sau khi Vu Sính Đình biết được sự thật thì sẽ phát sinh chuyện gì.

Sắc mặt Phùng Mộ Huân trầm xuống, anh giải thích: “Đừng nghe bọn họ nói linh tinh. Bọn họ hay lấy chuyện của hai chúng ta ra đùa lắm.”

Sau khi tan cuộc, Vu Sính Đình vào nhà vệ sinh, lúc về chỉ thấy có Phùng Mộ Huân ngồi trên sa lon, chăm chú nhìn cô.

Bầu không khí trong phòng có vẻ kì lạ, dưới ngọn đèn ấm áp, hai người nhìn nhau, đôi mắt Phùng Mộ Huân trở nên cực kỳ nóng bỏng.

Cuối cùng, cô lên tiếng, phá vỡ bầu không khí yên lặng: “Đi hết rồi à?”

“Ừm.” Phùng Mộ Huân nhìn cô trả lời, giọng nói trầm như đi thẳng qua từ yết hầu.

Lúc này, cô ấp úng nói: “Vậy...Chúng ta cũng đi thôi.” Vu Sính Đình đang trầm suy nghĩ, cô có thể cảm giác có chút gì đó khác thường, nên vội né tránh Phùng Mộ Huân. Cô chạy đến chỗ ghế sa lon lấy túi xách.

Tay vừa chạm đến chiếc túi xách, cô cũng đang cúi người, không biết từ lúc nào Phùng Mộ Huân đã sát lại gần. Hàng mi của cô lơ đãng quét qua cằm anh, cùng lúc đó, Phùng Mộ Huân cúi đầu ngậm lấy môi cô.

Vu Sính Đình hít một hơi, lùi người lại, Phùng Mộ Huân lập tức ôm lấy cô. Cô càng giãy giụa, Phùng Mộ Huân càng áp đảo mạnh mẽ. Vu Sính Đình then quá hóa giận, vội đưa tay đẩy anh ra, Phùng Mộ Huân lại thuận thế tóm lấy cổ tay đang đẩy trước ngực anh. Càng tay anh chỉ hơi dùng sức đã ôm gọn được cô vào lòng, một tay ôm thắt lưng cô, tay khác ấn lấy gáy cô, thu hết lời nói của cô vào miệng, khẽ mút lấy bờ môi cô.

“Đừng sợ.” Anh khẽ nắm tay, tiếng nói trầm thấp đến gợi cảm. Thấy cô còn phản kháng, bàn tay anh từ trên lưng cô trượt xuống, nắm lấy tay cô, cùng cô mười ngón giao nhau. Lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp khiến Vu Sính Đình không khỏi kinh hãi. Ngoài Hứa Diễn Thần ra, đây là lần đầu tiên cô thân mật như vậy với người đàn ông khác, cảm giác lúc này của cô vừa là tức giận, vừa là xấu hổ. Bình thường trước mặt cô, Phùng Mộ Huân vốn là người điềm đạm, đáng vẻ không hùng hổ như thế này, hôm nay là lần đầu tiên cô cảm thấy anh thật sự đáng sợ.

Triền miên một lúc, Phùng Mộ Huân mới dời khỏi môi cô, cánh tay đặt bên hông cô vẫn không buông. Vu Sính Đình cảm thấy nguy hiểm lại đến, hơi thở ấm áp của anh khẽ phả bên tai cô, anh đè thấp giọng nói,

thanh âm như một thứ chất độc: “Đừng từ chối anh, Điểm Điểm.” Không chờ Vu Sính Đình phản hồi, Phùng Mộ Huân lại cúi đầu hôn cô.

21. Chương 21

Đến lúc Vu Sính Đình có phản ứng lại, cô phát hiện ra mình đã bị Phùng Mộ Huân chén sạch rồi.

Sau khi làm ra một loạt hành động với cô, người đàn ông này vẫn không buông tha cô, cánh tay thít chặt bên hông cô như thể sợ cô chạy mất.

Vu Sính Đình cúi đầu chống cự nhưng cuối cùng vẫn bại trận, cô nói như cầu xin: “Phùng Mộ Huân, anh có thể buông tôi ra không?”

Thấy cô một mực cúi đầu, Phùng Mộ Huân hôn lên trán cô, “Ừm.” Anh thản nhiên đáp lời, còn hé miệng khẽ cười, lại ôm cô càng chặt hơn.

Hơi thở nam tính vây lấy cô, xung quanh cô đều là tiếng hít thở trầm ổn của anh. Hai người dường như có thể cảm nhận được nhịp tim của nhau, từng nhịp thành thịch rất có quy luật...

Hai tay cô đặt trước ngực anh như tư thế tự vệ, vạt áo sơ mi của Phùng Mộ Huân đã bị cô vò nhăn nhúm. Sự khác thường của anh khiến Vu Sính Đình không dám nghĩ đến tình huống sẽ phát sinh sau đó.

Lúc này, cô mấp má môi, cổ họng khô khốc, “Phùng Mộ Huân, anh có thể dừng động tay động chân với tôi không?”

“Được.” Lần này, Phùng Mộ Huân buông cô ra, khoe miệng vẫn mơ hồ giữ ý cười, ý cười kín đáo giấu sâu trong đáy mắt.

Vu Sính Đình đưa tay lau miệng, vừa xấu hổ vừa tức giận, quả thực là tức đến không nói nổi. Nhưng người đàn ông trước mặt cô vẫn mang dáng vẻ điềm tĩnh, dường như anh chẳng bận tâm chút nào đến chuyện vừa xảy ra.

Không phải cô không nghĩ đến quan hệ của hai người. Cô cảm thấy mình cứ vật vờ mãi cũng mệt mỏi, lúc cực đoan cũng nghĩ tìm bừa một người để quên đi chuyện với Hứa Diễm Thần, hơn nữa Liêu Hải Lâm và Vu Hàn Sinh đều thích Phùng Mộ Huân, cô nghĩ cứ làm theo ý bố mẹ cũng tốt. Nhưng lúc tỉnh tâm, lại không thể vượt qua được rào cản, tình cảm bao nhiêu năm với Hứa Diễm Thần, không phải nói bỏ là có thể bỏ được.

Vu Sính Đình lui lại phía sau vài bước theo phản xạ, nhìn Phùng Mộ Huân bằng ánh mắt đầy cảnh giác, cô suy tư trong chốc lát rồi mới nói: “Phùng Mộ Huân, tôi nghĩ bây giờ anh cần biết rõ ràng, anh thật sự thích tôi sao? Hay là chỉ xuất phát từ ham muốn chinh phục? Vì ngay lần đầu gặp nhau tôi đã từ chối anh, cho nên tôi nghĩ điều đó đã gây hứng thú cho anh.”

Phùng Mộ Huân liền nói bằng giọng vô cùng nghiêm túc: “Cho nên em nhận định luôn là anh không thật lòng với em?”

Vu Sính Đình cười, cúi đầu nói: “Xin lỗi, thật ra tôi không thích anh, nhưng lại đi yêu cầu anh phải thật lòng. Tôi biết kiểu thừa nhận này rất vô duyên. Tôi cũng không phủ nhận là đã từng có suy nghĩ về anh, trên một vài phương diện, đúng là không có gì để bàn cãi, cách sống của hai chúng ta cũng có chút phù hợp, ở bên nhau chắc không có mâu thuẫn gì lớn, hơn nữa bố mẹ tôi lại rất thích anh.”

Nghe cô nói đến đây, đột nhiên Phùng Mộ Huân bật cười: “Nói đi nói lại, đây mới là trọng tâm, tại vì bố mẹ em thích anh.”

Lời nói dứt khoát của anh khiến bao nhiêu lời Vu Sính Đình định nói bị chặn lại.

Phùng Mộ Huân khôi phục thần sắc, đáy mắt không chút gợn sóng: “Không sao, có thể là do anh làm không tốt. Tuy nhiên, anh có đủ kiên nhẫn, bởi vì ít ra em cũng đã từng có suy nghĩ về chuyện ở bên anh.” Nói xong, anh dùng ánh mắt kiên định nhìn Vu Sính Đình.

Sau khi đưa Vu Sính Đình về, Phùng Mộ Huân rất ít gọi điện cho cô. Anh biết mình không thể liên lạc thường xuyên, càng không thể quấn chặt lấy cô, nên để cho cô có thời gian để suy nghĩ. Huống hồ chuyện tốt không sợ muộn, nếu là anh, sớm muộn gì cũng đến thôi, muốn chạy cũng không thoát.

Sau lần có sự tiếp xúc thân mật với Phùng Mộ Huân, Vu Sính Đình cố hết sức tránh né người này. Cô không nói rõ được cảm giác với anh là gì, chỉ là muốn tránh xa anh theo bản năng. Liêu Hải Lâm cũng nhìn ra sự thay đổi dạo gần đây của cô, nhưng không hề hỏi cô nhiều.

Mấy hôm nay, cô đều đi sớm về muộn, chỉ sợ về nhà sẽ gặp phải Phùng Mộ Huân.

Tiền Bội Bội cũng khuyên cô bắt đầu một mối tình mới, mau chóng quên Hứa Diễm Thần đi càng tốt, bảo cô nắm bắt quan hệ với Phùng Mộ Huân, không được quá rụt rè, không đến lúc chẳng có lấy một người nào theo đuổi.

Điều khiến Vu Sính Đình cảm thấy khó hiểu là, lúc cô ở bên Hứa Diễm Thần, ở đâu cũng thấy lời phản đối, đến lượt Phùng Mộ Huân thì lời ủng hộ lại chiếm đa số. Ai cũng cho rằng hai người rất hợp nhau. Gần như chỉ xuất phát từ sự thích hợp ấy mà họ cho rằng cô nên ở bên anh. Vu Sính Đình cười khổ, kiểu lý luận này thật sự quá hoang đường.

Đến giờ, công ty Hứa Diễm Thần vẫn chưa khôi phục lại được tình hình như trước đây, Từ Tổ và Phùng Nghị thì vẫn đứng đưng.

Từ Tổ sợ sự việc sẽ có biến chuyển nên hỏi Phùng Mộ Huân: “Chúng ta có cần tiếp tục theo chuyện của Hứa Diễm Thần không? Cũng nghỉ lâu rồi, không định tiếp hả?”

Phùng Mộ Huân móc hộp thuốc lá ra, quẹt bật lửa, rút một điếu thuốc rồi nói: “Tạm thời cứ hoãn lại đã, bọn họ cũng chia tay rồi, công ty có hồi phục lại thì họ cũng không có khả năng quay về với nhau, mình không cần nhăm vào cậu ta nữa.”

Từ Tổ cười nói: “Mộ Huân, chiêu này của cậu gian thật đấy, tính trước làm sau, không hổ là sĩ quan, áp dụng cả chiến thuật trong quân đội vào đây. Đầu tiên là phá rối cuộc sống của họ, sau đó mới nhảy vào. Nhưng phạm là gã đàn ông mãi theo đuổi sự nghiệp thì tình cảm rồi sẽ thành vật hi sinh. Coi như mình ngã mũ bái phục đi, được ngồi xem thủ pháp cực kỳ bí ẩn của cậu.”

Lời này của Từ Tổ rõ ràng là đá đểu, kiểu chọc ngoáy giữa mấy người anh em họ thật ra rất hay thấy.

Phùng Nghị ngồi bên cạnh lại bật cười một cách ranh mãnh, thêm mắm dặm muối vào: “Ồ, cái này cũng có thể nói là bán đứng người ta, đối phương vẫn phải kiếm tiền cho anh nữa cơ mà, chiêu này quá thâm hiểm. Anh, anh không sợ cô ấy biết à? Vu Sính Đình mà dở tính đại tiểu thư ra, nếu biết anh chính người thương của cô ấy thành ra như thế, không trở mặt với anh mới là lạ.”

Phùng Mộ Huân vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, liếc nhìn anh ta một cái rồi rụi điếu thuốc vào gạt tàn, ngữ khí lạnh nhạt: “Mấy cậu không nói, cô ấy sẽ không biết.” Ý của anh chính là đang cảnh cáo mấy người họ đừng có phá hỏng chuyện tốt của anh.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, anh bắt tay vào thực hiện từ chính điểm yếu của Hứa Diễm Thần, đầu tiên là nhăm vào bố mẹ Vu Sính Đình, tiến hành song song, chỉ nửa năm đã thấy hiệu quả. Điều anh muốn làm hiện giờ, chính là có được trái tim của Vu Sính Đình. Anh nghĩ nếu bắt mình phải đợi nửa năm cũng được, không hơn khoảng thời gian trước là mấy. Chỉ cần là chuyện anh muốn, sẽ không thể không làm được.

“Cũng phải.” Nói xong, Phùng Nghị lại cười vài tiếng: “Đúng là vô độc bất trượng phu*.”

*Vô độc bất trượng phu = Không độc không phải trượng phu (câu này có ý mai mỉa hơn là khen tặng)

Hôm nay Vu Sính Đình và đồng nghiệp đến triển lãm đá quý một chuyến theo yêu cầu của tổ trưởng. Mặc đồng phục rồi mới vào trong, sau khi vào thì nhân viên chẳng thể ra ngoài được.

Vì không mang nhiều dụng cụ nên Vu Sính Đình và đồng nghiệp cũng chỉ quan sát sơ bộ. Chỉ có vài chuyên gia giám định có kinh nghiệm mới có thể giám định dựa trên cảm giác, còn lại đều phải mang về giám định một lần nữa.

Trên đường về, cô thấy điện thoại có một tin nhắn chưa đọc, lúc thấy ba chữ Phùng Mộ Huân trên màn hình, cô chẳng bận tâm nữa. Vậy mà mấy tiếng sau, Phùng Mộ Huân lại gọi điện đến.

“A lô, Phùng Mộ Huân, tôi đang làm việc, anh có chuyện gì à?”

“Ừm, đang rảnh, tối nay không phải giám sát huấn luyện. Em về nhà chưa?”

“Bây giờ tôi đang ở phòng triển lãm, một lúc nữa là hết giờ làm rồi.”

Cuối cùng, Phùng Mộ Huân hỏi cô địa chỉ chỗ đó.

Phùng Mộ Huân đứng trên bậc thang, nhìn cô, im lặng không nói.

Anh không đưa cô về nhà, mà lái xe thẳng về quân khu.

“Đưa em đến chỗ anh ở thăm quan một chút.” Ánh mắt ôn hòa, Phùng Mộ Huân cười với cô, anh muốn đưa cô đến chỗ anh sống.

Vu Sính Đình nhìn lướt qua một vòng xung quanh. Quân khu không có gì đặc biệt, cũng không thay đổi nhiều, trên sân tập phía trước có một tốp lính đang luyện tập. Xung quanh vọng lại tiếng hát quân ca, thanh âm vang rất xa.

Bất chợt có một tốp lính luyện hàng ngũ đi ngang qua, liền chào Phùng Mộ Huân: “Chào thủ trưởng!”, sau đó lại đưa mắt nhìn Vu Sính Đình.

Phùng Mộ Huân nghiêm nghị làm động tác chào. Vu Sính Đình cười với họ, đợi cả đội rời đi rồi cô mới nói với anh: “Thật ra cái dáng nghiêm túc của anh đúng là dọa chết người ta.”

“Em sợ anh?”

Vu Sính Đình nói thẳng: “Có một chút. Chung quy vẫn cảm thấy chúng ta không phải cùng một loại người.”

Phùng Mộ Huân gật đầu: “Cho nên em cảm thấy chúng ta không hợp? Hay là vẫn cho rằng anh đối với em chỉ đơn thuần là ham muốn chinh phục?”

Ánh mắt Vu Sính Đình hơi thay đổi, cô không nói lời nào.

Phùng Mộ Huân thở dài, nhàn nhã dựa người vào thân xe. Anh nhìn về sân tập phía xa, ánh mắt thâm trầm, dòng suy nghĩ cũng trôi đi rất xa.

Một lát sau, anh mở miệng nói: “Sính Đình, em biết không, thật ra ở tuổi này của anh thì đã gặp rất nhiều cô gái đẹp rồi.”

Anh nhìn cô một cái rồi tiếp tục nói: “Để anh nói rõ một chút. Năm anh mười bảy tuổi đã phải đến Hồ Nam học, sau đó thì quanh năm ở trong quân đội, rất ít gặp phụ nữ, sinh hoạt cá nhân phải thận trọng nên càng không thể nói là lão luyện tình trường. Có điều, bản thân anh gặp được rất nhiều cô gái xinh đẹp suốt ngày vây quanh Phùng Nghị với Từ Tổ, họ chỉ đơn giản là chăm chăm vào tiền tài địa vị của đối phương. Đương nhiên anh cũng không phản đối quan niệm này, tiền tài quả thật có thể tăng giá trị bản thân lên vài phần. Trong xã hội này, nếu không có giá trị trong ngoài, lấy gì để hấp dẫn đối phương.”

Nói tới đây, Phùng Mộ Huân nhìn cô bằng ánh mắt thâm sâu: “Nhưng em không giống vậy, hình như em không quan tâm đến mấy thứ đó, có thể cũng do em sinh ra đã không thiếu, cho nên anh chỉ thấy ở em hai chữ thuần túy. Đối với tình yêu, em chưa từng có yêu cầu nhiều về vật chất, càng không ý vào điều kiện của mình mà khinh bỉ đối phương, thậm chí còn bận tâm đến lòng tự trọng của đối phương. Anh thật sự không thể nói được cảm giác với em là gì, chỉ dựa theo bản năng của mình mà đến gần em, theo đuổi em...”

22. Chương 22

Cuối cùng, Vu Sính Đình trả lời: “Phùng Mộ Huân, tôi cần thời gian, anh cũng biết mà, tôi với anh ấy yêu nhau đã gần sáu năm rồi, không phải nói quên là quên được.”

“Được.” Phùng Mộ Huân gật đầu, anh không gượng ép cô, anh biết cô cần thời gian.

Vu Sính Đình vẫn cho rằng, tình yêu là một hình thức cảm thụ cuộc sống, nên được xây dựng trên cơ sở bình đẳng, chứ không liên quan đến địa vị xã hội hay tiền của. Mấy lời của Phùng Mộ Huân khiến cô ít nhiều có chút cảm động.

Buổi tối, cô dựa vào salon xem tivi, bỗng Liêu Hải Lâm ghé sát vào cô hỏi một câu: “Dạo này với Mộ Huân tiến triển thế nào rồi?”

Vu Sính Đình không trả lời, vẫn nhìn tivi không dời mắt, thỉnh thoảng lại lấy điện thoại ra đọc tin nhắn gửi đến.

Thấy Vu Sính Đình không lên tiếng, Liêu Hải Lâm lại nói: “Vẫn còn nhớ Hứa Diễm Thần? Mẹ bảo này, con bé này sao lại cố chấp thế chứ.”

Lời nói của Liêu Hải Lâm như chạm đúng chỗ đau của Vu Sính Đình, cô nghiêm túc phản bác: “Ai nói là con tuyệt vọng, mẹ, mẹ có thể dừng lại một chút không? Cứ không có việc gì là lại nhắc đến tên hai người kia, nghe nhiều phiền chết đi được.”

Liêu Hải Lâm ngồi xuống cạnh cô, vỗ vỗ vào lòng bàn tay cô và nói: “Ngày nào con chưa đến với Mộ Huân là ngày đấy mẹ còn phải lo, có thể là con không biết, nhưng chuyện bố con trúng thầu, Mộ Huân giúp không ít đâu. Con nghĩ là bí thư Mạt thật sự nể mặt mẹ à? Chuyện của nhà mình mà người ta còn để tâm thế đấy. Bây giờ đến đơn vị mẹ cứ nhắc đến Mộ Huân là lại thấy mặt sáng thêm được vài phần.” Cuối câu, giọng nói của Liêu Hải Lâm cũng nhỏ nhẹ dần.

Trong lòng Vu Sính Đình vẫn không thích kiểu quan hệ móc xích với quyền lợi, cô đáp lại bằng giọng điệu khó chịu: “Mẹ, mẹ đang bán con gái đấy hả?”

Liêu Hải Lâm hoàn toàn thất vọng: “Tùy con nói thế nào thì nói, dù sao mẹ chỉ biết ai là hợp với con nhất thôi.”

Vu Sính Đình cảm thấy càng nói chuyện với mẹ càng không hợp, tâm trạng tốt bị đôi ba câu của Liêu Hải Lâm phá hỏng, xem tivi thêm một lúc nữa, cô liền chạy về phòng đọc sách. Thời gian này Phùng Mộ Huân đến đơn vị đồn trú, cuối tuần mới có thể đến tìm cô, mà lần nào cũng xuất hiện hết sức bất ngờ. Cho đến giờ, cô vẫn không nói rõ được cảm giác của mình với Phùng Mộ Huân, rõ ràng trong tiềm thức thì muốn cách xa anh một chút, anh không phải là người đơn giản, nhưng khi thấy anh đứng trước mặt mình, cô lại không thể dứt khoát nói ra lời từ chối anh.

Vu Sính Đình đến quầy đá quý của trung tâm thương mại bàn công việc với giám đốc, lúc đi ra có nâng tay xem đồng hồ. Đã sáu giờ chiều nhưng cô vẫn lang thang qua những cửa hàng thời trang. Trước đây, cô rất ít khi đi dạo phố cùng Hứa Diễm Thần, cho dù hai người cùng đến Vương Phủ Tỉnh* thì cô cũng không chọn những món đồ đắt tiền, thấy cô thích là nhất định Hứa Diễm Thần sẽ mua. Vu Sính Đình cho cô một thẻ tín dụng để cô đi mua sắm, đôi khi cãi nhau với Hứa Diễm Thần, tâm trạng không tốt, cô sẽ cầm thẻ đi tiêu pha một trận đã đời, đến lúc mua về lại hối hận.

*Phố mua sắm nổi tiếng ở Bắc Kinh.

Hôm nay coi như phóng tay một lần, sau khi ra khỏi thang máy, Vu Sính Đình vào một gian của nhà hàng đồ Tây, tình cờ gặp lại Ngụy Tử.

Hai người chỉ nhìn nhau trong chốc lát. Ngụy Tử đút hai tay vào túi, đi về phía trước, thấy cô xách túi to túi nhỏ liền gật đầu với cô và cười nói: “Em cũng ở đây à? Có cần anh giúp không?”

Vu Sính Đình gật đầu rồi đưa túi cho anh ta: “Em đến đây gặp giám đốc kinh doanh quầy đá quý bàn một số chuyện, nhân thể đi mua vài thứ. Sao anh cũng ở đây?”

Ngụy Tử nghiêng đầu nhìn Vu Sính Đình rồi cười khổ: “Vừa ở đây ăn cơm với khách hàng, đúng là không đúng dịp, Diển Thần với Hân Nhiên vừa đi rồi. Hai người bọn em...”

Lúc này, anh ta dừng lại một lát rồi thở dài: “Đạo này ổn không?”

Vu Sính Đình cười: “Ổn chứ.”

Ra đến cửa, hai người cùng đi bộ qua khoảng sân rộng, Ngụy Tử mới nói: “Anh nghe Diển Thần nói em có bạn trai rồi, là do bố mẹ giới thiệu. Hơn nữa, gia đình hai bên đều rất hài lòng. Có chuyện đó thật sao?” Lúc nghe Hứa Diển Thần nói, Ngụy Tử vẫn chưa tin, hôm nay lại gặp được Vu Sính Đình nên muốn nghe cô chứng thực.

Sắc mặt Vu Sính Đình thoáng trầm xuống, “Anh ấy nói thế với anh?” Cô hé miệng miễn cưỡng ra vẻ tươi cười, lắc đầu, nhưng không phủ nhận: “Không tính là thế, em và anh ấy quen nhau từ nhỏ, hơn nữa hôn sự của bọn em hoàn toàn là do ông ngoại em quyết.”

Ngụy Tử nghe Vu Sính Đình nói vậy mới gật đầu, “Xem ra đúng là thật, anh vẫn nghĩ em và Diển Thần có thể đi đến cuối cùng. Dù sao cũng đã yêu lâu như vậy...”

Lúc này, Vu Sính Đình vội vàng ngắt lời: “Ngụy Tử, thật ra mấy năm trời cũng chẳng nói lên điều gì, đó là quá trình để hai bên hiểu nhau, nhưng ở bên nhau có thấy hợp hay không thì chỉ có bọn em mới hiểu được.”

“Em với Diển Thần thật sự không còn khả năng nữa sao? Không định cho nhau thêm một cơ hội nữa à?”

“Không cần thiết, hai đứa bọn em ly ly hợp hợp không biết bao nhiêu lần rồi, đều mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần rồi, thật sự không cần thiết nữa.” Nhắc đến Hứa Diển Thần, gương mặt Vu Sính Đình thoáng biến sắc, đột nhiên cô chuyển đề tài: “Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, gần đây công ty các anh ổn không?”

“Còn thể nào được nữa, cứ tiếp tục thôi, chỉ cảm thấy đúng là rất trùng hợp, mọi chuyện xảy ra cùng một lúc, bộ phận thi công gặp rắc rối, tranh cãi với khách hàng, sự cố cứ liên tiếp kéo đến, lại còn vụ hủy hợp đồng nữa, bọn anh suýt nữa không cầm cự nổi. Thậm chí anh còn cảm giác có người cố ý đối phó với bọn anh, nhưng ngẫm lại thì thấy không có khả năng, công ty bọn anh mới đăng ký chưa được bao lâu, làm gì có thù địch nào. Rốt cuộc cũng có thể xả hơi được.”

Tất cả mọi người đều cho rằng đó là vấn đề của công ty, chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, không ai tìm hiểu kỹ, ngay cả Hứa Diển Thần cũng không nghĩ đến chuyện có người cố ý gây sự. Nói xong, Ngụy Tử thấy vẻ mặt Vu Sính Đình vẫn không thay đổi.

Ngụy Tử tiễn Vu Sính Đình đến trạm xe, trước khi tạm biệt, Ngụy Tử vẫn cố tiết lộ tình hình của Hứa Diển Thần cho Vu Sính Đình, khiến tâm trạng bình ổn của cô lại một lần nữa dậy sóng. Không phải Vu Sính Đình không hiểu ý của Ngụy Tử. Trước đây, khi âm ỉ với Hứa Diển Thần, cũng đều là anh ta báo tình hình của Hứa Diển Thần cho cô, còn giờ đây, cô chỉ muốn tránh né, trong lòng cực kỳ sợ anh ta sẽ nói với mình bất cứ chuyện gì của Hứa Diển Thần.

Chuyện tình cảm cũng giống như người uống nước, nóng lạnh chỉ mình biết. Cô và Hứa Diển Thần đến bước này, không phải một hai câu là nói xong cho rõ ràng.

Tối thứ Bảy, Phùng Mộ Huân đến tìm Vu Sính Đình.

Lý do anh dụ Vu Sính Đình ra ngoài khi ấy là: “Bây giờ anh đang ở ngoài nhà em, cho em năm phút, nếu em không ra, anh không thể làm gì khác là tự vào nhà mời thôi, bác gái mà thấy anh chắc chắn sẽ rất vui.”

Vu Sính Đình nghe xong liền lập tức chạy vào phòng thay quần áo. Lúc ấy cô thật sự bái phục người đàn ông này, đi theo đuổi người ta mà lại ra lệnh hùng hồn như vậy, như thể cô là lính dưới quyền anh không bằng.

Lúc cô chạy hộc tốc ra đến nơi, Phùng Mộ Huân đang dựa vào xe, mỉm cười với cô, liếc qua đồng hồ rồi nghiêm túc nói: “Ba phút lẻ chín giây, không tính là quá chậm.”

Phùng Mộ Huân lái xe đưa cô đến một sườn núi ở gần quân khu, chỗ này cũng là địa điểm lần trước anh tiến hành diễn tập.

Sau khi xuống xe, Phùng Mộ Huân nắm chặt tay cô. Vu Sính Đình giãy ra mấy lần mà không được, chỉ khiến Phùng Mộ Huân xiết chặt thêm. Phùng Mộ Huân chợt nghiêng đầu nhìn cô, vẻ mặt bình tĩnh, anh thấp giọng nói: “Ngoan nào, đừng làm loạn nữa, anh chỉ sợ em ngã thôi, địa hình ở đây không an toàn, em chỉ cần đi theo anh thì sẽ không sao cả.”

Giọng nói của anh như có một sức mạnh khiến người ta cảm thấy yên lòng, giữa vùng đồng nội hoang vu ở ngoại thành, Vu Sính Đình chỉ có thể nghe theo anh.

Thấy cô không phản kháng nữa, khoe miệng Phùng Mộ Huân không kìm được phải khẽ cong lên, anh chậm rãi mở năm ngón tay ra, đan vào những ngón tay cô.

Hai người cùng nhau đi xuyên qua những lùm cỏ lớn, trên mặt đất loẹt xoẹt tiếng kêu. Phùng Mộ Huân dắt cô đi qua những đoạn đường gồ ghề. Trời đất tĩnh lặng, một đám mây thăm đỏ như ánh lửa chầm trên bầu trời. Màn đêm sắp buông xuống, trên sườn núi thoang thoảng gió lạnh, Vu Sính Đình cẩn thận theo sau Phùng Mộ Huân, đột nhiên dừng lại hét lên một tiếng với chân trời xa xa. Phùng Mộ Huân nhìn hành động trẻ con của cô, không khỏi bật cười thành tiếng.

Đến nơi, tìm được một chỗ bằng phẳng, Phùng Mộ Huân mới buông tay cô ra. Anh thông thả cởi cúc áo, lại cởi chiếc áo khoác dài thăm màu ra, trải xuống mặt cỏ rồi kéo cô ngồi xuống cùng.

Vu Sính Đình cố ý châm chọc: “Phùng Mộ Huân, anh đưa tôi đến đây hít gió lạnh hả?” Nói xong, cô lại lăm lăm: “Xem ra quân nhân thật sự không biết lãng mạn.”, rồi lại tự gật gù.

Vậy mà Phùng Mộ Huân lại nghe thấy, anh không lập tức phản bác mà nắm chặt tay cô hơn, chẳng giận mà còn cười: “Vậy em cảm thấy thế nào mới là lãng mạn, tặng một bó hoa hồng cỡ đại? Hay là đưa em đến nhà hàng Tây ăn tối dưới ánh nến? Em thật sự thích mấy cái đấy?” Sau đó, giống như Hứa Diễn Thần, trước mặt đông người, quỳ xuống cầu hôn. Câu này, Phùng Mộ Huân không nói, sợ cô lại nghĩ đến Hứa Diễn Thần. Đến giờ Phùng Mộ Huân vẫn nhớ cảnh tượng Hứa Diễn Thần cầu hôn cô, lúc ấy, trong đầu anh chỉ hiện lên hai chữ, buồn cười.

Anh cảm thấy hành động như vậy thật tầm thường, anh sẽ không giống Hứa Diễn Thần, không sến súa như vậy.

“Bởi vì bọn anh diễn tập ở đây.” Đột nhiên Phùng Mộ Huân nói, như là đang giải thích nguyên nhân anh dẫn cô đến đây.

“Kết quả thế nào, thắng hay thua? Tôi nghe mẹ tôi nói, anh là chỉ huy.”

Phùng Mộ Huân khẽ cười với cô, ghé sát vào tai cô, trầm giọng nói: “Kết quả...Đoàn anh kết liễu gọn sở chỉ huy lam quân.” Lúc Phùng Mộ Huân đến gần cô, anh có thể ngửi thấy hương thơm thanh mát trên người cô, suýt chút nữa chết chìm trong đó. Thấy Vu Sính Đình không né tránh mà dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, anh cúi đầu cười.

Trong lòng, Phùng Mộ Huân nghĩ, cho dù cô vẫn chưa quên Hứa Diễn Thần, nhưng không sao, ít nhất cô đã không bài xích anh nữa, còn có thể cười với anh như lúc này. Thật tốt.

Một lát sau, anh lại lên tiếng, ngữ điệu như đang giải thích: “Thật ra, anh đưa đến đây không có ý gì khác, chỉ muốn ở bên em một lát thôi. Em hẳn biết rõ, với nghề nghiệp của anh, thời gian yêu đương không nhiều, cho nên phải nắm chắc từng giây từng phút.”

Nghe thấy thế, Vu Sính Đình có chút sợ hãi. Cô không ngờ Phùng Mộ Huân lại có thể nói ra một cách nhẹ nhàng như vậy.

23. Chương 23

Đối với Phùng Mộ Huân, Vu Sính Đình đã bước được một chặng từ cảm kích đến động lòng.

Gần đây, tòa án có mời nhân viên ở tổ Vu Sính Đến đến giám định giá trị tang chứng, công việc lần này khiến cả tổ vô cùng bận rộn. Giám định tang chứng vốn là một việc liên quan đến cả mạng người, giấy

chứng nhận vừa viết ra đã có hiệu lực pháp luật. Kết quả giám định liên quan đến giá trị của món đồ trang sức, cũng là tài liệu khoa học làm bằng chứng để tiến hành thẩm tra vụ án.

Căn nguyên của vụ việc này là, gần đây có người nặc danh tố cáo một vài quan chức, cuối cùng, mấy vị lãnh đạo kia đều bị “song quy”*. Bây giờ, ngay cả Vu Hàn Sinh cũng không dám thân thiết quá với bí thư Mạt, trước đây còn nhờ Phùng Tranh Hiến và Phùng Mộ Huân giới thiệu, nay xảy ra chuyện khó giải quyết như vậy thì tất nhiên phải có sự chuẩn bị trước.

*Đây là một biện pháp chống tham nhũng ở Trung Quốc, thường liên quan đến những quan chức cấp cao.

Trong cuộc họp, tổ trưởng lại một lần nữa thận trọng nói: “Phải lên tinh thần đến hai trăm phần trăm, không được để xảy ra sơ suất.” Nghe nói lần giám định này phải tiến hành liên tục mấy tháng, có những món đồ phải kiểm tra đi kiểm tra lại.

Phùng Mộ Huân gọi điện cho Vu Sính Đình nhưng cô rất ít có thời gian để nghe, cơ hội gặp mặt của hai người vốn ít lại càng ít hơn. Có đôi khi anh gọi điện hẹn cô ra ngoài, nhưng vì công việc, cô không thể không từ chối, đến lúc thanh thoi thì anh lại phải đến căn cứ ở Vân Nam.

Hôm nay là sinh nhật của Vu Sính Đình. Liêu Hải Lâm đã làm một bàn đồ ăn, Vu Hàn Sinh cũng giải quyết nhanh những việc ở công ty để về nhà đúng giờ mừng sinh nhật con gái.

Hai ông bà định mời Phùng Mộ Huân đến ăn cơm, ngờ đâu anh đã đi Vân Nam, cũng không biết lúc nào mới về.

Sinh nhật tuổi hai sáu cũng không khác gì sinh nhật những năm trước, chỉ là nhắc cô đã trưởng thành thêm một tuổi. Vu Sính Đình nhìn Liêu Hải Lâm và cô giúp việc bận rộn trong bếp, còn mình thì không giúp được gì. Cô vốn không biết nấu cơm, thỉnh thoảng hăng hái đứng bên cạnh học hỏi chốc lát. Hôm nay, Liêu Hải Lâm nói nhất định phải thân chinh vào bếp nấu cho cô một bát mì trường thọ.

Vu Hàn Sinh dựa vào ghế đọc báo, thấy con gái từ bếp đi ra liền tháo kính, ngẩng đầu hỏi: “Điểm Điểm, Mộ Huân có gọi điện đến không?”

Sau lần cô và Phùng Mộ Huân cùng lên núi, hai người không gặp lại nhau, nhưng thỉnh thoảng Phùng Mộ Huân vẫn gọi điện hỏi thăm cô.

Có điều, Vu Hàn Sinh đột nhiên nhắc đến Phùng Mộ Huân khiến Vu Sính Đình có chút bối rối, cô lắc đầu, cười nói: “Không ạ. Bố, bố nghĩ đi đâu thế, anh ấy làm sao mà biết sinh nhật con được. Trừ phi bố hoặc mẹ nói cho anh ấy biết.”

“Không thể nào.” Vu Hàn Sinh đeo kính vào, miệng lẩm bẩm một câu. Trong lòng ông thầm nghĩ, trước đã nhắc sinh nhật Vu Sính Đình với Phùng Mộ Huân rồi, còn mời đến nhà ăn cơm, không lý nào đến giờ vẫn không có động tĩnh.

Vu Sính Đình còn muốn nói gì đó nhưng điện thoại của cô chợt đổ chuông, nhìn dãy số, quả nhiên là điện thoại của Phùng Mộ Huân.

“Sính Đình, sinh nhật vui vẻ.” Ở đầu kia điện thoại, Phùng Mộ Huân nói.

Vu Sính Đình nghe được giọng nói của anh thì không khỏi bật cười: “Cảm ơn anh.”

Lúc này, anh lại nói: “Em ra đi, anh đang ở bên ngoài.”

Vu Hàn Sinh còn chưa kịp hỏi cô định đi đâu thì Vu Sính Đình đã nắm chặt điện thoại chạy ra ngoài. Mở cánh cổng sắt ra, Vu Sính Đình liền nhìn thấy Phùng Mộ Huân đang dựa vào chiếc xe đỗ cách đó không xa, nghiêng đầu cong khóe môi, nhìn cô như cười như không, vẻ mệt mỏi trong mắt vẫn còn.

Vu Sính Đình hoài nghi hỏi anh: “Không phải anh nói là anh đến Vân Nam sao?”

Phùng Mộ Huân hé miệng cười, khuôn mặt không giấu được vẻ mệt mỏi, anh thấp giọng trả lời: “Anh xử lý hết công việc rồi ngồi máy bay quân sự về đây.” Anh cố dùng ngữ điệu hời hợt để giấu đi vẻ uể oải của mình.

Lúc này Vu Sính Đình mới nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới. Phùng Mộ Huân mặc bộ quân phục chuyên để huấn luyện màu đen, nhìn dáng vẻ vô cùng phong trần, làn da cũng đen đi không ít, thì ra anh vội vàng về gặp cô thật. Nếu không thì đã kịp thay quần áo rồi.

Anh cần đúng thời gian, về sớm trước một tiếng, cơm tối còn chưa kịp ăn mà đã ngồi máy bay về Bắc Kinh.

“Sinh nhật vui vẻ.” Trong tích tắc, Phùng Mộ Huân như làm ảo thuật, từ sau lưng đưa cho cô một chiếc hộp tối màu.

Vu Sính Đình thoáng giật mình, trợn mắt há miệng nhìn anh, không biết nên nói gì.

Phùng Mộ Huân thấy ánh mắt cô có vẻ hoảng hốt liền đưa chiếc hộp đến trước mặt cô, khước miệng khẽ nhoẻn cười, nói bằng giọng dịu dàng: “Có muốn mở ra xem thử không? Hả?”

Đầu tiên, cô nhìn anh một cái, dè dặt nhận lấy chiếc hộp, vừa mở ra liền nhìn thấy bên trong đặt một sợi dây chuyền bạch kim pha đá mắt mèo. Bạch kim nạm đá, vô cùng lấp lánh, diễm lệ. Vu Sính Đình không ngờ Phùng Mộ Huân lại tỉ mỉ chọn quà cho cô như vậy, bỗng nhiên, cô mỉm cười với anh, giọng nói như lơ lửng trên không: “Cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo, cuối cùng thì anh đã có thể đón một sinh nhật của em, có thể tự mình nói lời chúc với em. Hy vọng là không quá muộn.” Phùng Mộ Huân cúi đầu nhìn cô, thấy cô có vẻ xúc động thì biết chắc là cô rất thích món quà này. Phùng Nghị đã từng nói với anh, ở triển lãm đá quý quốc tế lần trước, Vu Sính Đình cũng đến tham gia, lại còn rất thích đá mắt mèo. Nghe thế, anh liền ghi nhớ trong lòng.

“Không muộn, chỉ vất vả cho anh phải đi đường xa đến đây, còn mang quà về nữa.” Vu Sính Đình nói xong, lại ngại ngừng cần môi.

Phùng Mộ Huân nhìn động tác lơ đãng của cô liền cười: “Anh thuận đường về mà, không vất vả.” Nói đến đây, anh nhìn cô muốn nói gì đó lại thôi, “Anh về trước đây.” Sau khi chúc sinh nhật cô, anh cảm thấy mình rốt cuộc đã hoàn thành được một mong ước, chuẩn bị phải về đơn vị báo cáo.

Thấy anh định đi, Vu Sính Đình vội vàng nói: “Phùng Mộ Huân, anh có việc bận à? Nếu không thì vào trong ăn cơm đi, hôm nay mẹ tôi với dì làm một bàn đầy thức ăn.”

Phùng Mộ Huân dừng lại, không thể tin nổi, đây là lần đầu tiên cô chủ động mời anh vào nhà dùng cơm, hơn nữa hôm nay lại là sinh nhật cô.

Trong nhà ngập tràn không khí vui vẻ, ấm cúng. Bưng bát mì trường thọ từ bếp đi ra, Liêu Hải Lâm liền nhìn thấy Phùng Mộ Huân và Vu Sính Đình cùng nhau tiến vào phòng khách.

Bà chợt hô lên: “Mộ Huân đến à. Bác còn tưởng cháu đang bận, không đến đây được.”

“Bác trai, bác gái.” Đầu tiên, anh chào hai vị phụ huynh rồi mới giải thích: “Sao thế được ạ.” Nói xong, anh lại nhìn Vu Sính Đình đang đứng cạnh, “Hôm nay là sinh nhật Sính Đình mà.”

Biểu hiện của Phùng Mộ Huân khiến Liêu Hải Lâm càng thêm vui mừng.

Trong bữa cơm, Liêu Hải Lâm biết mà vẫn hỏi: “Mộ Huân, chắc là cháu ngồi máy bay về gấp hả?” Liêu Hải Lâm là ai chứ, liếc mắt một cái đã nhận ra dấu mối, chuyện của bộ đội bà lại càng rõ. Chắc chắn là Phùng Mộ Huân giải quyết công việc xong sớm rồi đến đây luôn chứ không về đơn vị báo cáo.

“Dạ.” Phùng Mộ Huân gật đầu đáp, thấy Vu Sính Đình có vẻ xấu hổ thì không nói gì thêm.

Lúc này, Liêu Hải Lâm lại cố ý huých Vu Sính Đình, nhỏ giọng nói: “Con nhìn người ta xem.” Ý của Liêu Hải Lâm là đang nhắc nhở cô, thấy Vu Sính Đình không có phản ứng gì, bà lại mở miệng nói: “Mau gấp thức ăn cho Mộ Huân đi.” Nói xong, Liêu Hải Lâm còn không quên véo vào đùi cô một cái.

Đúng là, ăn một bữa cơm mà bố mẹ cũng không tha, Vu Sính Đình nhìn tình thế này, hẳn nhiên bố mẹ cô đã coi Phùng Mộ Huân là một vị khách quý rồi.

Phùng Mộ Huân không ăn gì, ánh mắt vẫn không rời cô. Với những mẫu chuyện Liêu Hải Lâm và Vu Sính Đình nói, anh đáp lại rất lễ phép khiêm tốn, hỏi gì đáp nấy. Lúc này, Vu Sính Đình còn đang do dự không

biết có nên nghe lời mẹ gấp thức ăn cho Phùng Mộ Huân hay không, thì Phùng Mộ Huân đã duỗi tay ra gấp một miếng thịt bỏ vào bát cô.

Thoảng chút ngạc nhiên, Liêu Hải Lâm và Vu Hàn Sinh đưa mắt nhìn hai người họ. Lúc Liêu Hải Lâm nháy mắt một cái, Vu Hàn Sinh liền hiểu ý, coi như không thấy gì. Vu Sính Đình đành cúi đầu ăn cơm, nhất quyết không lên tiếng nữa.

Trên bàn cơm ngày hôm nay, không có những lời nói ám chỉ kỳ quái, mà giống như một bữa cơm đoàn viên hơn. Vu Sính Đình hiếm khi thấy bố mẹ vui vẻ đến vậy, càng không muốn phá hỏng bầu không khí.

Sau khi ăn xong, Phùng Mộ Huân hàn huyên với Vu Hàn Sinh một lúc. Vu Hàn Sinh định bảo anh uống thêm hai ba chén nữa rồi hăng đi, nhưng anh còn phải lái xe nên cũng không ép nữa.

Lúc Vu Sính Đình đưa Phùng Mộ Huân ra đến cổng, đáy mắt anh đã đượm ý cười. Anh dừng bước, nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa: “Anh đi trước đây, mấy hôm nữa lại đến thăm em.” Ngay lúc này, anh như một người bạn trai đang thông báo lịch trình với cô vậy.

Một lát sau, Vu Sính Đình gạt đầu với anh: “Ừm.”

Ai ngờ, anh vừa đến cạnh xe liền đột ngột dừng bước, xoay người lại nhìn cô. Hai người nhìn nhau, ánh mắt của anh quá đổi ôn hòa, anh còn mỉm cười với cô.

Vu Sính Đình đưa mắt nhìn anh rồi đi. Sau khi lên xe, Phùng Mộ Huân còn hạ cửa sổ, vẫy tay tạm biệt với cô. Cô vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn xe của Phùng Mộ Huân khuất dần sau dãy phố, trong lòng có chút ngạc nhiên. Đột nhiên cô cảm thấy, có một số việc tại thời khắc này đã không giống trước rồi.

Tắm rửa xong, Vu Sính Đình nằm trên giường, lật qua lật lại mà vẫn không ngủ được. Chốc lát lại cảm thấy chán, cô ngồi dậy, lấy món quà Phùng Mộ Huân tặng ra xem. Cô đưa tay sờ sợi dây chuyền, cái lạnh lạnh của viên đá truyền qua đầu ngón tay, lan ra một cảm giác lạ thường. Cô nhớ lại dáng vẻ điềm tĩnh vừa rồi của anh, không khỏi tự cười bản thân mình.

Hôm nay Phùng Mộ Huân đem đến cho cô nhiều điều bất ngờ, anh đột ngột xuất hiện, thậm chí đã chuẩn bị quà cho cô từ lâu, đi thẳng từ Vân Nam về Bắc Kinh chỉ để nói một tiếng sinh nhật vui vẻ với cô.

Ngay lúc này, nếu nói cô không cảm động là không đúng. Vu Sính Đình không phải người sắt đá, được một người đàn ông ưu tú như vậy theo đuổi, chắc chắn trái tim sẽ có chút run rẩy. Huống hồ, người này lại tấn công vào điểm yếu của cô, thu nạp được bố mẹ cô trước tiên. Từ lúc biết cô đã có bạn trai, anh đồng ý từ bỏ, đã khiến cô cảm kích; sau này cô và Hứa Diễn Thần cãi cọ rồi chia tay, Phùng Mộ Huân vẫn yên lặng ở cạnh an ủi cô. Đối với Phùng Mộ Huân, Vu Sính Đình đã bước được một chặng từ cảm kích đến động lòng.

Lúc này, điện thoại đột nhiên đổ hai tiếng chuông, Vu Sính Đình định thần rồi nghiêng đầu nhìn. Tưởng là Phùng Mộ Huân nhắn tin đến, cô nhìn nội dung tin nhắn:

Sinh nhật vui vẻ.

Khi nhìn tên người gửi, ánh mắt cô thoáng vẻ chưa xót, đây là tin nhắn của Hứa Diễn Thần.

24. Chương 24

Sinh nhật vui vẻ

Lúc nhìn thấy bốn chữ Hứa Diễn Thần gửi đến, trong lòng Vu Sính Đình vô cùng hỗn loạn, cảm giác lồng ngực mơ hồ đau.

Cô nhìn dòng tin nhắn không dời mắt, ngẩn ngơ một lúc, cô cắn răng xóa nó đi, cũng không muốn tìm hiểu dụng ý của Hứa Diễn Thần nữa. Đã chia tay lâu rồi, ngay lúc này, cô biết rõ rằng mình và Hứa Diễn Thần quả thật không còn gì nữa rồi.

Gần đây, công ty Hứa Diễn Thần bắt đầu có chuyển biến tốt. Ngụy Tử và Quan Hân Nhiên phải chạy khắp nơi xoay tiền, vì chuyện lần này, Hứa Diễn Thần cũng phải lấy căn hộ mua tặng Vu Sính Đình để thế chấp cho ngân hàng.

Đến giờ này, Hứa Diễn Thần vẫn còn ngồi trong văn phòng sửa hợp đồng, xem xét lại các chi tiết. Xử lý xong hết công việc, anh ta lấy điện thoại ra xem, đã mười hai giờ đêm mà Vu Sính Đình vẫn chưa trả lời tin nhắn. Cuối cùng, anh ta nhìn màn hình di động cười khổ, nhắm mắt dựa vào ghế da.

Hứa Diễn Thần cẩn thận giấu lại, họ chia tay cũng gần nửa năm rồi, ly ly hợp hợp bao nhiêu lần, không ngờ kết quả đến cuối cùng vẫn vậy. Từ lúc tốt nghiệp nghiên cứu sinh đến khi lập nghiệp, anh ta vẫn luôn đặt công việc ở vị trí quan trọng nhất. Anh ta nghĩ rằng mình có thể cân bằng giữa tình yêu và công việc, bởi vì ngay từ đầu anh ta đã thấy được sự hy sinh của Vu Sính Đình, cho nên càng không thể ngờ cô còn dứt khoát hơn anh ta.

Kỳ thực, lúc Hứa Diễn Thần nói chia tay với Vu Sính Đình, anh ta đã hối hận rồi, nhưng anh ta không có cách nào hết. Hơn nữa, lòng tự tôn không cho phép anh ta cúi đầu trước ranh giới của mình. Đến nay, anh ta thừa nhận mình có quá nhiều áp lực, anh ta muốn chính thức có chỗ đứng trong thành phố này, anh ta càng nôn nóng chứng minh mình có thể thành công với Liêu Hải Lâm và Vu Hàn Sinh hơn. Vậy mà khi công ty xảy ra chuyện, lúc cảm thấy tất cả như sẽ sụp đổ trong gang tấc, anh ta lại không đủ dũng cảm để hỏi cô có muốn tiếp tục đi cùng anh ta hay không, càng không muốn bố mẹ cô thất vọng.

Trong mối quan hệ này, Hứa Diễn Thần vẫn luôn nắm quyền chủ đạo. Anh ta tưởng rằng chờ qua cơn biến cố này, họ lại có thể bắt đầu một lần nữa. Lúc thấy cô ở cạnh Phùng Mộ Huân, sau phút hoảng hốt, anh ta đã rõ ràng, thì ra đúng là có người không thể mãi hy sinh vì mình.

Trên đời này, không có sự nỗ lực nào lại không so tính việc được hồi đáp. Tình cảm mãnh liệt lúc trước đã tan tành mây khói rồi.

Giờ này nhớ lại khi hai người còn bên nhau, anh ta cảm thấy lúc xa xôi lúc rõ ràng. Vừa nghĩ về quá khứ, anh ta lại thấy hận chính mình.

Lúc này, Ngụy Tử đẩy cửa vào: “Thần, mình kiểm tra thông tin của một vài khách hàng, có nhiều người đều đã từng hợp tác với công ty của Phùng Nghị.”

Hứa Diễn Thần hỏi: “Ý cậu là?”

Ngụy Tử ngập ngừng: “Chuyện này...mình cũng không dám chắc.” Theo lý, công ty họ không có sức uy hiếp với Phùng Nghị, vậy nên chẳng cần nhắm vào họ, nhưng vì nhiều chuyện cứ dồn dập tới, Ngụy Tử không thể không sinh nghi.

Hứa Diễn Thần như được nhắc nhở, nhưng lại bác bỏ: “Không thể nào! Phùng Nghị chẳng có lý gì lại hại công ty mình cả.”

Ngụy Tử gật đầu phụ họa: “Ừ đúng, đây chính là chỗ mình không hiểu đây.”

Hứa Diễn Thần thở dài rồi đứng dậy, quay lưng về phía Ngụy Tử, nhìn xuống cảnh đêm dưới chân mà buồn bã nói: “Ngụy Tử, hôm nay là sinh nhật cô ấy.” Nói xong, Hứa Diễn Thần cúi đầu với vẻ thất bại mà bật cười. Sinh nhật cô, vậy mà ngay cả dừng khí gọi điện cho cô, anh ta cũng không có.

Trước đây, anh ta đều đón sinh nhật cùng cô. Khi đó, hai người cùng đi ăn cơm ở quán, thậm chí còn có thể gấp thức ăn cho nhau. Sau đó, anh ta sẽ nhờ ông chủ tiệm đưa chiếc bánh ngọt mà anh ta đã chuẩn bị từ trước ra, thấy đôi mắt cô ánh vẻ kinh ngạc, thấy cô cảm động vì hành động nhỏ này của mình, trong lòng anh ta lại có cảm giác thỏa mãn không nói lên lời.

Hôm nay, hồi tưởng lại, đột nhiên Hứa Diễn Thần lại cảm thấy dường như đây đã là chuyện từ rất lâu rồi.

“Nói thật, nếu có một người con gái đối với mình như vậy, thật đáng giá.” Ngụy Tử đang do dự xem có nên nói chuyện năm đó Vu Sính Đình âm thầm giúp đỡ cho anh ta không, thấy sắc mặt Hứa Diễn Thần không tốt liền khuyên: “Diễn Thần, Sính Đình không phải là loại con gái đó đâu, hai người yêu nhau lâu rồi, không có chuyện nói không thì là không. Nếu thật sự không quên được cô ấy thì cậu đi tìm cô ấy đi, phải ra dáng đàn ông vào, con gái chung quy vẫn dễ dỗ mà. Chỉ cần cậu chịu bỏ công chút thôi.”

Sắc mặt Hứa Diễn Thần trầm xuống, anh ta không đáp lời nào.

Từ hôm sinh nhật Vu Sính Đình, quan hệ của cô và Phùng Mộ Huân đã có chút thay đổi. Mấy ngày nay, thời gian Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân nói chuyện dần tăng lên, thường là Phùng Mộ Huân gọi điện nhắc cô chú ý sức khỏe, nghỉ ngơi đúng giờ. Dù kết thúc huấn luyện vào tối muộn, anh cũng sẽ nhắn tin cho cô.

Tiền Bội Bội luôn ở cạnh thúc quan hệ của cô và Phùng Mộ Huân, nhưng Vu Sính Đình vẫn kín như bưng, không chịu tiến thêm một bước. Kỳ thực, đôi phương đã sớm hiểu lòng cô rồi.

Về đến nhà, ánh mắt bố mẹ nhìn cô chứa vài phần hưng phấn và dò xét. Liêu Hải Lâm lại chẳng hề thì thầm bên tai cô như ngày trước nữa.

Hắn là vì thấy Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân đã hòa hợp, mấy hôm nay, lúc ra ban công tưới hoa, Liêu Hải Lâm còn khoái trá ngâm nga một điệu nhạc.

Thấy Vu Sính Đình ngồi cạnh bàn trà ăn hoa quả, Liêu Hải Lâm vừa loay hoay với chậu hoa vừa dặn: “Hôm nay mẹ đến đơn vị có gặp bác Phùng, bác ấy hỏi con khi nào rảnh, bảo con với Mộ Huân đến đại viện ăn bữa cơm với mấy bác. Chuyện của hai đứa, mẹ cũng không cảm ràm cả ngày nữa đâu.”

Vu Sính Đình vừa nghe đến chuyện ăn cơm với các bác trong đại viện thì không từ chối, thấy mẹ vô cùng vui vẻ, cô liền gật đầu: “Đợi một thời gian nữa ạ. Để con làm xong hết việc đã, rồi con sẽ hỏi Phùng Mộ Huân.”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Liêu Hải Lâm nghe thế liền nhੌm người dậy vỗ tay: “Được, mẹ không giục con, khi nào con rảnh thì nói một tiếng. Cuối cùng thì con bé nhà mình cũng thông suốt rồi.”

Liêu Hải Lâm nhớ lại trước đây, mình phải hao tổn tâm tư biết bao để hợp tác cho hai người mà vẫn không thành công, giờ Phùng Mộ Huân không ngừng theo đuổi lại khiến Vu Sính Đình động lòng. Xem ra, đợt này trong nhà liên tục đón chuyện vui đây.

Đến giờ tan ca, Vu Sính Đình xếp gọn lại dụng cụ trên bàn, viết giấy chứng nhận, thu dọn đồ đạc rồi ra về cùng đồng nghiệp.

Phùng Mộ Huân lái xe đến công ty đón Vu Sính Đình, vừa đến đại sảnh đã thấy cô đang vừa đi vừa cười nói với đồng nghiệp.

Dáng người Phùng Mộ Huân rất cao lớn, anh đi thẳng về phía cô. Không mặc quân phục, trông anh bớt có vẻ lạnh lùng mà gần gũi hơn.

Vu Sính Đình cười với anh: “Đến rồi hả.”

Lúc này, một người đồng nghiệp nói chen vào: “Ấy, Sính Đình, bạn trai đến đón em hả? Qua lại lúc nào thế? Sao không nghe em nói gì?”

Vu Sính Đình chưa trả lời, người kia đã cười: “Lại phải nói, đúng là đẹp trai thật.”

“Đúng rồi, người ta gọi đây là trai tài gái sắc. Chị hâm mộ chết mất. Chẳng trách đợt trước chị giới thiệu cho Sính Đình một anh bạn mới du học ở London về, cô nàng liền từ chối luôn, hóa ra là có chủ rồi, chắc là sắp tính chuyện cưới xin nhỉ.”

Người đồng nghiệp gật đầu: “Chị mà gọi người kia đến chắc cô nương này sẽ không vừa ý đâu. Tuổi cũng không nhỏ nữa, nên tính chuyện lâu dài đi thôi.”

Vu Sính Đình xấu hổ kéo Phùng Mộ Huân ra khỏi đại sảnh, đến cửa, cô ngại ngần nói: “Phùng Mộ Huân, anh tuyệt đối đừng để ý đến lời nói lung tung của mấy chị ấy. Giờ nghỉ là các chị ấy hay huyền thuyên lắm.”

Ánh mắt Phùng Mộ Huân trầm lại: “Đâu có, anh lại thấy các chị ấy nói rất đúng.” Trong lòng anh thầm nói: Bởi vì anh muốn cưới em.

Vu Sính Đình không đáp lời...

Sau khi lên xe, Phùng Mộ Huân đóng cửa, không vội khởi động xe mà đặt hai tay lên vô lăng, nhìn cô và nghiêm túc nói: “Định lúc nào thì cho anh danh phận chính thức?”

Thật ra, Phùng Mộ Huân cho rằng, mấy ngày họ qua lại đã bắt đầu tính rồi, nhưng anh muốn nghe cô nói, như vậy mới có ý nghĩa.

Sắc mặt Vu Sính Đình thoáng trầm xuống. Cô không ngờ anh sẽ hỏi trực tiếp như vậy. Đã từng suy nghĩ về quan hệ giữa họ, lại được bố mẹ giúp, cô đã động lòng từ lâu, còn định trả lời: Thấy anh có thành ý như vậy thì thử xem.

Thấy dáng vẻ nắm chắc phần thắng của Phùng Mộ Huân, cô liền ngắc đầu, giả vờ bình tĩnh, cố ý ho một tiếng: “Danh phận chính thức gì chứ, em không hiểu anh có ý gì.”

Phùng Mộ Huân nhìn điệu bộ này của cô liền biết chắc cô cố ý ra oai với mình.

“Không sao, em không nói thì anh cũng biết, dù sao thì con gái đều nghĩ một đằng nói một nẻo.” Ngữ điệu của anh mang theo vài phần đắc ý và tự tin.

“Này, Phùng Mộ Huân, sao em lại không phát hiện ra anh đang cố tỏ vẻ tự tin chứ?”

Phùng Mộ Huân cười, không phản bác lại. Anh khẽ gọi một câu: “Điểm Điểm.”

Cô mơ hồ đáp, gần như là theo phản xạ: “Dạ?”

Ai ngờ, Phùng Mộ Huân đưa tay ra ghì lấy gáy cô, cúi xuống hôn cô. Khuôn mặt tuần tú phóng to trước mắt cô, cô bất giác tóm lấy vạt áo anh, để mặc anh đòi hỏi trên đôi môi mình.

Nụ hôn lần này có ý dò xét, anh miết cánh môi cô, dẫn dắt cô từng bước, lại chậm rãi mở hàm răng cô ra.

Nụ hôn nóng bỏng nhưng không quá mãnh liệt, dưới sự dẫn dắt của anh, bất tri bất giác, Vu Sính Đình từ từ đáp lại anh.

Rời khỏi môi cô, anh cúi đầu ghé vào tai cô cười, giọng điệu như đã khẳng định: “Em xem xem, em không hề ghét thân mật với anh.”

Xem đi, phụ nữ đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo, đến thời điểm mấu chốt mà vẫn không thừa nhận, cứ ép anh phải ra tay mới được.

Giọng nói của anh vừa ấm áp vừa trầm thấp, lại thoáng chút quyến rũ. Nói xong, lại như trừng phạt, anh khẽ cắn vào tai cô.

25. Chương 25

Dường như không hề báo trước, Phùng Mộ Huân đã lẳng lặng tham gia vào cuộc sống của Vu Sính Đình. Chỉ cần có thời gian, Phùng Mộ Huân sẽ đến công ty đón cô, nếu không rảnh cũng sẽ gọi điện đến báo cho cô rõ “hành tung”. Có đôi khi bận thế nào đi nữa, vì một cuộc điện thoại, Phùng Mộ Huân cũng sẽ chạy đến chỗ cô.

Quan hệ giữa hai người gần như đã đến mức có thể hiểu nhau. Thỉnh thoảng Phùng Mộ Huân đến nhà họ Vu chơi, Liêu Hải Lâm và Vu Hàn Sinh thấy sự tiến triển của hai người đều vô cùng vui vẻ.

Đôi lúc, Liêu Hải Lâm hỏi về chuyện của Phùng Mộ Huân, Vu Sính Đình cũng không tỏ ra khó chịu như trước đây.

Hôm nay, Phùng Mộ Huân đến đón cô tới quán khu ăn cơm.

Sau khi lên xe, Phùng Mộ Huân nhìn bộ đồ đi làm của cô thì không khỏi buồn cười: “Hôm nay ăn mặc nghiêm trang thế này?”

Cô thở dài giải thích: “Tại em cứ gặp chú Tuần cả chú Trần lại hơi thấy sợ.”

“Sợ gì chứ, đừng lo, có anh đây rồi.”

Hai người ngồi trên xe nói nói cười cười, đúng lúc đó, điện thoại của Vu Sính Đình chợt đổ chuông. Lúc nhìn đến màn hình điện thoại, Vu Sính Đình cảm giác tay mình run run, “A lô.”

Người gọi đến là Hứa Diễm Thần.

Hứa Diễm Thần hỏi: “Hôm đó nhắn tin cho em, em nhận được chưa?”

Vu Sính Đình cúi đầu nắm chặt điện thoại, miệng lầm bầm: “Nhận được rồi, cảm ơn anh.” Sau đó, không biết nên nói gì, hai người im lặng trong chốc lát rồi Hứa Diễm Thần mới hỏi: “Bây giờ có rảnh không? Anh muốn gặp em nói chuyện.”

“Bây giờ ư? Tạm thời em không có thời gian.” Nói đến đây, cô lén nhìn Phùng Mộ Huân, thấy ánh mắt anh không mấy khác thường.

“Có chuyện...”

“Nếu không có thời gian thì thôi vậy!” Vu Sính Đình còn chưa nói xong, Hứa Diễm Thần đã cúp điện thoại.

Cô đang định hỏi Hứa Diễm Thần rằng có chuyện gì để hẹn anh ta khi khác, ai ngờ Hứa Diễm Thần lại dập máy luôn. Cô nhìn điện thoại sững sờ giây lát, sau đó lại hé miệng cười khổ, nắm chặt di động trong tay rồi ngửa đầu dựa vào ghế ngồi.

Tâm trạng của cô, chỉ vì một cuộc điện thoại của Hứa Diễm Thần mà tan tành trong nháy mắt.

Lúc này, Phùng Mộ Huân mới nghiêng đầu, đưa mắt liếc nhìn cô một cái, giọng nói không nhanh không chậm: “Hứa Diễm Thần gọi à?”

Dù Vu Sính Đình ngạc nhiên trước câu hỏi của anh nhưng đành phải gật đầu thừa nhận: “Ừm, anh ấy có chuyện muốn nói với em.”

Vậy mà Phùng Mộ Huân lại rất điềm tĩnh, vẻ mặt không chút thay đổi, “Không sao, nếu muốn đi thì cứ đi đi.” Nói xong, anh quay sang cười với cô cùng với ánh mắt ôn hòa, như thể đang cố cất giấu vẻ giận dữ.

Vu Sính Đình liền nói: “Cảm ơn anh.” Cô không ngờ Phùng Mộ Huân lại có thể suy nghĩ dựa trên lập trường của cô như vậy.

Phùng Mộ Huân cười: “Cả chuyện này mà cũng phải khách sáo với anh, với lại, đây là quyền tự do của em mà.”

Lúc này, Phùng Mộ Huân không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc tỏ ra độ lượng trước mặt Vu Sính Đình.

Vì tâm tư cô không đặt hết trên anh, cho nên chỉ một cuộc điện thoại của Hứa Diễm Thần đã khiến cô bối rối. Lúc trái tim đối phương không ở đây, cho dù bạn ngăn cản thế nào cũng chẳng có tác dụng. Phản ứng quá khích sẽ chỉ khiến cô chán ghét mà thôi.

Tới cổng quân khu, Phùng Mộ Huân dẫn cô đến một phòng cạnh đại lễ đường, lúc này thành viên đội cảnh vệ đã mở cửa giúp họ. Thấy trong phòng đã tề tựu đông người, Vu Sính Đình chào hỏi những người quen trước: “Bác Phùng, chú Tuấn, chú Trần.” Cô chỉ đại khái gọi tên mấy vị sĩ quan.

Trần Hồng Phong đang ngồi, vui vẻ nói: “Thủ trưởng, cuối cùng anh cũng gọi được con dâu đến ăn cơm rồi.”

“Có lẽ vài người trong các cậu không biết, chuyện của Mộ Huân với Sính Đình, để tôi nói cho. Là thế này, năm đấy đại thủ trưởng thường hay nhắc đến chuyện gả cháu gái vào làm dâu lão Phùng, ai cũng tưởng hai người này chỉ nói đùa, không ngờ lại thành thật. Cái này gọi là gì nhỉ...cái gì nhỉ? Duyên đến không ngăn được.” Lời kia vừa thốt ra, mọi người đều bật cười sang sảng.

Phùng Mộ Huân tiến đến kéo ghế ra, ý bảo Vu Sính Đình ngồi xuống. lát sau, lại có người hỏi: “Mộ Huân, hai đứa định lúc nào cưới?”

Vu Sính Đình đang muốn trả lời thì Phùng Mộ Huân đã nắm chặt tay cô, lên tiếng trước: “Nhanh thôi ạ.”

Tuần Duyên Thụy ngồi bên cạnh liền nói: “Phải rồi, hai đứa cũng không nhỏ nữa, nên cưới đi thôi. Lão Phùng đang chờ bế cháu kia kìa.”

“Nhìn mà xem, cháu gái lão Tuấn sắp bốn tuổi rồi đấy, lão Phùng không sốt ruột sao được, phải mau mau đuổi theo đi.”

Phùng Tranh Hiến nghe vậy, hai mắt đầy ý cười. Ông đưa mắt nhìn Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân bằng ánh mắt sâu xa.

Cảm thấy đề tài này bị các trường bối đẩy đi ngày càng xa, sắc mặt Vu Sính Đình có chút khó coi.

Rượu quá tam tuần, mọi người đều có chút uể oải. Thư ký đỡ Phùng Tranh Hiến sang văn phòng, Phùng Mộ Huân lại khẳng khái đòi đưa Vu Sính Đình về nhưng hôm nay anh cũng đã uống không ít.

Ra đến cửa, Phùng Mộ Huân thấy sắc mặt cô là lạ liền giải thích: “Hôm nay, hội chú Tuần nói thế, em đừng để ý.”

“Em biết, không sao đâu.” Vu Sính Đình hé miệng cười.

Phùng Mộ Huân bình tĩnh nói: “Có điều, họ nói không sai, anh thật sự muốn cưới em, ngay từ đầu đã có suy nghĩ muốn kết hôn với em.”

Thấy Vu Sính Đình có vẻ kinh ngạc, Phùng Mộ Huân nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm túc: “Anh không nói đùa với em đâu.”

Vu Sính Đình nghe lời nói thẳng thắn của anh, sửng sốt không đáp được lời nào.

Trong bữa cơm, Phùng Mộ Huân uống không ít rượu, thế nên giờ không thể lái xe được. Cảnh vệ lái xe đến, Phùng Mộ Huân ân cần mở cửa xe cho Vu Sính Đình.

Sau khi lên xe, hai người không nói chuyện nhiều. Trên xe sức mùi rượu, không gian ngột ngạt khiến người ta khó thở. Hình như Phùng Mộ Huân không thoải mái cho lắm, anh đưa tay hạ cửa sổ xuống.

Không gian trong xe thoáng hẳn. Phùng Mộ Huân nắm lấy tay trái của Vu Sính Đình, cô bất giác muốn rút ra, nhưng Phùng Mộ Huân lại nắm chặt hơn, đan năm ngón tay vào tay cô.

Xe chạy một tiếng mới đến nhà họ Vu, đó cũng là do tắc đường. Xuống xe, Vu Sính Đình quay lại chào Phùng Mộ Huân: “Em vào trước đây.”

Lúc này, mặt Phùng Mộ Huân hơi đỏ, anh mơ hồ đáp: “Ừ.”

Vu Sính Đình phát hiện ra Phùng Mộ Huân có chút khác thường, liền đến gần anh ân cần hỏi: “Phùng Mộ Huân, anh sao thế? Hay là vào nhà em uống chút thuốc giải rượu đi, bố em có đấy.”

Cô vừa nói xong, Phùng Mộ Huân đột nhiên xoay người hôn cô. Hôn này không giống lần trước, mà như một sự trừng phạt khiến đầu lưỡi cô hơi đau. Vu Sính Đình cảm thấy trong miệng nồng mùi rượu, Phùng Mộ Huân vẫn trần trọc hôn ghì xuống môi cô, khi dùng sức, lúc lại nhẹ nhàng chậm rãi.

Vu Sính Đình cảm thấy Phùng Mộ Huân lúc say có chút bất thường, cô ấp úng nói trên môi anh: “Phùng Mộ Huân, sao thế? Phát điên chuyện gì đây?” Nói đến đây, cô dùng sức đẩy anh ra. Lúc này, Phùng Mộ Huân mới khôi phục lý trí buông cô ra.

Hai cánh môi bị Phùng Mộ Huân miết đến sưng đỏ, Vu Sính Đình hốt hển đẩy anh ra khiến Phùng Mộ Huân không kịp đề phòng mà lảo đảo vài bước. Cô lạnh mặt cao giọng với anh: “Phùng Mộ Huân, đây là cửa nhà em, cảnh vệ còn ở trên xe nhìn mình kia, anh có thể chú ý một chút không?”

Phùng Mộ Huân cúi đầu, mím chặt môi để yên cho cô giáo huấn. Một lát sau, thấy anh im lặng không nói gì, Vu Sính Đình suy nghĩ một lúc rồi hỏi một câu với vẻ gần như không thể tin được: “Không phải là anh ghen đấy chứ?” Trong bữa cơm vừa rồi, cô căn bản không thể nói được gì, lại càng không muốn làm hai bố con anh mất vui, bất luận người khác nói đùa hay kể lại chuyện của cô và Phùng Mộ Huân hồi nhỏ, cô vẫn chỉ mỉm cười. Dù sao thì cô và Phùng Mộ Huân đã qua lại, cô cũng không cần so đo làm gì. Trừ cuộc gọi của Hứa Diễn Thần lúc trên xe, cô thật sự không nghĩ ra lý do nào cả.

Nhưng điều khiến Vu Sính Đình khó hiểu là, lúc đó Phùng Mộ Huân còn tỏ vẻ rất độ lượng, tại sao lúc say lại như biến thành một người khác thế này.

Vậy mà Phùng Mộ Huân lại trầm mặt, không hề phủ nhận: “Bạn gái mình có một người cũ vẫn bám theo mãi, đương nhiên anh để ý.”

“Em với Hứa Diễn Thần đã...” Vu Sính Đình còn chưa nói hết, Phùng Mộ Huân đã hỏi ngược lại: “Em có thể nói trong lòng em hoàn toàn không còn cậu ta?” Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, như thể không cho cô trốn tránh mình. Vu Sính Đình cảm thấy mình bị anh nhìn thấu tất cả, chỉ có thể im lặng.

Thấy Vu Sính Đình cắn môi không đáp, Phùng Mộ Huân chợt khôi phục thần sắc, nắm chặt tay cô, giọng nói nhẹ nhàng: “Tại anh nóng lòng, không quên được không sao, anh biết em cần thời gian.” Chỉ cần trong tim em có một chỗ cho anh, anh có thể coi như không biết.

Vu Sính Đình đứng tại chỗ, ánh mắt sâu kín nhìn anh. Cô không trả lời, cũng không biết nên nói gì để làm dịu bầu không khí căng thẳng lúc nào. Dù vậy, cô vẫn có thể cảm nhận được sự tức giận đang ẩn giấu của Phùng Mộ Huân.

Phùng Mộ Huân bình tĩnh đi vài bước, một lát sau, anh quay đầu lại nhìn cô rồi dặn dò: “Tối ngủ sớm một chút, anh phải về đơn vị xử lý vài chuyện.”

Trong quân khu, Phùng Mộ Huân ở lại phòng làm việc xem chút tài liệu.

Lúc này, chính ủy gõ cửa vào phòng: “Mộ Huân, có chỗ tư liệu của mấy tân binh, cậu đã xem chưa? Bên bộ hậu cần gọi cậu sang nói chuyện hả?”

“Xem rồi, trong sổ này tuyển được vài người. Chuyện bên bộ hậu cần thì em không đi, em không cần lo nghĩ đến tâm trạng của phó bộ trưởng, hình như người phía Hâm Lỗi cũng quyết định rồi.”

Chính ủy gật đầu với anh, “Vậy là tốt rồi.”

Chính ủy rời đi, trong lòng Phùng Mộ Huân chợt có cảm giác vô cùng buồn bực. Anh rút một điều thuốc ra, châm lửa, rít mạnh vài hơi rồi rụi điều thuốc vào gạt tàn.

Phùng Mộ Huân cảm thấy như có một mũi nhọn châm vào ngực mình. Xem hết tài liệu, anh trầm tư một lát, cuối cùng mới quyết định gọi cho Phùng Nghị.

Lúc này, Phùng Nghị còn đang đi dạo phố với Tiền Bội Bội ở Vương Phủ Tỉnh. Nhận được điện thoại của Phùng Mộ Huân, anh ta vội vàng lên tinh thần: “Anh, đêm hôm rồi còn có chuyện gì thế?”

Phùng Mộ Huân căn dặn qua điện thoại: “Phùng Nghị, từ bây giờ, cậu cử người theo dõi Hứa Diễn Thần cho anh, có động tĩnh gì báo ngay cho anh biết.”

26. Chương 26

Thứ Hai, Tiền Bội Bội lại đem sổ đá quý đầu giá đến cho Vu Sính Đình giám định. Nói cũng lạ, mỗi khi nhắc đến chuyện của Tiền Bội Bội và Phùng Nghị, Tiền Bội Bội đều đắc ý khoe rằng Phùng Nghị hào phóng đưa cô nàng đi tiêu tiền một trận; Nhưng sau đó lại quay ra chê bai anh ta, rồi nhanh chóng chuyển đề tài sang cô và Phùng Mộ Huân. Vu Sính Đình xấu hổ cười, không đáp lời.

Hai người nắm tay nhau ra đến đại sảnh, vừa lúc Vu Sính Đình nhận được tin nhắn của Hứa Diễn Thần.

Mai có rảnh không? Có một số chuyện muốn nói với em.

Vu Sính Đình e dè Tiền Bội Bội ở bên cạnh, vội vàng trả lời nhưng vẫn bị Tiền Bội Bội nhìn thấy. “Cậu vẫn liên lạc với Hứa Diễn Thần đấy à?”

Vu Sính Đình chỉ nói đơn giản: “Không, tại mấy hôm trước anh ấy đột nhiên gọi điện cho tớ, bảo là có chuyện muốn nói. Tớ đồng ý rồi.”

Tiền Bội Bội bực mình đáp: “Chuyện gì mà cứ phải gặp mới nói được chứ.” Thấy Vu Sính Đình thoáng biến sắc, cô ấy mới không nói tiếp.

Vu Sính Đình hẹn thời gian và địa điểm với Hứa Diễn Thần. Vào quán cà phê, cô phát hiện ra Hứa Diễn Thần đã ngồi đó chờ cô từ lâu rồi.

Ngồi xuống, cô gọi phục vụ một ly nước chanh.

Hứa Diễm Thần vận chiếc áo sơ mi trắng, quần tây màu xám, ngồi ngay ngắn nhìn cô: “Gần đây khỏe không?”

“Cũng được.”

Đây là quán cà phê mà trước đây hai người thường tới, cách trường của Vu Sính Đình không xa. Khi đó, Hứa Diễm Thần thường mang theo một tập giấy, vừa ngồi xuống liền tranh thủ vẽ vài bản vẽ công ty yêu cầu, thỉnh thoảng hỏi cô vài câu, nhưng Hứa Diễm Thần rất ít khi đáp lại. Giờ nghỉ lại, thời gian họ ở bên nhau, công việc vẫn chiếm phần lớn.

Hôm nay, nhìn nơi này cảnh còn người mất, Vu Sính Đình trầm thờ dài trong lòng.

Im lặng vài giây, Hứa Diễm Thần mới chậm rãi nói: “Xin lỗi, hôm đó anh hơi nặng lời với em.”

Vu Sính Đình hé miệng, lắc đầu: “Đừng nói những lời này nữa, anh đã nói quá nhiều rồi.”

Bầu không khí giữa hai người có chút ngột ngạt, trầm lặng giây lát, Hứa Diễm Thần lại hỏi: “Hai người ở bên nhau thật rồi à?”

Vu Sính Đình còn chưa trả lời, Hứa Diễm Thần lại gật đầu nói: “Cũng tốt, cuối cùng cũng tìm được một người vừa ý bố mẹ em.”

Đáy mắt Vu Sính Đình không chút gợn sóng, cô nhìn anh ta, giọng nói chứa đôi phần trách móc: “Cũng đến lúc này rồi, chúng ta có cần thiết phải châm chọc nhau nữa không?”

Hứa Diễm Thần không ngờ cô lại trả lời mình như vậy. Lời nói của Vu Sính Đình khiến anh ta vô cùng xấu hổ, tự thấy mình quá kích động, lại khiến bầu không khí một lần nữa rơi vào thế bí bách. Một lát sau, anh ta nói: “Thật ra lần trước anh không bảo Hân Nhiên đến tìm em đòi tiền, anh không biết cô ấy lại làm thế. Đó không phải là ý của anh, em đừng hiểu lầm.”

Hứa Diễm Thần vẫn cho rằng, phản ứng quá khích của cô ngày hôm ấy là do cô nghĩ anh ta muốn đòi tiền cô.

“Không sao, với lại số tiền đó vốn là của anh mà, em chỉ tạm thời giữ hộ thôi. Vừa đúng vào thời điểm thích hợp, Quan Hân Nhiên nói với em, em hy vọng số tiền đó có thể giúp anh kịp thời.”

Hứa Diễm Thần nghe thế chợt cười, giọng điệu có vài phần tự giễu: “Em không phải giấu anh, anh biết trong số tiền đó, đa phần là từ khách hàng của bố em. Bây giờ anh đang nghĩ, mấy năm qua, em đứng sau lưng anh trầm lặng làm bao nhiêu chuyện, rốt cuộc là có bao nhiêu chuyện anh không biết.”

Vu Sính Đình cảm thấy Hứa Diễm Thần đang vì chuyện này mà chất vấn mình, cô suy nghĩ một lát rồi mới trả lời: “Ngụy Tử nói cho anh? Nếu như anh cảm thấy em tự tiện quyết định rồi khiêu khích giới hạn của anh, thì em chỉ có thể nói xin lỗi. Lúc đó em không nghĩ nhiều, nhưng em cũng chỉ là trung gian, còn đâu đều dựa vào năng lực của anh, thật sự không liên quan gì đến em cả.”

Nghe đến đó, Hứa Diễm Thần nhắm mắt hít một hơi thật sâu, như thể đang cố giấu tâm trạng tồi tệ của mình, “Đừng nói với anh như vậy, anh không nên trách em, anh chỉ hận...hận anh đã phát hiện ra quá muộn.”

Lúc Vu Sính Đình nghe Hứa Diễm Thần nói, cô nhú chặt mày, không trả lời. Cô thật sự không rõ lần này Hứa Diễm Thần đến tìm cô là vì lý do gì.

Lúc này, Hứa Diễm Thần lại hỏi: “Phải rồi, em với Phùng Nghị có quan hệ gì thế?”

“Chẳng có quan hệ gì, chỉ là hai nhà quen nhau thôi, cũng không tính là thân thiết.” Vu Sính Đình cảm thấy vấn đề anh ta đặt ra thật kỳ lạ, lát sau lại hỏi: “Sao thế?”

“Không sao.” Hứa Diễm Thần thoáng giật mình, như thể nhớ ra cái gì đó.

Hai người nói chuyện với nhau một lúc, sau khi hỏi hết những nghi hoặc trong lòng, Hứa Diễm Thần liền gọi thanh toán. Vu Sính Đình ra đến cửa, Hứa Diễm Thần vẫn đi theo, còn thay cô đẩy cánh cửa kính ra.

Trên đường, xe cô đi lại đông nghịt. Hứa Diễm Thần tự lái xe đến, sau khi tạm biệt Vu Sính Đình, anh ta bước về phía chiếc xe đỗ ở trước cửa.

Điều trùng hợp là, xe của hai người vô tình dừng cùng một chỗ. Đột nhiên, Hứa Diễn Thần đi qua đầu xe về phía Vu Sính Đình, nhìn cô rồi hỏi: “Sính Đình, em có hối hận vì đã yêu anh không?”

Vu Sính Đình nắm chặt tay cửa xe, nhìn người đàn ông trước mặt. Bất chợt có cảm giác chua chát khó hiểu, cô lại tỏ ra thản nhiên mà lắc đầu: “Không hối hận.”

“Anh cũng thế.” Nói xong, Hứa Diễn Thần tiến về phía trước, ôm trầm lấy cô. Vu Sính Đình ngỡ ngàng vì hành động đột ngột của Hứa Diễn Thần, cô giãy giụa, nhưng càng làm thế, Hứa Diễn Thần lại càng ôm cô chặt hơn, cánh tay ghì chặt như muốn nghiền nát cô vậy.

Hứa Diễn Thần cầu khẩn bên tai cô: “Đừng nhúc nhích, để anh ôm một lát thôi. Một lần cuối cùng.” Đây là lần đầu tiên Hứa Diễn Thần dùng giọng điệu khấp nép như vậy để nói với cô.

Chỉ là một cái ôm trong chốc lát, Hứa Diễn Thần đột ngột buông cô ra, khôi phục lại thần sắc: “Nhìn em căng thẳng này, coi như là bạn bè bình thường ôm nhau một cái thôi mà, chắc là không sao chứ?”

Vu Sính Đình nhìn anh ta, không biết nên trả lời thế nào. Đột nhiên, cô phát hiện ra, hôm nay Hứa Diễn Thần rất lạ, nhưng cụ thể là lạ chỗ nào, cô không thể nói được.

Buổi tối hôm sau, Phùng Nghị vui vẻ đến nhà Phùng Mộ Huân, ném một sấp ảnh lên bàn, “Anh, chẳng phải anh bảo em theo dõi Hứa Diễn Thần sao, đây là phát hiện mới của ngày hôm qua, cho anh xem này. Anh xem rồi đừng tức giận nhé.”

Đêm đó, sau khi nhận được điện thoại của Phùng Mộ Huân, Phùng Nghị liền gọi điện cho trợ lý cử người theo dõi nhất cử nhất động của Hứa Diễn Thần. Mấy hôm trước chẳng có phát hiện gì, hôm qua mới thấy Hứa Diễn Thần và Vu Sính Đình gặp nhau.

Đầu tiên, Phùng Mộ Huân liếc Phùng Nghị một cái, rồi bình tĩnh cầm sấp ảnh lên, lật từng tấm một. Trong ảnh đều là cảnh Hứa Diễn Thần và Vu Sính Đình ngồi đối diện nhau trong nhà hàng, ánh mắt không có gì lạ thường. Nhưng, hai tấm cuối cùng chụp cảnh hai người kia ôm nhau. Trong ảnh, Vu Sính Đình tỏ ra bối rối khi bị Hứa Diễn Thần ôm vào lòng.

Phùng Mộ Huân nhìn loạt ảnh, hốc mắt nhưng nhúc một cách khó hiểu, đầu ngón tay ghì xuống ngày càng mạnh, nhưng thần sắc thì vẫn như trước.

Phùng Nghị vẫn quan sát sắc mặt anh, Phùng Mộ Huân vẫn rất bình tĩnh, xếp gọn sấp ảnh lên bàn, rồi cầm ly rượu lên nhấp một ngụm. Cả quá trình ấy, anh vẫn mang dáng vẻ bình tĩnh, dường như anh chẳng liên quan gì đến người trong ảnh.

Chỉ có Phùng Nghị biết, Phùng Mộ Huân càng không nói, chứng tỏ anh càng tức giận.

Thấy bầu không khí có chút khác thường, Phùng Nghị lên tiếng: “Em nghe người của em nói, là thằng nhãi kia chủ động.” Phùng Nghị giải thích, thấy Phùng Mộ Huân vẫn chẳng có gì thay đổi, vẫn không nói câu nào, anh ta liền bổ sung thêm: “À...có điều, anh cũng thấy bọn họ yêu nhau, ai ngờ. Nói thật, anh, em bảo anh đối phụ nữ đi được không, tại sao anh cứ phải thua trong tay cô ta cơ chứ? Lại còn phải mất công suy nghĩ lâu như vậy...”

Phùng Mộ Huân lạnh nhạt nhìn Phùng Nghị, vẻ dữ dần thoáng lướt qua đôi mắt. Có thể, Phùng Nghị mới ngậm miệng, bất đắc dĩ cười hề hề vài tiếng.

Một lát sau, Phùng Mộ Huân thông thả nói: “Anh muốn cô ấy.”

Phùng Nghị liền gạt đầu, cười: “Được, anh vui là được rồi, coi như em chưa nói câu kia. Có điều, hình như Hứa Diễn Thần đang nghi ngờ rồi, nhưng kể cả hắn biết cũng không sao.”

Báo cáo tình hình xong, Phùng Nghị biết không nên luyên thuyên nữa, kiếm bữa một cái có rồi chuẩn về.

Phùng Mộ Huân rất ít khi để lộ thần sắc âm hiểm này, đợi Phùng Nghị về, anh vo đóng ảnh thành một đồng nhẵn nhúm. Anh muốn xem, Hứa Diễn Thần còn có thể thế nào được nữa.

Một tuần sau, Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân gặp nhau. Lúc đó, Phùng Mộ Huân đã làm tròn nghĩa vụ của một người bạn trai, đỗ xe ở ngoài cửa công ty chờ cô tan ca.

Vu Sính Đình lên xe, cài dây an toàn. Phùng Mộ Huân nhìn thần sắc mệt mỏi của cô, có chút đau lòng, “Dạo này mệt lắm à?”

“Vấn ỉn mà, chỉ tại ngủ không đủ giấc chút chút thôi.”

Phùng Mộ Huân thở dài, bắt đầu dĩ sờ đầu cô, ngữ khí như đang hơi giận: “Tối nào cũng dặn em đi ngủ sớm rồi mà em vẫn không nghe lời.” Rõ ràng là lời giáo huấn, nhưng từ miệng anh nói ra lại chứa đầy ân cần, cưng chiều.

Lúc này, Phùng Mộ Huân hỏi: “Gặp Hứa Diễn Thần rồi?”

Vu Sính Đình gật đầu, không hề phủ nhận: “Ừm.”, rồi lại kinh ngạc hỏi: “Sao anh biết?” Nhắc đến Hứa Diễn Thần, ánh mắt cô rõ ràng hiện vẻ bối rối.

Phùng Mộ Huân cười cười, “Lần trước không phải là cậu ta chủ động gọi điện cho em sao, anh đoán thế, dù sao chuyện đó cũng là sớm muộn thôi mà.” Phùng Mộ Huân không hỏi tiếp nữa. Anh không nói, anh thấy cảnh cô và Hứa Diễn Thần ôm nhau rồi.

“Được rồi, anh dự đoán như thần.” Vu Sính Đình đầu hàng.

Phùng Mộ Huân nghe vậy cũng không câu giận, mà bất thành linh áp sát cô, cưng chiều vuốt nhẹ sống mũi cô, giọng điệu dịu dàng: “Điểm Điểm, anh hỏi em trước này, mấy hôm nay chúng ta ở bên nhau, có tính là đã xác định quan hệ không?”

Vu Sính Đình nín thở, cô rất ít khi thấy Phùng Mộ Huân dịu dàng như lúc này, chần chờ một lát, cô chậm rãi gật đầu.

Lúc này, anh cong môi cười, lại nói tiếp: “Nếu vậy, anh hỏi em, như vậy có phải là, em đã là bạn gái của anh rồi?”

Vu Sính Đình lại gật đầu, gần như là vô thức, bởi toàn bộ tri giác đã bị lời nói của Phùng Mộ Huân quán lấy.

Ngay lúc này, Phùng Mộ Huân quẳng bỏ hết những uất ức của buổi tối hôm đó đi, đôi mắt ngập tràn ý cười. Anh nắm chặt tay cô, trịnh trọng nói: “Có thể đích thân thấy em thừa nhận, thật là tốt. Anh để ý chuyện em tiếp xúc với cậu ta, nhưng em có tự do của em, anh sẽ không dùng tình thần để trói buộc em.”

Lời nói của Phùng Mộ Huân hợp tình hợp lý, gần như khiến Vu Sính Đình xấu hổ vô cùng. Vu Sính Đình còn tưởng sẽ lại hứng một màn gây sự như buổi tối hôm ấy, nhưng không, Phùng Mộ Huân cho cô thời gian và không gian, chờ cô cam tâm tình nguyện.

27. Chương 27

Thứ Bảy, Phùng Mộ Huân không đến tìm Vu Sính Đình mà gọi điện thoại bảo cô đến đơn vị với anh.

Đến đơn vị bộ đội, Phùng Mộ Huân dẫn cô đến nhà ăn dùng bữa. Anh đưa cô đến một căn phòng cạnh nhà ăn chính, đặt thức ăn trước mặt cô rồi nói: “Bữa trưa ăn nhiều một chút, không là đến chiều em không có sức mà đi đâu.”

Hai người ngồi đối diện nhau, thấy Vu Sính Đình ăn một cách chậm chạp, Phùng Mộ Huân liền gấp một miếng thịt vào bát cô, “Ăn nhiều thịt một chút.”

Thức ăn của nhà ăn đơn vị so ra thì không ngon bằng đồ ăn trong nhà, nhưng rất đầy đủ dinh dưỡng.

Vu Sính Đình phát hiện ra, lúc ăn cơm, Phùng Mộ Huân rất ít nói chuyện, tay cầm đũa, thỉnh thoảng nhìn cô rồi lại thu ánh mắt về. Khi đã ăn xong cơm, anh mới nhìn cô không dời mắt.

Cơm nước xong xuôi, Phùng Mộ Huân đưa cô sang thăm trụ sở huấn luyện xe tăng.

Đến căn cứ, một chiếc xe việt dã đưa họ đến vùng núi phía bắc. Nơi này khác biệt ở chỗ, sau khi đi qua khu đất bằng phẳng liền lao vào đoạn mấp mô gồ ghề, qua đoạn đường gồ ghề liền thấy binh lính đang luyện tập phía trong. Mấy chiếc xe tăng đi long vòng trên khoảng đất trống, bụi đất tung mù trời. Nơi này chủ yếu là đường đất, đi vài dặm cũng chỉ thấy đất. Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân cùng bước chân vào trụ sở.

Phía trước có khoảng bốn đến năm mươi chiếc xe tăng và xe bọc thép, có lẽ do tránh bị bụi phủ nên ở trên được phủ vải dù xanh biếc. Mấy chục anh lính đều đang bận rộn, người lau xe, người quét dọn vệ sinh, vừa thấy Phùng Mộ Huân đến, họ liền giơ tay chào.

Phùng Mộ Huân chạy vào phía trong lấy khăn mặt cho Vu Sính Đình lau mồ hôi.

Lúc này, Vu Sính Đình vẫn còn đang thở hổn hển, tay cầm khăn mặt nhưng không ngừng phe phẩy thay quạt. Chẳng trách Phùng Mộ Huân bảo cô ăn nhiều cơm một chút, đưa cô đi mấy dặm đường, đúng là bất cô chịu tội mà. Phùng Mộ Huân thấy thế liền cúi đầu dịu dàng hỏi: “Mệt không? Có muốn vào lều nghỉ một lúc không?”

Vu Sính Đình hé miệng cười và lắc đầu, cô nói: “Không cần đâu, em không yếu đến mức ý, lát nữa về tắm một cái là được.” Quần áo trên người dường như hơi nhiều, không ngờ phải đi quãng đường xa như vậy, giờ cả người cô đã đầm mồ hôi rồi.

Phùng Mộ Huân cười hỏi: “Cảm thấy chỗ này thế nào?”

Lúc Vu Sính Đình mới được mấy tuổi, ông ngoại đã đưa cô đến trụ sở xem xe tăng rồi, nhưng cũng đã lâu, giờ gần như chẳng có ấn tượng gì. Hôm nay cùng Phùng Mộ Huân đến đây, thể nghiệm cuộc sống của anh, thật sự là có cảm giác rất khác. Cô gật đầu nói: “Cảm thấy tràn đầy khí thế, ngày nào anh cũng tập như vậy à? Chẳng trách lại đen thế này.”

“Anh chỉ thỉnh thoảng đến kiểm tra thôi, nhưng mà đi huấn luyện thì chỉ năm bữa nửa tháng là đều đen hết thôi. Hóa ra em thích tiểu bạch kiểm*.” Nhắc đến mặt trắng, trong nháy mắt, Phùng Mộ Huân liền nghĩ đến Hứa Diễn Thần, quả thật tên đó trắng hơn anh.

*Nghĩa đen là “mặt trắng”, nghĩa bóng là “trao bao”, anh ý đang nói đùa.

Cô thấp giọng lầm bầm: “Em đâu có nói thế.”

Phùng Mộ Huân cười, quay lại đề tài: “Đây chỉ là chỗ đóng quân của đội tăng thiết giáp thôi.” Anh nói như đang thì thầm với chính mình: “Văn phòng không cho người nhà vào, nhưng trụ sở thì có thể đi thăm.”

Vu Sính Đình nghe anh nói cô thành người nhà, không nhịn được bèn cúi đầu cười, cũng không nói thêm gì.

Ở trụ sở một lát, Vu Sính Đình tò mò chạy đến trước mô hình lái, lắng nghe Phùng Mộ Huân kiên nhẫn giải thích. Lúc này, Phùng Mộ Huân trở thành một thủ trưởng nghiêm nghị, thỉnh thoảng lại có топ lính đi qua chào anh.

Điều khiến cô sung sướng nhất là được ngồi xe tăng. Ban đầu còn sợ trưởng doanh trại không cho, sau đó Phùng Mộ Huân nói vài câu với ông ấy, rồi cả hai cùng lên xe. Trong xe tăng có cảm giác ngột ngạt khó tả. Phía trước là núi xanh, theo từng nhịp xóc nảy của cả chiếc xe, Vu Sính Đình nhìn thấy một khe hở qua kính tiềm vọng, quả thực là kích động đến mức không lời nào diễn tả hết. Phùng Mộ Huân lại chỉ cúi đầu, nắm chặt lấy tay cô.

Một lúc sau, Phùng Mộ Huân còn dẫn cô đi thăm một số nơi xung quanh, rồi mới cùng nhau về đơn vị.

Dọc theo đường đi, Phùng Mộ Huân hỏi: “Hôm nay vui không?”

Vu Sính Đình gật đầu: “Cũng được, trừ việc phải đi bộ mấy cây.” Nói đến đây, cô lại hoài nghi hỏi: “Phùng Mộ Huân, có phải anh cố tình chỉnh em không?”

Phùng Mộ Huân khẽ cười, không hề phủ nhận: “Ừ, vừa nhìn đã biết là em lười tập luyện rồi.”

Thì ra đúng là anh cố ý bắt cô đi bộ mấy cây số.

Về tới đơn vị, Vu Sính Đình cảm thấy cả người dập dính đến khó chịu. Đi đường đất cát, cả người phủ bụi không nói, đến gam bàn chân cũng đau nhức rã rời, cô muốn đi tắm. Phùng Mộ Huân lấy một bộ quần áo

củ của mình ra cho cô dùng tạm. Anh quen tắm nước lạnh nên không có nước ấm ở đây, sợ cô không chịu được, anh lại đi đun nước cho cô.

Phùng Mộ Huân đun cho cô một ấm nước nóng, đổ vào chậu trong nhà tắm xong mới quay ra nói với cô: “Vào được rồi.”

Vu Sính Đình cầm bộ đồ của bộ đội bước vào nhà tắm, nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa lại. Xoay người lại, cô ngạc nhiên đến mức trợn tròn mắt. Phùng Mộ Huân trông không giống một người bị bệnh ưa sạch, nhưng nhà tắm sạch sẽ không nói, ngay cả bàn chải, kem đánh răng và khăn mặt đều được xếp gọn gàng, ngăn nắp.

Còn Phùng Mộ Huân đứng trong phòng khách thì đang cố bình ổn trái tim mình. Nghe tiếng nước chảy từ trong nhà tắm truyền ra, anh không khỏi cảm thấy thỏa mãn, vội bước ra ngoài ban công hóng gió.

Bất chợt, trong phòng khách vọng ra tiếng chuông điện thoại. Phùng Mộ Huân nghe thấy tiếng chuông liền bước vào, lúc nhìn thấy tên “Hứa Diễm Thần” trên màn hình, anh liền ấn nút giảm âm lượng chuông xuống mức thấp, sau đó đặt xuống.

Đợi tiếng chuông dứt hẳn, Phùng Mộ Huân lạnh lùng cười, vậy mà mấy phút sau, Hứa Diễm Thần lại gọi đến.

Sắc mặt của Phùng Mộ Huân lúc này thật đáng sợ. Anh cầm điện thoại, dứt khoát ấn nút hủy cuộc gọi.

Nửa tiếng sau, Vu Sính Đình mới tắm xong, trên người mặc chiếc áo đen của Phùng Mộ Huân, tà áo dài chấm bắp đùi cô, phía dưới là chiếc quần jean.

Hai người nhìn nhau cười, cô bước từng bước đến gần Phùng Mộ Huân, đưa tay cung kính chào: “Chào thủ trưởng!”. Thấy Phùng Mộ Huân dựa vào ghế, ánh mắt nhìn cô chăm chú, Vu Sính Đình cố ý khước tay trước mặt anh: “Ngạc nhiên rồi sao? Nhìn thế này có phải là rất có khí thế không?”

Rõ ràng là cô đang mặc một chiếc áo rộng, nhưng nhìn qua lại như mặc một chiếc váy ngắn, lại còn nghênh ngang lượn trước mặt anh.

Anh mơ hồ cười, nắm tay lại ho một tiếng rồi gật đầu: “Ừ.”

Có được câu trả lời từ anh, Vu Sính Đình mới vào nhà tắm lấy quần áo của mình ra, quanh quẩn bên bàn trà tìm một chiếc túi giấy, rồi tiện tay nhét hết quần áo vào trong.

Bỗng nhiên, Phùng Mộ Huân đứng dậy, bình tĩnh lấy lại chiếc túi, nhúu mày, vừa lôi quần áo ra gấp gọn gàng vừa dặn: “Quần áo phải gấp cho gọn. Sau này, nếu em không thích gấp quần áo chắn màn thì cứ để anh.”

Nói xong, anh nhanh chóng gấp bộ quần áo một cách phẳng phiu rồi xếp vào trong túi.

Vu Sính Đình đứng bên cạnh nhìn anh làm, không nhịn được bèn bật cười. Cô vừa cười, Phùng Mộ Huân liền ôm chầm lấy cô, đi thẳng về chiếc ghế dài.

Cô phát hiện ra bầu không khí lạ thường lúc này, vội từ chối theo bản năng. Cảm thấy Vu Sính Đình có chút kháng cự, Phùng Mộ Huân thả lỏng, đưa tay vỗ nhẹ lưng cô, ôm eo cô, cúi đầu hôn lên môi cô. Đôi môi nóng rực tùy ý công chiếm môi cô, mặc kệ cô có đồng ý hay không, anh sẽ không cho cô cự tuyệt. Cô càng giãy giụa, anh càng hôn mãnh liệt. Vừa nghĩ đến mấy cuộc điện thoại của Hứa Diễm Thần, anh liền cố ý khê cắn đầu lưỡi cô như trừng phạt, khiến Vu Sính Đình phải kêu lên.

Mới vừa rồi, lúc Vu Sính Đình còn trong nhà tắm, Phùng Mộ Huân đã có chút khác thường rồi. Bàn tay Phùng Mộ Huân mò vào trong áo cô, chậm rãi lướt lên trên, vừa chạm đến áo lót của cô, anh phản xạ gần như theo bản năng, không chút chần chừ phủ tay lên. Lúc này, Vu Sính Đình lập tức có phản ứng, tóm lấy bàn tay đang đặt trên ngực mình.

Anh dừng lại, khàn giọng nói bên tai cô: “Điểm Điểm, có muốn không?”

Vu Sính Đình không cần nghĩ đã trả lời: “Không muốn.”

Câu trả lời ngay lập tức của Vu Sính Đình như một chậu nước lạnh hắt tỉnh Phùng Mộ Huân trong nháy mắt. Anh bình tĩnh buông cô ra, lập tức khôi phục thần sắc nghiêm nghị, cũng thật đau đầu vì sự hưng phấn nhất thời vừa rồi của mình, suýt chút nữa là đã “lau súng cướp cò”.

Khuôn mặt anh thoáng đỏ, giọng nói lạnh đậm: “Được.” Tiếng nói trầm thấp ẩn chứa đôi phần bứt rứt. Phùng Mộ Huân đứng dậy, thở phò một hơi rồi đi vào nhà tắm.

Vu Sính Đình thấy sắc mặt anh hơi khó coi, liền hỏi: “Phùng Mộ Huân, anh không sao chứ?” Đương nhiên cô biết, một người đàn ông ngoài ba mươi tinh lực đang dồi dào, khó tránh khỏi có lúc không khống chế được.

Phùng Mộ Huân vẫn giữ vẻ bình tĩnh và ánh mắt điềm nhiên, anh nói: “Anh không sao. Em cứ ngồi đây một lát đi.”

Thấy vẻ “chưa đánh đã bại” của anh, Vu Sính Đình cúi đầu vỗ ngực. Lúc này, tim cô cũng đang nhảy loạn xạ từng bừng.

Từ nhà tắm đi ra, Phùng Mộ Huân có vẻ thoải mái hơn, nhưng trên người vẫn còn vẻ lạnh lùng. Anh nhìn cô, nói: “Đi thôi, anh đưa em về.”

Cô nam quả nữ, ngồi thêm lúc nữa, anh không dám cam đoan đêm nay sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài dự liệu.

“Hả...” Vu Sính Đình còn chưa phản ứng lại, Phùng Mộ Huân đã cầm lấy chiếc túi trong tay cô.

Thấy phản ứng có vẻ kinh ngạc của cô, khoe miệng anh giương lên ý cười mơ hồ: “Sao thế? Nếu em muốn qua đêm ở đây, anh hoàn toàn không có ý kiến.”

Vu Sính Đình bối rối nói: “Không phải, anh đừng hiểu lầm. Em có ý kiến.”

Trên xe, Phùng Mộ Huân cầm vô lăng chăm chú lái xe, hai người cũng không nhắc đến chuyện vừa rồi.

Vu Sính Đình cảm thấy điện thoại rung vài cái, cô lấy điện thoại ra, nhìn thấy tin nhắn Hứa Diễn Thần gửi đến: Đình Đình, mấy hôm tới có rảnh không? Anh muốn gặp em.

Về mặt Phùng Mộ Huân vẫn bình tĩnh, anh thử hỏi: “Ai gọi à?”

Vu Sính Đình thoáng buồn, cô giải thích: “Một người bạn nhắn tin đến.”

Mấy hôm nay, Hứa Diễn Thần thường gửi tin nhắn cho cô, cô không biết tại sao, bởi đây thật sự không phải là phong cách của Hứa Diễn Thần.

Phùng Mộ Huân vẫn cười, thật ra, cho dù cô không nói thì anh cũng có thể đoán được tin nhắn đó là do Hứa Diễn Thần gửi tới. Anh cố ý giấu chuyện Hứa Diễn Thần vừa gọi điện, cũng không hỏi cô rốt cuộc có gạt mình mà vẫn qua lại với Hứa Diễn Thần hay không. Quan hệ của hai người hôm nay có được là do công anh khổ tâm sắp xếp, vất vả lắm mới có chút tiến triển, bây giờ việc duy nhất anh cần làm là nhẫn nại.

28. Chương 28

Lúc Vu Sính Đình lái xe đến chỗ Ngụy Tử hẹn thì đã là mười giờ tối. Màn đêm buông xuống, nhà nhà giăng đèn, dọc đường đi, cô vừa lái xe vừa nghĩ đến chuyện Ngụy Tử muốn nói. Cô mơ hồ đoán ra là vấn đề của công ty Hứa Diễn Thần. Cho đến hôm nay, cô vẫn hy vọng anh ta không gặp chuyện gì. Cô cũng biết hai người đã chia tay hơn nửa năm nay, giờ cô đã ở bên Phùng Mộ Huân, cứ dây dưa không rõ ràng với Hứa Diễn Thần thì không tốt cho lắm. Nhưng khi nghe Ngụy Tử nài nỉ qua điện thoại, cô không thể không mềm lòng, cứ coi như một người bạn bình thường, cô đồng ý đến gặp một lát.

Vu Sính Đình bôn chôn đỗ xe ở phía dưới, bối rối vào thang máy, lên đến tầng trên cùng, cô nhìn thấy Hứa Diễn Thần đang ở đó, một tay chống mặt đất, một tay nắm chặt chai rượu, ngửa đầu uống. Trên mặt đất, xung quanh la liệt vỏ chai rượu. Ngụy Tử muốn tiến tới, nhưng một chai rượu lao về phía anh ta.

“Choang!” một tiếng, Ngụy Tử và Quan Hân Nhiên cùng dừng bước.

Quan Hân Nhiên thấy hành động này, vừa sợ hãi che miệng vừa khóc: “Anh Thần, anh xuống đi đã được không?”

Lúc này, Ngụy Tử cũng kiên nhẫn khuyên nhủ: “Diễn Thần, cậu xuống đi đã được không, trên đây không an toàn.”

Hứa Diễn Thần khàn giọng gào về phía họ: “Các người tránh ra, để tôi yên tĩnh một lát không được sao!” Nói xong, Hứa Diễn Thần quăng mạnh vỏ chai không về phía sau.

Ngụy Tử lui lại mấy bước, Vu Sính Đình thấy vậy liền chạy lại: “Ngụy Tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Sao Hứa Diễn Thần lại thành ra thế này?...” Tận mắt chứng kiến cảnh này, cô nói năng có phần lộn xộn. Hứa Diễn Thần đứng ở rìa tường bao, lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng. Cô muốn đến gọi anh ta, nhưng lại sợ anh ta thấy cô càng kích động hơn, không thể làm gì hơn là kéo Ngụy Tử đến một góc khuất.

Ngụy Tử vừa thấy Vu Sính Đình liền thở phào nhẹ nhõm: “Sính Đình, cuối cùng em cũng đến rồi. Cậu ta như vậy không phải vì chuyện công ty đâu. Công ty có chút chuyển biến tốt rồi, nhưng tại đợt vừa rồi mất đi mấy đơn hàng lớn, lại liên tiếp xảy ra sự cố, cho nên bây giờ không mấy êm xuôi. Mấy hôm nay tâm trạng Diễn Thần không tốt, anh với Hân Nhiên không tìm thấy cậu ta đâu, thế nào mà lại chạy lên tầng thượng uống đến say mềm thế này chứ. Sính Đình, coi như anh cầu xin em, em mau ra khuyên cậu ta đi. Cậu ta nhìn thấy em, chắc chắn sẽ không như thế nữa, em nói bao nhiêu cậu ta nghe bấy nhiêu. Anh sợ cậu ta uống nhiều rồi, nhớ nghĩ quản lại nhảy xuống từ tầng mười mấy này thật.”

Ngụy Tử nghĩ, nếu Vu Sính Đình không đến, vậy chỉ còn cách báo cảnh sát đến trợ giúp.

Vu Sính Đình mấp máy môi, cô không biết nên an ủi gì anh ta. Trước mắt cô là người bạn tốt của cô mấy năm nay, cũng là người chứng kiến tình yêu của cô và Hứa Diễn Thần. Yên lặng vài giây, không chờ cô có phản ứng, Ngụy Tử đã kéo tay cô đi về phía Hứa Diễn Thần: “Diễn Thần, cậu xem ai đến này.”

Lúc này, Quan Hân Nhiên kinh ngạc nhìn cô, lui ra sau vài bước. Hứa Diễn Thần siết chặt vỏ chai rượu, ánh mắt miên man nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng mới khẽ nói: “Đình Đình.” Giọng nói gần như là tuyệt vọng.

Nói xong, anh ta lại cúi đầu cười ngây ngô vài tiếng, hốc mắt đột nhiên đỏ lên: “Chẳng phải em đã ở bên Phùng Mộ Huân rồi sao?”

Lời nói cuối cùng, giọng anh ta ghen lại: “Em còn đến tìm anh làm gì, có biết giờ này người anh không muốn nhìn thấy nhất chính là em không?”

Hứa Diễn Thần ngừng vài giây, đột nhiên anh ta ôm mặt gào khóc, cúi đầu không dám nhìn Vu Sính Đình.

Đây là lần đầu tiên Vu Sính Đình thấy Hứa Diễn Thần khóc. Trước đây, dù gặp phải khó khăn gì, anh ta cũng luôn cười với cô, không vội vàng kể khổ với cô. Nhìn cảnh tượng này, cô không nói được rằng mình có cảm giác gì, rốt cuộc thì anh ta cũng bước đến đường cùng. Cô đi về phía trước vài bước, thử khuyên nhủ: “Hứa Diễn Thần, em biết anh không muốn nhìn thấy em, nhưng anh chạy lên đây uống rượu làm gì? Kể cả công ty có đóng cửa, anh cũng đâu phải như vậy? Anh có tay có chân lại có năng lực, hoàn toàn có thể bắt đầu lại mà, chỉ cần anh còn sống, không gì là không thể.”

“Bắt đầu lại lần nữa, ha ha...Không thể nào. Em vốn không biết...” Nói xong, Hứa Diễn Thần cắn răng nắm mạnh xuống nền xi măng, cổ kiềm chế không nói cho cô biết.

“Em không biết đâu.”

Vu Sính Đình thấy tâm tình anh ta vô cùng sa sút, chỉ sợ mình nói không đúng câu nào lại khiến anh ta kích động, đành phải mềm giọng nói: “Có gì mà không thể chứ, đúng là em không hiểu được cảm giác đó, nhưng anh cảm thấy bây giờ anh ở đây uống đến say khướt thì có ích gì? Công ty anh có thể khôi phục lại sao? Hứa Diễn Thần, anh tự nhìn lại mình xem được không, nhìn xem hôm nay anh đang làm gì? Anh bây giờ hoàn toàn không phải là Hứa Diễn Thần em biết trước đây, lúc đó, anh lạc quan, có trách nhiệm, tràn

ngập tin tưởng vào tương lai. Anh xem anh bây giờ đi, không còn chút lý trí nào, rồi thành ra cái dạng gì rồi? Anh cảm thấy như vậy thú vị sao?”

Hứa Diễn Thần không đáp lời. Dưới ánh đèn ấm, Vu Sính Đình không thấy rõ ánh mắt của anh ta lúc này, thấy anh ta để mình nói, cô tiếp tục: “Anh nổi nóng với người họ, anh làm bạn với Ngụy Tử bao nhiêu năm nay, anh vừa xảy ra chuyện, anh ấy đã sốt ruột hơn bất cứ ai, công ty cũng có phần của anh ấy, tại sao anh ấy không chán chường như anh? Anh cho rằng anh ấy đang rất dễ chịu?”

“Choang!” một tiếng, vỏ chai rượu trong tay Hứa Diễn Thần rơi xuống đất.

Lúc này, Quan Hân Nhiên mới có phản ứng, vội vàng chạy đến kéo Hứa Diễn Thần xuống. Hứa Diễn Thần lao đảo bước xuống, ngay sau đó, Quan Hân Nhiên ôm chặt anh ta, nhào vào lòng Hứa Diễn Thần khóc nức nở.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt Hứa Diễn Thần vẫn xoáy lấy Vu Sính Đình. Bốn mắt nhìn nhau, Vu Sính Đình nở nụ cười chua xót với anh ta. Cô có thể thấy, Quan Hân Nhiên quả thực rất thích Hứa Diễn Thần, nếu không cũng chẳng bị hành động của anh ta dọa đến nỗi ấy.

Cô cúi đầu tránh khỏi tầm mắt của Hứa Diễn Thần, quay người sang dặn Ngụy Tử: “Ngụy Tử, nếu anh ấy không sao rồi thì em về đây. Bây giờ cũng muộn rồi, mọi người về nghỉ sớm đi.”

“Anh tiễn em xuống.”

Ngụy Tử đưa Vu Sính Đình xuống dưới, đưa mắt nhìn cô lái xe đi rồi mới trở lên tầng.

Lúc cô về, Liêu Hải Lâm và Vu Hàn Sinh đang ngồi trên sofa đợi cô. Liêu Hải Lâm hỏi cô như thăm vấn: “Đi đâu thế? Gọi điện thoại, con không bắt máy.”

Vu Hàn Sinh đang đọc báo ở bên cạnh tháo kính xuống, nhẹ nhàng huých Liêu Hải Lâm.

Vu Sính Đình thấy ánh mắt sắc lẹm của mẹ liền nửa thật nửa giả nói: “Con đến đơn vị tìm Phùng Mộ Huân. Anh ấy uống rượu, con ở lại chăm sóc một chút. Điện thoại con để trên xe nên không biết.”

“Thật hay giả?”

Vu Sính Đình nói luôn: “Đương nhiên là thật rồi, nếu mẹ không muốn con đến tìm anh ấy, sau này con sẽ không đi nữa.”

Liêu Hải Lâm nghe nói đến Phùng Mộ Huân, giọng điệu nhẹ nhàng hẳn. Bình thường bà và Vu Hàn Sinh quản con gái có chút nghiêm khắc, về nhà hơi muộn một chút là họ liền lo lắng: “Mẹ không có ý đấy, bình thường toàn là Mộ Huân đưa con về, nếu nó uống say thì thôi. Sau này nếu về muộn thì gọi điện báo với mẹ một tiếng để mẹ yên tâm, con không về, cả tối bố mẹ lo không đi ngủ được.”

“Hôm nay bác Phùng cũng giục mẹ rồi, hỏi xem con với Mộ Huân khi nào thì cưới, bác ấy hy vọng là cuối năm nay, sớm một chút cho hay. Mẹ cũng đồng ý rồi.”

“Mẹ, mẹ chưa hỏi ý kiến con mà đã gả con đi rồi.”

“Hai đứa cũng yêu nhau rồi, cưới xin cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Tuổi Mộ Huân không nhỏ nữa, con cũng hai sáu rồi, con còn muốn đợi đến khi nào?” Liêu Hải Lâm quở trách, Vu Sính Đình nghẹn họng không đáp lại được. Lúc uống say, Phùng Mộ Huân cũng đã thương lượng chuyện kết hôn với cô, về đến nhà, Liêu Hải Lâm lại thúc giục. Cô vẫn nghĩ yêu đương rồi kết hôn phải theo tự nhiên, chứ không phải bị gượng ép thế này, nhưng dường như không có ai đứng cùng một lập trường với cô.

Phùng Mộ Huân nằm trên giường, lúc đang định gọi điện hỏi Vu Sính Đình đã về nhà chưa thì Phùng Nghị lại nhắn tin đến máy anh.

Phùng Mộ Huân mở ra xem: Mọi chuyện đã xử lý thỏa đáng, thẳng nhai kia đã không còn lực phản kháng rồi.

Từ ánh mắt của Vu Sính Đình trước lúc đi, anh mơ hồ đoán được Hứa Diễn Thần chắc chắn đã có chuyện.

Lúc này, Phùng Mộ Huân nhìn nội dung tin nhắn cười cười, rồi xóa luôn tin nhắn đi.

Hứa Diễn Thần mở một công ty thiết kế nội thất. Thật ra sự đi xuống của thị trường thiết kế cuối năm nay có liên quan đến việc điều tiết của bên bất động sản, hơn nữa cửa đi cho công ty thiết kế khá ít, khiến nhiều người đầu tư chưa chuẩn bị kỹ càng ồ ạt đổ vào thị trường này. Điều này dẫn đến tính cạnh tranh càng lúc càng lớn, ngành thiết kế đương nhiên gặp khó khăn.

Hứa Diễn Thần là một trong số đó. Sau khi Phùng Nghị để công ty anh ta có bước chuyển tốt lại liền chặt đứt đường lui của anh ta, không có khách hàng ổn định, chẳng khác nào diệt nguồn tài chính của anh ta. Nếu công ty muốn tiếp tục kinh doanh, thì còn khó khăn hơn lên trời. Phùng Mộ Huân nghĩ, nếu mình và Vu Sính Đình đã là một cặp, thì chẳng cần nhằm vào anh ta nữa, nhưng câu nói hôm đó của Hứa Diễn Thần đã khiến anh tức giận đến mất lý trí. Anh muốn Phùng Nghị và Từ Tổ nhanh chóng xử lý, tuyệt đối không thể nương tay với Hứa Diễn Thần.

Ngày hôm sau, Phùng Mộ Huân gọi điện cho Vu Sính Đình, nói sẽ đến đón cô tan ca.

Đến cửa công ty, Phùng Mộ Huân không hỏi Vu Sính Đình về chuyện tối qua, cũng không nói chuyện với cô. Từ đầu đến cuối, anh chỉ lạnh mặt, mím chặt môi.

Vu Sính Đình thấy anh có vẻ lạnh lùng, biết chắc anh đang bực chuyện tối hôm qua. Cô đưa tay chủ động nắm lấy bàn tay anh trên vô lăng, muốn lấy lòng anh nên rụt rè nói: “Phùng Mộ Huân, anh cũng biết rồi, tối qua Ngụy Tử gọi điện đến, sau đó em có đến gặp Hứa Diễn Thần, lúc đó anh ấy suýt nữa nghĩ quẩn...”

“Anh biết rồi.” Phùng Mộ Huân không nhìn cô, ngữ khí có vẻ rất lạnh nhạt, dường như tất cả đã nằm trong dự liệu của anh. Một lát sau, anh quay ra nhìn cô, trở tay nắm chặt tay cô rồi nói: “Em không cần giải thích với anh, anh biết cả rồi, hơn nữa anh tin là em đã xử lý rất tốt.”

Anh không muốn nghe cô nhắc đến bất kỳ chuyện gì của Hứa Diễn Thần nữa, bởi vì vừa nghe đến tên Hứa Diễn Thần, anh sẽ tức giận vô cớ.

Vu Sính Đình gạt đầu, hoàn toàn không rõ ý của Phùng Mộ Huân là gì. Từ vẻ mặt của Phùng Mộ Huân có thể thấy, hình như anh không buồn để ý đến chuyện xảy ra tối qua. Cô không hề nghĩ thái độ của anh lại hờ hững thế này, đúng là cô tự lo lắng rồi.

Thấy vẻ mặt của cô, Phùng Mộ Huân nhướn người hôn lên trán cô, lại giải thích: “Điểm Điểm, không phải là anh không để ý, chỉ có điều anh biết như vậy là uống công vô ích.”

Bởi vì trong lòng em không có anh, cho nên không quan tâm đến thái độ của anh.

Một người đàn ông lại có thể nhận thua trước mặt người mình yêu, nhưng lại tuyệt đối không đánh mất phong độ, chỉ có thể giấu nổi tức giận, thất vọng và không cam tâm trong lòng.

Vu Sính Đình nghe thế chợt có chút xấu hổ, cô nghĩ một lúc rồi nói: “Phùng Mộ Huân, thật ra em để ý đến cảm nhận của anh.”

Đột nhiên Phùng Mộ Huân bật cười khe khẽ, giọng nói man mác về cô đơn, “Phải không? Tại sao anh không cảm nhận được?” Lúc nào em mới có thể đối xử bình đẳng với anh?

29. Chương 29

Hôm nay, tòa án mời nhân viên ở công ty Vu Sính Đình đến giám định một số đá quý. Lần này, địa điểm làm việc của họ ngoài nơi làm việc ra thì không có chỗ khác, gần như không rời dụng cụ một phút nào.

Vu Sính Đình đang định lập hồ sơ thì điện thoại chợt rung lên. Cô ngẩng đầu nhìn, thấy là Quan Hân Nhiên gọi đến liền lơ đãng, tiếp tục cầm kính lúp làm việc. Vậy mà mấy phút sau, Quan Hân Nhiên lại gọi đến.

Vu Sính Đình sờ cảm giác khó chịu trong lòng lại, cầm di động lên: “A lô?”

“Sính Đình, anh ấy muốn gặp chị.”

Vu Sính Đình nghĩ một lúc mới đáp: “Bây giờ tôi đang làm việc, không có thời gian.” Cảm thấy thái độ của mình hơi quyết liệt, một lát sau, cô lại nói: “Hứa Diễn Thần làm sao vậy? Không phải anh ấy có cô bên cạnh rồi hay sao? Bây giờ tôi thật sự rất bận, không thể đi đâu được.”

Quan Hân Nhiên vẫn không từ bỏ: “Chỉ có chuyện gì mà bận đến nỗi không ra được, Vu Sính Đình, hai người không làm người yêu được thì chí ít vẫn là bạn mà! Anh Thần vì chị mà thành ra như thế, chị không cảm thấy chị có trách nhiệm phải đến thăm anh ấy sao? Bây giờ anh ấy có kết cục như vậy, chẳng phải là do chị sao!”

Vu Sính Đình vẫn chưa hiểu nguyên nhân đã bị Quan Hân Nhiên trách cứ. Điều cô không hiểu là, tại sao Hứa Diễn Thần cứ xảy ra chuyện gì thì cô lại là người sai.

Cô không đủ kiên nhẫn để tranh luận với Quan Hân Nhiên, “Hân Nhiên, bây giờ tôi không có tâm trạng để cãi nhau với cô, đúng là tôi đang rất bận.”

Quan Hân Nhiên vẫn không muốn buông tha cô, còn nói một tràng khiến cô càng khó hiểu hơn, “Nói như vậy tức là chị không muốn đến? Vu Sính Đình, chẳng lẽ bây giờ chị không có một chút áy náy hay hổ thẹn nào sao?”

Vu Sính Đình cố kiềm chế để không nổi giận, lên tiếng vặn lại: “Tại sao tôi phải áy náy? Quan Hân Nhiên, tại sao mỗi lần Hứa Diễn Thần xảy ra chuyện là cô đều đổ trách nhiệm lên tôi? Tôi không hiểu lý lẽ chắc nịch của cô là từ đâu mà có nữa, cô dựa vào đâu mà luôn miệng nói tôi hại Hứa Diễn Thần thành ra như vậy, tôi làm gì anh ấy? Tôi đã làm gì anh ấy hả? Lúc cô ra về đạo đức mắng nhiếc tôi, cô có nghĩ cho tôi không, cô nghĩ rằng lúc đầu tôi dễ chịu lắm sao? Đến giờ tôi và Hứa Diễn Thần đã chia tay hơn nửa năm rồi, chúng tôi có cuộc sống của riêng mình, không nên dây dưa không rõ ràng nữa, nếu không sẽ chỉ càng làm cho cuộc sống của mình thêm rối rắm. Còn nữa, cô đừng nên gọi điện bảo tôi đến gặp Hứa Diễn Thần nữa, mấy hôm nay tôi thật sự không có thời gian!”

Nói xong, Vu Sính Đình lập tức ngắt máy.

Tâm trạng bị cú điện thoại của Quan Hân Nhiên phá hỏng, Vu Sính Đình lấy lại bình tĩnh, tiến hành mục cuối cùng, soạn chứng nhận. Cô muốn tiếp tục công việc, nhưng đầu óc toàn nghĩ đến lời Quan Hân Nhiên nói. Lúc này, tim cô đập thình thịch, cô ấn nút tắt máy, không ai có thể liên lạc với cô được.

Ngày hôm sau, tổ trưởng rút giấy chứng nhận lên bàn làm việc của cô, nói tới tấp: “Cô nhìn số liệu giám định xem.”

Giám định đá quý vốn là một nghề khó, nhất là khi được tòa án mời làm việc thì càng không được phép của một chút sai sót nào.

Cô đang định xem qua kết quả giám định, vậy mà tổ trưởng đã nói luôn: “Lúc bọn tôi tiến hành giám định lần hai đã thấy số liệu này không đúng rồi. Tổ này là do cô phụ trách, tôi không biết còn phải nói bao nhiêu lần nữa. Sính Đình, tôi cực kỳ thất vọng về cô, cô có biết vụ này liên quan đến mạng người hay không? Đây không phải trò đùa, mà là công việc tòa án giao cho chúng ta, cô cho rằng đang soạn ra mớ số liệu khiến người ta coi thường ở hội đấu giá sao?”

Vu Sính Đình cúi đầu thừa nhận: “Tôi biết rồi, xin lỗi, lần này là lỗi của tôi.”

“Lần này cô không chỉ có lỗi đâu, mà cô cũng không chịu trách nhiệm nổi nữa.”

Khuôn mặt Vu Sính Đình trắng bệch, cô cúi đầu không nói gì.

“Lúc bắt đầu tôi đã nói với các cô rồi, phải thật cẩn thận tí mĩ. Thôi, công việc giám định của tổ này cô tạm thời không cần lo, cô biết là chúng tôi cũng không muốn phạt cô nặng, gần đây sắc mặt cô không được tốt, tôi đã thương lượng với chủ nhiệm cho cô nghỉ một tuần rồi. Tôi với chủ nhiệm không yên tâm, cũng may chúng tôi đã nói chuyện trước với người phía tòa án rồi, cô nghỉ ngơi cho khỏe rồi đi làm. Hoặc là cô sang công ty đá quý khác làm cũng được, số liệu giám định không đăng báo, sẽ không có vụ ầm ĩ nào hết. Cô có ý kiến gì không?”

“Không có.”

Đây là lần đầu tiên cô bị giáo huấn thâm thúy như vậy, mặc dù xuất phát từ cú điện thoại của Quan Hân Nhiên nên cô mới mắc phải sai lầm nghiêm trọng như vậy, nhưng xét cho cùng vẫn là cô sơ suất, nghĩ vậy càng khó chịu hơn, lại thêm việc lãng nhăng với Hứa Diễm Thần dạo gần đây khiến cô cực kỳ khó xử. Cô từng nghĩ mình có thể xử lý thỏa đáng mối quan hệ này, nhưng đến giờ, cô mới phát hiện ra, quan hệ giữa cô và Hứa Diễm Thần có thể nói là cắt không đứt. Hứa Diễm Thần vừa xảy ra chuyện, Ngụy Tử đã gọi điện xin cô đến khuyên anh ta, Hứa Diễm Thần muốn gặp cô, Quan Hân Nhiên lại gọi điện thoại thay anh ta, mà còn nói năng không biết điều, không câu nào không phải là chỉ trích cô.

Điều làm Vu Sính Đình khó hiểu hơn là, tại sao trong điện thoại Quan Hân Nhiên luôn miệng nói, là cô hại Hứa Diễm Thần ra nông nổi đó. Lúc cô và Hứa Diễm Thần yêu nhau, Liêu Hải Lâm gây áp lực cho anh ta, nhưng sau đó không có nói gì nữa, sau khi hai người chia tay, cũng chẳng có dính dáng gì.

Vu Sính Đình càng nghĩ càng khó chịu, cảm giác cả người không thuộc về mình nữa. Mấy hôm nay phải làm việc nhiều nên sức khỏe cũng không tốt, về đến nhà, cô không để ý đến Liêu Hải Lâm đã thất thủ về phòng. Chẳng biết tức giận do đâu, cô tắt điện thoại rồi ném lên bàn, rồi rúc đầu vào chăn. Ngày hôm sau, quả nhiên ốm nặng.

Liêu Hải Lâm bảo Vu Hân Sinh gọi bác sĩ tư đến truyền nước cho cô, thấy thần sắc mệt mỏi của Vu Sính Đình, bà không hỏi lý do. Con gái đang nghỉ gì, bà nhìn là đã hiểu, dù sao thì tâm trạng cũng viết rõ trên mặt rồi.

Vu Sính Đình dựa vào đầu giường đọc sách, bất chợt Phùng Mộ Huân đẩy cửa vào.

“Sao anh lại đến đây?”

“Gọi điện thoại thì em tắt máy, sau đấy hỏi bác gái mới biết em bị ốm nghỉ ở nhà. Cho nên anh chạy đến xem em thế nào.” Phùng Mộ Huân vẫn đang mặc quân phục, vẻ mặt nghiêm túc nhưng giọng nói lại rất nhẹ nhàng. Có thể nhìn ra, anh vừa huấn luyện xong, nếu không đã chẳng diện nguyên quân phục đến đây.

Vu Sính Đình cắn môi, thở dài: “Không nghiêm trọng như mẹ em nói đâu, chỉ ốm xoàng thôi mà, tâm trạng cũng không được tốt nữa. Nhưng mà đó là vì công việc nhé, không liên quan đến người khác.”

Phùng Mộ Huân hé miệng cười, “Anh chỉ quan tâm đến em thôi, mấy chuyện không quan trọng, em không cần phải nói.”

Hai người cùng im lặng trong chốc lát, Vu Sính Đình không tài nào tìm được chủ đề để tiếp tục nói chuyện với anh.

Phùng Mộ Huân thông thả ngồi xuống mép giường, chỉnh lại chăn cho cô rồi nắm lấy tay cô. Anh nắm chặt bàn tay phải của cô, Vu Sính Đình liền tránh theo bản năng. Phùng Mộ Huân bình tĩnh nắm chặt thêm, cúi xuống hôn lên trán cô, đôi môi đi xuống, định ngậm lấy môi cô, vậy mà Vu Sính Đình lại nhíu mày ngoảnh mặt đi, khiến nụ hôn của anh rơi lên má cô.

Ánh mắt Phùng Mộ Huân thoáng thay đổi, anh thầm thở dài. Mấy ngày không gặp cô, vừa nghe tin cô ốm, anh đã vội vàng xin nghỉ để chạy đến thăm cô. Phùng Mộ Huân phát hiện ra, Vu Sính Đình nhìn thấy anh cũng không hề vui vẻ, anh muốn thân mật với cô, nhưng cô lại né tránh.

Thấy cô có chút khác thường, anh nhìn cô chăm chú và hỏi: “Sao vậy?”

Vu Sính Đình cúi đầu không dám nhìn anh: “Không sao cả.”

Lúc này, anh lại cúi đầu ghé vào tai cô, đè thấp giọng nói: “Tại sao không dám nhìn anh?” Nói xong, anh khẽ cắn tai cô, khiến hơi thở của cô có chút rối loạn.

Nghe thấy giọng Phùng Mộ Huân, Vu Sính Đình bỗng run lên, cô nắm chặt lấy tấm chăn, cảm thấy chột dạ, không dám ngẩng đầu. Một lát sau, cô ngập ngừng nói: “Phùng Mộ Huân, anh về đi, em bị ốm là do làm việc nhiều, lại không nghỉ ngơi tốt, cho nên mới thành ra thế này, thật sự không có vấn đề gì lớn cả. Anh không phải bỏ công việc để đến thăm em đâu, cứ về làm việc đi. Em muốn nghỉ ngơi một chút, cũng không muốn gặp ai cả.”

Lúc này, Phùng Mộ Huân lạnh mặt buông tay cô ra, “Em có ý gì?” Thấy cô không trả lời, anh xoay người rời khỏi phòng.

Vu Sính Đình ngẩng đầu nhìn cánh cửa, trong lòng thầm thở dài. Lời nói vừa rồi của cô coi như đã chọc tức Phùng Mộ Huân, biết anh đi một chuyến dài đến đây chẳng dễ dàng gì, vậy mà cô còn dở cái tính xấu đó ra.

Thật ra, cô sợ phải đối mặt với anh.

Có điều, Phùng Mộ Huân không hề về mà xuống nhà rồi vào thẳng nhà bếp, tự tay lấy nguyên liệu trong tủ lạnh ra nấu cháo cho cô.

Vừa lúc Liêu Hải Lâm chuẩn bị quay lại đơn vị, nghe tiếng động trong bếp, bà chạy vào liền thấy Phùng Mộ Huân đang gọt củ từ, lấy nước rồi vặn nhỏ lửa.

Liêu Hải Lâm bước vào, tròn mắt và nói: “Mộ Huân, cháu đang?”

Phùng Mộ Huân cười, bỏ củ từ đã bỏ vào bát rồi giải thích: “Cháu nấu chút cháo cho Sính Đình.”

“Được...được. Không ngờ cháu lại biết nấu đấy. Trong nhà có cô giúp việc mà, phiền cháu quá.”

“Phiền gì đâu ạ.”

Liêu Hải Lâm nhìn cảnh tượng này thì vô cùng ngạc nhiên, bà gạt đầu và chỉ vào tủ lạnh, “Nguyên liệu có cả trong tủ lạnh ấy. Hôm nay Điểm Điểm không ăn cơm, Mộ Huân, cháu thấy thiếu gì thì cứ bảo cô giúp việc là được rồi.”

“Dạ.”

Gần một tiếng trôi đi, Phùng Mộ Huân đã nấu xong nồi cháo. Anh múc cháo ra bát, để nguội vài phút rồi mới bưng bát cháo lên tầng.

“Bác gái nói em không muốn ăn cơm, anh tự nấu cho em ít cháo này.” Dường như anh không để tâm đến sự né tránh vừa rồi của Vu Sính Đình, một tay bưng bát, một tay cầm thìa nhẹ nhàng khuấy cháo.

Vu Sính Đình tròn mắt nhìn anh, ngạc nhiên không nói được câu nào. Cô còn tưởng Phùng Mộ Huân bị mình làm cho tức đến nổi bỏ đi rồi.

Phùng Mộ Huân thở dài, sờ đầu cô, “Sao, không muốn ăn à? Anh đi nấu nồi khác vậy.”

“Không cần đâu, để em ăn đi.” Người đàn ông này chắc chắn đang dùng khổ nhục kế với cô, vẻ mặt căng thẳng này thật khiến cô có chút xót xa.

Phùng Mộ Huân cong môi cười, rất hài lòng với thái độ lúc này của cô. Anh xúc một thìa cháo đưa đến miệng cô, nhìn cô ăn mới yên thấy yên tâm.

Cô cúi đầu ăn từng thìa ngon lành, mùi vị không tồi, là cháo củ từ.

Cô ăn được vài miếng, khóe miệng rớt ra giọt cháo, anh lại cầm khăn tay cẩn thận lau cho cô, còn nhìn cô bằng ánh mắt ôn hòa và dịu dàng nói: “Anh biết làm rất nhiều món, em mà lấy anh sẽ không phải nấu cơm, cứ để anh.”

Vu Sính Đình nuốt một miếng lại há miệng đón thìa cháo khác anh bón cho, “Phùng Mộ Huân, tại sao anh lại tốt với em như vậy? Em hỏi anh, anh đối xử với em như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?” Biết rõ cô không thể đáp lại thứ tình cảm như anh dành cho cô nhưng anh vẫn đối xử với cô như vậy, quan trọng là, Phùng Mộ Huân càng đối tốt với cô, cô lại càng áy náy. Hơn nữa, giờ cô vẫn dính dáng đến Hứa Diễm Thần, chỉ riêng điều này đã khiến cô không có mặt mũi nào gặp anh.

Vậy mà Phùng Mộ Huân nghe vậy lại cười, đặt bát cháo xuống, đưa tay vuốt chóp mũi cô rồi nói bằng giọng cương chiêu: “Điểm Điểm, có phải em bị sốt rồi không, đầu óc cũng nóng hết lên rồi? Hả?”

Đột nhiên, anh cúi đầu hôn cô, hai người cứ lẳng lẳng hôn nhau như vậy, Vu Sính Đình cũng mở miệng chủ động đáp lại anh. Thấy cô không tránh né như vừa rồi, Phùng Mộ Huân ôm cô vào lòng, đưa tay khẽ vuốt tóc cô, thở dài: “Thật ra, chính anh cũng không biết, anh cứ tự nhiên đối xử tốt với em thôi.”

Dù biết trong lòng em không có anh, anh vẫn cam tâm tình nguyện.

Nói xong, anh lại cười. Đối xử tốt với một người, đâu có nhiều cái tại sao như vậy. Lúc ấy, trái tim thẳng mọi ý niệm trong đầu, kết quả là không thể khống chế được mà cứ làm như vậy.

30. Chương 30

Hôm nay, tòa án mời nhân viên ở công ty Vu Sính Đình đến giám định một số đá quý. Lần này, địa điểm làm việc của họ ngoài nơi làm việc ra thì không có chỗ khác, gần như không rời dụng cụ một phút nào.

Vu Sính Đình đang định lập hồ sơ thì điện thoại chợt rung lên. Cô ngẩng đầu nhìn, thấy là Quan Hân Nhiên gọi đến liền lơ đi, tiếp tục cầm kính lúp làm việc. Vậy mà mấy phút sau, Quan Hân Nhiên lại gọi đến.

Vu Sính Đình dè cảm giác khó chịu trong lòng lại, cầm di động lên: “A lô?”

“Sính Đình, anh ấy muốn gặp chị.”

Vu Sính Đình nghĩ một lúc mới đáp: “Bây giờ tôi đang làm việc, không có thời gian.” Cảm thấy thái độ của mình hơi quyết liệt, một lát sau, cô lại nói: “Hứa Diễn Thần làm sao vậy? Không phải anh ấy có cô bên cạnh rồi hay sao? Bây giờ tôi thật sự rất bận, không thể đi đâu được.”

Quan Hân Nhiên vẫn không từ bỏ: “Chị có chuyện gì mà bận đến nỗi không ra được, Vu Sính Đình, hai người không làm người yêu được thì chí ít vẫn là bạn mà! Anh Thần vì chị mà thành ra như thế, chị không cảm thấy chị có trách nhiệm phải đến thăm anh ấy sao? Bây giờ anh ấy có kết cục như vậy, chẳng phải là do chị sao!”

Vu Sính Đình vẫn chưa hiểu nguyên nhân đã bị Quan Hân Nhiên trách cứ. Điều cô không hiểu là, tại sao Hứa Diễn Thần cứ xảy ra chuyện gì thì cô lại là người sai.

Cô không đủ kiên nhẫn để tranh luận với Quan Hân Nhiên, “Hân Nhiên, bây giờ tôi không có tâm trạng để cãi nhau với cô, đúng là tôi đang rất bận.”

Quan Hân Nhiên vẫn không muốn buông tha cô, còn nói một tràng khiến cô càng khó hiểu hơn, “Nói như vậy tức là chị không muốn đến? Vu Sính Đình, chẳng lẽ bây giờ chị không có một chút áy náy hay hổ thẹn nào sao?”

Vu Sính Đình cố kiềm chế để không nổi giận, lên tiếng vặn lại: “Tại sao tôi phải áy náy? Quan Hân Nhiên, tại sao mỗi lần Hứa Diễn Thần xảy ra chuyện là cô đều đổ trách nhiệm lên tôi? Tôi không hiểu lý lẽ chắc nịch của cô là từ đâu mà có nữa, cô dựa vào đâu mà luôn miệng nói tôi hại Hứa Diễn Thần thành ra như vậy, tôi làm gì anh ấy? Tôi đã làm gì anh ấy hả? Lúc cô ra về đạo đức mắng nhiếc tôi, cô có nghĩ cho tôi không, cô nghĩ rằng lúc đầu tôi dễ chịu lắm sao? Đến giờ tôi và Hứa Diễn Thần đã chia tay hơn nửa năm rồi, chúng tôi có cuộc sống của riêng mình, không nên dây dưa không rõ ràng nữa, nếu không sẽ chỉ càng làm cho cuộc sống của mình thêm rối rắm. Còn nữa, cô đừng nên gọi điện bảo tôi đến gặp Hứa Diễn Thần nữa, mấy hôm nay tôi thật sự không có thời gian!”

Nói xong, Vu Sính Đình lập tức ngắt máy.

Tâm trạng bị cú điện thoại của Quan Hân Nhiên phá hỏng, Vu Sính Đình lấy lại bình tĩnh, tiến hành mục cuối cùng, soạn chứng nhận. Cô muốn tiếp tục công việc, nhưng đầu óc toàn nghĩ đến lời Quan Hân Nhiên nói. Lúc này, tim cô đập thình thịch, cô ấn nút tắt máy, không ai có thể liên lạc với cô được.

Ngày hôm sau, tổ trưởng vớt giấy chứng nhận lên bàn làm việc của cô, nói tới tấp: “Cô nhìn số liệu giám định xem.”

Giám định đá quý vốn là một nghề khó, nhất là khi được tòa án mời làm việc thì càng không được phép của một chút sai sót nào.

Cô đang định xem qua kết quả giám định, vậy mà tổ trưởng đã nói luôn: “Lúc bọn tôi tiến hành giám định lần hai đã thấy số liệu này không đúng rồi. Tổ này là do cô phụ trách, tôi không biết còn phải nói bao nhiêu lần nữa. Sính Đình, tôi cực kỳ thất vọng về cô, cô có biết vụ này liên quan đến mạng người hay không? Đây không phải trò đùa, mà là công việc tòa án giao cho chúng ta, cô cho rằng đang soạn ra mớ số liệu khiến người ta coi thường ở hội đấu giá sao?”

Vu Sính Đình cúi đầu thừa nhận: “Tôi biết rồi, xin lỗi, lần này là lỗi của tôi.”

“Lần này cô không chỉ có lỗi đâu, mà cô cũng không chịu trách nhiệm nổi nữa.”

Khuôn mặt Vu Sính Đình trắng bệch, cô cúi đầu không nói gì.

“Lúc bắt đầu tôi đã nói với các cô rồi, phải thật cẩn thận tí mĩ. Thôi, công việc giám định của tổ này cô tạm thời không cần lo, cô biết là chúng tôi cũng không muốn phạt cô nặng, gần đây sắc mặt cô không được tốt, tôi đã thương lượng với chủ nhiệm cho cô nghỉ một tuần rồi. Tôi với chủ nhiệm không yên tâm, cũng may chúng tôi đã nói chuyện trước với người phía tòa án rồi, cô nghỉ ngơi cho khỏe rồi đi làm. Hoặc là cô sang công ty đá quý khác làm cũng được, sổ liệu giám định không đăng báo, sẽ không có vụ ầm ĩ nào hết. Cô có ý kiến gì không?”

“Không có.”

Đây là lần đầu tiên cô bị giáo huấn thâm trầm như vậy, mặc dù xuất phát từ cú điện thoại của Quan Hân Nhiên nên cô mới mắc phải sai lầm nghiêm trọng như vậy, nhưng xét cho cùng vẫn là cô sơ suất, nghĩ vậy càng khó chịu hơn, lại thêm việc lãng nhãng với Hứa Diễn Thần dạo gần đây khiến cô cực kỳ khó xử. Cô từng nghĩ mình có thể xử lý thỏa đáng mối quan hệ này, nhưng đến giờ, cô mới phát hiện ra, quan hệ giữa cô và Hứa Diễn Thần có thể nói là cắt không đứt. Hứa Diễn Thần vừa xảy ra chuyện, Ngụy Tử đã gọi điện xin cô đến khuyên anh ta, Hứa Diễn Thần muốn gặp cô, Quan Hân Nhiên lại gọi điện thoại thay anh ta, mà còn nói năng không biết điều, không câu nào không phải là chỉ trích cô.

Điều làm Vu Sính Đình khó hiểu hơn là, tại sao trong điện thoại Quan Hân Nhiên luôn miệng nói, là cô hại Hứa Diễn Thần ra nông nổi đó. Lúc cô và Hứa Diễn Thần yêu nhau, Liêu Hải Lâm gây áp lực cho anh ta, nhưng sau đó không có nói gì nữa, sau khi hai người chia tay, cũng chẳng có dính dáng gì.

Vu Sính Đình càng nghĩ càng khó chịu, cảm giác cả người không thuộc về mình nữa. Mấy hôm nay phải làm việc nhiều nên sức khỏe cũng không tốt, về đến nhà, cô không để ý đến Liêu Hải Lâm đã thất thểu về phòng. Chẳng biết tức giận do đâu, cô tắt điện thoại rồi ném lên bàn, rồi rúc đầu vào chăn. Ngày hôm sau, quả nhiên ốm nặng.

Liêu Hải Lâm bảo Vu Sính Đình gọi bác sĩ tư đến truyền nước cho cô, thấy thần sắc mệt mỏi của Vu Sính Đình, bà không hỏi lý do. Con gái đang nghĩ gì, bà nhìn là đã hiểu, dù sao thì tâm trạng cũng viết rõ trên mặt rồi.

Vu Sính Đình dựa vào đầu giường đọc sách, bất chợt Phùng Mộ Huân đẩy cửa vào.

“Sao anh lại đến đây?”

“Gọi điện thoại thì em tắt máy, sau đấy hỏi bác gái mới biết em bị ốm nghỉ ở nhà. Cho nên anh chạy đến xem em thế nào.” Phục Mộ Huân vẫn đang mặc quân phục, vẻ mặt nghiêm túc nhưng giọng nói lại rất nhẹ nhàng. Có thể nhìn ra, anh vừa huấn luyện xong, nếu không đã chẳng diện nguyên quân phục đến đây.

Vu Sính Đình cắn môi, thở dài: “Không nghiêm trọng như mẹ em nói đâu, chỉ ốm xoàng thôi mà, tâm trạng cũng không được tốt nữa. Nhưng mà đó là vì công việc nhè, không liên quan đến người khác.”

Phùng Mộ Huân hé miệng cười, “Anh chỉ quan tâm đến em thôi, mấy chuyện không quan trọng, em không cần phải nói.”

Hai người cùng im lặng trong chốc lát, Vu Sính Đình không tài nào tìm được chủ đề để tiếp tục nói chuyện với anh.

Phùng Mộ Huân thông thả ngồi xuống mép giường, chỉnh lại chăn cho cô rồi nắm lấy tay cô. Anh nắm chặt bàn tay phải của cô, Vu Sính Đình liền tránh theo bản năng. Phùng Mộ Huân bình tĩnh nắm chặt thêm, cúi xuống hôn lên trán cô, đôi môi đi xuống, định ngậm lấy môi cô, vậy mà Vu Sính Đình lại nhú mày ngoảnh mặt đi, khiến nụ hôn của anh rơi lên má cô.

Ánh mắt Phùng Mộ Huân thoáng thay đổi, anh thầm thở dài. Mấy ngày không gặp cô, vừa nghe tin cô ốm, anh đã vội vàng xin nghỉ để chạy đến thăm cô. Phùng Mộ Huân phát hiện ra, Vu Sính Đình nhìn thấy anh cũng không hề vui vẻ, anh muốn thân mật với cô, nhưng cô lại né tránh.

Thấy cô có chút khác thường, anh nhìn cô chăm chú và hỏi: “Sao vậy?”

Vu Sính Đình cúi đầu không dám nhìn anh: “Không sao cả.”

Lúc này, anh lại cúi đầu ghé vào tai cô, đề thấp giọng nói: “Tại sao không dám nhìn anh?” Nói xong, anh khẽ cắn tai cô, khiến hơi thở của cô có chút rối loạn.

Nghe thấy giọng Phùng Mộ Huân, Vu Sính Đình bỗng run lên, cô nắm chặt lấy tấm chăn, cảm thấy chột dạ, không dám ngẩng đầu. Một lát sau, cô ngập ngừng nói: “Phùng Mộ Huân, anh về đi, em bị ốm là do làm việc nhiều, lại không nghỉ ngơi tốt, cho nên mới thành ra thế này, thật sự không có vấn đề gì lớn cả. Anh không phải bỏ công việc để đến thăm em đâu, cứ về làm việc đi. Em muốn nghỉ ngơi một chút, cũng không muốn gặp ai cả.”

Lúc này, Phùng Mộ Huân lạnh mặt buông tay cô ra, “Em có ý gì?” Thấy cô không trả lời, anh xoay người rời khỏi phòng.

Vu Sính Đình ngẩng đầu nhìn cánh cửa, trong lòng thầm thở dài. Lời nói vừa rồi của cô coi như đã chọc tức Phùng Mộ Huân, biết anh đi một chuyến dài đến đây chẳng dễ dàng gì, vậy mà cô còn dở cái tính xấu đó ra.

Thật ra, cô sợ phải đối mặt với anh.

Có điều, Phùng Mộ Huân không hề về mà xuống nhà rồi vào thẳng nhà bếp, tự tay lấy nguyên liệu trong tủ lạnh ra nấu cháo cho cô.

Vừa lúc Liêu Hải Lâm chuẩn bị quay lại đơn vị, nghe tiếng động trong bếp, bà chạy vào liền thấy Phùng Mộ Huân đang gọt củ từ, lấy nước rồi vặn nhỏ lửa.

Liêu Hải Lâm bước vào, tròn tròn mắt và nói: “Mộ Huân, cháu đang?”

Phùng Mộ Huân cười, bỏ củ từ đã bỏ vào bát rồi giải thích: “Cháu nấu chút cháo cho Sính Đình.”

“Được...được. Không ngờ cháu lại biết nấu đấy. Trong nhà có cô giúp việc mà, phiền cháu quá.”

“Phiền gì đâu ạ.”

Liêu Hải Lâm nhìn cảnh tượng này thì vô cùng ngạc nhiên, bà gạt đầu và chỉ vào tủ lạnh, “Nguyên liệu có cả trong tủ lạnh ấy. Hôm nay Điểm Điểm không ăn cơm, Mộ Huân, cháu thấy thiếu gì thì cứ bảo cô giúp việc là được rồi.”

“Dạ.”

Gần một tiếng trôi đi, Phùng Mộ Huân đã nấu xong nồi cháo. Anh múc cháo ra bát, để nguội vài phút rồi mới bưng bát cháo lên tầng.

“Bác gái nói em không muốn ăn cơm, anh tự nấu cho em ít cháo này.” Dường như anh không để tâm đến sự né tránh vừa rồi của Vu Sính Đình, một tay bưng bát, một tay cầm thìa nhẹ nhàng khuấy cháo.

Vu Sính Đình tròn mắt nhìn anh, ngạc nhiên không nói được câu nào. Cô còn tưởng Phùng Mộ Huân bị mình làm cho tức đến nổi bỏ đi rồi.

Phùng Mộ Huân thở dài, sờ đầu cô, “Sao, không muốn ăn à? Anh đi nấu nồi khác vậy.”

“Không cần đâu, để em ăn đi.” Người đàn ông này chắc chắn đang dùng khổ nhục kế với cô, vẻ mặt căng thẳng này thật khiến cô có chút xót xa.

Phùng Mộ Huân cong môi cười, rất hài lòng với thái độ lúc này của cô. Anh xúc một thìa cháo đưa đến miệng cô, nhìn cô ăn mới yên thấy yên tâm.

Cô cúi đầu ăn từng thìa ngon lành, mùi vị không tồi, là cháo củ từ.

Cô ăn được vài miếng, khéo miệng rót ra giọt cháo, anh lại cầm khăn tay cẩn thận lau cho cô, còn nhìn cô bằng ánh mắt ôn hòa và dịu dàng nói: “Anh biết làm rất nhiều món, em mà lấy anh sẽ không phải nấu cơm, cứ để anh.”

Vu Sính Đình nuốt một miếng lại há miệng đón thìa cháo khác anh bón cho, “Phùng Mộ Huân, tại sao anh lại tốt với em như vậy? Em hỏi anh, anh đối xử với em như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?” Biết rõ cô không thể đáp lại thứ tình cảm như anh dành cho cô nhưng anh vẫn đối xử với cô như vậy, quan trọng là, Phùng Mộ Huân càng đối tốt với cô, cô lại càng áy náy. Hơn nữa, giờ cô vẫn dính dáng đến Hứa Diễn Thần, chỉ riêng điều này đã khiến cô không có mặt mũi nào gặp anh.

Vậy mà Phùng Mộ Huân nghe vậy lại cười, đặt bát cháo xuống, đưa tay vuốt chóp mũi cô rồi nói bằng giọng cưng chiều: “Điểm Điểm, có phải em bị sốt rồi không, đầu óc cũng nóng hết lên rồi? Hả?”

Đột nhiên, anh cúi đầu hôn cô, hai người cứ lẳng lẳng hôn nhau như vậy, Vu Sính Đình cũng mở miệng chủ động đáp lại anh. Thấy cô không tránh né như vừa rồi, Phùng Mộ Huân ôm cô vào lòng, đưa tay khẽ vuốt tóc cô, thở dài: “Thật ra, chính anh cũng không biết, anh cứ tự nhiên đối xử tốt với em thôi.”

Dù biết trong lòng em không có anh, anh vẫn cam tâm tình nguyện.

Nói xong, anh lại cười. Đối xử tốt với một người, đâu có nhiều cái tại sao như vậy. Lúc ấy, trái tim thắng mọi ý niệm trong đầu, kết quả là không thể khống chế được mà cứ làm như vậy.

31. Chương 31

Hôm nay, Phùng Mộ Huân đích thân đưa Vu Sính Đình đến đơn vị. Vu Sính Đình thấy thần sắc anh hôm nay là lạ, chẳng hiểu là vì nguyên do gì.

Đến đơn vị, Phùng Mộ Huân đưa cô vào trung tâm huấn luyện sĩ quan.

Trước khi lên tầng, Phùng Mộ Huân dặn: “Em ở đây chờ anh nhé, anh lên phòng làm việc một cái rồi xuống ngay.”

Phùng Mộ Huân lên tầng một lúc lâu vẫn chưa xuống. Vu Sính Đình phải đợi ở sân tập hơn mười phút, không nhìn được, cô liền đi lên trên tìm anh. Lên đến tầng bốn, cô đột nhiên dừng bước bám vào lan can, nhìn về phía xa, thấy có không ít binh sĩ đang tập luyện.

Một tiếng còi vang lên, hai trăm người lập tức tập hợp tạo thành một đội hình thẳng hàng, mỗi người đều cầm một bông hồng trong tay. Đứng đầu hàng, chỉ huy nén cười, lớn tiếng hô: “Tất cả nghe khẩu lệnh, nghỉ, nghiêm, đằng sau quay!”

Toàn thể binh sĩ quay về phía Vu Sính Đình, đồng thanh hô: “Chào chị dâu!”

Vu Sính Đình đứng ở trên, cảm thấy sống lưng cứng ngắc. Cô còn tưởng mình nghe nhầm, vậy mà viên sĩ quan chỉ huy lại đi về phía trước vài bước, giơ còi, huýt một tiếng, tất cả binh sĩ đồng thanh hô lên với cô: “Chị dâu, gả cho thủ trưởng chúng em được không ạ?”

Thấy cô không trả lời, mọi người lại đồng thanh hô thêm lần nữa: “Chị dâu, gả cho thủ trưởng chúng em được không ạ?”

Vu Sính Đình đỏ mặt, cúi đầu không dám đáp lời.

Không biết Phùng Mộ Huân đã xuất hiện giữa đám người thế nào, anh mặc một bộ quân phục nghiêm trang, anh tuần phi phạm, ngửa đầu nhìn cô và cười: “Còn không xuống đi.”

Vu Sính Đình đứng yên tại chỗ, thở mạnh một hơi. Cô vỗ vỗ ngực ổn định tinh thần rồi vịn vào lan can đi xuống, mỗi bước đều vô cùng nặng, gần như là tập tễnh mà bước ra sân tập. Cô căng thẳng đến nỗi ngạt thở mất.

Nhóm lính ở trên đột nhiên tách rộng đội hình, Phùng Mộ Huân đi ra từ giữa. Cách đó không xa, cô nhìn thấy Phùng Mộ Huân ôm một bó hoa hồng, tiếp đất bằng đôi giày da khòe khoắn, chậm rãi đi về phía cô. Anh quỳ một gối xuống, giơ chiếc nhẫn kim cương lên. Màn cầu hôn bất thành lần này khiến cô suýt nữa không chống đỡ nổi.

Một tràng vỗ tay vang lên ầm ầm.

Phùng Mộ Huân trịnh trọng nói: “Điểm Điểm, lấy anh đi, có được không?”

Phùng Mộ Huân không nói nhiều lời khiến cô phải rơi lệ, mà đi thẳng vào vấn đề là muốn cầu hôn cô. Phương thức này và tính cách của anh thật sự không khác nhau là mấy.

Cả doanh trại có gần hai trăm người đang chứng kiến màn cầu hôn của Phùng Mộ Huân. Có thể nói, Vu Sính Đình chưa từng gặp một cảnh tượng nào hoành tráng như vậy, đến giờ vẫn còn vô cùng căng thẳng. Ngay lúc này, thậm chí cô còn cảm thấy như mình đang đứng giữa một mớ hỗn loạn, trống ngực dồn liên hồi. Cô không thể làm gì hơn là nắm chặt ống tay áo, khuôn mặt đỏ hồng, gần như theo tiềm thức, cô gật đầu nói: “Được.”

Lúc này, mọi người vừa vỗ tay vừa reo hò chúc mừng.

Vu Sính Đình nắm chặt tay lại, nhìn Phùng Mộ Huân mà không nói gì nữa.

Phùng Mộ Huân cười với cô, nắm chặt bàn tay cô rồi thong thả mở lòng bàn tay cô ra. Anh đeo nhẫn vào ngón áp út của cô, rồi cúi đầu đặt một nụ hôn lên mu bàn tay cô.

Vu Sính Đình xấu hổ đến nỗi mặt đỏ bừng. Ngay phút này, trong lòng Phùng Mộ Huân dâng lên cảm giác thỏa mãn chưa từng có. Anh còn nhớ cảnh Hứa Diễm Thần cầu hôn Vu Sính Đình trên quảng trường, khác với ngày hôm nay ở chỗ, khi đó cô cảm động đến mức nước mắt lưng tròng, còn bây giờ, ngoài miệng cô không chút do dự đồng ý, nhưng trong lòng lại căng thẳng đến mức không dám nhìn anh.

Đeo nhẫn xong, hai người ôm nhau thật chặt. Phùng Mộ Huân kiểm chế tâm tình của mình, ôm cô mãi không buông. Dưới sự ủng hộ của mọi người, Phùng Mộ Huân đã hoàn thành nghi thức cầu hôn khó quên.

Đời này Vu Sính Đình nhận lời cầu hôn của hai người, một là Hứa Diễm Thần, người kia là Phùng Mộ Huân. Đáng tiếc, người trước vì rất nhiều nguyên nhân nên không thể đi đến cuối cùng với cô. Hôm nay, cô nhìn Phùng Mộ Huân, nhìn anh cầu hôn với mình, trong lòng lại có một nỗi xúc động không thể nói thành lời.

Lời cầu hôn của Hứa Diễm Thần đem đến cảm xúc như đưa tay vén mây là thấy trăng, đó cũng là kết quả cho quan hệ bao nhiêu năm của họ; nhưng với Phùng Mộ Huân, trước vốn không rung động, nhưng rồi một nỗi xúc động lại chợt ứa đến mà không thể kìm hãm được, quả thật cô đã bị tấm chân tình của anh cảm phục.

Có lẽ tình cảm vốn là một nỗi xúc động ngoài kế hoạch. Dường như nó đến vào chính thời khắc trái tim được chạm đến, những chuyện tiếp theo cứ thế mà đến chứ chẳng có tiếng báo hiệu nào cả.

Sau đó, hai người cứ có thời gian lại quẩn luyến nhau. Sau khi Vu Sính Đình kiểm tra sức khỏe, Phùng Mộ Huân lập tức nộp báo cáo kết hôn, chỉ một tuần đã được phê duyệt, đợi giấy kiểm tra chính trị được nộp là có giấy giới thiệu kết hôn. Mọi chuyện gần như đã giải quyết xong, hai nhà đã bắt đầu chuẩn bị hôn sự. (Đoạn này tổ vô cùng mơ hồ =.=)

Sĩ quan cấp trên vừa nghe nói con trai tham mưu trưởng sắp kết hôn còn sốt ruột hơn cả Phùng Mộ Huân.

Người vui vẻ nhất có lẽ là Liêu Hải Lâm và Vu Hàn Sinh. Nhận được điện thoại của Phùng Tranh Hiến mời hai người đến bàn chuyện kết hôn của con gái, hai người vui đến nỗi cười toe toét.

Cô vừa về nhà, Liêu Hải Lâm đã nghiêm túc hỏi: “Điểm Điểm, giờ con đã nghĩ kĩ chưa? Con đừng có nói đùa với mẹ nhé, mẹ thông báo với tất cả họ hàng rồi đấy.”

Liêu Hải Lâm lo như vậy là bởi, trước kia có khuyên Vu Sính Đình thế nào cũng không được, mà giờ đột nhiên lại đồng ý kết hôn. Dường như bà sợ con gái đổi ý nên phải xác nhận lại lần nữa.

Vu Sính Đình không chút do dự liền gật đầu: “Vâng, con nghĩ kĩ rồi.” Hơn nữa, cô đã đồng ý với Phùng Mộ Huân rồi, sao mà đổi ý được chứ.

“Mẹ, bọn con chỉ định đăng ký trước thôi, còn...”

Vu Sính Đình còn chưa nói hết, Liêu Hải Lâm đã cười: “Chuyện khác con không phải lo, cuối cùng thì con bé này cũng thông suốt rồi, để lâu như vậy làm bác Phùng sốt ruột lắm rồi, người ta còn chờ bế cháu nữa đấy. Đám cưới thì để tháng sau đi, con cũng biết mà, với thân phận của Mộ Huân thì không thể làm to quá,

cái gì giản lược thì giản lược, nếu không sẽ có người nói này nói nọ. Đương nhiên đây là chủ ý của mẹ với bác Phùng.”

Ý của Liêu Hải Lâm là những người không quan trọng thì không cần mời.

Vu Sính Đình không can thiệp vào chuyện này, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của bố mẹ. Đột nhiên cô cảm thấy từ lúc cô và Phùng Mộ Huân quen nhau đến khi yêu nhau, rồi tới lúc kết hôn, mọi chuyện gần như phát triển quá nhanh, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô.

Thứ Ba, Vu Sính Đình đặc biệt xin tổ trưởng cho nghỉ một ngày, Phùng Mộ Huân lái xe đón cô đến cục dân chính đăng ký kết hôn. Lúc hai người cầm giấy chứng nhận kết hôn màu đỏ trên tay, Phùng Mộ Huân có cảm giác như đang mơ vậy.

Vu Sính Đình vốn không có ý định đăng ký sớm, nhưng thấy Phùng Mộ Huân kích động đến nỗi không chờ được, nài cô đến cục dân chính, cô không muốn làm anh mất hứng nên đồng ý làm mọi chuyện theo trình tự anh sắp xếp.

Anh đã đối với cô tốt như vậy, cô còn phải do dự gì nữa.

Dọc đường về, tâm trạng của Phùng Mộ Huân phải dùng hai từ “kích động” để hình dung. Ngay cả lúc lái xe, khước miệng anh vẫn không mất đi ý cười. Dừng đèn đỏ, anh giẫm mạnh chân phanh, nắm chặt tay Vu Sính Đình, nghiêng đầu gọi cô: “Bà xã.” Lúc này, đáy mắt anh vẫn ngập tràn ý cười.

Cô cúi đầu cười, chủ động nắm tay anh và nói: “Anh tập trung lái xe đi.”

Cứ có thời gian, Vu Sính Đình lại đến đơn vị anh. Lúc hai người ở bên nhau, phần lớn thời gian là để đọc sách. Gần đây cô rất thích mấy cuốn lý luận quân sự trong phòng làm việc của anh, có chỗ nào không hiểu là lại quăn quai đòi anh giải thích. Có lúc hai người dính lấy nhau thân mật một hồi, thỉnh thoảng Phùng Mộ Huân lại phải cố kiềm chế mình, ôm cô vào lòng chứ không dám manh động.

Rơi vào lưới tình, không ai là không mơ mơ màng màng, gần như mỗi một giây lễ cũng muốn ở bên nhau, chỉ hận không thể “một đêm trắng đầu”. Hôm nay, Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân cũng vậy, hơn nữa hai người đã đăng ký kết hôn, trên danh nghĩa đã là vợ chồng hợp pháp, chỉ còn chờ lễ cưới là đã chính thức xác lập quan hệ hôn nhân.

Quá trình từ yêu đến kết hôn của họ, trong mắt người khác là vô cùng thuận lợi, như thể được ông trời tác hợp vậy.

Vu Sính Đình phát hiện ra, trên người Phùng Mộ Huân ít nhiều có vị thư hương được di truyền từ bố anh – Phùng Tranh Hiên. Trong phòng làm việc của anh có bút lông, nghiên mực, thư họa, trên bàn còn có bức thư pháp mô phỏng nét của Nhan Chân Khanh*. Không chỗ nào là không có hơi thở cổ điển.

* Nhà thư pháp hàng đầu của Trung Quốc.

Vu Sính Đình đang ở trong phòng chăm chú đọc sách lý luận quân sự, Phùng Mộ Huân bất chợt bước đến sau lưng.

“Về rồi hả?” Cô hé miệng cười, ngả vào lòng anh.

“Ừ.” Sau khi hết giờ huấn luyện, Phùng Mộ Huân tắm rửa qua rồi mới về. Trên người anh có mùi sữa tắm, rất nhạt, nhưng Vu Sính Đình có thể ngửi thấy.

Phùng Mộ Huân lại hỏi: “Có đói không? Có muốn xuống kia ăn không? Hay là để anh nấu cho em đi, trong tủ lạnh còn thức ăn.”

“Em cơm nước xong mới đến.” Vu Sính Đình lắc đầu, gập cuốn sách trên tay lại, sau đó lại nghĩ đến điều gì đó liền hỏi: “Anh học ở Hồ Nam à? Thế thì chắc chắn là qua Phượng Hoàng* rồi?”

*Một cổ trấn ở Hồ Nam.

Phùng Mộ Huân gật đầu đáp: “Trước kia có đến đây với bạn học. Em muốn đi à?”

“Thật sự rất muốn đến thăm quan một lần.”

“Lúc nào rảnh anh sẽ đưa em đi, chỗ đó rất đẹp, có núi có sông, đậm chất cổ xưa.”

Vu Sính Đình lại nói luôn: “Chắc là, còn có gái đẹp nữa. Thành thật khai mau, anh từng có mấy cô em xinh đẹp rồi?”

Phùng Mộ Huân nghe xong liền bật cười, không đáp mà hỏi ngược lại: “Em thích sách của Thẩm Tông Văn*?”

*Nhà văn vĩ đại của TQ, có thể sánh cùng Lỗ Tấn.

Vu Sính Đình kinh ngạc, xoay người lại hỏi: “Sao anh biết?”

Anh nhìn cô, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Lần trước vào phòng em, trên giá sách của em, sách của Thẩm Tông Văn chiếm đa số. Hơn nữa, em rất có hứng thú với Phượng Hoàng, chắc là chịu ảnh hưởng từ “Biên thành” đây mà.”

Mọi chuyện, bị anh đoán phát trúng luôn.

Vu Sính Đình ngượng ngừng cười, không hề phủ nhận.

Lúc này, khuôn mặt Phùng Mộ Huân phóng đại trước mắt cô. Anh duỗi cánh tay ôm thắt lưng cô, cúi đầu chạm vào trán cô, đọc ra những lời Thẩm Tông Văn từng nói với Trương Triệu Hòa*: “Anh đã đi qua những con đường ở rất nhiều nơi, bước qua những cây cầu ở rất nhiều chốn, từng ngắm những vầng mây đã được kể nhiều lần, từng uống rất nhiều loại rượu...”

*Vợ của Thẩm Tông Văn

Anh cố ý dừng lại ở câu này, coi như gián tiếp trả lời vấn đề cô hỏi. Anh nghiêng đầu, ghé sát vào tai cô nói nốt câu còn lại: “Nhưng lại chỉ yêu một người duy nhất.” Giọng nói của anh trầm thấp, anh thả chậm tốc độ, rành rọt rót từng từ vào tai cô, khiến cô suyết chút nữa chìm đắm trong đó.

Hôm nay, cô và anh đã đăng ký kết hôn, Phùng Mộ Huân nghĩ, đây chính là kết quả tốt nhất dành cho họ. Cho dù Hứa Diễn Thần có ra mặt phá rối, thì cũng chẳng làm nên chuyện gì.

32. Chương 32

Hôn lễ được định vào tháng sau, Liêu Hải Lâm đã bắt đầu chuẩn bị từ bây giờ. Thời gian này, bà vô cùng bận rộn, cửa nhà cũng không ngớt người ra người vào, vì họ hàng biết tin Phùng Mộ Huân và Vu Sính Đình sắp kết hôn đều đến hỏi thăm.

Buổi tối, Liêu Hải Lâm lại kéo Vu Sính Đình đến để bàn bạc, “Chỗ này do một cấp dưới của chú Tuần mở, còn về phía họ hàng, mẹ cũng sẽ nhờ từng việc cụ thể. À này, cũng đừng mời đồng nghiệp ở công ty con, đông quá không tốt. Lần này chủ yếu mời người trong quân khu, cũng có vài người trong giới chính trị, nếu mở mang to quá, mẹ với bác Phùng sợ có người vin cơ đấy dèm pha.”

Vu Sính Đình gật gù, tỏ vẻ đồng ý với sự sắp xếp đó.

Nói đến đây, Liêu Hải Lâm vỗ đầu sưng sốt, “Mẹ nói sai rồi, dạo này bận rộn nên đầu óc lú lẫn, không phải là bác Phùng nữa, giờ con phải gọi là bố rồi.”

Vu Hàn Sinh đang ngồi xem tài liệu của công ty không nhịn được bèn quay ra gắt với Liêu Hải Lâm: “Con gái anh còn chưa gả đi, sao phải gọi người khác là bố!”

Liêu Hải Lâm vỗ tay cô gái, nhìn Vu Hàn Sinh mà trêu: “Nhìn xem, bố con lòng dạ hẹp hòi, tám mươi phần trăm là đang ghen rồi.”

Vu Sính Đình định mời Tiền Bội Bội làm phù dâu, còn những nhân vật khác đều đã được Liêu Hải Lâm lên danh sách xong. Tuy chỉ còn cách hôn lễ khoảng hơn một tháng nữa, nhưng không hiểu vì sao, trong lòng cô vẫn có cảm giác bất an lạ thường.

Tiền Bội Bội không thể tin nổi, “Không phải cậu bị chứng sợ hãi trước hôn nhân đấy chứ?”

Vu Sính Đình buồn bực nói: “Tớ cũng không biết nữa, chỉ cảm thấy mọi chuyện tiến triển quá nhanh, nói thật, đến giờ tớ vẫn chưa phản ứng kịp. Lúc đấy anh ấy hành động trước mặt tất cả mọi người trong doanh trại, còn mặc quân phục quỳ xuống cầu hôn tớ. Trong đầu không hiểu bị làm sao mà lại đồng ý ngay lập tức, hơn nữa từ lúc cầu hôn đến lúc lấy đăng ký kết hôn chỉ đúng một tuần, anh ấy còn sốt ruột hơn cả tớ, làm tớ cứ có cảm giác anh ấy có chuyện gì đó giấu tớ.”

Lúc đi đăng ký không có nhiều cảm giác, qua một thời gian nhìn lại tờ giấy chứng nhận, Vu Sính Đình chợt có chút lo sợ bất an. Có đăng ký coi như có một xác nhận với mình và gia đình, trong lòng lại thầm thở dài. Hôm nay, càng đến gần lễ cưới, cô càng cảm thấy mình rơi vào trạng thái khủng hoảng.

Phụ nữ đều nhạy cảm, mỗi lần nghĩ đến, Vu Sính Đình lại cảm thấy bồn chồn không yên. Dường như cô luôn cảm thấy Phùng Mộ Huân có điều gì giấu mình nên mới vội vàng như vậy. Cô lắc đầu, ngăn mình khỏi suy nghĩ lan man.

Tiền Bội Bội phân tích hộ cô: “Anh ta vội là tại vì người nhà thích cậu, cậu nghĩ xem anh ta có gì phải giấu cậu chứ? Đơn giản là muốn mau chóng cưới cậu về để hưởng thụ thế giới hai người. Cậu đúng là điển hình của chứng sợ hãi trước hôn nhân, lúc nào cũng lo âu rồi cảm giác, lúc đi đăng ký thì không làm sao, gần đến ngày cưới lại nghĩ này nghĩ nọ. Không có chuyện gì đâu, qua giai đoạn này là ngon nghề ngay ý mà, dù sao thì cả đời chỉ kết hôn có một lần, đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa. Với lại cô chú cũng mong nhanh nhanh gả cậu cho anh ta mà, đăng ký cũng nhận rồi, bây giờ cậu có hối hận cũng không kịp đâu.”

Lời nói của Tiền Bội Bội khiến Vu Sính Đình hoàn toàn tỉnh táo. Tự cô đồng ý đi đăng ký kết hôn với Phùng Mộ Huân, giờ cô đâu còn đường hối hận nữa.

Trước hôn lễ có rất nhiều việc phải chuẩn bị, nhưng chuyện lớn nhỏ gì cũng đều do Liêu Hải Lâm điều hành giải quyết. Phùng Mộ Huân chỉ không ít cho lễ cưới này, chưa nói lời nào đã đặt phong bì vào tay Liêu Hải Lâm.

Qua điện thoại, Phùng Mộ Huân dặn dò vài việc với Phùng Nghị. Nhận nhiệm vụ anh giao, Phùng Nghị phái người mang bộ váy cưới Vera Wang mới may xong từ Hồng Kông đến nhà họ Vu. Đợi Vu Sính Đình thử xong, nghe được câu trả lời hài lòng của cô, Phùng Nghị lại phải lo tiếp chuyện nữa, đó là hẹn nhiếp ảnh gia lịch chụp ảnh cưới vào cuối tuần, thật là chỉ thiếu nước đi chụp ảnh cưới với hai người kia luôn.

Hai người cùng nhau đến studio, nhiếp ảnh gia được Phùng Nghị mời là người chuyên chụp ảnh cho những tạp chí nổi tiếng. Khoảnh khắc Vu Sính Đình mặc áo cưới bước ra khỏi phòng thay đồ, Phùng Mộ Huân thật sự bị choáng ngợp đến bần thần.

Chụp ảnh cưới xong, Phùng Mộ Huân lại dẫn Vu Sính Đình đi chọn đồ trang sức. Lúc ấy, Vu Sính Đình mới nhận ra, Phùng Mộ Huân gần như đã sắp xếp ổn thỏa tất cả. Chọn áo cưới, liên lạc nhiếp ảnh gia, ngay cả thủ tục kết hôn cũng không cần cô quan tâm, đến khi chính miệng cô nói lời đồng ý thì mọi nghi thức đã chuẩn bị xong. Cô không thể không khâm phục năng lực làm việc của người đàn ông này, có thể nói là chú ý mọi mặt.

Ra khỏi thang máy, Phùng Mộ Huân lại hỏi: “Có muốn mua gì nữa không?”

Cô vui vẻ nói: “Không cần đâu, trang sức cũng mua nhiều lắm rồi, với lại ở nhà em cũng có không ít.”

Bất chợt, Phùng Mộ Huân lấy từ đâu ra một chiếc thẻ rồi nói: “Em cầm thẻ này trước đi, sau này muốn mua gì cứ dùng nó.”

Thấy Phùng Mộ Huân chủ động như vậy, cô cười và nhận lấy, còn nói thêm: “Khá lắm, có cố gắng, có phải sau này anh sẽ giao hết cho em giữ không?”

Phùng Mộ Huân cười gật đầu: “Được.”

Cô cúi đầu cười, trong lòng có cảm giác thoải mái khó nói thành lời. Gần đây, Phùng Mộ Huân khá nghe lời cô, gần như cô muốn cái gì, anh lập tức làm cái đó. Cho dù là yêu cầu quá đáng, anh cũng không một lời oán thán.

Hôm nay, cùng cô đi mua sắm cả một buổi sáng, nhưng Phùng Mộ Huân không hề tỏ ra bất mãn, đợi đến khi cô mệt liền đưa cô đến hội sở của Phùng Nghị để nghỉ ngơi. Phùng Nghị xếp cho họ một phòng VIP. Ra khỏi thang máy, vào phòng, Vu Sính Đình mệt phờ người, không làm được gì hơn ngoài nằm nhoài ra salon.

Thấy Phùng Mộ Huân ngồi xuống, cô liền gối đầu lên đùi anh, gỡ mình khỏi một tư thế thoải mái nhất, cọ tới cọ lui trên đùi anh. Phùng Mộ Huân rất ít khi thấy cô quẩn quýt như thế này. Thấy cô chủ động, trong lòng anh vô cùng vui sướng. Anh rút khăn tay ra lau mồ hôi cho cô, lại cúi đầu hôn lên trán cô rồi đưa nước đến trước mặt cô, dịu dàng gọi: “Mệt lắm à? Hay là ngồi dậy uống ít nước đã?”

Vu Sính Đình ngồi dậy, đón cốc nước trong tay anh, ánh mắt mơ hồ nhìn anh, nửa đùa nửa thật: “Phùng Mộ Huân, thành thật khai xem, có phải anh làm chuyện gì có lỗi với em không?”

Sắc mặt Phùng Mộ Huân ảm đạm, một lát sau mới khôi phục thần sắc, “Mời chỉ giáo?”

“Tại vì gần đây anh rất lạ.” Quả thực khiến cô không thể không hoài nghi.

Anh hé miệng, xoa xoa má cô, nở một nụ cười thâm thúy rồi nói bằng cái giọng lấy lòng: “Ừ, để cưới được em về nhà, bất cứ việc gì anh cũng làm.”

Vu Sính Đình đang định đáp lời thì tiếng gõ cửa vang lên. Phùng Mộ Huân thờ ơ ra mở cửa, người đến là Phùng Nghị.

Phùng Nghị vừa vào cửa đã trêu: “Em không quấy rầy hai người đấy chứ?”

Phùng Mộ Huân liếc anh ta một cái, không nói gì.

Lúc này, Phùng Nghị dùng điệu bộ bất cần đời chào Vu Sính Đình: “Chị dâu!”

Vu Sính Đình cúi đầu nhin cười, gật đầu coi như đáp lại. Phùng Mộ Huân nghe thấy tiếng “chị dâu”, gương mặt mới để lộ nụ cười tươi tắn.

Thấy Phùng Mộ Huân dựa vào salon, dáng vẻ đắc thắng, Phùng Nghị tiến đến vỗ vai anh, cố ý trêu: “Anh, anh không chỉ có tài phán đoán mà còn suy tính rõ ràng, hành động nhanh chóng. Chỉ tại không chờ được, tiếc là Từ Tổ đi công tác, không thì nhất định phải gọi cậu ta đến xem dáng vẻ hôm nay của anh.” Mấy hôm nay, Phùng Nghị cũng vì chuyện của hai người họ mà chạy đôn chạy đáo, cuối cùng cũng khiến Phùng Mộ Huân như ý rồi.

Phùng Mộ Huân liếc Phùng Nghị một cái, cảnh cáo anh ta bớt nói luyên thuyên đi.

Hiện giờ, Hứa Diễn Thần đã biết thế nào là tiền căn hậu quả, Phùng Mộ Huân chẳng còn gì phải băn khoăn. Anh biết cứ tiếp tục sẽ chẳng phải cách hay, lại càng không dám khẳng định Hứa Diễn Thần có nói chuyện đó cho cô hay không, vì vậy dứt khoát câu hôn cô. Bởi anh biết, chỉ cần anh đối tốt với cô, nỗi áy náy trong lòng cô càng nhiều, cho nên anh đã tranh thủ thiết kế một màn câu hôn độc đáo. Nếu cô đồng ý, mọi vấn đề đều có thể giải quyết, và cô cũng không thể đổi ý được nữa.

Phùng Mộ Huân kiêu bất chấp thủ đoạn này là rất bỉ ổi, nhưng có sao chứ, chỉ cần đạt được mục đích, dù sao anh cũng sẽ đối xử rất rất rất tốt với cô.

Vu Sính Đình ngồi bên cạnh hoàn toàn không hiểu hàm ý của hai người đàn ông này, cũng chỉ coi đó là câu đùa vui giữa hai anh em họ mà thôi.

Trò chuyện với Phùng Nghị một lúc, Vu Sính Đình ra về trước. Ra khỏi thang máy và đi về phía đại sảnh, cô bất ngờ gặp Hứa Diễn Thần.

Vu Sính Đình chủ động chào: “Anh cũng ở đây à?”

Hứa Diễn Thần giải thích: “Anh đến tìm Phùng Nghị thương lượng chuyện thu mua công ty.”

“Tình hình căng lắm hả?”

Đột nhiên, Hứa Diễn Thần khẽ cười với cô chứ không đáp lời. Ánh mắt anh ta lơ đãng lướt qua chiếc nhẫn trên tay cô, sắc mặt thay đổi trong chớp lát rồi lại khôi phục trở lại, anh ta mỉm cười: “Em đến cùng Phùng Mộ Huân hả?”

Vu Sính Đình gật đầu: “Ừm.”

Hai người im lặng hồi lâu mà Hứa Diễn Thần vẫn không chủ động nói chuyện. Cảm thấy bầu không khí có chút bối rối, Vu Sính Đình lên tiếng: “Diễn Thần, em đi trước đây.”

Hứa Diễn Thần gật đầu với cô thì cô mới xoay người đi. Vu Sính Đình không hề biết, lúc cô xoay người, Hứa Diễn Thần nắm chặt hai tay, trong mắt đặc một vẻ phẫn uất và không cam lòng.

Vu Sính Đình xuyên qua hành lang, không biết từ lúc nào, Phùng Mộ Huân đã đứng cạnh bình hoa trước cửa, nhìn cô chăm chú, “Lại đây.”

Đợi Vu Sính Đình đến gần, Phùng Mộ Huân nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay và nói: “Anh nói rồi, anh không muốn thấy em và Hứa Diễn Thần qua lại nữa.”

Vu Sính Đình cảm thấy ánh mắt Phùng Mộ Huân là lạ, hồ nghi véo vào lòng bàn tay anh và hỏi: “Phùng Mộ Huân, rốt cuộc là anh đang lo cái gì? Chúng ta đã đăng ký rồi, trên danh nghĩa đã là vợ chồng hợp pháp rồi. Chẳng lẽ em còn có thể bỏ chạy cùng anh ấy?”

Phùng Mộ Huân không trả lời, chỉ mím chặt môi. Vào thang máy, anh vẫn không chủ động nói chuyện với cô. Cô có thể cảm nhận được, hiện giờ Phùng Mộ Huân đang rất bức bối.

Lên xe, Phùng Mộ Huân nhắm mắt một lúc, anh biết vừa rồi mình quá nhạy cảm. Anh không chắc Hứa Diễn Thần đã nói gì với cô, đành phải lấy lại bình tĩnh và hỏi: “Cậu ta nói gì với em thế? Cậu ta biết chuyện của bọn mình rồi à?”

Vu Sính Đình cúi đầu vẻ buồn bã, khẽ nhếch miệng: “Không có gì, chỉ là bạn bè hỏi thăm nhau thôi, em cũng không nói chuyện bọn mình đã đăng ký kết hôn với anh ấy.”

Phùng Mộ Huân thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như tảng đá đè nặng trong lòng đã được hạ xuống, anh nhếch môi cười, lơ đãng nói: “Nói cho cậu ta biết cũng không sao, như vậy lại có thể ngăn suy nghĩ trong đầu của cậu ta.” Lúc này, anh lại về với dáng vẻ của một người chiến thắng.

Vu Sính Đình cúi đầu thở dài, cô không thích giọng điệu lúc này của Phùng Mộ Huân, “Phùng Mộ Huân, em đồng ý lấy anh, đồng ý đăng ký kết hôn với anh, nhưng không có nghĩa em là người phụ thuộc hoàn toàn vào anh. Huống hồ em còn có những mối quan hệ khác của em, anh không thể can thiệp quá sâu được.” Cô nói một cách bình tĩnh, dường như đang làm rõ quyền cá nhân của mỗi người.

Phùng Mộ Huân nghiêng đầu nhìn cô bằng ánh mắt hờ hững, cũng không nói gì, rồi chuyên tâm lái xe đi. Đến cửa nhà, anh chậm rãi dừng xe, lúc cởi dây an toàn cho cô, anh xoay người cô lại, đặt lên môi cô một nụ hôn đầy giận hờn, một nụ hôn mãnh liệt khiến cô không tài nào phản kháng nổi. Một lúc sau, anh buông cô ra rồi cúi đầu nói bên tai cô: “Điểm Điểm, em đã đăng ký với anh rồi, em là vợ của Phùng Mộ Huân anh.”

Ngừng vài giây, anh lại nói: “Không có người đàn ông nào muốn người phụ nữ của mình dính dáng đến một người khác, anh sẽ cho em một không gian đủ rộng, anh nói rồi, anh không có bất kỳ yêu cầu nào với em cả, chỉ hy vọng em toàn tâm toàn ý với anh.”

Vừa rồi, Phùng Mộ Huân thấy dáng vẻ lưu luyến của cô với Hứa Diễn Thần, anh cảm thấy cả thân trí mình như bị vùi trong hầm băng, bao tâm trạng tốt cứ thế tan theo mây khói. Anh không dám chắc chắn, nếu gặp lại một tình huống như vậy, liệu anh sẽ làm ra chuyện quá đáng gì.

33. Chương 33

Buổi tối, Liêu Hải Lâm từ đoàn ca múa về là lại bận rộn với chuyện đám cưới của Vu Sính Đình. Cuối tuần, người tổ chức hôn lễ của phía khách sạn liên lạc với bà để bàn bạc việc bài trí khung cảnh ra sao. Công việc bận rộn khiến bà chẳng để ý đến Vu Sính Đình nữa. Đôi lúc, cô muốn chủ động nói chuyện hoãn đám cưới lại với Liêu Hải Lâm, nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn của mẹ, cô lại sợ bà mất vui.

Trong phòng khách, Liêu Hải Lâm đang so danh sách khách với thiệp mời, Vu Sính Đình lại gần dò hỏi: “Lễ cưới của con với Phùng Mộ Huân vẫn thế ạ?”

Liêu Hải Lâm hỏi: “Nếu không thì con định để mấy tháng nữa? Không phải mẹ đã bàn xong rồi sao?”

Vu Sính Đình cuống quýt xoa tay: “Không ạ, con cảm giác hơi nhanh.”

“Nhanh cái gì, thời gian con với Mộ Huân yêu nhau cũng không ngắn, phải đến hơn nửa năm rồi. Hồi xưa, mẹ với bố con quen nhau chưa đến hai tháng mà đã cưới rồi. Hai đứa quen nhau từ nhỏ, cái gì hiểu cũng hiểu, cái gì chưa hiểu thì cũng hiểu rồi, ngày hai tư tháng sau là ngày tốt, bỏ lỡ thì không chọn được nữa đâu. Thời gian thì mẹ với bác Phùng cũng thương lượng rồi, họ hàng bên đấy cũng biết rồi, mà chẳng phải mẹ cũng đang chuẩn bị thiệp cưới đây sao? Kể cả người phụ trách ở khách sạn là chỗ quen của chú Tuấn, mẹ vẫn không yên tâm.”

Vu Sính Đình thấy mẹ có vẻ không xuôi, lời đến miệng rồi lại nuốt vào.

Lúc Vu Sính Đình đến quân khu cũng vừa là lúc Phùng Mộ Huân kết thúc giờ huấn luyện, có thể thấy được dáng vẻ phong trần của anh. Nghe người trong đơn vị nói, anh huấn luyện cấp dưới rất nghiêm khắc, nhưng không hề biết anh còn nghiêm khắc với bản thân mình hơn. Sau giờ tập, anh khôi phục tinh thần, vào nhà bếp còn muốn đích thân nấu cơm cho Vu Sính Đình. Thấy thế, Vu Sính Đình không đành lòng, liền đề nghị đến nhà ăn dùng bữa.

Vu Sính Đình đã quen khá nhiều người trong đơn vị, nhất là lính dưới quyền Phùng Mộ Huân, ai cũng mở miệng gọi chị dâu, gọi nhiều đến mức khiến Phùng Mộ Huân suýt nữa phát khùng. Trước mặt cấp dưới, anh luôn mang dáng vẻ nghiêm nghị, bởi anh vốn là một người lãnh đạo, nhưng từ sau vụ cầu hôn hoành tráng kia, mọi người chẳng còn quá sợ hãi với sự uy hiếp của anh, còn say sưa bàn tán, thông tin đã được lan truyền nhanh chóng, thậm chí còn lên cả báo của quân khu.

Hai người bước ra khỏi nhà ăn, Phùng Mộ Huân thấy Vu Sính Đình có vẻ mệt mỏi liền hỏi: “Có phải không quen không?”

Vu Sính Đình lắc đầu cười: “Không đâu.”

Dường như nhìn thấu sự bất an của cô, anh nghiêm túc nói: “Sau khi chúng ta kết hôn sẽ không ở lại đơn vị, cứ ở nhà mới khoảng nửa năm mới quay lại đây. Có điều, cháu gái anh cũng sẽ sống cùng chúng ta, em có ý kiến gì không?”

Vu Sính Đình nghe anh nhắc đến cuộc sống sau hôn nhân, lại lắc đầu nói: “Không, như vậy cũng vui.”

“Anh sẽ về nhà đúng giờ, mặc dù với cái nghề này thì anh không thể lúc nào cũng bên cạnh em, nhưng anh sẽ cố hết sức khiến em hài lòng, sẽ không để em chịu ảm ức.”

Vu Sính Đình cúi đầu hé miệng, không nói gì.

Lên tầng, Phùng Mộ Huân vừa nhìn cô vừa cởi cúc áo, cầm quần áo treo bên cửa rồi vào nhà tắm.

Vu Sính Đình ngồi trên băng ghế dài xem tivi. Gần đây mặc dù thường xuyên ở bên nhau, nhưng Vu Sính Đình chưa bao giờ qua đêm tại đơn vị anh, lần nào Phùng Mộ Huân cũng đưa cô về đúng giờ.

Trên một vài phương diện, Phùng Mộ Huân không tỏ vẻ quá gấp gáp, gần như rất đúng mực, trước mặt cô cũng luôn tỏ vẻ trầm tĩnh. Bởi Phùng Mộ Huân không nóng lòng nhất thời, dù sao họ cũng đã đăng kí kết hôn rồi, sớm muộn gì cô cũng là của anh.

Tắm xong, anh nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cô, cẩn thận kéo cô lại gần, lấy chiếc điều khiển trong tay cô rồi cúi đầu hôn cô. Một tay anh nâng gáy cô lên, một tay vuốt ve sau lưng cô, hai đôi môi quấn quýt khiến thần trí cả hai cùng mê loạn.

Dường như Phùng Mộ Huân vẫn chưa thỏa mãn với sự tiếp xúc này, anh cởi vài cúc trên vạt áo cô theo bản năng, đưa tay vào, hơi nắm nhẹ khiến Vu Sính Đình run lên trong nháy mắt.

Thấy Vu Sính Đình không phản kháng, Phùng Mộ Huân vui đầu hôn cô. Chiếc áo trên người cô đã bị cởi gần hết, mà Phùng Mộ Huân vẫn lẳng lặng cúi đầu tập trung mở ra từng tắc cảnh đẹp trên người cô.

Anh khẽ cắn ngực cô, một bàn tay không chút do dự nắm lấy bầu ngực.

Xúc cảm mềm mại, hoảng hốt, Vu Sính Đình nghe thấy anh khẽ hừ một tiếng vì khó chịu, gần như âm thanh đó phát ra từ cổ họng anh. Bỗng dưng cô tóm chặt áo anh, sợ hãi đến nỗi cả người cứng ngắc.

Lúc này, Phùng Mộ Huân mới dừng mọi động tác lại, nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm rồi ngồi dậy định mặc lại áo cho cô.

Tay anh vừa đưa đến gần, Vu Sính Đình liền đỏ mặt, ôm ngực rồi ngồi lui lại phía sau, “Đừng anh, để em tự mặc.” Cô đỏ mặt run rẩy cầm áo mặc vào.

Phùng Mộ Huân cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, anh bình tĩnh đứng dậy đi uống nước.

Uống hết nước, anh xoay lại nhìn liền thấy Vu Sính Đình bối rối vỗ ngực, anh thản nhiên nói: “Chắc em biết, anh có phản ứng như vậy là rất bình thường?”

Phùng Mộ Huân phát hiện ra, hành động vừa rồi của mình khiến cô có chút bải xích, nên liền giải thích với cô.

Cô sờ mặt, đáp lại: “Nói thừa, em...đương nhiên em biết!” Thấy dáng vẻ hổn hển của cô, Phùng Mộ Huân không nhịn được liền cong môi cười. Lúc nói xong, Vu Sính Đình lại đưa tay lau mồ hôi, hành động vừa rồi của Phùng Mộ Huân thật sự khiến cô quá bất ngờ.

Vu Sính Đình thấy Phùng Mộ Huân không để ý đến mình nữa mà xoay người vào phòng làm việc, cô yên lặng theo sau, dè dặt hỏi: “Phùng Mộ Huân, phản ứng của em như vậy có phải khiến anh rất khó chịu không?”

Nói xong, Vu Sính Đình chỉ còn biết vui mặt vào ngực Phùng Mộ Huân, giọng điệu rầu rĩ. Đây là lần thứ hai cô cự tuyệt anh rồi.

Phùng Mộ Huân bật cười, cúi đầu hôn lên trán cô, ôm cô an ủi: “Không sao, thái độ của em hôm nay khiến anh cực kỳ hài lòng.” Ai ngờ, đó là vì Phùng Mộ Huân biết “cá nước thân mật” chỉ còn là chuyện sớm muộn, cho nên anh không ngại phải đợi mấy chục ngày nữa.

Vu Sính Đình quan sát sắc mặt anh, thấy thần sắc anh có vẻ bình thường trở lại liền áp sát anh hơn, kéo kéo ống tay áo anh và mềm giọng nói: “Phùng Mộ Huân, em với anh thương lượng chuyện này nhé, lễ cưới của bọn mình có thể lùi lại một tháng không?” Nói xong, cô còn giơ tay hình chữ V.

Phùng Mộ Huân vẫn giữ vẻ bình tĩnh, giọng điệu lạnh lạnh: “Tại sao? Anh còn có chỗ nào khiến em thấy lo? Em có thể nói ra.”

Cô vội vàng xua tay giải thích: “Vấn đề không phải ở anh, anh đã làm rất tốt rồi, là do em. Em cảm thấy nhanh quá, trong lòng cứ thấy thấp thỏm, cảm giác không đành làm sao ấy.”

Phùng Mộ Huân đột nhiên đỏ trán, mơ hồ than một tiếng: “Điểm Điểm, nghe em nói thế này, anh thật không biết nên vui hay buồn đây.”

Một lát sau, anh nghiêm mặt, ngữ khí gần như không cho phép thương lượng: “Lễ cưới vẫn tổ chức đúng thời gian.” Anh nâng tay sửa lại nút cài trước ngực cô, nhìn cô với sắc mặt ảm đạm: “Thời gian là do mẹ xếp hộ bọn mình, anh không có ý kiến gì hết.” Anh cố ý gọi Liêu Hải Lâm là mẹ trước mặt cô, ý là nhắc cô, cô đã đăng kí kết hôn với anh rồi.”

Phùng Mộ Huân xuất chiêu cầu hôn, lại đăng kí kết hôn, thật sự đã chặn ngang đường lui của Vu Sính Đình. Thiếp mới đã gửi đến các vị lãnh đạo trong quân khu, thời gian đã định xong, cho dù Vu Sính Đình có chân chừ cũng không làm được gì, kể cả cô đổi ý thì cuối cùng cũng chỉ có thể thuận theo sự sắp xếp mà cưới anh.

Sau bữa tối, Vu Sính Đình dựa vào ghế dài đọc sách, còn Vu Hàn Sinh ngồi cạnh bàn thưởng trà một mình.

Thấy Vu Hàn Sinh chưa đi ngủ, Vu Sính Đình chủ động lại gần: “Bố, sao bố chưa đi ngủ?”

Vu Hàn Sinh rót cho Vu Sính Đình một chén trà, không đáp mà hỏi ngược lại: “Còn con? Có phải cảm thấy chưa muốn kết hôn, trong đầu vẫn còn tư tưởng không đành lòng không?”

Không hổ là hai bố con, Vu Sính Đình thật thà gật đầu.

Hai bố con ngồi cạnh bàn trà tâm sự.

Vu Hàn Sinh cười với cô, giọng nói ôn hòa: “Hôn nhân là cứ phải từ từ, hồi đấy mẹ con gả cho bố cũng chẳng hề vui.”

Vu Sính Đình thoáng buồn, như thể bị Vu Hàn Sinh nói trúng tâm tư. Cô cắn môi, ấp úng một lúc mới trả lời: “Ai bảo con không muốn lấy anh ấy nào, anh ấy tốt với con như vậy... Tại, con thấy nhanh quá. Trong lòng đúng là vẫn có cảm giác không đành.”

Vu Hàn Sinh hoàn toàn hiểu, “Thôi nào, nói kiểu gì thì sự cũng đã rồi, trong lòng con không vui, bố cũng chẳng có lời vàng ngọc nào để nói với con. Mẹ với anh trai Mộ Huân mất sớm, hai đứa lấy nhau rồi sống riêng, không có ai can thiệp vào cuộc sống của hai đứa nữa, có chăng thì là đứa cháu gái của nó, mà con cũng đã gặp rồi đấy thôi. Tham mưu Phùng nghiêm khắc với nó từ nhỏ, nếu không đã chẳng tống nó đi xa từ lúc mười mấy tuổi để nó tự lực cánh sinh.”

Nói tới đây, Vu Hàn Sinh vỗ vỗ tay cô, tiếp tục khuyên nhủ: “Có nhiều chuyện con đừng quyết theo tính cách mình, nhịn được thì nên nhịn, hai đứa phải bao dung với nhau, con cũng đừng giở thói ương bướng với Mộ Huân, Mộ Huân hao tổn tâm tư với con không có nghĩa là nó có thể nuông chiều con cả đời. Có một số việc, phải dựa vào bản thân mình, dù sao cũng là đàn ông mà, một thời thấy mới mẻ, yêu là một chuyện, cưới lại là chuyện khác. Con cũng nên chủ động đến nhà họ Phùng nhiều nhiều vào, như vậy mới có lợi cho con và nhà mình. Điểm Điểm, con đừng trách bố mẹ ích kỷ, bố thừa nhận là bố có suy nghĩ đấy, nhưng bố mẹ không nhìn lầm người đâu. Con với thằng Tiểu Hứa thật sự có quá nhiều khác biệt, cho dù miễn cưỡng đi tới cùng thì kết quả cũng chẳng mấy tốt đẹp. Hôn nhân môn đăng hộ đối vẫn là tốt hơn.”

Nghe Vu Hàn Sinh nói xong, Vu Sính Đình cả đêm không ngủ. Từ trong lời nói của Liêu Hải Lâm và Vu Hàn Sinh, cô gần như cảm thấy mình đã cười lên lưng hổ thì khó mà xuống được. Cũng có lẽ là cô thật sự mắc chứng tiền hôn nhân, nếu không thì lại sợ rằng Phùng Mộ Huân có chuyện giấu mình. Nếu cứ nhất mực phản kháng, bố mẹ sẽ lại nghĩ cô giở trò.

Nửa đêm nằm trên giường, đang mơ màng ngủ, đột nhiên cô thấy điện thoại rung. Cầm điện thoại lên, cô nhìn thấy tin nhắn Ngụy Tử gửi đến:

Sính Đình, mai có rảnh không, anh có việc muốn gặp em.

Vu Sính Đình đọc tin nhắn, nhắm mắt trầm tư một lát, một lúc lâu sau cô quyết tâm trả lời:

Nếu là về anh ấy thì thôi. Ngụy Tử, 24 tháng sau, em và Phùng Mộ Huân làm đám cưới rồi.

Ý của cô là muốn nói với anh ta, quan hệ của cô và Hứa Diễn Thần đã được gạt sang một bên rồi, hai người không nên tiếp tục qua lại không rõ ràng nữa, đỡ khiến người ngoài hiểu lầm.

34. Chương 34

Đây là lần thứ hai Ngụy Tử nhắn tin cho Vu Sính Đình. Lần trước, vì ngại Phùng Mộ Huân nên Vu Sính Đình từ chối thẳng thừng, lần này, anh ta muốn hẹn cô ra nói chuyện để mong Phùng Mộ Huân không gây áp lực như vậy nữa, nhưng vẫn cứ nhận được nội dung tương tự.

Lúc ấy, đọc được tin nhắn, Ngụy Tử không thể tả được đó là cảm giác gì, lại càng cảm thấy Hứa Diễn Thần hao tâm tổn sức như vậy thực sự không đáng, cũng thấy rất tiếc cho tình cảm bao nhiêu năm của Vu Sính Đình và Hứa Diễn Thần. Anh ta cầm điện thoại, trầm tư vài giây rồi đẩy cửa đi thẳng vào phòng, đặt chiếc di động vào tay Hứa Diễn Thần đang ngồi trước bàn làm việc, “Diễn Thần, cậu tạm dừng lại, nghỉ ngơi một chút đã, xem tin nhắn này trước đi, chắc chắn cậu sẽ thấy hứng thú.”

Hứa Diễn Thần cầm điện thoại nhìn một lát, ánh mắt dừng lại ở dòng chữ cuối cùng, đột nhiên anh ta nắm chặt điện thoại, sắc mặt âm u đáng sợ.

Ngụy Tử thở dài, dường như sợ Hứa Diễn Thần không chú ý đọc nên lại nhắc thêm lần nữa: “24 tháng sau là bọn họ kết hôn rồi, cậu xem thế nào mà làm đi.”

Hứa Diễn Thần mím chặt môi, không nói gì. Đọc được tin Vu Sính Đình sắp kết hôn cùng Phùng Mộ Huân, quả thực như sét giữa trời quang, tim anh ta vô cùng đau đớn, nhưng anh ta chỉ nắm chặt tay theo bản năng chứ không nói một câu nào.

Ngụy Tử thấy anh ta không đáp nên lại nói: “Nếu tôi không chủ động liên lạc với cô ấy, chắc đến lúc cô ấy cưới rồi cậu cũng không biết. Mà thôi không nói nữa, cũng sắp rồi.”

Vậy mà Hứa Diễn Thần nghe Ngụy Tử nói xong, ánh mắt mơ hồ, anh ta cười, “Tùy cô ấy thôi, cô ấy muốn cưới Phùng Mộ Huân thì cứ để cô ấy đi.”

“Hứa Diễn Thần! Cậu quá sĩ diện rồi đấy, rõ ràng là sắp mất thật rồi mà vẫn còn ngang bướng. Bỏ qua chuyện hai người chia tay đã đành, chẳng lẽ cậu lại cam tâm để người khác vô duyên vô cớ sắp đặt thế sao?”

Hứa Diễn Thần như bị đâm đúng chỗ đau, đột nhiên đứng bật dậy, hùng hổ tóm cổ áo Ngụy Tử, giáng một cú đấm khiến Ngụy Tử đập vào tường, rồi anh ta gào lên: “Tôi có cách nào nào! Chẳng lẽ cậu bảo tôi phải đến chất vấn cô ấy, bảo tôi nói cho cô ấy biết, do Phùng Mộ Huân ngáng đường, tôi không chịu nổi áp lực nên chia tay cô ấy à? Cậu đừng điên! Kể cả cô ấy có biết chân tướng thì chúng tôi cũng không thể được nữa.”

Ngụy Tử bị Hứa Diễn Thần mắng một trận mà sững sờ hồi lâu, không đáp câu nào. Ý định của Ngụy Tử khi đưa tin nhắn cho Hứa Diễn Thần xem chỉ là muốn kích thích anh ta một chút, thấy Hứa Diễn Thần cứ vui đầu vào công việc, lại không cho anh ta hay Quan Hân Nhiên đến nhờ Vu Sính Đình giúp, anh ta muốn xem Hứa Diễn Thần còn có thể có phản ứng gì nữa.

Nhưng phản ứng của Hứa Diễn Thần lúc này khiến suy nghĩ cuối cùng của anh ta hoàn toàn tắt lị.

Hôn lễ ngày càng đến gần, Liêu Hải Lâm đã báo ngày nghỉ với đoàn. Vu Sính Đình cũng đồng ý với yêu cầu của Liêu Hải Lâm, giấu chuyện kết hôn tương đối kĩ, đồng nghiệp hay ngay cả sếp cũng không biết. Bởi lúc bàn bạc thủ tục cưới hỏi, Phùng Tranh Hiến một lần nữa đề cập đến việc tiến hành đơn giản, người không liên quan sẽ không mời, tránh có người mượn cơ hội này mà gây sự, lúc ấy đối thủ lại nắm được nhược điểm, e rằng bất lợi cho cả hai nhà. Liêu Hải Lâm và Vu Sính Đình không có bất cứ ý kiến gì.

Sau khi hết giờ huấn luyện, Phùng Mộ Huân đưa Vu Sính Đình đi xem nhà mới. Anh lái xe đưa cô đến khu Triều Dương, vào một khu biệt thự, căn nhà của họ ở dạng hộ gia đình. Đây là khối bất động sản dưới tên Phùng Nghị, bởi điều kiện xung quanh tốt nên từ mấy tháng trước đã bán hết.

Ấn mật mã khóa, Phùng Mộ Huân chậm rãi đẩy cửa vào. Vừa vào trong, hình ảnh đập vào mắt đầu tiên là một không gian được thiết kế theo phong cách Trung Quốc khá đơn giản, màu ấm là chủ đạo. Trên tường có treo một bức tranh thủy mặc, mang đúng phong cách phương Đông. Bộ ghế salon đặt ở giữa đi cùng với chiếc bàn tối màu.

Vu Sính Đình kinh ngạc đi vào giữa nhà vài bước, sau đó hài lòng gật đầu: “Không tồi, rất phù hợp với phong cách của anh.”

Phùng Mộ Huân nghe giọng điệu của cô liền nghi hoặc hỏi: “Em không thích à?”

Thấy Phùng Mộ Huân hỏi vậy, cô liền giải thích: “Thích, có điều, sao em lại không biết nhờ. Chuyện dọn nhà mới, đến giờ anh vẫn không bàn với em, em cảm giác là em chưa bao giờ tham gia vào chuyện gì cả, mà chỉ có một mình anh âm thầm chuẩn bị xong hết thôi.”

Phùng Mộ Huân khẽ cười chứ không nói. Vu Sính Đình thấy anh có vẻ không muốn nói liền sán lại gần, dựa vào anh, cố tình hỏi: “Phùng Mộ Huân, anh thành thật nói cho em biết, có phải anh đã chuẩn bị xong hết rồi, chỉ chờ em đồng ý thôi phải không? Anh tự tin thế cơ à? Ngộ nhỡ em không đồng ý thì sao?”

Khuôn mặt Phùng Mộ Huân không chút dao động, anh nhìn cô, nhẹ nhàng đáp lại một câu: “Cùng lắm thì lại cầu hôn lần nữa, đến khi nào em đồng ý thì thôi.” Một lát sau, anh lại giải thích: “Nhà này coi như là quà cưới Phùng Nghị tặng chúng ta, anh không có chuẩn bị gì hết.”

“Phùng Nghị tặng quà cưới cho chúng ta?” Sững sốt vài giây, cô mới có phản ứng lại, không sợ gì mà nói: “Anh ta không thể hào phóng như vậy, em đoán chắc là anh có cách khiến anh ta phải chuẩn bị, chứ đâu đâu ra chuyện tốt như vậy.”

Thấy cô bắt bài như vậy, Phùng Mộ Huân ho nhẹ một tiếng, không nói lời nào.

Cô nghĩ, đúng là bị cô đoán trúng rồi.

Cô vào phòng ngủ ở tầng trên thăm quan một chút. Bên trong có một gian chứa quần áo riêng của hai người, phía trước có một phòng thay quần áo khá rộng. Thấy vẻ mặt tươi tắn của Vu Sính Đình, Phùng Mộ Huân biết cô rất hài lòng. Đây vốn là lời đề nghị của Phùng Nghị. Lúc ấy, Phùng Nghị dương dương tự đắc nói trước mặt anh, phàm là phụ nữ sẽ đều thích, còn đồng ý kêu Phùng Mộ Huân nên học tập anh ta. Lúc ấy, Phùng Mộ Huân chẳng thèm để ý đến anh ta.

Ngay cạnh đó là một căn phòng nhỏ. Cô bước vào ngắm nghía một lát, bên trong có giá vẽ và bàn vẽ.

“Chắc đây là phòng để Đồng Đồng vẽ tranh rồi.” Vu Sính Đình gạt đầu, thăm khen anh thật biết chăm sóc cô cháu gái cưng.

Lúc này, Phùng Mộ Huân ôm cô từ phía sau, thản nhiên trả lời cô: “Ừ.”

Vu Sính Đình đã nghe nói từ lâu rằng Phùng Mộ Huân rất tốt với cháu gái. Bởi anh trai Phùng Mộ Huân qua đời sớm nên anh đảm nhận trách nhiệm của một người cha. Cũng vì thế mà Vu Sính Đình khuyên cô nên dần quen với mặt này của anh, chỉ không ngờ là Phùng Mộ Huân lại thật sự chăm sóc cháu gái như con gái. Đột nhiên, cô cảm thấy mình không chọn sai, có lẽ là do họ đăng ký kết hôn quá nhanh, hôn lễ ngày càng đến gần khiến cô thấp thỏm không yên, chính vì thế mới sinh ra loại cảm giác bất an với anh. Lúc này, Vu Sính Đình gạt bỏ mọi nỗi lo trong lòng, ngăn bản thân mình suy nghĩ miên man.

Cô muốn một người đàn ông có nội tâm mềm mại, có thể quan tâm chu đáo đến cả chi tiết nhỏ, như vậy thì cuộc sống sẽ thật tốt đẹp.

Xuống tầng dưới, Vu Sính Đình cảm thấy chán nên ngồi xuống sa lon, thỉnh thoảng lại xoay người quan sát cẩn thận cách bài trí trong gian phòng. Bất chợt, Phùng Mộ Huân đưa chìa khóa cho cô, rồi ngồi xuống ôm cô, giọng nói không giấu nổi sự chờ mong: “Còn hai mốt ngày nữa là chúng ta có thể chuyển đến đây rồi.” Nói đến đây, anh nắm chặt tay cô, hôn khẽ lên mu bàn tay cô.

Hai mốt ngày nữa thôi, họ sẽ bước vào đời sống hôn nhân.

Gần đây, không hiểu vì sao, Phùng Mộ Huân luôn mơ hồ cảm giác mấy ngày nữa sẽ có chuyện gì đó xảy ra. Nghe Phùng Nghị nói, chuyện thương lượng thu mua công ty với Hứa Diễn Thần từ lần trước vẫn chưa xong, giữa hai người lại xảy ra mâu thuẫn. Bởi sợ Hứa Diễn Thần không chịu từ bỏ, anh đã gọi Phùng Nghị cử người quan sát anh ta. Vốn Phùng Mộ Huân muốn tha cho anh ta, nhưng vừa nghĩ đến lời tuyên bố hùng hồn của anh ta, Phùng Mộ Huân chỉ có một ý nghĩ, chính là phải dập tắt hoàn toàn nhuệ khí của Hứa Diễn Thần, nhất định phải khiến anh ta không thể trở mình nổi.

Đến hôm nay, hôn lễ của anh và Vu Sính Đình ngày càng đến gần, tâm trạng anh thả lỏng không ít.

Vu Sính Đình thấy anh nói bằng cái giọng sốt ruột đó liền đẩy anh ra, lại không nhịn được liền bật cười khúc khích. Cô cười, Phùng Mộ Huân liền giả trò tóm cô lại, giam cô trong ngực khiến cô không chống cự nổi, rồi cúi đầu ngậm lấy môi cô, môi lưỡi dây dưa. Đúng lúc hai người đang ôm hôn mãnh liệt thì cửa phòng có tiếng động.

Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân cùng ngẩng đầu, không ngờ người vừa đến là cháu gái Phùng Mộ Huân – Phùng Á Đồng.

“Chú.” Á Đồng xấu hổ chào một tiếng.

Thấy rõ người vừa đến là cháu gái, Phùng Mộ Huân lập tức buông Vu Sính Đình ra. Khuôn mặt phớt đỏ, anh mơ hồ đáp một tiếng, bình tĩnh chỉnh lại vạt áo trước ngực.

Thấy sắc mặt Phùng Mộ Huân không tốt, Phùng Á Đồng quay ra chào Vu Sính Đình: “Thím.”

Vu Sính Đình ngại ngùng cười với cô gái nhỏ, cũng may đây không phải là lần đầu tiên gặp Phùng Á Đồng, nếu không thật đúng là khủng bố.

Chào hỏi xong, Phùng Á Đồng cố nhịn cười và giải thích: “Vừa nãy anh Ba đưa cháu về, cháu về lấy quyển phác thảo, bây giờ anh Ba vẫn đang đợi ở ngoài, cháu lấy sách xong đi luôn. Chú...thật ra vừa rồi cháu không biết gì cả nhé.” Nói xong, Phùng Á Đồng chạy vội lên tầng, lấy sách xong là chạy thực mạng.

Lời này của cô cháu gái vốn là để an ủi, vậy mà nói như thế lại khiến sắc mặt Phùng Mộ Huân đen đi vài phần.

Đợi cháu gái đi rồi, Phùng Mộ Huân mới khôi phục thần sắc, giải thích với Vu Sính Đình bằng giọng thần nhiên: “Bình thường nó ở lại trường, hoặc là ở cùng con bé nhà họ Trần, ít khi về. Lần sau anh sẽ chú ý.”

Vu Sính Đình đỏ mặt hờn mát với anh: “Không có lần sau đâu.”

Vu Sính Đình đã xin nghỉ cho hôn lễ. Đến gần ngày, mọi chuyện gần như đã chuẩn bị xong xuôi, thiệp mời đã gửi đến tay các vị lãnh đạo trong quân khu, cũng có thêm vài người trong chính giới.

Làm xong công việc, Vu Sính Đình thu dọn tài liệu chuẩn bị tan ca, vừa lúc Phùng Mộ Huân gọi điện tới.

“Điểm Điểm, hôm nay anh có việc, em tự lái xe về trước nhé, đi đường nhớ cẩn thận.” Phùng Mộ Huân dặn dò tỉ mỉ từ đầu bên kia.

“Em không sao, anh cứ làm việc đi.” Vu Sính Đình gạt đầu, ngắt điện thoại rồi cùng đồng nghiệp ra đại sảnh. Vào lúc này, Quan Hân Nhiên cũng đang đợi cô ở ngoài cửa.

Quan Hân Nhiên cười lạnh một tiếng với cô rồi nói: “Sính Đình, tôi tìm chị nhiều lần quá rồi đấy, lần trước cũng là đến công ty chị, nghe nói chị không đi làm.”

Vu Sính Đình bực bội nhìn cô ta một cái, không nhắc đến cú điện thoại hôm trước thì không sao, nhắc đến lại khiến cô thấy tức. Lần trước, Quan Hân Nhiên vô duyên vô cớ gọi điện mắng cô, khiến cô làm sai số liệu nên phải nghỉ làm một tuần.

Từ đầu đến cuối, Quan Hân Nhiên chưa từng nể nang cô, chỉ dẫn cô đến quán cà phê lần trước, có điều, lần này đặt hẳn một phòng riêng.

Sau khi ngồi xuống, Vu Sính Đình bắt đầu dĩ thử dài: “Nói đi, tới tìm tôi rốt cuộc là có chuyện gì, sao bí ẩn như vậy? Không gọi tôi vào phòng kín thì không nói được?”

Quan Hân Nhiên liếc xéo cô: “Vu Sính Đình, rốt cuộc là chị thật sự không biết hay giả vờ không biết hả? Anh Thần cố gắng vì chị nhiều như vậy, nhưng chị lại nhắm vào anh ấy, chị có lương tâm không?”

Tiếng Quan Hân Nhiên vừa dứt, Ngụy Tử đột nhiên xông vào, kéo cô ta ra bên ngoài: “Hân Nhiên, em đừng có ăn nói linh tinh! Theo anh về ngay!”

Quan Hân Nhiên dùng sức đẩy Ngụy Tử ra, trong nháy mắt, hai người rơi vào tình huống giằng co không dứt.

Thấy Quan Hân Nhiên bị Ngụy Tử kéo ra ngoài, Vu Sính Đình nghĩ có gì đó kỳ lạ, cô vội vàng tóm cổ tay Ngụy Tử và nói: “Ngụy Tử, anh đừng lôi cô ta nữa, để cô ta nói cho rõ ràng, rốt cuộc em làm chuyện gì có lỗi với Hứa Diễm Thần. Tại sao em lại có lỗi với Hứa Diễm Thần? Tại sao cô ta ba lần bốn lượt hùng hồn chỉ trích em? Chẳng lẽ bởi vì em kết hôn với Phùng Mộ Huân?”

35. Chương 35

Quan Hân Nhiên gạt mạnh tay Ngụy Tử ra, tiếp tục nói: “Anh Thần vì chị mà mất cả công ty, vậy mà bây giờ chị lại tránh mặt anh ấy, muốn cắt đứt hoàn toàn với anh ấy, tôi biết chị sợ người ngoài đàm tiếu, nhưng sao chị không đi hỏi chồng chưa cưới của chị, hỏi xem anh ta nhằm vào anh Thần như thế nào.”

Vu Sính Đình phản bác lại: “Chuyện này liên quan gì đến Phùng Mộ Huân chứ?”

Ngụy Tử cảm thấy câu chuyện càng ngày càng bất ổn, liền gào lên với Quan Hân Nhiên: “Hân Nhiên, em đừng nói nữa!”

“Anh để em nói hết đã. Tại sao các anh cứ phải bảo vệ chị ta!” Quan Hân Nhiên hét lên với Ngụy Tử, rồi lại nhìn Vu Sính Đình: “Chị đúng là không đơn giản, Vu Sính Đình, xảy ra chuyện lớn như vậy cơ mà, chị thật sự không biết hay giả vờ không biết? Để tôi nói cho chị biết chồng chưa cưới của chị đã làm gì nhé. Đầu tiên, anh ta mua chuộc Phùng Nghị để giới thiệu mấy mối khách hàng lớn cho chúng tôi, để công ty chúng tôi bỗng chốc phát đạt, sau đó lại tìm ra sơ hở trong công việc của chúng tôi, dẫn đến vụ Ngụy Tử gây gỗ với khách hàng, rồi hàng loạt mối khách mất sạch. Đúng là tiến hành từng bước vô cùng chu đáo, khiến chúng tôi rơi từ trên cao xuống, đến bước đường cùng là phải đóng cửa công ty. Đến bây giờ, Phùng Nghị vẫn không buông tha cho chúng tôi, còn muốn ép anh Thần bán công ty cho họ. Phong ba bão táp hơn một năm nay của công ty đều là do chồng chưa cưới của chị gây ra.”

Lúc này, Vu Sính Đình cảm thấy đầu mình ù ù, cô cố gắng giữ tâm trạng, ngữ khí có chút bất ổn: “Không thể nào, Phùng Mộ Huân tuyệt đối không làm chuyện như vậy.”

Vu Sính Đình quả thật không tin lời Quan Hân Nhiên, nhưng lại cảm thấy nó quá sức trùng hợp.

Lúc trước, bởi chuyện của công ty mà Hứa Diễm Thần và cô cãi nhau. Khi ấy, chính Phùng Mộ Huân đã ở bên an ủi cô, thậm chí động viên cô tiếp tục kiên trì cùng Hứa Diễm Thần, chính Phùng Mộ Huân đã làm bạn với cô, giải thích cho cô. Vì vậy, anh không thể làm chuyện này sau lưng cô được.

Quan Hân Nhiên cười lạnh một tiếng rồi nói tiếp: “Lúc đầu, nếu chị không lợi dụng việc Phùng Mộ Huân có cảm tình với chị, để Phùng Mộ Huân giúp anh Thần, thì anh Thần cũng sẽ không qua lại thân thiết với Phùng Nghị! Anh ấy cũng sẽ không bị giồng ngày hôm nay! Tất cả đều tại chị, chính chị hại anh ấy ra nông nỗi này.”

Vu Sính Đình lắc đầu, “Phùng Mộ Huân tuyệt đối không phải là người như thế. Tôi nghĩ là mọi người hiểu lầm rồi, không thể nào...”

Càng nói giọng cô càng thấp, gần như là hết hơi.

Quan Hân Nhiên nhìn cô, cố dồn ép cô: “Chị có ngốc không vậy, chị cho rằng tại sao anh Thần lại đột nhiên chia tay với chị? Đó là thời điểm chúng tôi khó khăn nhất, mẹ chị lại đến nói chuyện với anh ấy, anh ấy sợ chị thất vọng, sợ chị bị ám ức. Nhưng chị đối xử thế nào với anh ấy? Chị hại anh ấy về hai bàn tay trắng, chị cho rằng chỉ có chị nỗ lực sáu năm trời? Tôi nói cho chị biết, cho đến giờ, Quan Hân Nhiên cố gắng không ít hơn chị đâu. Chị một cước đạp bỏ anh ấy rồi đến với người đàn ông khác, chị căn bản là không xứng với anh ấy, không có chị, đến giờ anh ấy vẫn có thể tiếp tục lí tưởng! Không có chị, anh ấy có thể vui vẻ như ban đầu, là chị đã ép anh ấy đến bước đường cùng! Chị khiến anh ấy có ý nghĩ tự tử, hại anh ấy thất bại hoàn toàn! Vậy mà anh ấy vẫn giữ lời hẹn với chị, một lòng xây dựng sự nghiệp! Chị mới là người gây ra.”

Năm ngón tay Vu Sính Đình nắm chặt, lời nói của Quan Hân Nhiên như hàng trăm mũi tên xuyên qua khiến trái tim cô đau đớn, thậm chí khiến cô không thể phản bác dù chỉ một lời. Khuôn mặt cô trắng bệch, yên lặng vài giây, cô nhìn Ngụy Tử, “Ngụy Tử, sự thật là thế sao?”

Ngụy Tử cúi đầu không nói lời nào.

Quan Hân Nhiên rút tài liệu từ trong túi xách ra, ném lên bàn: “Chị xem kĩ chỗ hợp đồng này đi, lúc đầu Phùng Nghị xưng anh em em với anh Thần. Phùng Nghị với Phùng Mộ Huân có quan hệ gì chứ, công ty lớn như của Phùng Nghị đâu cần phải nhắm vào chúng tôi.”

Vu Sính Đình cẩn thận xem hết sổ hợp đồng. Tất cả mọi chuyện là do Phùng Mộ Huân làm, Vu Sính Đình không chấp nhận được việc này, cô không thể nào tin được. Trong lòng cô, Phùng Mộ Huân là người đáng hoàng, tôn trọng cô, luôn giải thích mọi chuyện với cô, thậm chí cưng chiều cô hết mực. Trong lòng cô, anh vô cùng hoàn mỹ, sao anh có thể làm ra loại chuyện này ở sau lưng cô.

Đột nhiên Vu Sính Đình cảm thấy như mình đang trong một cơn ác mộng. Cô mơ thấy mình đã rơi vào cái bẫy hoàn hảo của Phùng Mộ Huân, không thể nào trốn ra được. Chẳng trách tối hôm đó Hứa Diễn Thần nghĩ quẩn, chẳng trách Phùng Mộ Huân đột nhiên cầu hôn cô. Lúc cô còn đang áy náy, còn đang do dự, anh bày ra một màn cầu hôn hoành tráng trong quân khu. Người đàn ông này đã sớm nhìn thấu tâm tư của cô, chỉ có cô là chẳng biết gì, bị anh lừa gạt đến mức rối tình rối mù.

Về đến nhà, Vu Sính Đình không ăn cơm. Liêu Hải Lâm thấy sắc mặt cô không tốt bèn hỏi: “Điểm Điểm, sao thế con?”

Cô cố ra vẻ tươi cười với bố mẹ, lắc đầu nói: “Con không sao, tại làm việc hơi mệt. Con không ăn cơm đâu, con lên tầng ngủ một giấc đây.”

Liêu Hải Lâm có chút nghi ngờ nhưng không nói gì, chỉ ân cần dặn cô: “Thế để mẹ phần thức ăn cho con nhé, khi nào muốn ăn thì xuống hâm lại cho nóng.”

Vu Sính Đình đẩy cửa phòng ra, ngồi cuộn tròn người trên giường, vùi mặt vào giữa hai đầu gối nguyên một buổi tối. Cô không ngờ mình chỉ vô tình đánh rơi tập tài liệu trên xe Phùng Mộ Huân mà lại dẫn đến một cơn biến cố lớn như vậy. Phùng Mộ Huân lấy cớ giúp Hứa Diễn Thần để thăm dò tình hình công ty anh ta, sau đó nhân cơ hội chèn ép anh ta, hại công ty anh ta tổn hại nghiêm trọng, đến cuối cùng, anh ta không chịu nổi áp lực nên chia tay với cô. Đây đúng là một vở kịch thú vị, hơn nữa lại được diễn một cách vô cùng thành công.

Ngày lúc này, Vu Sính Đình không nói được rõ cô đang có cảm giác gì. Cô tự trách mình, cô chấp nhận những lời nói của Quan Hân Nhiên, đúng là cô đã gián tiếp hại Hứa Diễn Thần, hại anh ta đến bước đường cùng, hại anh ta về lại hai bàn tay trắng. Là do cô tự ý quyết định nên Hứa Diễn Thần mới bị rơi vào hoàn cảnh này.

Ngày hôm sau là cuối tuần, Tiền Bội Bội định rủ Vu Sính Đình đi dạo phố, nhưng Vu Sính Đình lấy cớ muốn nghỉ ngơi nên không đi. Trong nhà, ngoài cô giúp việc ra thì chẳng có ai, Liêu Hải Lâm đến đoàn, Vu Hân Sinh đang họp ở công ty.

Buổi sáng, Vu Sính Đình xuống giường đi đánh răng rửa mặt, cố ăn hết một bát cháo rồi lại uể oải về giường nằm. Bây giờ, cô không dám liên lạc với Phùng Mộ Huân, thậm chí không dám nhận điện thoại của anh, lại càng không muốn đọc tin nhắn anh gửi tới. Cô vỗ đầu ngăn mình tiếp tục nghĩ lung tung.

Lúc Phùng Mộ Huân đến, cô vẫn nằm trên giường ngủ say.

“Vẫn còn nằm trên giường không chịu dậy à.” Vừa nói, anh vừa cạo nhẹ sống mũi cô.

“Em đến tập luyện ở đơn vị anh một tháng mà xem, thay da đổi thịt ngay.”

Vu Sính Đình nghiêng đầu, không nhìn anh, “Sao anh lại đến?”

Phùng Mộ Huân không phát hiện ra vẻ khác thường của cô, vẫn cười với cô và ôn hòa nói: “Em không đến tìm anh, anh không còn cách khác nên đành phải đến tìm em thôi.” Lúc này, Vu Sính Đình mới ngồi dậy. Vài ngày không gặp, Phùng Mộ Huân không kìm chế được, vội ôm cô vào lòng.

Anh cảm giác cô đang run rẩy, “Em lạnh à? Sao lại run lên thế?”

Vu Sính Đình đưa mắt nhìn anh, không nói lời nào. Cô muốn hỏi anh về chuyện đó, nhưng lại không nói ra miệng nổi. Trong lòng cô không dưới một lần tự nhủ với mình, nhất định là hội Quan Hân Nhiên hiểu lắm. Nhưng khi nhìn thấy chứng cứ của họ, bao nhiêu lời biện hộ của cô đều không còn, buộc cô phải chấp nhận chuyện này.

Đột nhiên, cô đưa tay sờ lông mày của anh, xuống sống mũi cao cao, đến đôi môi, cô nhìn gương mặt tuấn tú này mà không khỏi sững sờ. Vậy mà Phùng Mộ Huân lại nghĩ cô đang dụ dỗ anh, vội vàng tóm lấy tay cô và cười nói: “Đừng sờ lung tung.” Sau đó, anh không đợi được thêm nữa, cúi đầu xuống hôn cô.

Vu Sính Đình nằm trong lòng anh run rẩy đáp lại nụ hôn. Thấy cô chủ động mở miệng đẩy lưỡi đáp lại nụ hôn của mình, Phùng Mộ Huân mừng như điên. Anh ôm cô, khàn khàn nói: “Sao vậy, Điểm Điểm?” Hôm nay, sự chủ động của cô thật sự khiến anh có cảm giác được phúc mà phải lo sợ.

Vu Sính Đình không nói gì, chỉ dựa vào ngực anh, nhắm mắt lại và ôm anh thật chặt, lại rụi rụi vài cái, cô thậm chí muốn hưởng thụ cảm giác ấm áp này trong chốc lát. Cô cũng không biết mình sinh ra cảm giác ỷ lại vào người đàn ông này từ lúc nào, chỉ cần nhìn thấy anh, cô đã thấy vô cùng yên tâm. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện đó, cô lại không thể không kinh hãi, run sợ.

Một lát sau, Vu Sính Đình chủ động đẩy Phùng Mộ Huân ra, gần như là đã hạ quyết tâm, cô nhìn anh và nói: “Phùng Mộ Huân, em hỏi anh chuyện này, anh nhất định phải trả lời em một cách chi tiết, không được lừa gạt em.”

“Được.”

“Chuyện công ty Hứa Diễn Thần đóng cửa, có phải do anh đứng đằng sau sai Phùng Nghị làm không?”

Cả người Phùng Mộ Huân cứng đờ, đôi mày nhíu chặt, anh nhìn cô, lại đột nhiên hừ lạnh một tiếng, khóe miệng mím lại thành một ý cười trào phúng. Một lát sau, anh hỏi ngược lại: “Sao vậy, Hứa Diễn Thần tìm em rồi à?”

Nghe thấy câu ấy, tâm trạng Vu Sính Đình kích động hẳn, cô cất cao giọng như thể cô mới là người gây sự: “Không liên quan đến Hứa Diễn Thần, anh trả lời em đi, phải hay không phải?”

Cuối cùng, Phùng Mộ Huân buông cô ra, đứng dậy nhìn cô từ trên cao, ngữ khí bình tĩnh: “Phải.”

“Tại sao anh phải làm vậy? Anh dựa vào cái gì mà nhắm vào anh ấy như vậy?”

“Tại sao ư, còn phải hỏi sao? Trong mắt em, ngoài Hứa Diễn Thần ra thì đâu có người khác. Em xem em đi, bây giờ em đang vì cậu ta mà to tiếng với chồng em đấy. Hôm nay em truy cứu chuyện này thì còn có ý nghĩa gì nữa?”

Vu Sính Đình kiên nhẫn nói: “Phùng Mộ Huân, cứ coi như là vì em, nhưng anh không cần phải giở thủ đoạn đó, hại anh ấy hai bàn tay trắng. Anh có biết anh ấy suýt chút nữa tự tử rồi không? Anh không thấy bất an sao? Phùng Mộ Huân, anh làm như vậy thì anh được gì, tại sao anh phải dùng cách này, tại sao lại không ngừng ép anh ấy đến bước đường cùng?”

“Tìm đến cái chết chứng tỏ cậu ta nhu nhược, bình thường loại người có suy nghĩ này sẽ không chết nổi đâu. Chuyện của cậu ta không liên quan đến anh, đối với anh mà nói, chỉ có em mới là điều duy nhất đáng để quan tâm.”

“Cho nên anh vịn vào cớ đó để chia rẽ em và Hứa Diễn Thần?”

Phùng Mộ Huân bình tĩnh nhìn cô, trầm mặc không nói.

Vu Sính Đình gạt đầu, tiếp tục nói: “Lúc đó em đã hoài nghi, rốt cuộc là anh thích em, hay thích cái cảm giác sở hữu và sự sáng khoái trong quá trình chinh phục. Anh cần nhắc kĩ lưỡng, để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Anh thấy em cãi nhau với anh ấy, thấy em đau khổ tuyệt vọng, thấy em mắc vào thế khó xử giữa bố mẹ và Hứa Diễn Thần, trong lòng anh có phải đã cảm thấy rất vui vẻ, rất tự hào không? Bởi vì tất cả đều nằm trong bàn tay anh. Rốt cuộc, anh đẩy hết mọi người vào lòng bàn tay để đùa giỡn.”

Phùng Mộ Huân không có chút biến đổi, trong chốc lát, anh đưa mắt nhìn cô, lạnh nhạt nói: “Điểm Điểm, em không nên đem năng lực nói thành không từ thủ đoạn.”

Lúc này, anh lại gần cô, sắc mặt nghiêm nghị, “Trên đời này, khôn sống mong chết, đó là phương thức sinh tồn, kẻ thua cuộc vốn không có quyền nói đến hạnh phúc. Anh chưa bao giờ can thiệp vào giữa hai người, nếu tình cảm của hai người thật sự sâu đậm, bất cứ trở ngại nào cũng không vượt qua được. Từ đầu đến cuối, anh không hề ép em, anh vẫn luôn tôn trọng em, yêu thương em. Điều là em cam tâm tình nguyện.”

Nghe mỗi từ mỗi chữ Phùng Mộ Huân nói, Vu Sính Đình cảm thấy sờn gai ốc, sắc mặt cô trắng bệch, cô cắn môi, có vẻ ngơ ngàng: “Đến bây giờ anh vẫn u mê không tỉnh, già mồm bao biện.”

“Rốt cuộc là ai u mê không tỉnh, vì một người ngoài mà chất vấn chồng mình? Em cũng đã đăng ký kết hôn với anh rồi, đến giờ vẫn còn nghĩ đến người đàn ông khác. Anh chỉ dùng khả năng của mình để có được điều mình muốn, cái này có gì sai!”

Nói đến lời cuối cùng, giọng điệu của Phùng Mộ Huân rõ ràng rất kích động, nhưng anh cố kiềm chế tâm trạng. Nghe Vu Sính Đình nói, mỗi câu đều là chỉ trích anh, đều là sự phẫn uất khi tình cảm của cô và Hứa Diễm Thần bị phá hoại, cảm giác khó chịu này như thể có một lưỡi dao rạch qua tim anh vậy.

“Em không nghĩ đến anh ấy! Nhưng anh, đến cuối cùng vẫn gài bẫy em, anh không đợi được mà cấp tốc cầu hôn em là sao, chột dạ ư? Phùng Mộ Huân, em thật sự không thể nào chấp nhận được thủ đoạn của anh, anh có biết là giờ anh khiến em rất sợ anh không? Em không dám tưởng tượng, con người thâm sâu như anh, nhờ sau này không còn hứng thú với em nữa có lẽ nào sẽ quăng em đi như giẻ rách không?”

“Anh chưa bao giờ gài bẫy em cả, anh vẫn luôn dùng cách của anh đối xử với em. Rốt cuộc em còn điều gì bất mãn? Hả?” Nói hết câu, anh ghé sát vào cô, giọng điệu lạnh lùng.

“Anh nghĩ rằng, sau khi biết hết mọi chuyện, em vẫn có thể làm như không có gì mà lấy anh sao?” Đột nhiên cô cuộn mình lại, lẩm bẩm nói: “Phùng Mộ Huân, cuộc hôn nhân này hết rồi, em sẽ tìm mẹ nói chuyện, sẽ hủy bỏ, không còn lễ cưới nào nữa.”

Phùng Mộ Huân cố kìm nén cơn giận, lại gần cô rồi ôm lấy cô. Vu Sính Đình ra sức đẩy anh, không ngờ lại bị anh tóm chặt cổ tay. Thấy cô nhăn nhó đau đớn, anh cau mày buông tay, trong máy vệt qua vẻ xót xa: “Em có tin hay không, em nói chuyện này với bố mẹ, họ sẽ đổ hết lỗi lên đầu em? Diễm Diễm, ngoài anh ra, không ai thuận theo quan điểm của em đâu.”

Vu Sính Đình cắn chặt răng, trừng mắt giận dữ.

Phùng Mộ Huân nói không sai, không ai nghĩ cho cô cả, chắc chắn Liêu Hải Lâm và Vu Hàn Sinh sẽ nghĩ cô giả tính ương bướng. Nếu hủy bỏ hôn sự với Phùng Mộ Huân, họ hàng sẽ chỉ trích cô, người trong quân khu cũng sẽ nghĩ sai. Không chừng, Liêu Hải Lâm sẽ phản ứng thái quá, đến lúc đó, cô lại trở thành tội nhân.

Người đàn ông trước mặt vẫn bình tĩnh, thông thả phân tích lợi hại cho cô, ẩn chứa trong lời nói là hàm ý uy hiếp mơ hồ. Anh đang gián tiếp nói cho cô biết, kết quả cuối cùng của cô vẫn là ngoan ngoãn vâng lời. Một Phùng Mộ Huân như vậy, cô chưa từng gặp, thậm chí Vu Sính Đình còn đang hoài nghi chính mình chưa bao giờ quen anh.

Lúc này, Phùng Mộ Huân rời khỏi cô, hai tay nắm chặt, anh nhắm mắt trong chốc lát rồi nhìn cô và bình tĩnh nói: “Diễm Diễm, đừng làm loạn sau lưng anh, chúng ta đã đăng ký rồi, đã là vợ chồng hợp pháp rồi, lễ cưới cũng chỉ là hình thức, thiệp mời cũng đã đến tay các vị lãnh đạo trong quân khu. Một tuần nữa, lễ cưới vẫn tiến hành đúng thời gian. Đừng thử chọc giận anh.”

Phùng Mộ Huân ép mình không được nhìn Vu Sính Đình. Thấy nỗi ai oán và thất vọng trong mắt cô, anh lại muốn nổi giận. Anh xoay người ra tới cửa, chợt nghe Vu Sính Đình lẩm bẩm nói: “Phùng Mộ Huân, tôi hận anh.”

Anh cứng đờ người trong giây lát, không hề quay đầu lại mà cất bước đi luôn.

Phùng Mộ Huân đã sớm đoán được sẽ có ngày này. Sau khi Hứa Diễm Thần biết được sự thật, chắc chắn anh ta sẽ không từ bỏ ý định. Chỉ có điều, anh không ngờ cảm giác này lại khó chịu như vậy. Thì ra cảm giác này còn khó chịu hơn gấp trăm nghìn lần nỗi đau thể xác.

Anh đóng chặt cửa lại, hé miệng cười khổ một tiếng. Cô hận anh cũng được, ít ra điều đó chứng tỏ cô không phải là không có cảm giác với anh.

36. Chương 36

Đợi Phùng Mộ Huân đi khỏi, Vu Sính Đình nằm xuống, hai mắt vô hồn nhìn lên trần nhà. Cô cảm thấy mấy ngày nay ở bên Phùng Mộ Huân chỉ là ảo giác, đưa tay sờ mặt, cô mới phát hiện mình khóc từ bao giờ. Lúc này đây, cô không nói rõ được cảm giác trong mình, người đàn ông này vừa phút trước còn chân thành, triu mến với cô, phút sau đã có thể uy hiếp cô.

Lúc Liêu Hải Lâm về đã là sáu giờ chiều, sắc trời cũng đã ngả tối, những ánh tà quang còn sót lại hắt vào phòng thứ ánh sáng ảm áp. Vu Sính Đình nằm trong phòng ngủ tới tận tối mới xuống nhà, vừa bước đến chiếu nghỉ ở giữa cầu thang, cô đã nghe thấy Liêu Hải Lâm đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

Nghe có vẻ là liên quan đến hôn sự của cô và Phùng Mộ Huân. Hiện giờ, chỉ cần nghe đến chuyện đó, trong lòng Vu Sính Đình chợt dâng lên sự kích động. Cô không biết cơn tức giận của mình đến từ đâu, vội chạy đến bàn trà rót một chén nước, uống vài ngụm rồi quyết định thương lượng việc này với Liêu Hải Lâm.

“Ừ, được. Cống vào không cần trang trí quá sặc sỡ đâu. Đúng...ừ, cũng được, không phải sửa lại.” Ngắt điện thoại, Liêu Hải Lâm cười nói với Vu Sính Đình: “Hôm nay Mộ Huân có đến thăm con không?”

Vu Sính Đình nghiêm mặt, gật đầu, “Có ạ.”

“Điểm Điểm, vậy cưới lần trước Phùng Nghị đưa đến, con có thích không? Có vừa không? Mộ Huân vừa gọi điện đến nói là năm giờ chiều mai sẽ có người đưa sườn xám đến đây, con nhớ chọn rồi mặc thử, không thích thì cứ nói để còn đổi. Căn bản là mẹ không biết khi nào lễ cưới kết thúc, kiểu gì Mộ Huân cũng phải uống rượu với mấy ông sếp trong quân khu, thế nên con cũng phải thay vài bộ...Giờ mẹ thấy con với Mộ Huân được như vậy thì lúc nào cũng vui được.”

Vu Sính Đình thấy vẻ hưng phấn của Liêu Hải Lâm khi nhắc đến Phùng Mộ Huân lại không biết nên mở lời thế nào, nhưng chỉ một lát sau, cô hé miệng nói: “Mẹ, con không muốn kết hôn nữa.” Nói xong, cô cúi đầu không dám nhìn bà. Hai tay cô đặt trên đầu gối, ngón tay nắm chặt.

Liêu Hải Lâm tròn tròn hai mắt, nhìn cô bằng vẻ không thể tin nổi, giọng nói lạnh lùng: “Con nói cái gì, con lặp lại lần nữa xem.”

Vu Sính Đình ngẫm nghĩ một lúc rồi rụt rè nói: “Con nói là lễ cưới của con và Phùng Mộ Huân có thể hủy bỏ, hoặc là hoãn lại. Dù sao cũng đã đăng ký rồi.” Cô nghĩ, nếu cô không có quyền giải trừ quan hệ hôn nhân với Phùng Mộ Huân thì hôn lễ hữu danh vô thực này cũng nên hủy bỏ. Ván đã đóng thuyền, ngay cả một đường lui cô cũng không có.

Lúc này, Liêu Hải Lâm lớn tiếng quát: “Điểm Điểm, con coi đây là trò đùa hả! Mẹ với bác Phùng đã chuẩn bị lâu lắm rồi, con nghĩ đây là chuyện của riêng con sao, đây là chuyện của hai nhà đấy! Con bảo mẹ phải ăn nói thế nào với bác Phùng, nói là con không làm đám cưới nữa à? Người ta còn đang vui mừng đấy. Lúc trước là chính con đi đăng ký, hôm nay người nói không kết hôn lại là con. Thiếp mời thì gửi hết rồi, định để người ngoài lấy nhà mình ra làm trò cười à!”

Sắc mặt Vu Sính Đình trắng bệch, cô nhắm mắt, cắn chặt răng không nói lời nào.

Liêu Hải Lâm thấy con gái cứ như vậy nên cũng không đành lòng to tiếng, chỉ có thể nhẫn nại khuyên nhủ: “Lúc trước mẹ cũng đã hỏi con đã suy nghĩ kỹ chưa, con luôn miệng nói là đã nghĩ đủ rồi. Mấy hôm trước vẫn còn yên ổn, sao hôm nay lại...Con nói mẹ nghe, có phải xảy ra chuyện gì với Mộ Huân không? Nếu có thể giải quyết thì giải quyết luôn đi.”

Vu Sính Đình không biết nên giải thích thế nào với Liêu Hải Lâm, chẳng lẽ lại nói rằng Phùng Mộ Huân âm thầm hại Hứa Diễm Thần? Chuyện này khiến cô không chấp nhận được, nói ra miệng đã khó, giải thích rõ ràng còn khó hơn. Bố mẹ cô vốn không thích cô yêu Hứa Diễm Thần, đến giờ hai người đã chia tay được hơn một năm, nhắc lại chuyện cũ sẽ chỉ khiến Liêu Hải Lâm và Vu Hàn Sinh đổ hết tội lên đầu cô.

Cô suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Không xảy ra chuyện gì cả ạ, chỉ tại con chưa muốn cưới thôi. Bây giờ con hối hận không được ạ? Lúc trước đồng ý đi đăng ký là do con nhất thời ảm đầu thôi.”

Đột nhiên, Liêu Hải Lâm đứng bật dậy, bà trừng mắt giận dữ, cương quyết nói: “Con đang đùa đấy à! Hai đứa đăng ký rồi, lễ cưới chẳng qua chỉ là nghi thức trước mặt người ngoài thôi, Điểm Điểm, con không nên ích kỷ như vậy, tốt xấu gì con cũng nên nghĩ cho bố mẹ một chút. Con bảo bố mẹ còn mặt mũi nào đi gặp lãnh đạo quân khu? Bác Phùng có quan hệ rất tốt với nhà mình, hết mực lo cho lễ cưới của con với Mộ Huân, bác ấy cũng coi con là con dâu rồi, mà Mộ Huân đối xử với con cũng rất tốt. Gần đây mẹ bận trong bận ngoài, chuyện gì cũng liên quan đến con với Mộ Huân, mẹ nói cho con biết, việc này không do con quyết định! Đến thời điểm mấu chốt rồi mà con còn giữ chứng, mẹ cảnh cáo con, nếu con không nghe lời mẹ thì mẹ coi như không có đứa con gái này!”

Vu Sính Đình không ngờ Liêu Hải Lâm lại dùng thái độ chuyên chế đó để cảnh cáo cô. Từ trước đến nay, mẹ cô chưa bao giờ như vậy, cho dù lúc trước cô nhận lời cầu hôn của Hứa Diễm Thần, còn cảm nhận ra khoe trước mặt bà, bà cũng không tức giận đến mức này.

Nghe lời Liêu Hải Lâm nói, Vu Sính Đình quay về phòng trùm chăn khóc một hồi. Cô cảm thấy mình đang lao vào ngõ cụt, kẻ mạn thiên quá hải* này của Phùng Mộ Huân trực tiếp cắt đứt đường lui của cô. Anh nói không sai, quả nhiên không một ai đứng về phía cô, ngược lại, họ chỉ trách cô không biết phải trái. Cô đã quên mất giữa hai gia đình có mối quan hệ khăng khít, giấy phép mấy hạng mục của công ty bố cô, thậm chí cả vụ đầu thầu cũng là do Phùng Mộ Huân trợ giúp, quan hệ giữa hai nhà đâu có đơn giản.

*Lừa trời qua biển (Kế số 1 trong 36 kế Binh pháp Tôn Tử)

Giờ phút này, Vu Sính Đình có một cảm giác phần nộ không thể nói thành lời, thậm chí có cảm giác bị Phùng Mộ Huân lừa từ đầu đến cuối. Người đàn ông này đã từng bước cân nhắc kĩ càng, khiến cô chẳng hay biết gì, thật sự khiến cô sợ hãi.

Phùng Nghị đến tìm Phùng Mộ Huân vào ngay buổi tối. Khi ấy vừa đúng lúc Phùng Mộ Huân hết giờ huấn luyện, anh cùng Phùng Nghị đi uống rượu chứ không đến nhà tìm Vu Sính Đình. Anh biết nếu bây giờ mình đến sẽ chỉ khiến cô càng thêm ghét anh.

Phùng Nghị thấy tối hôm nay anh có vẻ không bình thường, “Anh, anh sao thế? Mấy hôm nữa là làm đám cưới rồi mà mặt mày cứ lạnh ngắt thế này, hay là xảy ra chuyện gì rồi?”

Có chút hơi men trong người, Phùng Mộ Huân vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, hờ hững nói: “Cô ấy biết rồi.”

Phùng Nghị có chút kinh ngạc, sau đó lại cười: “Không thể nào, sao lại biết vào đúng thời điểm then chốt này?” Dừng lại chốc lát, Phùng Nghị nói tiếp: “Thế nào, có phải lại vì cậu ta mà cãi nhau một trận với anh không?”

Sắc mặt Phùng Mộ Huân trầm xuống, anh đột nhiên nắm chặt chén rượu trong tay, gân xanh mờ mờ hiện trên trán.

“Anh, em còn đang không hiểu sao anh lại đi đăng ký sớm thế, hóa ra anh đúng là liệu sự như thần, không thèm quan tâm đến chuyện khác, cứ lừa vừa tay đã.” Nói xong, Phùng Nghị lại gật gù: “Chẳng trách.”

Lúc này, Phùng Mộ Huân lạnh lùng hừ một tiếng. Phùng Nghị thấy sắc mặt khó coi đó của Phùng Mộ Huân thì biết ngay là mình đoán đúng vài phần, nhưng cũng không dám nói nhiều nữa, dù sao thì tính tình Phùng Mộ Huân như thế nào, anh ta đều biết.

Thế nhưng, Phùng Mộ Huân lại lắc lắc chén rượu, khẽ nhấp một ngụm làm như không bận tâm đến, “Thế thì đã sao chứ, cô ấy cũng đã đăng ký kết hôn với anh rồi, kết hôn hay không, không phải do cô ấy quyết định.” Vì dựa vào luật, họ đã là vợ chồng hợp pháp rồi, thế nên anh chẳng có gì phải lo lắng cả.

“Phía Hứa Diễm Thần có cần tiếp tục không? Chuyện thu mua công ty lần trước còn chưa bàn xong, anh chưa hạ lệnh nên em cũng không dám làm bừa.”

Về mặt Phùng Mộ Huân không có chút gợn sóng, anh hờ hững dặn: “Tiếp tục, bây giờ không cần nương tay nữa.” Nếu cô đã biết rồi, anh cũng không cần phải e dè vãn cờ dành cho Hứa Diễm Thần nữa. Chẳng phải cô muốn cho Hứa Diễm Thần một con đường sao, vậy thì Phùng Mộ Huân anh sẽ cho Hứa Diễm Thần một con đường. Cô càng để ý đến Hứa Diễm Thần, anh càng muốn dồn anh ta vào đường chết.

Anh vốn nghĩ rằng, chỉ cần mình đối xử tốt với cô thì cô sẽ quên Hứa Diễm Thần, xem ra là anh đánh giá mình quá cao, đến bây giờ mà cô vẫn còn căm phẫn chỉ trích anh. Thậm chí, ngay cả cuộc hôn nhân giữa hai người cũng có thể đem ra làm thứ vứt đi lúc nào cũng được.

Gần đến ngày cưới, Vu Sính Đình đột nhiên lấy mấy bộ quần áo rồi tự ý rời khỏi nhà. Cô kéo hành lý, lái xe đến khu Thông Châu tìm một phòng trọ ở tạm. Cô vốn định mua vé xe để đi du lịch, nhưng nghĩ lại thì dù sao cũng chỉ có vài ngày, chỉ cần mình tránh đi là được.

Người nhà của cô đều đứng về phía Phùng Mộ Huân, không ai quan tâm đến cảm nhận của cô cả. Cô đã nhiều lần muốn rời khỏi nhà, chờ qua ngày cưới rồi sẽ về. Lúc rời nhà, Vu Sính Đình gửi cho Liêu Hải Lâm một tin nhắn nói chờ qua cơn sóng gió rồi sẽ tự trở về.

Cô tắt luôn di động, vì cũng đã sớm xin nghỉ ở công ty cho đám cưới, lần này coi như một kỳ nghỉ dài dành cho cô.

Nhận được tin nhắn của Vu Sính Đình, Liêu Hải Lâm tức đến nổi suýt chút nữa ngất xỉu.

Căn phòng Vu Sính Đình thuê không rộng lắm nhưng cũng rất thoáng đãng, sáng sủa, hai phòng và một buồng nhỏ, tiền thuê cũng khá hợp lý, chủ nhà lại là người khá nhiệt tình. Ngày đầu tiên đến, cô cảm thấy thư thái hơn nhiều, thậm chí có cảm giác được giải thoát mà xưa nay chưa từng có. Một ngày ba bữa đều giải quyết trong phòng, đến tối cô cũng chỉ vào siêu thị của tiểu khu đi loanh quanh.

Đúng hai ngày sau, Phùng Mộ Huân tìm được Vu Sính Đình. Lúc ấy, Vu Sính Đình mới vừa dậy và đánh răng rửa mặt xong, đang chuẩn bị xuống dưới mua đồ ăn sáng.

Vừa mở cửa, không biết Phùng Mộ Huân đã đứng ở ngoài từ khi nào, vẻ mặt lạnh lùng nhìn cô chằm chằm.

Cô kinh hãi đóng luôn cửa lại, nhưng Phùng Mộ Huân nhanh tay đẩy cánh cửa ra khiến cô cô lão đảo về phía sau mấy bước, thậm chí còn đập người vào vách tường.

Cửa phòng dễ dàng bị Phùng Mộ Huân đẩy ra, anh bước đến, cúi xuống nhìn cô: “Chơi đủ rồi, ở đây hai ngày đã thấy ổn chưa?”

Cô xoa xoa chỗ đau phía sau lưng, cố tình nói: “Tôi ở đây rất tốt, lại không phải ở lâu, dù sao tôi cũng xin nghỉ ở công ty cho đám cưới rồi. Đợi mọi chuyện yên ổn rồi tôi sẽ về.” Ý của cô là, đợi qua thời gian làm đám cưới của họ, cô sẽ quay về.

“Bây giờ về thử áo với anh, ngày kia mình làm lễ cưới.”

Vu Sính Đình hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không bận tâm đến lời nói của anh.

Phùng Mộ Huân liếc nhìn cô một cái, đến gần cô rồi hồ hững nói: “Em có muốn tốt cho Hứa Diễm Thần không? Anh có thể bảo Phùng Nghị tha cho công ty họ, điều kiện tiên quyết là em theo anh về nhà, đừng lậm lộn nữa. Nếu em còn cần quấy như thế này nữa thì đừng ai trong số họ mong được sống tốt!”

Phùng Mộ Huân vừa nói hết câu, Vu Sính Đình liền đứng dậy nâng tay, dứt khoát cho anh một cái tát. Sau cái tát này, chính cô cũng đỡ dần, cô cắn chặt môi, cảm thấy lòng bàn tay đau rát vô cùng. Dường như sợ Phùng Mộ Huân nổi giận, cô nơm nớp lùi về sau vài bước. Cô đánh anh không phải vì Hứa Diễm Thần, mà là vì ghét người đàn ông ưa trở mặt này, ghét anh lạnh lùng uy hiếp cô.

Phùng Mộ Huân không hề né tránh, hứng trọn một phát tát nhưng anh chẳng tỏ ra tức giận, chỉ có ánh mắt nhìn cô là sáng như đuốc, “Đánh xong là hết giận rồi?”

Vu Sính Đình hờn hển chỉ tay về phía cửa, giận dữ nói với anh: “Bây giờ anh có thể đối phó với Hứa Diễm Thần, tôi không sao hết! Anh lập tức ra ngoài cho tôi. Tôi đã nói rồi, mấy ngày nữa tôi sẽ về.”

Phùng Mộ Huân thấy không thể nói lý với cô được nữa nên tiến lên vài bước rồi bế thốc cô lên, “Đồ đặc của em, mai anh sẽ gọi người đến dọn hộ.” Anh vẫn vô cùng bình tĩnh, nói xong, anh bế Vu Sính Đình vào thang máy, đi thẳng về phía bãi đỗ xe.

Vu Sính Đình không ngừng giãy giụa trong lòng anh, tay chân đâm đá loạn xạ nhưng vẫn chẳng ăn thua. Người trong tiểu khu cũng chỉ coi như chuyện đôi vợ chồng trẻ xích mích nên chẳng ai tiến tới ngăn cản.

“Anh buông tôi ra, Phùng Mộ Huân, đồ khốn này!” Cô nói trong giọng nghẹn ngào. Phùng Mộ Huân bất chấp ánh mắt của người khác, nhét cô vào xe rồi đóng sầm cửa lại.

Trên xe, Vu Sính Đình không ngừng đập cửa, lại gào thét như đang phát tiết, “Phùng Mộ Huân, anh là đồ thần kinh!” Mỗi lời phát ra miệng cô đều là lời chửi mắng thậm tệ.

Phùng Mộ Huân vừa lên xe liền lạnh lùng ghì cô xuống ghế rồi chặn miệng cô lại bằng cách trực tiếp nhét. Anh vừa hôn cô như trừng phạt vừa lẩm bầm nói bên miệng cô: “Em là vợ của Phùng Mộ Huân anh, nhưng

lại vì người đàn ông khác mà nổi giận với anh.” Hơi thở nóng rực ngập tràn trong miệng cô, anh mút đầu lưỡi cô khiến cô phát đau. Vu Sính Đình đẩy anh ra nhưng lại khiến Phùng Mộ Huân hôn mãnh liệt hơn, anh bóp hàm dưới của cô nên cô không thể không mở miệng đón nhận.

Vu Sính Đình chỉ cảm thấy trước mắt mình là một khoảng tối tăm, hàm dưới bị Phùng Mộ Huân bóp đến đau nhức. Sức của cô thua xa anh, đợi Phùng Mộ Huân hơi lỏng tay, Vu Sính Đình liền hung hăng cắn anh một cái, khoang miệng lập tức nồng mùi tanh của máu. Phùng Mộ Huân không bận tâm, vẫn ôm chặt lấy cô, nụ hôn càng rõ ràng sự trừng phạt hơn.

Lúc buông Vu Sính Đình ra, Phùng Mộ Huân đưa tay lau vết máu bên môi.

Dường như vẫn chưa hết giận, Vu Sính Đình trừng mắt nhìn anh. Thấy Phùng Mộ Huân vẫn tỏ vẻ điềm tĩnh, cô bèn cúi xuống, tóm lấy cánh tay anh rồi cắn thật mạnh.

Cô cắn chặt cánh tay anh, nước mắt không ngừng tuôn rơi, đến khi nếm được vị máu tanh nồng mới buông ra.

Phùng Mộ Huân nắm chặt tay mặc cho cô phát tiết, đợi cô dừng lại anh liền cười, “Tâm trạng thoải mái hơn rồi?”

Anh nghiêng đầu nhìn cô, vừa thấy hốc mắt sưng đỏ của cô là đã sốt ruột.

Phùng Mộ Huân có kiềm chế tâm trạng, đặt hai tay lên vô lăng, nhìn chằm chằm về phía trước và lạnh lùng nói: “Đừng tưởng như vậy là có thể chọc giận anh, có thể nào thì em cũng không thay đổi được chuyện kết hôn của chúng ta.”

Bởi vì, bất luận cô có làm loạn thế nào thì cũng không thoát khỏi bàn tay anh.

37. Chương 37

Nhà họ Vu.

Liêu Hải Lâm và Vu Hàn Sinh đã đợi họ trong phòng khách từ lâu. Lúc nhận được tin nhắn của Vu Sính Đình, Liêu Hải Lâm giận đến mức suýt ngất xỉu. Sắp đến ngày tổ chức đám cưới, bà không biết đi đâu tìm cô, cân nhắc chốc lát, bà liền gọi cho Phùng Mộ Huân trước. Bà cũng không biết Phùng Mộ Huân dùng cách gì mà chỉ hai ngày đã tìm được cô về.

Xuống xe, Vu Sính Đình lạnh mặt đi qua Phùng Mộ Huân, mở cửa vào nhà, thấy bố mẹ đang ngồi trên sofa và nhìn mình với vẻ kinh ngạc, cô vẫn tỏ ra như không có chuyện gì, cất tiếng chào: “Bố, mẹ.”

Lúc này Phùng Mộ Huân cũng vào phòng khách, anh bước đến nắm chặt tay Vu Sính Đình, cô càng giãy ra thì anh lại càng nắm chặt hơn.

Liêu Hải Lâm bước tới, lạnh lùng trừng mắt nhìn Vu Sính Đình, thấy có Phùng Mộ Huân bên cạnh nên chỉ mắng nhiếc vài câu tượng trưng: “Trước đám cưới còn chơi trò đi trốn, bây giờ cũng biết đường về cơ đấy, có giới thì đi luôn đừng về đi!”

Vu Sính Đình làm như không nghe thấy, chỉ cúi đầu cười lạnh.

Phùng Mộ Huân thấy Liêu Hải Lâm cũng chỉ vì bận tâm đến thể diện của anh nên liền giải thích: “Mẹ, Sính Đình giận con nên mới nhất thời nổi nóng, tại vì ngày kia là kết hôn rồi, con định sau đó sẽ ở nhà với cô ấy mấy ngày nhưng dạo này bận quá nên không có thời gian đến thăm cô ấy.”

Thấy con rể đang nói đỡ con gái, Liêu Hải Lâm cũng thôi, “Hôm nay có Mộ Huân ở đây, mẹ không thêm nói con nữa. Điềm Đỉnh, con bớt ngang bướng đi, chuyện gì cũng chỉ là do cái tính mà ra. Con xem, việc gì Mộ Huân cũng lo hộ con, con còn cái gì bất mãn nữa nào?”

Vu Sính Đình liếc mắt nhìn Liêu Hải Lâm và Vu Hàn Sinh, lạnh mặt đi đến ngồi xuống ghế, hoàn toàn không để ý đến thái độ của bố mẹ. Bởi cô biết, lúc này cô có nói gì, làm gì, cũng đều là cô sai.

Vu Hàn Sinh lại gần vỗ vai vợ, nói chen vào: “Được rồi được rồi, chẳng phải Mộ Huân đã đưa nó về rồi hay sao, tóm lại về là tốt rồi. Nó cũng chỉ giả tính ương bướng chút thôi chứ có đi đâu xa đâu.”

Phùng Mộ Huân ở lại một lát, Liêu Hải Lâm cố ý giữ anh lại ăn trưa.

Giữa trưa, Liêu Hải Lâm kêu cô giúp việc dọn đồ ăn lên. Trong bữa cơm, Phùng Mộ Huân cười nói vui vẻ với hai ông bà, thỉnh thoảng Liêu Hải Lâm nhắc đến Vu Sính Đình, cô cũng chỉ đáp cho qua chuyện chứ không nói năng gì nhiều. Đến lúc cơm nước xong xuôi, mà cô vẫn không liếc mắt nhìn Phùng Mộ Huân lấy một cái.

Sau khi ăn xong, Phùng Mộ Huân bàn chuyện công việc một chút với Vu Hàn Sinh, Vu Sính Đình mặt mày không một chút biểu cảm, hồ hững bưng đĩa hoa quả ra.

Công ty của Vu Hàn Sinh mới nhận một hạng mục lớn, hiện đang trong quá trình thực hiện. Nghe nói, Phùng Mộ Huân cũng móc nối với bạn bè, giúp được không ít việc. “Khu Tây có một hạng mục, Phùng Nghị lấy được rồi?” Ý của Vu Hàn Sinh là muốn hỏi anh, chuyện ông nhờ vả đã ổn thỏa hay chưa.

Phùng Mộ Huân gật đầu, sau đó liền nói: “Bố, phía Khúc Văn Thanh đã thông qua rồi.”

Lúc này Vu Hàn Sinh mới cười, “Cũng nhờ có bạn con hỗ trợ.”

Phùng Mộ Huân cười nói: “Người một nhà cần gì phải khách sáo ạ.”

Nghe bố và Phùng Mộ Huân trò chuyện vui vẻ, Vu Sính Đình cảm thấy mình như một người dư thừa. Người nhà đều thích Phùng Mộ Huân, không cho phép cô được phản kháng, thậm chí biến sự bài xích của cô thành một thói xấu vô cùng.

Bàn hết việc với Vu Hàn Sinh, Phùng Mộ Huân đứng dậy chuẩn bị về thì Vu Sính Đình vội gọi lại: “Phùng Mộ Huân, anh theo em lên tầng, em có chuyện muốn nói với anh.”

Hai người cùng nhau vào phòng ngủ, Vu Sính Đình đã tỉnh táo hơn, vừa vào cô liền tiện tay đóng cửa, nhìn Phùng Mộ Huân và nói: “Phùng Mộ Huân, chúng ta nói chuyện được không?” Cô biết Phùng Mộ Huân sẽ không nghe theo ý kiến của cô, nhưng cô vẫn muốn thử.

Lúc này, Phùng Mộ Huân xoay người lại, ánh mắt thâm trầm nhìn cô. Cô cúi thấp đầu, cổ mềm giọng: “Hôm nay em hơi kích động nên hơi quá đáng với anh, anh đừng để bụng.”

Nói xong, Vu Sính Đình lại đưa mắt nhìn dấu răng trên cánh tay Phùng Mộ Huân. Anh mặc bộ quân phục sẫm màu, làn da màu mạch nha, có điều, trên cánh tay phải chằng chịt vết tím, còn rơm rớm máu, đó là toàn bộ kiệt tác do cô cào cấu anh vào sáng hôm nay.

Phùng Mộ Huân không có vẻ dễ chịu bởi câu nói này của cô, bởi vì dường như anh đã liệu trước được ý tiếp theo của cô: “Nếu như là để hủy đám cưới thì quên đi. Hai chúng ta đã đăng ký rồi, đó cũng chỉ là nghi thức mà thôi.”

Vu Sính Đình nói chen vào luôn: “Phùng Mộ Huân, anh có thể đứng trên lập trường của tôi mà suy nghĩ một chút không?”

Phùng Mộ Huân cố kiềm chế cơn tức giận, ghì cô vào cánh cửa, trong mắt lóe lên vẻ hung hăng nhưng giọng nói vẫn điềm đạm: “Điểm Điểm, lấy anh khiến em ảm ức thế sao?” Lúc nói lời này, dường như anh đang nhấn nhay điều gì đó, giọng nói khó nén được nổi chua xót. Cảm giác cô run rẩy trong lòng mình, anh thoáng buông lỏng cánh tay.

Vu Sính Đình dứt khoát nghiêng đầu không nhìn anh, cô sợ đối mặt với anh, “Phùng Mộ Huân, không ai muốn bị ép buộc cả. Mọi việc anh làm đều là đang ép buộc tôi. Anh khiến tôi không có đường lui. Tôi biết tôi không thể thuyết phục được anh, nhưng tôi thật sự hy vọng anh vì tôi mà suy nghĩ một chút.”

Phùng Mộ Huân buông cô ra, thái độ kiên quyết: “Điểm Điểm, anh làm việc gì cũng có nguyên tắc của mình, cho đến giờ vẫn không thay đổi, càng không ai có thể thay đổi được quyết định của anh.”

“Tôi biết không thay đổi được quyết định của anh. Sở dĩ anh vội vàng đăng ký kết hôn với tôi là vì anh đã sớm tính đến chuyện nếu tôi đổi ý thì anh chẳng làm được gì. Còn nữa, cả bố mẹ lẫn họ hàng tôi đều đứng về phía anh. Nhưng anh có thể buông tha tôi không? Hoặc là để một thời gian cho tỉnh táo lại đã, bây giờ chuyện kết hôn không hợp với chúng ta.”

Phùng Mộ Huân thấp giọng hỏi: “Tại sao? Không phải thời gian qua chúng ta vẫn rất tốt sao? Căn bản là vì em biết được chuyện anh đối phó với Hứa Diễn Thần khiến hai người chia tay nên bây giờ em tìm mọi cách xa lánh anh.”

Vu Sính Đình lui ra sau vài bước, nhìn anh và nói rõ ràng từng chữ: “Không hoàn toàn là vì anh ấy. Phùng Mộ Huân, con người anh quá tự tin. Đằng sau vẻ điềm đạm là sự dối trá, anh chuẩn bị kĩ lưỡng để đạt được mục đích, không từ một thủ đoạn nào, trước mặt tôi, anh luôn mang dáng vẻ hoàn mỹ, nhưng cái đó và thứ ẩn sâu trong con người anh lại hoàn toàn đối lập, tôi nhất thời không thể chấp nhận được. Tôi càng không thể chấp nhận được cái kiêu tự cho là đúng của anh, việc anh làm khiến tôi cảm thấy thật đáng sợ. Tôi cũng cảm thấy anh không thật sự thích tôi. Tôi có cảm giác, anh chỉ chinh phục tôi, anh muốn tôi cam tâm tình nguyện theo anh. Đây mới là mục đích của anh.”

Dừng trong chốc lát, cô nói tiếp: “Có một loại đàn ông, cực kỳ tự phụ, anh ta có thể đối xử tốt với một người phụ nữ đến mức khó tin, nhưng thật ra anh ta không yêu cô ấy, điều anh ta yêu chính là việc nhìn thấy chính hình ảnh mình trên người phụ nữ ấy. Mà anh, chính là loại người này.”

Phùng Mộ Huân cười khê với cô: “Anh dùng khả năng của mình để theo đuổi em, chưa từng ép buộc em, anh đối xử tốt với em là vì anh thích em, cho nên anh hy vọng em cũng có thể đáp lại tình cảm như vậy. Anh cảm thấy suy nghĩ này chẳng có gì là không ổn cả. Nhưng em lại luôn miệng phản bác anh. Em cảm thấy những lời này của em có thể thay đổi quyết định của anh?”

Lời nói của Phùng Mộ Huân trực tiếp cắt đứt ý định của Vu Sính Đình, cô bất lực gật đầu: “Nếu anh cứ muốn kết hôn với tôi, vậy thì sau này đừng hối hận là được.”

Phùng Mộ Huân nghe thấy vậy liền bật cười khe khẽ một cách khó hiểu. Trên đời này chưa có chuyện gì khiến Phùng Mộ Huân anh hối hận, không sao, cô có nỗi giận thế nào, có trút giận thế nào lên anh, anh cũng chấp nhận được.

Anh định đưa tay xoa má cô, nhưng Vu Sính Đình lại bất giác lùi về phía sau. Bàn tay Phùng Mộ Huân vẫn dừng giữa khoảng không, anh đưa ánh mắt ôn hòa nhìn về phía cô, mỉm cười dặn: “Em nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ nhiều, vậy đã mang đến rồi, mai có thời gian thì em thử xem có vừa không.”

Nói xong, anh cất bước đi ra cửa, rồi lại chợt dừng lại, quay đầu nói: “Còn nữa, đừng nhắc đến chuyện hủy đám cưới với mẹ nữa, anh không có ý khác, chỉ là không muốn em với mẹ cãi nhau, vì ngoài anh ra, chẳng ai hiểu em cả. Mọi người sẽ lại nghĩ là em vô cớ làm loạn thôi.” Lời cảnh cáo ngầm này khiến Vu Sính Đình hoàn toàn mất tin tưởng với anh. Thì ra, đây mới là một Phùng Mộ Huân thật sự.

Phùng Mộ Huân về rồi, sắc mặt Liêu Hải Lâm cũng nhẹ nhàng hơn nhiều. Không phải bà không nhìn ra thái độ không cam lòng của Vu Sính Đình, chỉ có điều, bà thật sự hoài nghi về sự thay đổi đột ngột của cô, hướng hồ tình thế này đã như tên ra khỏi cung không thể quay về được. Không rõ nguyên do, bà còn nghĩ con gái giờ tính xấu với Phùng Mộ Huân.

Một ngày trước hôn lễ, Liêu Hải Lâm đưa bộ sườn xám Phùng Mộ Huân mang đến cho Vu Sính Đình thử. Bà còn đánh phấn cho cô nữa. Nhìn hình ảnh con gái mặc sườn xám trong gương, dáng người thon thả, một thân đồ tươi ôm lấy những đường cong duyên dáng, trông có chút vẻ quyến rũ, Liêu Hải Lâm nhoẻn miệng cười, còn vỗ tay nói: “Con gái nhà tôi vừa xinh đẹp, vừa duyên dáng, mặc cái gì cũng đẹp. Dựa vào ngoại hình này của con, nếu mà vào đoàn ca múa thì đảm bảo sẽ nổi tiếng.”

Dù là thế, Vu Sính Đình vẫn lãnh đạm như trước, nhìn mình trong gương, cô chẳng thể nào cười nổi. Mấy hôm nay thật sự quá bận, việc cô làm mỗi ngày đều do Liêu Hải Lâm sắp xếp, vì không muốn mẹ mất hứng nên cô cũng không nói điều gì quá đáng.

Tài xế của Vu Hàn Sinh chở hai mẹ con đến thẩm mỹ viện để chăm sóc da. Trước lễ cưới có rất nhiều việc phải lo, Liêu Hải Lâm muốn đưa Vu Sính Đình đi xem nơi tổ chức lễ cưới nhưng cô nhất quyết không đi, bà cũng chẳng còn cách nào.

Ngày mai sẽ cử hành hôn lễ, Vu Sính Đình hy vọng thời gian có thể trôi qua chậm một chút. Buổi tối phải thử hết bộ này đến bộ khác, về phòng, cô gần như đã mệt lả. Phùng Mộ Huân có gọi điện cho cô một lần,

cô vừa nhìn thấy tên hiền thị đã không muốn nhận.

Cô nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, bất chợt điện thoại ở đầu giường rung lên, phát ra tiếng rì rì. Cô tưởng là Phùng Mộ Huân gọi đến, rề rà lấy di động lại, nhưng lại hóa ra là số của Hứa Diễm Thần.

Cô ngây ngẩn nhìn màn hình vài giây, vỗ vỗ ngực, cố lấy dũng khí rồi mới ấn nút nghe: “Diễm Thần, có chuyện gì thế?”

Ở đầu bên kia, Hứa Diễm Thần hỏi: “Không có gì, nghe nói em sắp kết hôn với Phùng Mộ Huân?”

“Ừm.” Cô thản nhiên đáp, lúc này, cô không muốn nói về đề tài này với Hứa Diễm Thần.

Hứa Diễm Thần lại hỏi: “Lúc nào tổ chức lễ cưới?”

“Ngày mai.”

Đầu kia điện thoại im lặng, một lúc sau, cô nghe thấy một tiếng: “Nhanh thật đấy.” Giọng nói có vẻ rất nhẹ, lại như đang lâm thâm. Ngừng giây lát, Hứa Diễm Thần lại nói: “Chúc em hạnh phúc.” Nói xong, Hứa Diễm Thần ngắt điện thoại luôn. Hôm nay, anh ta dựa vào sa lon ngay gần cả buổi tối.

Vu Sính Đình nghe thấy tiếng tút tút ở đầu bên kia, đột nhiên lại nhớ đến lời nói của Quan Hân Nhiên hôm đó. Nếu không phải do cô tự quyết định, có lẽ Hứa Diễm Thần sẽ không túng quẫn như ngày hôm nay, vậy nên cô mới là kẻ đầu sỏ.

Bỗng nhiên, cô siết chặt điện thoại, nhắm mắt nói: “Còn nữa...Hứa Diễm Thần, xin lỗi anh.”

38. Chương 38

Hôm nay là ngày cưới của Phùng Mộ Huân và Vu Sính Đình.

Thợ trang điểm đến tận nhà họ Vu trang điểm cho Vu Sính Đình. Đội xe đón dâu của Phùng Mộ Huân đến nhà họ vào đúng chín giờ mười tám phút. Dẫn đầu là một chiếc Bentley, sau đó là ba chiếc Porsche, bám đuôi sát theo là mười mấy chiếc BMWs xám, cuối cùng mới là xe của bạn bè và người thân.

Liêu Hải Lâm mở cửa, dắt Vu Sính Đình từ trên tầng xuống. Vu Sính Đình mặc chiếc váy cưới Vera Wang mà Phùng Nghị đặt từ Hồng Kông về, phần eo được thêu hoa văn, cổ khoét hình tim, thắt lưng được buộc dải lụa dài mềm mại, thật sự khiến Phùng Mộ Huân kinh ngạc không chớp mắt. Chẳng trách người ta vẫn nói, phụ nữ đẹp nhất khi mặc váy cưới. Phùng Mộ Huân ngắm nhìn Vu Sính Đình trong bộ váy cưới trắng tinh khôi, quả thật có cảm giác vui sướng không nói thành lời.

Còn Phùng Mộ Huân mặc một bộ âu phục đen, áo sơ mi trắng, cà vạt đen. Anh vui mừng nắm chặt tay cô, ngay lúc này, anh có thể cảm nhận được sự hưng phấn và cảm giác thành công chưa từng có, anh không bận tâm đến mấy ngày qua, quan trọng là anh đã cưới được người phụ nữ trong lòng mình rồi. Cho dù cô không tự nguyện thì có sao, bây giờ cô đã là vợ của Phùng Mộ Huân anh rồi, đây là chuyện không thể nào thay đổi được.

Lúc lên xe, Vu Sính Đình vẫn trầm lặng, cô không thể nào cười nổi. Trước khi đón dâu, Liêu Hải Lâm dặn đi dặn lại, bảo cô phải cười, nhất là đến nơi tổ chức hôn lễ, tuyệt đối không được có vẻ mặt như lúc này. Nhưng Vu Sính Đình vẫn chỉ có một vẻ mặt, mà thật ra là trên khuôn mặt không có chút biểu cảm nào. Trái lại, Phùng Mộ Huân vẫn luôn cong khóe môi thành một nụ cười như có như không.

Tới khách sạn cũng đã là hơn mười một giờ, anh em họ hàng, bạn bè khách khứa đều đã ngồi vào chỗ, khi nhìn thấy Phùng Mộ Huân và Vu Sính Đình, phản ứng đầu tiên của họ là: “Này, nhìn xem, cô dâu xinh quá, chú rể cũng đẹp trai.”

Nghe thấy thế, tâm trạng Liêu Hải Lâm vô cùng tốt.

Phù dâu là cô cháu gái Phùng Á Đồng của Phùng Mộ Huân và Tiền Bội Bội, phù dâu đi phía sau, song song với phù rể.

Người chỉ trì hôn lễ lên mở lời trước, sau đó là bố mẹ cô dâu chú rể lên phát biểu.

Sau màn tuyên hứa, trong tiếng ồn ào của mọi người, chú rể nắm thật chặt tay cô dâu.

Phía dưới mọi người nhao nhao cả lên, đặc biệt là đám chiến hữu của Phùng Mộ Huân, ai cũng la lên: “Hôn đi, hôn đi!”

Phùng Mộ Huân mỉm cười, đưa tay ôm lấy thắt lưng cô rồi cúi đầu định hôn cô. Nhưng Vu Sính Đình lại kịp thời nghiêng đầu, khiến nụ hôn của anh bất chợt rơi xuống má trái của cô.

Mọi người lại ồn ào, “Ày, hôn má, không tính.” Mọi người đều nghĩ là cô dâu xấu hổ nên không cho Phùng Mộ Huân hôn.

Phùng Mộ Huân hé miệng cười, cúi đầu ghé vào tai cô nói: “Điểm Điểm, em không phối hợp với anh thì họ sẽ không từ bỏ ý định đâu.” Không đợi cô có phản ứng, Phùng Mộ Huân liền ngậm lấy môi cô, mùi vị đã lâu mới được nếm lại khiến anh phát ngiên. Anh đưa tay ghì chặt gáy cô, bất kể cô có phản kháng thế nào cũng không làm được gì. Nụ hôn ngày càng sâu, đầu lưỡi anh khuấy đảo tới lui trong miệng cô.

Tiếng vỗ tay nổi lên rào rào.

Hôn xong, cô dâu chú rể bước xuống phía dưới kính rượu bố mẹ.

Nghỉ ngơi một lát, Vu Sính Đình đến phòng trang điểm để thay bộ sườn xám, rồi lại theo Phùng Mộ Huân đi kính rượu. Nguyên một buổi, cô ép mình cố duy trì nụ cười cứng ngắc, bởi có không ít lãnh đạo trong quân khu đến, còn cả nhân vật trong chính giới, người trong thương giới, vị bí thư họ Mạt hay qua lại với Vu Hàn Sinh cũng tới dự.

Mấy cô chú trong đại viện thấy hai người họ cuối cùng cũng đến được với nhau thì đương nhiên lại phải trêu ghẹo cô vài câu. Vu Sính Đình nghe xong cũng chỉ ngượng ngùng cười.

Vu Sính Đình cứng ngắc khoắc cánh tay Phùng Mộ Huân, kính rượu cô chú trong đại viện rồi lại sang tới những bàn khác.

Giờ khắc này vốn là giờ khắc hạnh phúc mà Vu Sính Đình từng mơ ước, nhưng cô không có cách nào thuyết phục mình vui vẻ cho được. Nếu cô vẫn chưa biết được mọi chuyện, nếu như Phùng Mộ Huân không ép buộc cô, có thể hiểu thấu đáo cho cô, thì có lẽ cô sẽ không có nỗi oán giận thế này.

Chẳng ai phát hiện ra hai người không phải là khách xuất hiện trong bữa tiệc. Đó là Hứa Diễn Thần và Ngụy Tử.

Vu Sính Đình khoắc tay Phùng Mộ Huân đi tới, vừa lúc thấy Hứa Diễn Thần và Ngụy Tử bước vào và ngồi xuống.

Hứa Diễn Thần lướt qua đám đông nhìn cô, Vu Sính Đình lơ đãng chạm phải ánh mắt anh ta, ánh mắt thâm trầm, tuyệt vọng và vẻ mặt đầy cô đơn.

Phùng Mộ Huân vẫn cười, giờ phút này, dường như không thể biết được tâm trạng anh qua ánh mắt. Anh nắm chặt tay Vu Sính Đình, nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái rồi lại quay sang nhỏ giọng nói với Phùng Mộ Huân: “Sao hai bọn họ lại tới đây? Giao cho cậu đấy, tôi không muốn nhìn thấy họ.” Phùng Mộ Huân xuống lệnh, anh gần như đã dự đoán được ý định của Hứa Diễn Thần. Anh trầm nghĩ, thật ra anh đã đánh giá thấp Hứa Diễn Thần, tính toán trăm bề vẫn không ngờ Hứa Diễn Thần sẽ đến. Anh biết, có Hứa Diễn Thần ở đây, Vu Sính Đình chắc chắn sẽ bị quấy nhiễu.

“Anh, anh yên tâm, nếu hai bọn họ dám làm loạn, em sẽ gọi cảnh sát giữ lại vài hôm.” Phùng Nghị ghé vào tai anh thấp giọng nói, rồi vội lấy điện thoại gọi mấy người bảo vệ đến phòng ngừa trường hợp xấu xảy ra.

Vu Sính Đình nhìn ánh mắt Phùng Mộ Huân và Phùng Nghị thì có thể đoán được lí do họ thì thầm. Cô liền kiễng mũi chân, ghé vào tai Phùng Mộ Huân cảnh cáo: “Phùng Mộ Huân, nếu anh dám để Phùng Nghị gọi người đối phó với họ, tối nay về tôi sẽ không để yên đâu...” Vu Sính Đình nói rất chậm, lời nói lạnh lùng nhưng đáng vẻ mỉm cười ghé vào thì thầm với anh của cô, lại khiến người ngoài nhìn như hai vợ chồng đang tình tứ thủ thủ.

Phùng Mộ Huân cười với cô, nắm chặt tay cô khiến năm ngón tay cô phát đau. Vẻ tươi cười của anh lúc này đã nói lên sự tức giận tột cùng của anh.

Hứa Diễm Thần đã uống không ít trước khi đến, gửi tiền mừng xong lại ngồi xuống uống như không có ai bên cạnh, Ngụy Tử khuyên thế nào cũng không được.

Vu Sính Đình buông tay Phùng Mộ Huân ra, cố lấy dũng khí bước đến chủ động chào hỏi: “Hứa Diễm Thần, Ngụy Tử, hai anh đến rồi à.” Cô sợ sau hôn lễ này, Phùng Nghị sẽ sai người đến đối phó với họ nên muốn ra khuyên hai người họ ra về.

Lúc này, Hứa Diễm Thần chỉ ngây ngẩn nhìn cô, sắc mặt ảm đạm, anh ta cúi đầu, hít một hơi thật sâu rồi lại nhìn Vu Sính Đình, cười nói: “Đình Đình, hôm nay em rất đẹp.” Giọng nói có đôi phần nghẹn ngào, nói xong, đôi mắt Hứa Diễm Thần thoáng đỏ, anh ta quay người khịt mũi một cái, cố che giấu tâm trạng.

“Đáng tiếc...” Lời cuối cùng, Hứa Diễm Thần gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói. Vu Sính Đình có thể thấy được thứ trong hốc mắt đỏ đỏ của anh ta, đó là nước mắt.

Phùng Mộ Huân bình tĩnh bước tới, Vu Sính Đình mới lên tiếng: “Hứa Diễm Thần, hôm nay là ngày cưới của em, cảm ơn anh và Ngụy Tử đã đến chúc mừng cho em và Phùng Mộ Huân.”

Hứa Diễm Thần cười vang vài tiếng, đôi mắt đỏ nhìn Vu Sính Đình: “Em không cần nói mấy lời khách sáo với anh, anh hiểu ý em, anh nghe lời em, em bảo anh làm gì thì anh sẽ làm nấy. Nhưng chú rể của em có thể uống chén này không?”

Không biết là do say hay vì sao, Hứa Diễm Thần đứng dậy, ra sức vỗ tay, quay ra cười sang sảng với Phùng Mộ Huân rồi cầm lấy bình rượu Mao Đài.

Mọi người bắt đầu xôn xao.

Bữa tiệc hôm nay chủ yếu dùng vang đỏ và champagne, mỗi bàn có thêm một bình Mao Đài là vì mấy ông già trong quân khu thích uống rượu trắng, những loại rượu khác gần như chưa mở đến.

Hứa Diễm Thần nghiêng ngả cầm lấy một chiếc ly chân cao, rót đầy rượu Mao Đài. Anh ta đưa ly rượu về phía Phùng Mộ Huân, lại như nổi điên mà nói: “Nếu là chú rể thì phải uống rượu trắng, thế mới ra dáng trụ cột gia đình! Mọi người nói có đúng không?” Không cần nói cũng biết, đây rõ ràng là khiêu khích.

Tình hình trở nên căng thẳng, khách khứa đều nhìn hết về bên này, còn bàn tán: “Ai đấy nhỉ? Nhìn kiểu này là muốn đến phá đám đây mà.”

“Không biết, chắc không phải đến phá đám đâu. Có khi đây là bạn trai cũ của cô dâu đấy. Nhưng mà ai lại chán sống đến nỗi làm hỏng lễ cưới của nhà họ Phùng chứ.”

Nghe mọi người bàn tán, sắc mặt Phùng Tranh Hiến trở nên rất khó coi. Liêu Hải Lâm định đích thân đuổi Hứa Diễm Thần đi, nhưng Vu Hàn Sinh lại kéo bà lại: “Mộ Huân có thể xử lý được.”

Phùng Nghị vội vàng gọi mấy tay bảo vệ đang mặc quần áo bình thường như bao vị khách khác đến trước mặt Phùng Mộ Huân. Anh ta đã sớm có chuẩn bị, nếu Hứa Diễm Thần dám làm loạn, anh ta sẽ bảo thủ hạ lời thẳng Hứa Diễm Thần và Ngụy Tử ra ngoài.

Vu Sính Đình đứng bên cạnh cũng toát mồ hôi, ánh mắt của mọi người dồn hết về phía này.

Phùng Mộ Huân lạnh lùng nhìn Hứa Diễm Thần, một câu cũng không nói.

Anh nhìn gã đàn ông đã thua hoàn toàn, hôm nay còn muốn bày tỏ sự phẫn nộ và không cam lòng trước mặt anh, anh muốn xem anh ta còn giở trò hề gì nữa. Miệng anh mím lại, như chứa đôi phần cười nhạo, che giấu đi nổi tức giận ẩn trong đáy mắt. lát sau, anh bình tĩnh cầm lấy ly rượu trắng, uống cạn không còn một giọt.

Hứa Diễm Thần cười cười, giọng nói trầm đục: “Chúc mừng hai người!”

Một hồi đầu ngằm dường như đã dịu xuống, Vu Sính Đình hít một hơi thật sâu, cố gắng hồi phục tâm trạng. Cô kéo Phùng Mộ Huân tiếp tục đi kính rượu.

Hứa Diễm Thần lại uống rượu, Ngụy Tử ngồi bên cạnh cướp lấy chén của anh ta, anh ta lại gọi phục vụ lấy cho cái chén khác, vừa uống vừa cười, hai mắt uơn ươi.

Phùng Mộ Huân và Vu Sính Đình đến mấy bàn kính rượu, sắc mặt cô trắng bệch, cô không thể nào gạt bỏ sự xuất hiện của Hứa Diễn Thần, trong lòng vẫn còn đang sợ hãi. Cô thấp giọng nói bên tai Phùng Mộ Huân: “Phùng Mộ Huân, tôi hơi mệt, tôi muốn về trước.”

Thấy sắc mặt tiêu tụy của cô, Phùng Mộ Huân xót xa: “Anh chuẩn bị một phòng ở khách sạn rồi, em đến đó nghỉ trước đi.”

Vu Sính Đình không thích cái tính tự quyết định của Phùng Mộ Huân, nghe anh nói vậy, cô lại bực tức, lạnh mặt nói với anh: “Tôi không muốn ở khách sạn, tôi muốn về!”

Phùng Mộ Huân trầm mặt, gật đầu đồng ý, “Được rồi, em cố một lát nữa thôi, gần nửa tiếng nữa là xong rồi, anh với em sẽ cùng về.”

Anh không phải là không nhìn ra nụ cười khiên cưỡng của cô, từ đầu đến cuối cô vẫn luôn diễn kịch, từ sau lúc Hứa Diễn Thần xuất hiện, sắc mặt cô đã thay đổi, bao nhiêu đó anh đều thu hết vào mắt. Bây giờ, cô đang vì người đàn ông kia mà như người mất hồn, bồn chồn lo lắng, nghĩ xem, cô không muốn làm lễ cưới với anh đến mức nào mới muốn về sớm như vậy.

Tầm ba giờ chiều, đám cưới mới tan cuộc, trước cửa khách sạn tập trung rất nhiều xe, khách khứa lục tục kéo về. Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân cùng tiễn mọi người về, ra đến thảm đỏ, bất chợt Hứa Diễn Thần hô lên ở phía sau cô: “Sính Đình, đừng đi cùng anh ta!”

Bao nhiêu khách khứa đều quay ra nhìn Hứa Diễn Thần, như thể đang đợi xem một màn kịch thú vị sau cùng.

Phùng Nghị vội vàng gọi người đến khống chế Hứa Diễn Thần, chỉ e là anh ta say rượu rồi sẽ chặn xe cưới, làm mọi sự rối tinh lên.

Vu Sính Đình thoáng dừng lại, hít sâu một hơi, cố ép mình không được quay đầu lại rồi tiếp tục bước đi. Mỗi bước đi của cô đều nặng trĩu như đeo đá.

Phùng Mộ Huân mở cửa xe giúp cô, lúc chuẩn bị lên xe chợt nghe thấy Hứa Diễn Thần nói: “Bất luận tương lai có khó khăn gì, bất luận người nhà em phản đối thế nào, chỉ cần anh đi đâu, em sẽ theo đến chỗ đó. Anh muốn về quê làm việc, em đi cùng anh, anh ở lại Bắc Kinh xây dựng sự nghiệp, em cũng ở lại cùng anh, chịu khổ chịu mệt thế nào em cũng ở cạnh anh. Trừ khi là anh buông tay em trước, nếu không em sẽ không rời khỏi anh. Đây đều là lời em nói, em quên rồi sao?”

“Mày điên rồi.” Phùng Nghị đánh mặt, huyết một cái gọi bảo vệ kéo anh ta đi.

Lúc nghe thấy những lời nói quen thuộc, Vu Sính Đình thoáng sững lại, thân mình như bất động. Cô quay đầu lại mơ hồ nhìn vào mắt Hứa Diễn Thần, trong lòng vô cùng chua xót. Ánh mắt ấy như một tia sáng soi ra những hồi ức rõ ràng. Cô nhớ đến buổi tối của hơn một năm về trước, Hứa Diễn Thần đứng trên quảng trường cầu hôn cô. Đó đều là những lời cô hứa hẹn với Hứa Diễn Thần, đã từng có bao nhiêu mãnh liệt, hôm nay có bấy nhiêu bất đắc dĩ.

Bỗng nhiên, cảm giác như trầy xước truyền đến từ bả vai kéo Vu Sính Đình về với hiện thực. Phùng Mộ Huân vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, nắm chặt vai cô, gần như là đẩy cô vào trong xe rồi đóng sầm cửa lại.

39. Chương 39

Phùng Mộ Huân đi vòng qua phía bên kia rồi lên xe.

Sắc mặt anh vô cùng xám xịt, nhưng anh vẫn duy trì phong độ của mình. Trên xe, anh không nói một câu nào, chỉ mím chặt môi, nắm tay Vu Sính Đình gọn trong lòng bàn tay mình, Vu Sính Đình cảm giác năm ngón tay bị anh siết đến đau nhức. Cô cố rút tay ra nhưng phát hiện mình không thể nhúc nhích nổi dưới sự kìm kẹp của anh.

Vu Sính Đình đưa mắt nhìn Phùng Mộ Huân, giọng nói chập chờn lo lắng: “Phùng Mộ Huân, anh có thể gọi điện cho Phùng Nghị, bảo cậu ấy hôm nay tạm thời tha cho Hứa Diễn Thần và Ngụy Tử được không?”

Phùng Mộ Huân nghiêng đầu nhìn cô, giọng nói lạnh tanh: “Hắn chạy đến quấy rối lễ cưới của anh, em cảm thấy anh sẽ để hắn yên sao?” Anh không ngờ, đến lúc này rồi mà cô vẫn còn lo cho Hứa Diễm Thần.

Lời nói của Phùng Mộ Huân lập tức khiến Vu Sính Đình không rét mà run. Cô chưa từng thấy một Phùng Mộ Huân như vậy, vẻ tàn nhẫn trong mắt đã lộ rõ ràng.

Một lát sau, cô gật đầu, hạ giọng nói, lại giống như đang lầm thầm: “Thật ra trong lòng em biết không thể hoàn toàn trách anh được, em cũng có tưởng tượng về lễ cưới của chúng ta, tưởng tượng về cuộc sống sau khi những nghi thức kia chấm dứt...Nhưng em không thể ngờ được Hứa Diễm Thần lại đến, nghe lời anh ấy nói, cả việc anh ấy vừa làm, em rất khó chịu, đó rõ ràng là đang châm chọc em. Phùng Mộ Huân, nói thế nào thì anh cũng đạt được mục đích rồi, Hứa Diễm Thần đến phá quấy lễ cưới của chúng ta là anh ấy không đúng, nhưng anh cũng không nhất thiết phải dồn anh ấy vào ngõ cụt. Coi như là nể mặt em không được sao?” Càng nói giọng cô càng rõ vẻ ảm ức.

Cô có thể tưởng tượng được cách Phùng Nghị xử lý Hứa Diễm Thần và Ngụy Tử. Phùng Mộ Huân và Phùng Nghị, hai anh em cùng hạ thủ thì chắc chắn không hề đơn giản. Cô cảm thấy, cho dù cô và Hứa Diễm Thần không thể làm người yêu thì cũng không cần thiết phải tuyệt tình.

Nói xong, cô nghiêng đầu và nhắm mắt lại, trong lòng đang oán giận một màn đáng xấu hổ ngày hôm nay.

Phùng Mộ Huân cố lấy lại bình tĩnh, không biết do rượu hay gì mà khuôn mặt anh đỏ lên. Một lát sau, anh buông tay cô ra, thông thả nói: “Anh có thể đồng ý với em, nhưng em không được khóc.”

Anh dừng một lát, đặt tay lên đầu gối rồi lại lắt di động ra, nhìn cô bằng vẻ ôn hòa: “Nếu em vì Hứa Diễm Thần mà chảy một giọt nước mắt, anh không biết anh sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Rõ ràng là giọng điệu ôn hòa nhưng lại mang theo sự uy hiếp lạnh lùng.

Sau khi nói xong, Phùng Mộ Huân lập tức gọi đến số của Phùng Nghị, nhưng Phùng Nghị không nghe máy, vì vậy anh liền gửi một tin nhắn:

Lần này tha cho Hứa Diễm Thần.

Vu Sính Đình thật sự không khóc, một giọt nước mắt cũng không chảy, chỉ có điều, sắc mặt trông tiêu tụy hẳn. Một lễ cưới êm đẹp, thế nào mà lại xảy ra tình huống như vậy chứ. Giờ này nhìn về nghi lễ của Phùng Mộ Huân, nghe mấy lời nói lạnh lùng của anh, cô vô cùng sợ hãi. Thì ra người đàn ông này có thể cứng chiều cô vô cùng, nhưng cũng có thể vứt bỏ cô bất cứ lúc nào. Rõ ràng hai người còn đang vui vẻ, tại sao lại thành ra thế này?

Tới nơi, Phùng Mộ Huân vào nhà tắm xả nước tắm cho cô.

“Anh còn phải ra ngoài tiếp khách.” Dặn xong, anh rời khỏi phòng mà không hề quay đầu lại.

Phùng Mộ Huân đi rồi, Vu Sính Đình bất giác thở phào nhẹ nhõm. Cô vỗ vỗ ngực rồi bước vào phòng ngủ, chăn đệm đều đã được thay bằng màu đỏ, hai chiếc gối đặt ngay ngắn cạnh nhau ở đầu giường. Cô xoay người mở cửa phòng để quần áo, lấy đại một bộ áo ngủ rồi vào nhà tắm.

Bồn tắm hình tròn, nước ấm vừa phải. Vu Sính Đình nằm trong bồn nước ấm nhắm mắt một lát. Cả một ngày nay khiến cô mệt mỏi cả thể xác và tinh thần. Cô có một cảm giác bàng hoàng kì lạ, lại càng không biết đêm nay sẽ trôi qua như thế nào.

Phùng Mộ Huân đến khách sạn với Từ Tổ, Phùng Nghị và hội bạn uống một trận đã đời.

Hôm nay tâm trạng anh không tốt, nên không ngừng uống rượu. Từ Tổ liền khuyên: “Mộ Huân, uống ít thôi, say rồi còn làm ăn gì nữa. Tẹo nữa về phải kiểm chế một chút, vị kia nhà cậu không chịu nổi bị cậu giày vò đâu.”

Phùng Mộ Huân chỉ cười cười chứ không nói gì.

Tất cả mọi người đều ăn ý không nhắc đến chuyện xảy ra hôm nay, nhưng không phải là họ không biết. Chỉ có điều, không ai dám nhắc đến, tình hình Phùng Mộ Huân thế nào, họ đều biết rõ.

Đây là lần đầu tiên anh uống nhiều đến vậy. Lần đầu tiên là trong một buổi tiệc mừng công lúc còn ở quân khu Quảng Châu. Lần đầu tiên anh dùng thực lực của mình giành thắng lợi, vì vậy mới cùng lãnh đạo quân khu uống suốt cả đêm. Lần thứ hai lại là vào đêm tân hôn của anh, uống tới hơn mười giờ mới thôi.

Rốt cuộc, vẫn phải nhờ tài xế của Phùng Nghị đưa Phùng Mộ Huân về biệt thự.

Phùng Mộ Huân lão đảo vào cửa, không thấy Vu Sính Đình trong phòng khách, trong lòng anh nhất thời có cảm giác căng thẳng. Anh vào phòng ngủ ở trên tầng, vừa lúc thấy Vu Sính Đình đang sửa lại chăn đệm.

Lúc này, khuôn mặt Phùng Mộ Huân đỏ bừng, anh nhìn cô chăm chăm. Hai người nhìn nhau trong chốc lát, trong mắt Vu Sính Đình có vẻ cảnh giác, cô tóm chặt vạt áo ngủ, căng thẳng nhìn anh.

Anh bước vào, lập tức cả căn phòng nồng mùi rượu.

Phùng Mộ Huân bước tới, nghi hoặc hỏi cô: “Em định đi đâu?”

“Phùng Mộ Huân, em muốn sang phòng bên ngủ, anh uống say rồi, đi tắm trước đi.” Nói xong, cô cúi đầu không nhìn anh, tự mình gấp một chiếc chăn đơn lại rồi lấy một chiếc gối ở đầu giường. Nói thật, lúc này cô nhìn Phùng Mộ Huân mà lại có cảm giác sợ, ngay cả lúc gấp chăn, ngón tay cũng hơi run run. Cô không biết tại sao mình lại như vậy, chỉ là không thể nào thuyết phục được mình chính thức mở rộng lòng đón nhận anh.

Phùng Mộ Huân lạnh mặt giặt lại cái chăn trong tay cô, quăng mạnh xuống đất.

“Em không được đi đâu hết!” Đường như anh thật sự say rồi, cả người chao đảo, lời nói và hành động đều khác thường, như đã biến thành người khác vậy. Phùng Mộ Huân mọi ngày có thể giữ được vẻ bình tĩnh, phong thái điềm đạm quân tử, còn lúc này, cả người anh toát ra vẻ lạnh lùng nguy hiểm.

“Anh đúng là vô lý.” Cô nói xong liền bước ra phía cửa.

Phùng Mộ Huân vội vã bước đến chặn cô lại, trong lòng anh thật sự sợ Vu Sính Đình đi, nhưng lại mở miệng nói: “Anh vô lý đấy, đúng như em nói đấy, anh tính toán kỹ càng, vất vả lắm mới có được em, vậy mà em vội vàng muốn quay lại bên hắn, anh nói cho em biết, em đừng hòng! Em là vợ của anh, cho dù em ra ngoài ở, chúng ta vẫn là vợ chồng! Phùng Mộ Huân anh muốn loại phụ nữ nào mà không được, em nghĩ không có em thì anh không chịu được sao?”

Nghe tới câu cuối cùng của anh, lồng ngực Vu Sính Đình như bị trúng một đao, vô cùng khó chịu. Cô thở dài, thật sự không muốn cãi nhau với anh trong đêm nay nên đành phải đi qua anh, nhặt chiếc chăn dưới đất lên rồi định quay sang phòng bên cạnh.

Vậy mà Phùng Mộ Huân liền giặt đồ trong tay cô lại, ném sang một bên. Lúc này, anh ngoan cố hết như một đứa trẻ vậy.

Vu Sính Đình ngẩng đầu nhìn anh với vẻ khó hiểu, sắc mặt trắng bệch, cô nói: “Phùng Mộ Huân, rốt cuộc anh cũng không nhịn được, không giả vờ được nữa rồi, tôi biết, đây mới là con người thật của anh. Có phải bây giờ anh còn muốn đánh tôi?” Nói đến đây, cô cúi đầu cười, nhưng nụ cười này còn khó coi hơn so với vẻ khóc lóc.

Phùng Mộ Huân nhìn Vu Sính Đình vài giây, chỉ vài giây, rồi anh liền ghì cô vào tường, hạ giọng nói: “Nhìn anh!” Giọng nói rất trầm.

Thấy Vu Sính Đình không để ý đến mình, Phùng Mộ Huân gần như là cầu xin: “Điểm Điểm...em nhìn anh đi. Tại sao lại không dám nhìn anh?” Nói xong, anh cúi đầu hôn lên trán cô, thấy người đang gọn trong lòng mình khẽ run rẩy, anh hơi thả lỏng tay.

Anh ghé vào tai cô, mơ hồ hỏi: “Điểm Điểm, chẳng lẽ anh không tốt với em ư?”

Vu Sính Đình chỉ lắng nghe, cúi đầu không nói gì.

Anh hung hăng đâm một quyền vào tường, suy sụp nói: “Em nói cho anh biết, anh có chỗ nào kém Hứa Diễm Thần? Rốt cuộc anh có điểm nào kém hắn?”

“Không phải chúng ta từng rất vui vẻ sao, nhưng chỉ vì Hứa Diễm Thần...bây giờ trong đầu em chỉ có hắn!”

Vu Sính Đình sợ hãi nhắm mắt lại, lắp bắp nói: “Phùng Mộ Huân, anh...anh bình tĩnh một chút, buông em ra trước được không?” Đôi môi cô run rẩy, chính cô cũng căng thẳng đến khó thở.

“Anh không buông, cả đời này không muốn buông.” Nói xong, anh cúi đầu xuống hôn cô.

Tựa hồ cảm giác được còn chưa đủ vừa lại khuynh thân đem nàng ngồi chỗ cuối ôm lấy trực tiếp ném tại trên giường.

Vu Sính Đình thấy Phùng Mộ Huân luống cuống cởi cúc áo của mình, dường như có thể biết chuyện sắp xảy ra. Cô giật mình đứng thẳng dậy định chạy đi, nhưng Phùng Mộ Huân kéo cánh tay cô lại, dứt khoát đè cô dưới thân. Chỉ hai ba động tác, anh đã cởi xong áo của mình, để lộ ra cơ bụng săn chắc.

Vòm ngực rắn chắc của anh chạm vào bờ ngực mềm mại của cô, Phùng Mộ Huân nhanh chóng cảm nhận được một dòng nhiệt nóng bỏng đang dâng lên mãnh liệt.

“Phùng Mộ Huân, anh...anh định làm gì?”

Hốc mắt anh đỏ lên, tiếng nói trở nên thô đục: “Em nói xem anh định làm gì.” Nói xong, Phùng Mộ Huân dứt khoát cởi phăng áo ngủ của cô ra.

“Phùng Mộ Huân, anh buông em ra...Em chưa sẵn sàng.”

Anh vừa thở hổn hển vừa vùi đầu hôn cổ cô, “Em còn muốn anh đợi bao lâu nữa, em đã là vợ anh rồi...”

Áo ngủ của Vu Sính Đình đã bị anh kéo xuống ngang người, da thịt trước ngực đều lộ ra. Lúc này, Phùng Mộ Huân đã hoàn toàn mất lý trí, anh khống chế cô trong tay mình, không cho phép cô phản kháng.

Anh đưa tay lướt từ thắt lưng cô lên, vừa đến ngực liền dừng lại vuốt ve.

Vu Sính Đình liền kinh hãi hô lên một tiếng.

Phùng Mộ Huân mang theo khát vọng không thể kiềm chế được mà cúi đầu xuống hôn, lại cắn ngực cô như đang trừng phạt. Ngay lúc này, anh muốn có cô.

Vu Sính Đình rụt người lại, bất kể cô phản kháng thế nào thì cũng không thể chống lại sức anh, chỉ có thể để mặc anh làm càn trên cơ thể mình.

Cuối cùng, cô nhỏ giọng nói: “Phùng Mộ Huân, thật ra em chưa từng so sánh anh với Hứa Diễm Thần.”

Nghe thấy ba chữ Hứa Diễm Thần, Phùng Mộ Huân chợt dừng lại. Anh nắm chặt tay cô, mười ngón đan nhau, rồi nâng cằm mắt nhìn cô.

Vu Sính Đình nói tiếp: “Anh rất tốt với em, em biết. Trước đây, Hứa Diễm Thần nhiều lần liên lạc với em nhưng em không để ý, cảm giác anh cho em, em cũng cố gắng cho anh cảm nhận được, em có để tâm tới anh. Em biết chuyện của Hứa Diễm Thần không thể hoàn toàn trách anh được, nhưng anh từng bước uy hiếp em chưa tính, riêng thái độ của anh tới nay đã khiến em rất sợ. Bây giờ em mới nhớ ra một chuyện anh ấy làm tốt hơn anh.”

“Chính là, chỉ cần là chuyện em không muốn, anh ấy sẽ không ép buộc em. Anh ấy sẽ tuyệt đối không giống anh lúc này, không ném em lên giường, không lột áo của em, không ép em làm tình.” Trước đây khi quần quýt bên nhau, Phùng Mộ Huân cũng làm được. Nhưng hành động của anh trong tối hôm nay khiến cô vô cùng sợ hãi.

Khuôn mặt Phùng Mộ Huân biến sắc, ngọn lửa mãnh liệt trong người bị dập tắt gần hết trong nháy mắt, thay vào đó là sự hối hận.

Nói tới đây, Vu Sính Đình hít sâu một hơi, giọng nói hơi nức nở: “Sáu năm qua, vì em không muốn nên em và anh ấy chưa hề đi đến bước này.”

Chính Vu Sính Đình cũng không biết, là do ảm ức hay sợ hãi, nói xong câu này, nước mắt cô trào ra như đê vỡ.

40. Chương 40

Nghe Vu Sính Đình nói vậy, Phùng Mộ Huân không nói rõ được mình đang có cảm giác gì, càng không thể nói nổi mình vui đến mức nào. Trong lòng anh đã nghĩ, Vu Sính Đình và Hứa Diễn Thần ở bên nhau lâu như vậy, không thể nào không phát sinh chuyện gì, hơn nữa ngày đó Hứa Diễn Thần đứng trước mặt anh ám chỉ rằng họ đã từng. Vì vậy, khi nghe cô dứt quãng nói câu đó, anh sững lại, nhìn cô chăm chú, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Hốc mắt Vu Sính Đình đầm lệ, cả người cô run lẩy bẩy như thể đang vô cùng sợ anh.

Phùng Mộ Huân rời khỏi người cô, tự nhiên cài lại áo ngủ cho cô.

“Đừng khóc, anh không làm nữa.” Trong phút chốc, Phùng Mộ Huân đã hoàn toàn tỉnh táo. Bình tĩnh nói xong, anh đưa tay lau nước mắt cho cô nhưng lại bị Vu Sính Đình hất ra.

Vu Sính Đình lau nước mắt rồi kéo chăn che kín mình, viền mắt đỏ hoe, cô chỉ vào tấm chăn dưới đất rồi nói: “Thế thì anh ra ngoài ngủ đi.”

Phùng Mộ Huân liếc nhìn Vu Sính Đình một cái, vài giây sau, anh chậm rãi gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Được.” Nói xong, anh bình tĩnh nhặt tấm chăn dưới đất lên, không quay đầu mà ra khỏi phòng luôn.

Đêm tân hôn của hai người bị phá hỏng bởi cuộc cãi vã. Vu Sính Đình bất đắc dĩ thở dài, cô không ngờ chuyện lại đến nông nổi này. Cô thức đến hơn ba giờ sáng mới thiếp đi, đến lúc tỉnh dậy thì đã là mười giờ sáng. Cô xoa xoa hai hốc mắt nhức mỏi, xốc chăn ra, mặc thêm áo rồi đặt chân xuống sàn nhà bằng gỗ. Hơi hé cánh cửa phòng, thấy không có ai, cô mới yên tâm.

Rửa mặt xong cô liền xuống nhà. Cả căn nhà thoang thoảng mùi thơm phức, cô hít hít vài hơi, đúng lúc nghe thấy vài tiếng động trong bếp. Phùng Mộ Huân đang chuẩn bị bữa sáng, anh đoán giấc ngủ đêm qua của cô không tốt nên không nữ đánh thức cô.

Sau khi tỉnh rượu, Phùng Mộ Huân lại trở về với dáng vẻ trầm ổn, dịu dàng, gần như là một người hoàn toàn khác so với ngày hôm qua. Thấy Vu Sính Đình xuống nhà, Phùng Mộ Huân mở nồi cháo ra, múc một bát rồi đem cả đĩa trứng vừa rán ra bàn.

Vu Sính Đình im lặng nhìn anh, rồi Phùng Mộ Huân nhẹ nhàng nói với cô: “Lại đây ăn sáng nào.” Anh vẫn như trước đây, chỉ có điều không mỉm cười dễ dàng cho cô, gương mặt có chút nghiêm nghị nhưng vẫn còn vẻ dịu dàng. Cho dù Phùng Mộ Huân không nói chuyện hay xin lỗi cô, nhưng rõ ràng anh đang chủ động làm lành.

Cô vẫn đứng im nhìn anh, người đàn ông trước mặt cô đây hình như đã quên sạch chuyện tối hôm qua, vẫn có thể ở bên cô như lúc trước.

Ngồi xuống, cô từ từ ăn cháo, bất chợt nâng tầm mắt lên là lại thấy Phùng Mộ Huân vẫn đang nhìn mình.

Lúc ăn, Vu Sính Đình vẫn có vẻ sốt ruột. Thấy sắc mặt cô không tốt, anh liền hỏi: “Sao thế, em không thích ăn cái này à?”

Vu Sính Đình đưa mắt nhìn anh với vẻ khó hiểu, cô hơi nhịu mày, không nói gì. Rồi cô lại cúi đầu ăn hết bát cháo, ăn thêm cả đĩa trứng rán trên bàn. Đến lúc cô ăn xong, Phùng Mộ Huân vẫn nhìn cô, ánh mắt đầy sự dịu dàng, anh muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Nhìn cô ăn từ đầu đến cuối, anh mới buông đũa, lên tiếng giải thích bằng giọng rất nhẹ nhàng: “Chuyện của Hứa Diễn Thần, em đừng lo. Phùng Nghị đã thôi rồi.” Ý là, anh không muốn chuyện của Hứa Diễn Thần làm phiền mình, cũng là gián tiếp cho Vu Sính Đình thấy anh rất độ lượng. Anh cho rằng, đó là giới hạn của anh rồi.

Vu Sính Đình nghe xong liền sững lại, cô đứng dậy, vào phòng thay quần áo.

Thấy Vu Sính Đình vẫn lạnh nhạt với mình, Phùng Mộ Huân cũng không để bụng. Anh chủ động lau dọn bàn ăn, rồi vào nhà bếp rửa bát. Xong việc, thấy Vu Sính Đình đang ngồi trên sofa đọc sách, anh chủ động bước tới: “Anh đã xin nghỉ cho đám cưới nên giờ không phải về đơn vị, đến lúc anh phải đi làm lại, sẽ có giúp việc đến lo cơm nước cho em. Hôm nay thì mình về quần khu thăm bố anh một chuyến.” Theo lẽ

thường, ngày đầu tiên sau đám cưới là phải đến nhà bố mẹ. Ngày hôm qua xảy ra chuyện như vậy, Phùng Tranh Hiến cũng nhìn thấy, mà Hứa Diễm Thần còn đuổi theo xe hoa, cho dù ông không tận mắt nhìn thấy thì cũng sẽ có người khác kể cho ông nghe.

Dọc đường đi, Phùng Mộ Huân không chủ động nói chuyện với cô, thậm chí còn chẳng cười với cô lấy một lần. Đường như Vu Sính Đình đã thích ứng được với bầu không khí trong xe, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe tiến vào quân khu, đến trước một tòa nhà được sơn màu trắng. Lên bậc thang, đợi cảnh vệ mở cửa, hai người cùng nhau bước vào. Lúc này, Phùng Tranh Hiến đang nói chuyện với mẹ của Phùng Nghị.

“Bố.” Phùng Mộ Huân chào một tiếng rồi quay sang phía Phùng Mỹ Dao ở bên cạnh: “Cô, cô cũng ở đây à?”

Phùng Mỹ Dao là mẹ của Phùng Nghị.

Sớm biết hôm nay họ sẽ đến, Phùng Tranh Hiến cười: “Hai đứa đến rồi à?”

“Bác Phùng...” Vu Sính Đình phát hiện ra mình không đổi cách xưng hô, liền vội vàng sửa: “Bố, cô ạ.”

Một tiếng bố này khiến Phùng Tranh Hiến vô cùng vui vẻ, anh đáp: “Haiz...rót cuộc cũng gọi bố rồi, lại đây ngồi nào.”

Phùng Mộ Huân nắm tay Vu Sính Đình, cùng ngồi xuống ghế sofa. Rồi Phùng Tranh Hiến cười: “Bố còn nhớ, hồi ở đại viện, Sính Đình chỉ cao đến mép bàn.” Nói đến đây, ông đưa tay nâng đến tầm mép bàn, lại tiếp tục nói: “Thủ trưởng nói muốn gả Sính Đình cho Mộ Huân nhà mình, bố bảo con gọi bố là bố, con liền khóc òa lên, nhất quyết không chịu gọi, còn nói là con đã có bố rồi. Thế mà đã mấy chục năm, cuối cùng cũng được nghe con gọi một tiếng bố.”

Vu Sính Đình xấu hổ cười, gương mặt cũng hơi đỏ lên. Phùng Mộ Huân nghe câu chuyện ấy cũng thấy vui hơn.

Phùng Mỹ Dao thấy Vu Sính Đình không có vẻ gì khác thường, chỉ cười cười với cô.

Hai người nói chuyện với Phùng Tranh Hiến khá lâu, bỗng dưng Phùng Mỹ Dao quay ra nói với Vu Sính Đình: “Sính Đình, lại đây một chút, cô có lời muốn nói với cháu.”

Hai người đến gian phòng ở ngay cạnh, Phùng Mỹ Dao ngồi xuống chiếc sofa đơn cạnh cửa sổ, chỉ vào chỗ bên cạnh và nói: “Sính Đình, lại đây ngồi đi, đừng căng thẳng thế.”

Đường như Vu Sính Đình đã đoán được chuyện Phùng Mỹ Dao muốn nói. Cô đi về phía trước, im lặng ngồi xuống, chỉ nhìn Phùng Mỹ Dao chứ không nói gì.

“Sính Đình, cô với mẹ cháu cũng quen biết lâu rồi, chuyện trước kia của cháu, cô không nói nhiều nữa, cô biết cậu bạn trai trước đây của cháu, nhưng bây giờ đó là chuyện quá khứ rồi, cô không nhắc lại. Chuyện hôm qua, mọi người đều biết cả, cô không rõ người kia có ý gì, cô nói chuyện tuy không dễ nghe nhưng cũng là vì muốn tốt cho cháu và Mộ Huân. Bây giờ, cháu và Mộ Huân đã kết hôn rồi, cô hy vọng cháu có thể toàn tâm toàn ý với nó, vợ chồng hòa thuận mới tốt. Mẹ Mộ Huân mất sớm, từ đó đến giờ nó vẫn tự lập, hai đứa ở với nhau, cháu quan tâm đến nó một chút, cũng nên thông cảm cho nó.” Phùng Mỹ Dao là người khôn khéo, vừa liếc mắt là đã phát hiện ra giữa hai người có gì đó là lạ. Lời nói của Phùng Mỹ Dao như một cú áp đảo tinh thần với Vu Sính Đình, gián tiếp nhắc cô nên ổn định cuộc sống với Phùng Mộ Huân, tốt nhất đừng nên làm chuyện vô ích.

Sắc mặt Vu Sính Đình nhợt nhạt đi đôi phần, để ngăn Phùng Mỹ Dao nói tiếp, cô gật đầu cho có lệ.

Phùng Mỹ Dao có vẻ hài lòng, cũng gật đầu: “Ừ, thấy thái độ của cháu thế này là cô yên tâm rồi, Mộ Huân đối xử với cháu thế nào, trong lòng cháu cũng rõ rồi đấy. Cô nghe thằng Nghị nhà cô nói, chỉ cần là chuyện của nhà cháu, Mộ Huân đều vô cùng để ý. Bí thư Mạt là ai chứ, đến cửa nhà ông ấy còn khó đến ấy.” Lời này của Phùng Mỹ Dao là muốn nói đến quan hệ gần gũi giữa hai nhà.

Sao mà Vu Sính Đình không nghe ra chứ, cô yên lặng nghe bà nói hết, không đáp một từ.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa, Phùng Mộ Huân đẩy cửa vào và cười nói: “Cô, bố cháu bảo cháu vào gọi hai người ra ăn cơm.”

Anh nghiêng đầu nhìn Vu Sính Đình, thấy cô có vẻ buồn buồn liền thông thả bước tới, nắm tay cô rồi hỏi Phùng Mỹ Dao: “Hai người nói chuyện gì thế ạ?”

“Không nói gì, chỉ mong hai đứa sống hạnh phúc thôi, nhanh nhanh cho anh trai cô bế cháu, cháu trai cháu gái đủ cả mới là viên mãn.”

Phùng Mộ Huân cười cười, cúi đầu nhìn Vu Sính Đình: “Chuyện này thì không vội, bọn cháu vẫn còn trẻ.”

Phùng Mỹ Dao cười trêu: “Ầy ầy ầy, thôi đi, chẳng qua là cháu thích sống thế giới hai người thôi chứ gì.”

Phùng Mộ Huân không nói nhiều, Phùng Mỹ Dao cũng coi như đã hiểu. Vừa vào cửa, Phùng Mộ Huân đã xóa đi bầu không khí gượng gạo.

Cùng Phùng Tranh Hiến và Phùng Mỹ Dao ăn cơm xong, Phùng Mộ Huân lái xe đưa Vu Sính Đình rời khỏi quân khu.

Trên xe, Phùng Mộ Huân không nói chuyện, đến lúc đỗ đèn đỏ ở ngã tư, anh dừng xe, chậm rãi nói: “Chuyện cô anh vừa nói, em đừng để bụng. Sau này chỉ cần có anh, không ai nói gì được em cả.” Giọng điệu vô cùng điềm tĩnh.

Vu Sính Đình chợt đưa mắt nhìn anh, mở miệng hỏi vặn lại: “Sao anh biết cô anh với em nói chuyện gì?”

Thấy Vu Sính Đình cuối cùng cũng chịu nói chuyện, Phùng Mộ Huân nắm chặt vô lăng, nhẹ nhàng nói: “Từ phòng đi ra, sắc mặt em vẫn không tốt.”

Về đến nhà, Phùng Mộ Huân vào phòng làm việc, hai người vẫn không có nhiều trao đổi. Cuộc sống hôn nhân chẳng những không thấm thiết mặn nồng mà còn có đôi phần lạnh nhạt, xa cách.

Vu Sính Đình vẫn đang trong kì nghỉ, tuần sau mới phải đi làm, rảnh rỗi nên cô định hẹn Tiền Bội Bội đi dạo phố. Đột nhiên điện thoại trên bàn trang điểm rung lên, cô nhìn thấy dãy số lạ, nghi hoặc nhận: “A lô?”

“Anh đây.” Hứa Diễn Thần gọi điện tới.

Vu Sính Đình vừa nghe thấy giọng Hứa Diễn Thần, bàn tay lại bất giác run run, gần như là vô thức hỏi: “Diễn Thần, anh...anh không sao chứ?”

“Anh không sao.”

Vu Sính Đình như thoáng nghe thấy Hứa Diễn Thần khẽ cười.

Dừng lại chốc lát, Hứa Diễn Thần nói: “Đình Đình, mai anh và Ngụy Tử cùng đi Thâm Quyển. Chuyến bay lúc mười rưỡi, em có thể gặp anh một lần cuối cùng trước khi anh đi không?”

Thấy Vu Sính Đình không trả lời, Hứa Diễn Thần lại nói: “Đình Đình...có thể không? Coi như là đi tiễn bạn thôi.” Anh ta ngừng vài giây, rồi lại nói bằng giọng buồn buồn: “Lần này đi, không biết còn được gặp lại em không. Đây là lần cuối cùng rồi...”

Vu Sính Đình hít một hơi thật sâu, trong lòng dâng lên cảm giác xót xa khó tả.

Hứa Diễn Thần đã nói đến mức này rồi thì cô cũng không có lý do từ chối.

Trầm ngâm chốc lát, cuối cùng thì cô cũng đồng ý: “Được.”

41. Chương 41

Sau khi nhận được điện thoại của Hứa Diễn Thần, Vu Sính Đình liền ra ngoài dạo phố.

Trong nhà hàng, Tiền Bội Bội thấy cô có vẻ thấp thỏm liền dò hỏi: “Nhìn sắc mặt cậu không tốt cho lắm, đừng nhé, hôm qua Hứa Diễn Thần đến quấy rối đám cưới của hai cậu, chẳng lẽ vì chuyện này mà cãi nhau?”

“Cãi nhau, lúc tối về có cãi nhau một trận.” Nói đến đây, Vu Sính Đình gạt bỏ hình ảnh tối qua, hít sâu một hơi, gương mặt thoáng buồn.

Tiền Bội Bội tức giận nói: “Mình cũng không quá là ghét Hứa Diễn Thần, nhưng mà hôm qua hẳn đúng là bị điên nặng rồi, dám chạy đến phá đám lễ cưới của cậu, cứ cho là không cam lòng thì cũng không cần phải thế chứ. Tớ mà là chồng cậu thì sẽ không khinh địch thế đâu!” Tiền Bội Bội vốn là người thẳng tính, lại không biết chuyện đã xảy ra nên chỉ định an ủi Vu Sính Đình. Nghe xong, Vu Sính Đình lắc đầu thở dài: “Có một số chuyện cậu không rõ đâu. Thôi, chuyện này nói một hai câu chẳng thể phân ai đúng ai sai được.”

Lúc Vu Sính Đình về đến nhà đã là hơn năm giờ chiều, Phùng Mộ Huân còn đang trong phòng làm việc duyệt tài liệu. Trước đây, chỉ cần có thời gian hoặc vừa kết thúc huấn luyện, Phùng Mộ Huân đều ở chỗ Phùng Nghị và Từ Tố. Hôm nay nghĩ có Vu Sính Đình ở nhà, anh đã gạt bỏ hết những hoạt động tụ tập với hội Phùng Nghị.

Hai người yên lặng ăn tối, xong xuôi, Vu Sính Đình chủ động đi lấy khăn lau khô bàn, còn Phùng Mộ Huân vào phòng bếp rửa bát. Tối nay, hai người dường như có một sự ăn ý đặc biệt. Thân mình cao lớn của Phùng Mộ Huân mặc bộ quần áo ở nhà màu xám, còn đeo theo cái tạp dề, hoàn toàn khác so với dáng vẻ hùng dũng lúc mặc quân phục.

Vu Sính Đình đứng giữa phòng khách, nghiêng người nhìn bóng dáng anh, khóe miệng lại bắt giắc nhoen cười.

Qua giờ cơm tối, Vu Sính Đình ngồi xem tivi một mình. Từ phòng làm việc đi xuống, Phùng Mộ Huân nhìn thấy cô dựa vào salon bằng cái dáng thật không thực nữ, anh nhú mày, nhưng không nói gì mà cất bước vào phòng bếp pha cho cô một cốc sữa nóng, đưa ra trước mặt cô, “Uống cốc sữa đi.”

Vu Sính Đình mím chặt môi, chột nghiêng đầu đưa mắt nhìn anh. Người đàn ông trước mặt, nghiêm nghị đưa cốc sữa đến bên miệng cô, nhìn dáng vẻ này thì đúng là cô phải uống rồi.

Cô biết, mọi việc anh làm hôm nay đều là để lấy lòng cô. Những chuyện xảy ra tối hôm qua, hai người đều tránh né. Dù Phùng Mộ Huân không hạ giọng xin lỗi cô, nhưng biểu hiện của anh đều cho thấy, anh đang chủ động làm hòa.

Vu Sính Đình đón lấy cốc sữa trong tay anh, uống một hơi hết sạch, ngẩng đầu trả lại cái cốc không cho anh, “Cảm ơn anh.”. Nói xong, cô lại tiếp tục xem tivi.

Phùng Mộ Huân không nói gì, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm, có vẻ rất bất ngờ vì hành động ấy của cô. Anh cảm thấy, cô không hẳn là lạnh nhạt với anh. Anh im lặng đi vòng qua salon, đến gần cô, đột nhiên cúi đầu xuống, đưa ngón tay cái lau đi vệt sữa dính bên mép cô.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua khóe môi khiến cô có một cảm giác tê dại lạ thường.

Đến lúc Vu Sính Đình có phản ứng, ngón tay Phùng Mộ Huân đã dời đi rồi, cô còn không kịp cúi đầu mà. Cô ngồi dịch về một góc ghế, sắc mặt thoáng đỏ. Hẳn là đã lâu không thấy cử chỉ dịu dàng như vậy của Phùng Mộ Huân, cô có chút không tự nhiên.

Thậm chí cô còn cảm thấy, bầu không khí này có phần quái dị.

Phùng Mộ Huân nhìn động tác nhỏ đó của cô, yét hầu thoáng động, ánh mắt trở nên phức tạp. Bởi ngay lúc này, anh thật sự rất muốn hôn cô.

Một lát sau, anh nhỏ giọng nói: “Đừng xem tivi muộn quá, lên tầng ngủ sớm đi.”

Vu Sính Đình gạt đầu: “Ừm, anh cũng thế.”

Ngày hôm sau, sáng sớm. Vu Sính Đình rửa mặt xong liền chọn bừa một bộ quần áo, rồi xách túi đi xuống dưới nhà.

Đêm qua ngủ rất ngon. Vu Sính Đình đã nhớ là phải dậy sớm một chút, nhưng nhìn đồng hồ, gần tám giờ, giờ này mà tự lái xe đến sân bay thì e là muộn mất. Cô ngẫm nghĩ, chỉ có thể ngồi tàu điện ngầm thôi.

Cô xuống cầu thang, đi vào phòng khách, lại nhìn thấy Phùng Mộ Huân đang tắt bật trong bếp.

Vu Sính Đình không thể tin được, nhưng lại bình tĩnh hỏi: “Anh dậy sớm thế?”

Phùng Mộ Huân cười cười, đặt bát cháo lên bàn, “Giờ này đối với anh chẳng còn sớm sửa gì nữa.” Bình thường lúc huấn luyện, anh đều phải dậy vào lúc bốn giờ sáng.

Thấy cô cầm túi xách, Phùng Mộ Huân tự nhiên hỏi: “Giờ em phải ra ngoài à?”

“Ừm.” Vu Sính Đình gật đầu, thần sắc thoáng chút bối rối, sau đó lại quay lại nói thêm một câu với Phùng Mộ Huân, “Em sẽ về ngay thôi.” Cô giấu chuyện đi gặp Hứa Diễm Thần, cô sợ mình thắng thắn với Phùng Mộ Huân sẽ lại nhận được kết quả là một trận cãi cọ.

Ăn hết bát cháo, Vu Sính Đình mới đi. Phùng Mộ Huân đi tới bên cửa sổ, vén tấm rèm màu tối lên, nhìn Vu Sính Đình hối hả chạy ra ngoài trên đôi giày cao gót. Điều khiến anh nghi ngờ là, hôm nay cô không tự lái xe, chắc là ngồi tàu điện ngầm.

Thật ra, từ thần sắc bối rối của cô là anh đã có thể đoán được cô muốn làm gì. Cuối cùng, Phùng Mộ Huân dựa vào cửa sổ cười lạnh, lại lấy di động ra, trầm mặt gọi cho Phùng Nghị.

Lúc Vu Sính Đình đến sân bay, Ngụy Tử đứng một mình ở chỗ trống và vẫy tay với cô, bên cạnh là Hứa Diễm Thần và Quan Hán Nhiên.

Cô cười, chạy về phía Ngụy Tử.

Hứa Diễm Thần nghiêng đầu, nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp: “Đến rồi à.”

“Vâng.”

Thấy cô gật đầu, đột nhiên Hứa Diễm Thần cười ha hả: “Anh cứ nghĩ hôm nay em sẽ không đến.”

Không muốn nói chuyện cũ với Hứa Diễm Thần, Vu Sính Đình cúi đầu nói: “Hai anh bảo trọng nhé, ở đó phải chăm sóc cho nhau.”

Ngụy Tử bước tới, vỗ vai cô: “Yên tâm, hai đại lão gia đây đương nhiên có thể tự lo ỉn. Không biết chúng ta còn có cơ hội gặp lại không.”

Vu Sính Đình che miệng cười, “Anh lắm điều thật.” Nói đến đây, hình như cô nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, bên cạnh còn có một thằng bé. Người đàn ông kia rất giống Vu Hàn Sinh, bố cô, khiến cô bất giác kiễng mũi chân nhìn theo vài lần.

Ngụy Tử cốc đầu cô, “Nhìn gì đấy?”

Vu Sính Đình hẩy tay anh ta, liếc mắt nói: “Không có gì.”

Về phần Quan Hán Nhiên, hai mắt cô nàng đỏ hoe, ôm Ngụy Tử khóc một lúc lâu rồi lại nhìn về phía Hứa Diễm Thần.

Vậy mà Hứa Diễm Thần vẫn quay đi, không nhìn cô ta.

Sau khi chào tạm biệt, Hứa Diễm Thần và Ngụy Tử chuẩn bị vào làm thủ tục. Cô đứng ở đại sảnh, nhìn bóng lưng Hứa Diễm Thần từ từ biến mất, lại cười cười về khó hiểu, cuối cùng cúi đầu thở một hơi dài, trong lòng đột nhiên nhẹ nhõm rất nhiều.

Cuối cùng, cô tự dặn mình, thì ra có một số việc thật sự có thể nhìn thấu chỉ trong nháy mắt.

Lúc này, đã có người chứng kiến cảnh tượng này, liền lập tức gọi điện thoại báo cáo cho Phùng Mộ Huân.

Tạm biệt Hứa Diễm Thần và Ngụy Tử, Quan Hán Nhiên chủ động muốn đưa cô về, thuận đường đưa cô đến xem một chỗ. Vu Sính Đình cũng không từ chối.

Quan Hân Nhiên lái xe đưa cô đến khu Tứ Hoàn quen thuộc, đó là khu mà Hứa Diễn Thần mua nhà lúc trước.

Có một chiếc xe bám theo Quan Hân Nhiên từ sân bay về đến Tứ Hoàn, nhìn Vu Sính Đình và Quan Hân Nhiên lên tầng, người lái xe lấy điện thoại ra báo cáo với Phùng Mộ Huân.

Nghe xong, Phùng Mộ Huân im lặng một lát rồi mới lên tiếng dặn dò: “Ừ, được rồi, cậu cứ chờ ở đó một lúc, đợi cô ấy xuống thì đưa cô ấy về, cứ nói là tôi dặn.”

Ra khỏi thang máy, Quan Hân Nhiên móc chìa khóa ra mở cửa căn hộ. Hai người bước vào trong, căn phòng vẫn như trước, chỉ là đã có thêm vật dụng sinh hoạt. Quan Hân Nhiên nhìn quanh bốn phía, chợt nói: “Bất ngờ vì tôi đưa chị đến đây đúng không? Đây là nhiệm vụ anh Thần giao cho tôi, anh ấy nói căn hộ này từng được thiết kế theo ý chị, đáng tiếc đến cuối cùng...Anh Thần không có ý khác đâu, khoản nợ đã trả xong rồi, anh ấy chuộc nhà về rồi đây, cũng đã sang tên chị rồi, anh ấy nói không muốn nợ chị cái gì cả, căn hộ này chị muốn cho thuê hay bán cũng được, anh ấy không xen vào.”

Không đợi Vu Sính Đình từ chối, Quan Hân Nhiên liền cười: “Chị biết không, lúc đầu tư, tôi cũng kéo cả bố tôi vào, cuối cùng công ty rơi vào tình hình nguy cấp, anh Thần với Ngụy Tử chạy đôn chạy đáo đi liên hệ với khách hàng cũ, còn tìm thêm khách hàng mới, lúc đó cơ bản là đã khôi phục được công ty rồi. Không ngờ, đến cuối cùng, Phùng Mộ Huân lại khiến cho tâm huyết của anh ấy sụp đổ trong nháy mắt, hẳn ta thật quá tàn nhẫn, chỉ cậy vào quyền lực, không từ thủ đoạn. Điều khiến tôi khó hiểu hơn là, tại sao chị biết sự thật rồi mà vẫn cười anh ta như không có gì vậy, nói thật, tôi còn cảm thấy không đáng thay cho anh Thần. Chị có thể cho tôi biết, lúc đó chị nghĩ thế nào không? Đúng là có mối quen cũ.”

Vu Sính Đình nghe lời chỉ trích của Quan Hân Nhiên nhưng không lên tiếng đáp lại. Cô không ngờ, giữa họ có mấy tầng ngăn trở, mà đều do Phùng Mộ Huân dựng lên.

Sắc mặt Vu Sính Đình trầm xuống, cô suy tư trong chốc lát rồi đi về phía trước vài bước, nhìn Quan Hân Nhiên và nói: “Chồng tôi làm ra chuyện này với công ty cô quả thật là anh ấy sai, tôi cũng đã nói chuyện với anh ấy. Tôi thật sự không phải là muốn giải thích gì thay anh ấy, chuyện cũng xảy ra rồi, tôi bất lực, hướng hồ tôi với Phùng Mộ Huân đã kết hôn rồi, tôi cảm thấy mình không nên vì tình cảm cũ mà cãi nhau với anh ấy, không vấn đề gì cả, mà sẽ còn ảnh hưởng đến người nhà và gia đình tôi, cho dù có cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Quan Hân Nhiên gật gù cười cười với cô, giọng nói không rõ là trào phúng hay bất đắc dĩ: “Được, chị thật biết lấy đại cục làm trọng, lúc nào cũng nói hộ cho chồng mình, luôn luôn dựa trên lập trường của chị. Phải rồi, giấy chứng nhận sở hữu ở trong ngăn kéo, cả chìa khóa nữa, chị tự đi mà xem, có muốn nhận căn hộ này hay không là chuyện của chị, tôi đã nhắc lại ý của anh Thần rồi.”

Vu Sính Đình vào căn phòng bên cạnh, nhìn thấy trên bàn có một khung ảnh, bên trong là bức ảnh cô chụp từ thời đại học. Trong ảnh, cô rất thuần khiết, mặc một chiếc áo gió màu vàng, cùng với chiếc quần jean ống rộng, thần thái như vậy lại khiến cô không nhịn được cười.

Cô mở ngăn kéo ra, bên trong có thư họ viết cho nhau lúc học đại học, còn có ảnh chụp chung của hai người.

Trong chốc lát, cô sờ sờ lên khung ảnh, lại mở một phong thư đã ố vàng. Đây đều là thư cô và Hứa Diễn Thần viết cho nhau, lúc đó anh ta đang thực tập tại Thiên Tân, hai người thường xuyên thư từ qua lại.

Bỗng nhiên, Vu Sính Đình bật cười. Dường như tất cả chuyện cũ cùng ủa về, bất giác, cô thấy hai mắt mình cay cay, cô mở to mắt kìm chế tâm trạng. Đặt thư xuống, cầm khung ảnh trên bàn, nhìn nụ cười tươi tắn của mình trong ảnh, sau đó quay ra nói với Quan Hân Nhiên: “Tôi về trước đây, tôi không cần căn hộ này, cô cứ để yên đây đi. Còn nữa, nói với Hứa Diễn Thần, anh ấy không hề nợ gì tôi cả, thế nên không cần phải làm thế này.”

Nói xong, Vu Sính Đình xoay người, không ngoảnh đầu, bước ra khỏi căn hộ.

Quan Hân Nhiên bất đắc dĩ buông tay, thấy Vu Sính Đình đi ra cửa, cô ta cũng mau chóng đuổi theo.

Hai người cùng ấn nút thang máy, xuống tầng, Quan Hân Nhiên còn định đưa Vu Sính Đình đi một đoạn.

Đúng lúc này, một chiếc Mercedes Benz đen đỗ trước mặt hai người.

Người đàn ông xa lạ bước xuống, đi vòng qua phía bên kia xe, mở cửa xe và lễ phép nói với Vu Sính Đình: “Phu nhân, Phùng tiên sinh bảo tôi tới đón cô về.”

42. Chương 42

Vu Sính Đình nghi hoặc nhìn viên tài xế trước mặt, ngỡ ngàng đến nỗi không nói được câu nào. Cô không ngờ Phùng Mộ Huân lại sai người theo dõi mình, còn chờ cô nói chuyện với Quan Hân Nhiên xong, đợi cô xuống lầu rồi đón về.

Im lặng một lúc, thấy Quan Hân Nhiên cũng có vẻ ngạc nhiên, cô không muốn làm mất mặt Phùng Mộ Huân nên giải thích với Quan Hân Nhiên, “Xin lỗi nhé, tôi vừa nhận tin cho chồng tôi là tôi đang ở đây, không ngờ anh ấy lại cử tài xế đến thật. Vậy thì tôi về trước đây, tạm biệt.”

Nói với Quan Hân Nhiên xong, Vu Sính Đình lên xe, dựa vào ghế ngồi rồi lạnh lùng chất vấn người lái xe: “Rốt cuộc là Phùng Nghị hay Phùng Mộ Huân sai anh theo dõi tôi?”

Người tài xế bình tĩnh giải thích: “Phùng tiên sinh cũng chỉ là lo cho cô thôi.”

Vu Sính Đình cười lạnh một tiếng, bắt đầu dĩ xua tay: “Thôi, dù sao cũng thế cả thôi.”

Hai hôm nay Phùng Mộ Huân chủ động làm hòa, quan hệ giữa cô và anh đã tốt hơn, cô cũng không phải người không biết tốt xấu, không muốn làm anh mất thể diện.

Đến giờ Vu Sính Đình lại phát hiện ra, cuộc hôn nhân này ngay từ đầu đã khiến cô rất mệt mỏi. Thậm chí cô còn thuyết phục chính mình, chuyện của Hứa Diễm Thần không thể hoàn toàn đổ cho Phùng Mộ Huân được, bởi chuyện cũng xảy ra rồi, nhưng Phùng Mộ Huân làm nhiều việc khiến cô khó có thể chấp nhận được.

Về đến nhà, Phùng Mộ Huân ở luôn trong phòng làm việc sửa tài liệu. Vu Sính Đình gõ cửa một cái rồi đẩy cửa phòng ra.

Dường như Phùng Mộ Huân đang chờ cô, anh bình tĩnh đặt tập tài liệu xuống, ngón tay gõ nhẹ trên bàn, vẻ mặt ôn hòa: “Về rồi à?”

Vu Sính Đình vừa mở miệng đã chất vấn: “Anh theo dõi tôi?”

Phùng Mộ Huân thông dong kéo ngăn bàn lại, “Anh thấy em có vẻ bối rối mà cũng không lái xe đi, nên bảo cậu ta tiện đường đón em.”

“Đón tôi? Phùng Mộ Huân, rõ ràng là anh bảo anh ta theo dõi tôi. Từ sân bay về đến Tứ Hoàn, thế có mệt không? Tôi chỉ đi tiễn một người bạn thôi, vậy mà anh phải sai người theo dõi tôi, có phải sau này tôi đi làm rồi anh sẽ cho người giám sát hai tư trên hai tư? Chúng ta đã kết hôn rồi, tôi có thể phản bội anh chạy theo người khác à?”

Phùng Mộ Huân cảm nhận được sự tức giận của cô, vẻ lạnh nhạt trên mặt vẫn chưa tan, anh mỉm cười, kiên nhẫn nói: “Điểm Điểm, đó đã là giới hạn của anh rồi, có biết nếu anh phát hiện ra em và Hứa Diễm Thần hoặc bạn bè cậu ta còn qua lại, anh sẽ làm gì không?”

Nói tới đây, anh khẽ cười với cô, có điều, nụ cười này lại khiến Vu Sính Đình rợn tóc gáy, “Đáng tiếc, cậu ta không còn cơ hội rồi. Cậu ta cũng khá đấy, trước khi đi còn không quên gọi em đến chỗ ở cũ, cho em hoài niệm kỷ niệm sáu năm trước. Căn hộ đó là tâm huyết của hai người trong sáu năm phải không? Anh không ngăn cản em đi, trái lại, còn cho em đủ thời gian, chờ em xuống lầu rồi mới để tài xế đưa em về. Chẳng lẽ thế cũng là sai?”

“Thì ra chuyện gì anh cũng biết, anh biết đó là nhà Hứa Diễm Thần mua.” Nói đến đây, cô gật đầu lẩm bẩm, “Đáng ra tôi nên biết, anh muốn đối phó với anh ấy nên đã tìm hiểu về anh ấy từ lâu rồi. Chuyện Hứa Diễm Thần và Ngụy Tử đi Thâm Quyển lần này, chắc cũng là do anh làm nhỉ?”

Phùng Mộ Huân không nói gì, không phủ nhận. Đột nhiên, anh đưa mắt nhìn cô, giải thích: “Đây coi như là anh bồi thường cho cậu ta, anh thừa nhận chuyện công ty cậu ta thua lỗ là do anh làm, nhưng không thể

phủ nhận là cậu ta rất có tài, đến đó có thể phát triển hơn. Vẹn cả đôi đường.” Anh cảm thấy như vậy là thích hợp nhất, để Hứa Diễn Thần và bạn bè anh ta ra xa, như vậy cô sẽ không bị làm phiền nữa.

“Phùng Mộ Huân, chẳng lẽ anh không thấy là đến giờ tôi vẫn áy náy với anh ấy sao? Lúc trước là do tôi và anh ấy yêu nhau nên anh mới làm cho anh ấy thậm như bây giờ, nhất định phải khiến tôi dằn vặt anh mới cam tâm sao? Hồi đó, nếu tôi không đánh rơi bản thiết kế của anh ấy trên xe anh, anh làm thế nào mà để Phùng Nghị liên hệ với anh ấy được, đào cho anh ấy cái hố sâu hoắm, thậm chí còn ba lần bảy lượt gài bẫy anh ấy? Anh có biết là lúc Quan Hàn Nhiên chỉ trích tôi, tôi không phản bác nổi một câu nào không? Lần này tôi đi tiễn anh ấy đơn giản là từ sự áy náy, không có ý khác.”

Phùng Mộ Huân nghe cô nói, sắc mặt liền trầm xuống, cuối cùng, anh dựa vào thành ghế, giọng điệu hồ hững: “Em không phải thấy áy náy với cậu ta, có chuyện gì đều là do anh làm.”

Lời Vu Sính Đình định nói vừa ra đến cửa miệng thì anh lại đột ngột đứng dậy, nhìn cô chằm chằm và hỏi vặn lại: “Hơn nữa, em có dám nói là ngoài đi tiễn cậu ta, em thật sự không có cảm tình khác không?”

Anh nhìn cô, đôi mắt sáng rực thu hết những thay đổi nhỏ nhất của cô.

Thấy cô không trả lời, lòng Phùng Mộ Huân như bị đâm một nhát hung hãn, anh tóm lấy hai vai cô, cúi đầu hôn cô một cách mãnh liệt, nụ hôn sâu, mang theo ham muốn chiếm hữu như thể định rút cạn hơi thở của cô vậy.

Rời khỏi môi cô, anh lạnh lùng đến gần cô, hơi thở nguy hiểm tràn ra. Vu Sính Đình né tránh nhưng lại bị anh ghì chặt thắt lưng, ép cô phải nhìn mình. Anh cúi đầu hôn lên trán cô, đưa tay vuốt ve khuôn mặt trắng bệch của cô rồi nhỏ giọng nói: “Lần nào cũng cãi nhau với anh vì Hứa Diễn Thần, anh là chồng em, như vậy là quá bao dung với em rồi, em nên nghe anh, đừng cố chọc giận anh, anh không muốn nghe thấy ba chữ Hứa Diễn Thần nữa.”

Nói xong, anh buông cô ra, lầm lì đi ra khỏi phòng.

Thời gian nghỉ phép hết, Phùng Mộ Huân về đơn vị sớm một ngày, Vu Sính Đình cũng bắt đầu chính thức đi làm lại. Ngoài sếp lớn ra thì không người đồng nghiệp nào của cô biết lý do cô xin nghỉ phép. Bởi Liêu Hải Lâm từng yêu cầu không rêu rao phô trương chuyện kết hôn với Phùng Mộ Huân, Vu Sính Đình không báo cho đồng nghiệp biết, nên lần này quay lại cũng không muốn nói rõ chuyện mình đã kết hôn.

Cứ vậy mà đã nửa tháng trôi qua, lâu ngày không gặp Phùng Mộ Huân, Vu Sính Đình dường như đã quen với cuộc sống như vậy.

Tranh thủ lúc cô tan làm, Liêu Hải Lâm đến khu biệt thự đưa canh cho cô, nhìn cô uống hết bát canh mới yên tâm.

Liêu Hải Lâm mang cặp lồng đựng canh vào bếp rửa, rồi lại bỏ những đồ ăn Vu Sính Đình thích vào tủ lạnh, sau đó dặn dò: “Giúp việc ở đây làm sao mà biết được sở thích của con. Con đấy, tám chín phần là tùy tiện, nhìn con gầy hắc đi mà xem, mẹ lo đấy nhé, gần đây lại chẳng hay về nhà gì cả. Đúng là con gái đi như bát nước đổ, cứ để mẹ phải trách.”

Vu Sính Đình nghe mà dở khóc dở cười: “Mẹ, mẹ nói gì thế.”

“Điểm Điểm, con nói thật ẹ biết, lần trước Hứa Diễn Thần đến làm loạn, con có cãi nhau với Mộ Huân không?”

Vu Sính Đình gần như lắc đầu luôn mà không cần nghĩ, “Không ạ.”

Liêu Hải Lâm nhìn cô không chớp mắt: “Con đừng có giấu mẹ.”

Vì không muốn Liêu Hải Lâm lo lắng, Vu Sính Đình liền kéo tay bà, nửa thật nửa đùa nói: “Thật sự không mà, anh ấy rất tốt với con, chỉ là sau đấy có lạnh nhạt một chút, nhưng cũng không có gì, rồi bọn con về quân khu thăm bố chồng, cô anh ấy có kéo con vào phòng hỏi chuyện hôm đám cưới, anh ấy còn nói đỡ cho con ý chứ.”

Liêu Hải Lâm nghe thấy vậy mới yên tâm gặt đầu: “Hai đứa yên ổn là tốt rồi. Chỉ cần con và Mộ Huân không có vấn đề gì lớn, mẹ với bố con yên tâm rồi.”

Lúc này, nhắc tới Vu Hàn Sinh, Vu Sính Đình lại đột nhiên nhớ đến cảnh tượng ở sân bay hôm đó, liền hoài nghi hỏi: “Mẹ, dạo này bố có hay đi công tác hay đi đâu không?”

“Không, bố con vẫn về nhà đúng giờ mà. Sao tự dưng lại hỏi chuyện này?”

Cô thu hồi ánh mắt bất an lại, hậm hực nói: “Không có gì ạ, con chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Gần đây, thời gian Phùng Mộ Huân và Vu Sính Đình ở bên nhau không nhiều. Cùng sống dưới một mái nhà, nhưng một ngày không gặp nhau được mấy lần, sáng sớm thức dậy không gặp, tối vẫn ngủ riêng phòng. Phùng Mộ Huân vẫn dậy từ năm giờ theo thói quen, đôi khi anh ngủ lại đơn vị, lúc về nhà cũng đã là đêm khuya, Vu Sính Đình đã đi ngủ từ lâu rồi.

Tối nay Phùng Mộ Huân cố gắng về sớm, nhưng chưa kịp gặp Vu Sính Đình thì đã nhận được điện thoại của Từ Tổ, nói Phùng Nghị xảy ra chuyện.

Anh vừa tới phòng bao riêng đã thấy Phùng Nghị nói linh tinh, chắc do say rượu: “Mẹ em không cho em với cô ấy yêu nhau, em cứ thích cô ấy đấy, em thích cái miệng độc địa của cô ấy, cái tính ngang bướng, không phải, chỗ nào cũng thích. Người mẫu thì làm sao, người ta có vóc dáng đẹp, tư cách đứng đắn, có gì không được? Sao cô ấy lại là người không đứng đắn được chứ, còn chưa kể công ty Kinh Kỷ kia là của anh trai cô ấy nhé, bọn họ dám dựa vào cái gì mà quản em?”

Phùng Mộ Huân nghe anh ta lảm bảm hết câu rồi mới bình tĩnh giật chai rượu lại. Qua Từ Tổ anh mới biết, Phùng Nghị và Tiền Bội Bội mới chia tay. Người nhà cực lực phản đối họ đã đành, Phùng Nghị mới cãi vài câu đã bị bố anh ta cho thôi chức.

“Phùng Nghị, đôi khi không ý vào tính tình mà làm loạn được, rồi người chịu khổ vẫn là cậu thôi, cô cũng chỉ vì lo cho cậu thôi mà.” Phùng Mộ Huân muốn cho anh ta biết kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, để anh ta nắm được quyền khống chế trong tay đã rồi chuyện khác tính sau.

Vậy mà Phùng Nghị nghe xong liền lão đảo đứng dậy, chỉ vào anh, khẩu khí không kiêng dè: “Thôi đi, anh, vấn đề của anh còn chưa giải quyết nổi mà lại còn đi quản chuyện của em. Em nói cho anh nghe, anh, nói dễ nghe thì anh là kẻ si tình, còn nói khó nghe ý, anh là một thằng điên. Tự dưng lao đầu vào một ván cược, kể cả có kết hôn được rồi thì vẫn cứ lỗ, hao tổn tâm sức để cưới về một người không yêu mình, còn không biết nghe lời. Mà anh lại còn giữ người ta như bảo bối ý, người ta xoay anh vòng vòng cũng đành chịu thôi, nhìn anh bây giờ xem có bị ngược đến phát điên rồi không. Anh bị cô ta ngược đến phát điên rồi, thế mà còn lôi bọn em cùng điên theo anh! Em thật không hiểu, người đó có gì tốt cơ chứ, so với cô ta thì còn ối người đẹp hơn nhiều. Suy cho cùng, cô ta đang đùa giỡn anh, anh biết chưa!”

Phùng Nghị còn chưa dứt lời đã khiến Phùng Mộ Huân nổi giận. Từ lúc kết hôn đến giờ, anh và Vu Sính Đình vẫn còn đang chiến tranh lạnh, tâm trạng đã vốn tồi tệ rồi. Về đơn vị, tâm trạng không thoải mái nên anh hạ lệnh rất độc với mấy anh lính trong giờ huấn luyện, hằng ngày đi sớm về muộn, thời gian ở chung với cô cũng không có, giờ nghe Phùng Nghị nói vậy thì anh liền tung cước đạp Phùng Nghị một phát. “Phịch!” - một tiếng, Phùng Nghị quỳ rạp xuống đất, anh lại xông lên quật hai tay anh ta ra sau lưng.

Phùng Nghị càng giãy giụa, Phùng Mộ Huân càng siết chặt tay, cho tới khi có tiếng khắc một cái, Phùng Nghị gào thét lên: “Ai ôi, anh, em nói sai rồi được chưa?”

Từ Tổ đứng bên cạnh không hề lại gần khuyên can. Thân thủ của Phùng Mộ Huân vốn có tiếng lợi hại trong số mấy anh em họ, bình thường tính tình trầm ổn nên ít khi nổi giận, hôm nay nổi cơn thịnh nộ như vậy, anh ta đành trở mặt nhìn chứ không dám khuyên gì.

Đợi Phùng Nghị í éo xin tha, Phùng Mộ Huân mới buông tay, tóm cổ áo anh ta và cảnh cáo: “Cô ấy là vợ tôi, cũng là chị dâu cậu, cậu mà còn nói cô ấy như vậy thì đừng gọi tôi là anh!”

43. Chương 43

Hôm nay, Vu Sính Đình phải đến quầy đá quý ở trung tâm thương mại để bàn công việc với giám đốc kinh doanh, lại xem xét mấy sản phẩm mới bày trong tủ rồi mới đi.

Cô đi thang máy xuống tầng hai, xuyên qua cánh cửa kính, hình như cô lại nhìn thấy bóng dáng Vu Hàn Sinh, còn cả thằng bé ở bên cạnh như hôm cô thấy ở sân bay.

Vu Hàn Sinh đang cầm ba lô hộ thằng bé, còn như đang hỏi nó muốn mua gì, có vẻ là đang định mua đồ chơi hoặc đồ dùng học tập cho nó. Vu Sính Đình chứng kiến cảnh này vẫn chưa hoài nghi nhiều, cô cẩn thận đứng quan sát từ xa.

Thanh toán xong, Vu Hàn Sinh dắt tay thằng bé đi xuống tầng dưới, cô cũng bám theo ra tới tận bãi đỗ xe.

Vu Hàn Sinh mở cửa xe, cùng thằng bé kia lên một chiếc Audi màu đen, Vu Sính Đình cũng không bám theo nữa. Điều khiến cô nghi hoặc là, chiếc xe đó không phải là xe của Vu Hàn Sinh, tài xế cũng không phải người mọi khi.

Trong đầu cô vẫn quần quanh hình ảnh thằng bé đó. Nhìn qua thì thằng bé khoảng mười hai mười ba tuổi, nếu là con của người quen, không thể nào mà cô lại chưa từng gặp. Cả ngày cô vẫn nghĩ về chuyện này, từ lần tình cờ gặp ở sân bay, đến khi tận mắt chứng kiến họ đi dạo trong trung tâm thương mại, thật sự không thể không khiến cô nghi ngờ. Cô lại sợ mình hiểu lầm, trong lòng thầm nghĩ nhất định phải gặp Vu Hàn Sinh hỏi rõ chân tướng.

Ngày hôm sau cô đi dạo phố với Tiền Bội Bội, bỗng dưng Tiền Bội Bội đề cập đến chuyện chia tay với Phùng Nghị.

“Đã chia tay rồi ư? Dù gì thì hai cậu cũng được hơn một năm rồi mà.”

Tiền Bội Bội cười lạnh một tiếng, nghiêng răng cắn miếng bít tết trên đĩa, “Hơn một năm đã là gì, hợp thì ở bên nhau, không hợp thì giải tán, dù sao cũng không kết hôn mà. Nam nữ yêu đương, chuyện này là bình thường, cậu nghĩ là ai cũng cố chấp như cậu chắc.”

Thấy cô nàng nhắc đến mình, Vu Sính Đình liếc xéo một cái, “Cậu có thể dừng lúc nào cũng lôi tớ ra nói được không?”

Tiền Bội Bội tức giận nói: “Được thôi. Người như Phùng Nghị không hợp để yêu đương lâu dài, trước đây anh ta cũng rất lãng mạn, tớ biết thừa, mà nói ọi người rõ nhé, là tớ đã anh ta, nhà anh ta còn dám khinh tớ cơ đấy. Tớ còn khinh thường nhà họ hơn!” Nói xong, Tiền Bội Bội hậm hực uống một hơi hết ly rượu vang đỏ.

Trút bức xong, Tiền Bội Bội lại nhớ ra chuyện phiền não mà gần đây Vu Sính Đình kể với mình liền hỏi: “Cậu nói dạo này tâm trạng cậu không tốt, rốt cuộc là vì sao thế?”

Nghe Tiền Bội Bội nhắc đến, Vu Sính Đình lại nghĩ tới hôm đi bàn công chuyện ở trung tâm mua sắm và chứng kiến Vu Hàn Sinh dắt tay thằng bé ấy đi dạo. Cô cảm thấy trước khi mọi chuyện còn chưa rõ ràng thì vẫn không nên nói với Tiền Bội Bội, ngộ nhỡ đó là hiểu lầm thì sao. Cô đặt dao đĩa trong tay xuống, vẻ mặt buồn bã, lại thở dài: “Không biết nữa, cứ cảm giác nặng nề làm sao ý, hình như sắp xảy ra chuyện gì đó.”

“Cậu đúng là lo bò trắng răng, có chuyện gì không vui thì cứ tâm sự với chồng ý, không chừng anh ấy có thể khơi thông hộ cậu. Nếu liên quan đến công việc thì không cần phải nói, đàn ông căn bản cũng thấy phiền vì chuyện này.”

Vu Sính Đình nghe ý kiến của Tiền Bội Bội, ngượng ngùng cười rồi cũng không tiếp tục đề tài nữa.

Trong quân khu, Phùng Mộ Huân vừa họp với các vị lãnh đạo liền về phòng làm việc sửa lại danh sách thành viên xuất sắc, sau đó định về nhà nghỉ ngơi.

Gần đây trong quân đoàn lại bắt đầu một đợt huấn luyện mới, bởi không lâu nữa sẽ là lượt diễn tập giữa các quân khu. Suốt thời gian này, anh hết phải giám sát tập luyện, giảng dạy chiến lược tập, rồi lại kiểm tra vũ khí, không lúc nào hết việc. Sau hội nghị triển khai kế hoạch huấn luyện quân sự là đến giai đoạn bố trí huấn luyện, cả quân khu bắt đầu guồng quay cho đợt diễn tập. Đây là một lần diễn tập được lãnh đạo quân khu vô cùng xem trọng.

Chính ủy đẩy cửa vào, thấy anh đang thu dọn đồ đạc liền hỏi: “Mộ Huân, hay đêm nay ở lại đơn vị đi. Mai cậu có đến kịp được không?”

Phùng Mộ Huân trả lời: “Được.”

Chính ủy thấy sắc mặt anh là lạ liền trêu ghẹo: “Sao thế, nhớ bà xã hả? Gì thì gì cô cậu cũng cưới được hơn hai tháng rồi, đáng lẽ phải qua cái giai đoạn hừng hực ý rồi chứ? Tôi nghĩ sáng mai quân đoàn mình phải tập thực chiến ở núi, cậu là giám sát, ở lại đây tiện hơn.”

Phùng Mộ Huân không để ý đến anh ta, thản nhiên nói: “Đêm nay em phải về một chuyến.” Nói xong, anh đặt thứ gì đó trong tay xuống, móc bao thuốc lá ra, hút một điếu, sắc mặt nghiêm nghị. Đã vài ngày rồi anh không về, hơn một nửa nguyên nhân là do giận dữ, thấy cô cứ xa cách với mình, anh nghĩ không về thì hơn. Nhưng trước khi kết hôn anh đã từng hứa với cô, sẽ cố gắng về nhà đúng giờ, giờ đã khác trước rồi.

Có đôi khi chạm mặt, Phùng Mộ Huân và Vu Sính Đình lại như người xa lạ vậy.

Phùng Mộ Huân có cảm thấy, cô không muốn đợi để gặp anh thì anh càng không mặt dày sấn tới. Từ lúc cưới đến giờ, dù là thế, anh vẫn không dễ dàng cô. Anh nghĩ cứ vậy cũng tốt, nếu không cô sẽ nghĩ anh không thể xa cô được.

Chính ủy thấy sắc mặt anh ảm đạm liền dò hỏi: “Nhìn cậu thế này, có phải là cuộc sống hôn nhân không hài hòa không?”

Phùng Mộ Huân nghiêm nghị liếc anh ta một cái, khiến chính ủy cười khan mấy tiếng.

Gần đây, tâm trạng Phùng Mộ Huân chẳng hề được thả lỏng. Anh biết cô không tự nguyện cưới anh, cuộc hôn nhân này chẳng qua là do anh tỉ mỉ sắp xếp rồi lừa cô về, thế nên đến khi cô biết sự thật, anh mới ép cô đi vào khuôn khổ.

Nhưng anh không thể. Lúc đầu anh đã có thể đoán được, sau khi cô biết sự thật, dù không thể tiếp tục với Hứa Diễn Thần thì cô cũng sẽ không chọn anh. Trong lòng cô bài xích anh, sợ anh, cảm thấy anh không biết nói lý lẽ, anh cũng biết. Cô muốn phân phòng ngủ, anh chiều cô, dù sao trên danh nghĩa thì họ cũng đã là vợ chồng rồi, chỉ có điều là trong cuộc sống không thể dung hòa được cho nhau.

Anh làm nhiều việc là vì hy vọng cô có thể toàn tâm toàn ý với mình.

Mười một giờ đêm Phùng Mộ Huân mới về đến nhà. Vào cửa, anh nhẹ nhàng lên tầng đi tắm, mỗi phòng đều có nhà vệ sinh và phòng tắm riêng. Tắm xong anh liền xuống nhà uống nước.

Cũng đúng lúc Vu Sính Đình tỉnh dậy, căn bản là do cơn đói. Gần đây công việc bẽ bộn, ra khỏi phòng làm việc là lại chạy đơn chạy báo trong trung tâm thương mại, hết một ngày là cô mệt mỏi rã rời.

Mở cửa phòng ngủ, dường như nghe thấy tiếng động ở bên ngoài, cô liền cảnh giác, rón rén bước xuống bậc thang. Nhưng thấy đèn ở huyền quang sáng, phòng khách nhờ nhờ ánh đèn nhạt, cô nhìn quanh bốn phía, bất chợt bắt gặp hình ảnh một người đàn ông cưỡi trần đang đứng cạnh bàn trà uống nước. Không cần đoán cũng biết đó là Phùng Mộ Huân.

Vu Sính Đình lê dép bước xuống, Phùng Mộ Huân xoay người lại nhìn cô. Trong phút chốc nhìn thấy nhau, ánh mắt của hai người đều hiện vẻ kinh ngạc. Ánh đèn ấm áp rọi xuống nhuộm đậm thêm màu mạch nha trên vòm ngực anh, cơ bắp anh rất săn chắc, dáng người hoàn hảo, chiều rộng vai và eo vừa chuẩn, phía dưới quần một chiếc khăn tắm, như vậy trông thật sự vô cùng gợi cảm.

Cô tròn mắt há miệng nhìn anh, còn chẳng biết nên nói gì. Tóc Phùng Mộ Huân vẫn chưa khô, hăng còn ẩm ẩm, trên người còn đọng bọt nước, chảy dọc theo sống lưng xuống.

Thật ra, bị cô nhìn chăm chăm như vậy, Phùng Mộ Huân lại hơi không quen, liền chủ động hỏi: “Sao em chưa ngủ?” Giọng nói của anh nghèn nghẹn, có cảm giác như cổ họng khô khốc, nói xong, anh lại uống cạn một cốc nước.

Ánh mắt Vu Sính Đình hơi tránh đi, cô nghiêng đầu nhìn vào phòng bếp, giọng nói có vẻ bối rối: “Em...Em hơi đói, định mở tủ lạnh xem có gì ăn không.”

Cô cũng không định xuống, nhưng thật sự là đói không chịu nổi rồi.

Nói xong, cô lại nhìn anh một lúc rồi mới chậm rãi nói: “Sao anh không mặc quần áo?” Nếu đèn sáng, chắc chắn Phùng Mộ Huân có thể thấy cô đỏ mặt.

Phùng Mộ Huân cúi đầu nhìn mình, bất đắc dĩ bật cười: “Anh vừa tắm xong, lại không biết em sẽ xuống đây.” Nghe cô hỏi thế, Phùng Mộ Huân thoáng buồn bực, dù gì cũng là vợ anh rồi, thế mà thấy anh cởi trần còn lúng túng.

Dù trong lòng đang oán thán nhưng anh không để lộ. “Em ngồi đây đợi anh một lát.”, anh chỉ vào chiếc ghế bên cạnh.

Dẫn cô xong, anh lên tầng mặc quần và một chiếc áo phông rồi vào bếp nấu mì cho cô.

Lúc này trong phòng bếp truyền ra những tiếng leng xeng, Vu Sính Đình ghé vào cửa nhìn, thấy Phùng Mộ Huân đang thuần thực thái thịt, bếp ở bên cạnh cũng đã bật lửa.

Sau đó là tiếng thức ăn xèo xèo trong nồi, chẳng mấy chốc, Phùng Mộ Huân đã bưng bát từ trong bếp ra.

Anh không nói chuyện với cô, khuôn mặt nghiêm nghị thay bằng gương mặt ôn hòa, nhưng ánh mắt vẫn rất nghiêm túc.

Có lẽ do thật sự đói, Vu Sính Đình vui đầu ăn ngấu nghiến, bất chấp có Phùng Mộ Huân đang ở đây. Cúi đầu ăn một lúc, cô lại nhận lấy cốc nước anh đưa cho rồi uống ừng ực. Bất chợt, cô đưa mắt nhìn người đàn ông ngồi phía đối diện mình, thấy anh vẫn đang chăm chú nhìn mình.

Vu Sính Đình bị anh nhìn chăm chăm nên hơi xấu hổ, ngập ngừng hỏi: “Anh có muốn ăn một miếng không?”

Nói xong, cô gấp miếng trứng mình vừa cắn dở đưa đến bên miệng anh. Anh nhìn cô vài giây rồi dướn người lên cắn một miếng, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Vu Sính Đình nhoẻn miệng cười với anh, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều, ăn hết bát mì không còn một giọt nước canh.

Lên tầng đánh răng, nằm xuống giường chuẩn bị ngủ, trong lúc mơ màng, cô cảm giác có người ôm mình từ phía sau. Cô biết đó là Phùng Mộ Huân, vô thức đẩy đẩy ra.

“Bà xã...” Giờ phút này, Phùng Mộ Huân trầm giọng gọi một tiếng. Anh không gọi cô bằng nhũ danh mà bằng một tiếng bà xã thân mật, một tiếng này dường như còn chứa tình cảm hơn ngàn vạn lời nói khác. Dứt lời, anh cọ cọ vào gáy cô, ôm chặt lấy cô từ phía sau. Hai người vẫn giữ nguyên tư thế thân mật đó.

Trên gối có hương thơm thanh mát, đó là mùi của cô. Anh không làm gì thêm, chỉ ôm chặt lấy cô. Trước kia, khi hai người đang trong giai đoạn yêu đương, thỉnh thoảng anh có thò tay vào trong áo cô ve vuốt để biểu đạt nhu cầu sinh lý của mình, nhưng bây giờ lại vô cùng quy củ. Hẳn là sợ cô cự tuyệt, anh lại áp sát hơn một chút.

Vu Sính Đình cảm thấy sống lưng mình cứng ngắc, hành động đột ngột của Phùng Mộ Huân khiến cô thật sự không đủ sức chống đỡ. Sợ sệt chốc lát, cô đưa tay đẩy anh ra, vậy mà anh lại thấp giọng nói bên tai cô: “Anh nhớ em...”

Một câu này, hoàn toàn khiến cô buông khí giới đầu hàng.

44. Chương 44

Phùng Mộ Huân nhường người hôn lên cổ Vu Sính Đình rồi lại rụi vào gáy cô hít một hơi thật sâu, và nói: “Rất nhớ em.”

Quả thật anh rất nhớ cô. Gần đây bận rộn với việc giám sát tập luyện, quan hệ vợ chồng họ lại khiến anh phải phân đôi tâm trí. Chuyện trong đơn vị đã đủ khiến anh bận bịu, hơn nữa còn phải tiến hành diễn tập liên hợp, lần nào anh cũng đặt mục tiêu chiến thắng, về đến nhà lại không được Vu Sính Đình để ý. Vừa nghĩ đến vẻ xa cách của Vu Sính Đình, Phùng Mộ Huân lại bất giác cảm thấy bức dọc, nhưng anh chưa bao giờ biểu hiện ra mặt, anh mà không mát tính thì chỉ có cấp dưới chịu trận mà thôi.

Tối nay anh không biết có phải mình trúng tà hay không, nhìn cô xuống phòng khách, ngồi trước bàn ăn nhìn cô ăn hết bát mì anh nấu một cách ngon lành, anh cảm thấy ấm áp lạ thường. Đến bây giờ anh mới cảm thấy hai người chính thức là người một nhà.

Vu Sính Đình không nói gì, để mặc cho Phùng Mộ Huân ôm. Cô nhắm mắt suy nghĩ sâu xa, trong lòng thầm nghĩ tối nay cứ để mặc anh đi, coi như phóng túng bản thân một lần.

Trải qua khoảng thời gian này, cô hoài nghi không biết họ đã kết hôn hay chưa. Từ sáng đến khuya không thấy anh, tin nhắn hay điện thoại đều không nhận được, nhiều khi, cô biết được tin tức của Phùng Mộ Huân là thông qua Liêu Hải Lâm.

Kết hôn mấy tháng tới nay, nguyên nhân dẫn đến cãi cọ giữa họ đều là Hứa Diễn Thần, cô cố lý giải vài lần, phát hiện ra giữa hai người đôi khi không có cách nào giao tiếp được. Cô không chịu được cái tính chuyên quyền của anh, rõ ràng là anh sai trước, nhưng lần nào anh cũng già mồm cãi lý, hoàn toàn đứng ở vị trí cao cao tại thượng để chỉ trích cô, thậm chí uy hiếp cô. Ngay cả cuộc hôn nhân này cũng là do anh lừa cô, ép cô đến mức không chấp nhận không được.

Sau lúc ấy, Phùng Mộ Huân không có thêm hành động gì. Vu Sính Đình hơi cựa người thì phát hiện ra người ở phía sau chẳng có phản ứng gì. Hơi thở của Phùng Mộ Huân đều đều, anh úp mặt vào gáy cô, để lưng cô kề sát ngực anh, cô thậm chí có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của anh.

Dường như giữa hai người hình thành một sự ăn ý. Phùng Mộ Huân không làm gì cả, chỉ ôm cô ngủ cả đêm.

Bốn giờ sáng Phùng Mộ Huân đã dậy. Vì sáu giờ quân đoàn tiến hành tập luyện thực chiến ở vùng núi, anh là huấn luyện viên kiêm chỉ huy giám sát, vì vậy không thể không dậy sớm.

Anh nhẹ nhàng bật đèn ngủ ở cạnh giường, đắp lại chăn cho Vu Sính Đình, mặc quần áo rồi cúi người hôn lên môi cô xong mới rời đi.

Sáng sớm, Vu Sính Đình rửa mặt xong, lúc xuống dưới nhà thì cô giúp việc đã làm xong bữa sáng.

Cô ăn xong bữa sáng, thẩn thờ ngồi cạnh bàn. Đường như cô giúp việc có thể nhìn ra nỗi hậm hực trong mắt cô, liền cười giải thích: “Sính Đình, Mộ Huân vừa gọi điện về, cậu ấy nói là phải đến đơn vị có việc, cũng không nói chính xác là khi nào về.”

Sắc mặt Vu Sính Đình trầm xuống, cô gạt đầu và đáp: “Cháu cũng đoán là thế.”

Thứ Bảy, Vu Sính Đình đồng ý với Liêu Hải Lâm đến nhà hát quốc gia xem biểu diễn. Buổi biểu diễn lần này không giống với mấy lần trước. Trước đây đều là do đoàn ca múa tự biểu diễn, hoặc có thêm một vài đoàn khách đến biểu diễn, khán giả đa phần là các vị lãnh đạo quân khu. Hôm nay, không chỉ có lãnh đạo quân khu, mà còn có mấy vị phó cục trưởng của cục cảnh vệ, tham mưu trưởng, bộ trưởng và phó trưởng của cục đối ngoại, ngay cả bí thư Mạt và trung ủy Khúc Văn Thanh cũng tới xem.

Thư ký Mạt và Vu Hàn Sinh có quan hệ mật thiết, điều này thì Vu Sính Đình và Liêu Hải Lâm đã biết từ lâu. Mỗi lần Vu Hàn Sinh đầu thầu hoặc mở rộng địa sản đều được bí thư Mạt hỗ trợ.

Trước buổi biểu diễn, Liêu Hải Lâm đã sắp xếp xong liền dẫn Vu Sính Đình đi chào hỏi họ. Vừa tới, Khúc Văn Thanh đã nhìn Vu Sính Đình bằng ánh mắt sâu xa và cười nói: “Đây là con dâu lão Phùng nhỉ?” Vị thư ký đứng bên cạnh gạt đầu, vậy mà Khúc Văn Thanh vẫn nhìn Vu Sính Đình không rời mắt, lại nói: “Đã

lớn thế này rồi. Cháu lấy Mộ Huân, không biết bao nhiêu cô bé trong đoàn văn công này phải khóc thảm rồi.”

Vu Sính Đình cúi đầu cười và chào: “Bác Khúc.” Người tên Khúc Văn Thanh này, từ bé Vu Sính Đình đã từng gặp, sau này ông ta thăng chức cũng hiếm khi tới nhà họ Vu.

Ngồi xuống, thấy người ở phía trước, cô lại lễ phép chào: “Chú Mạt.” Bí thư Mạt gật đầu mỉm cười với cô, “Sính Đình, hôm nay Mộ Huân không đi với cháu à?”

Vu Sính Đình cười cười rồi mới nói: “Không ạ, công việc trong đơn vị anh ấy hình như đang rất nhiều.”

Bí thư Mạt lại nói: “Có thời gian gọi cả bố cháu đến, dù sao cũng là người một nhà mà, tụ tập đông mới vui chứ.”

Vu Sính Đình không hiểu tại sao bí thư Mạt lại đột nhiên nói như vậy, chỉ gật đầu tiếp ý của ông.

Điều mà Vu Sính Đình không ngờ là, bố chồng Phùng Tranh Hiến của cô cũng không đến xem, sau đó nghe Liêu Hải Lâm nói, Phùng Tranh Hiến phải đến phân khu khác tiến hành thị sát công việc. Vì buổi diễn tập liên hợp ba quân khu, Phùng Mộ Huân cũng không đến được. Mấy hôm nay, Phùng Mộ Huân có gọi điện cho Vu Sính Đình mấy lần, đa phần là nhân lúc rảnh rỗi. Anh phải giám sát cấp dưới ở vùng núi, ngày nào cũng làm việc hai mươi mấy tiếng đồng hồ, cách hai ba ngày mới được gọi điện thoại.

Việc thứ nhất Phùng Mộ Huân làm khi được dùng thiết bị liên lạc nội bộ là gọi điện cho Vu Sính Đình, nhưng chỉ nói qua loa vài câu, hơn nữa nhiều khi cô còn đang bận việc nên cũng không nói nhiều. Phùng Mộ Huân chỉ dặn vài câu liền vội vàng cúp điện thoại.

Mấy ngày gần đây, Vu Sính Đình có liên hệ với một công ty thám tử tư. Công ty đó đáp ứng yêu cầu của cô, cử ra một vị thám tử, chụp những bức ảnh của Vu Hàn Sinh. Một tuần sau, đối phương gọi điện cho cô.

Hôm nay, Vu Sính Đình sắp xếp một thời gian cụ thể, tan ca, cô lái xe đến phòng trà gặp vị thám tử tư kia.

Tới nơi, phát hiện ra người đàn ông mặc áo khoác xám, đầu đội mũ, cô liền tiến tới và ngồi xuống, “Tôi là người anh đã liên lạc.”

Đối phương im lặng, đưa mắt nhìn cô một cái rồi rút từ trong túi ra một phong bao màu vàng.

Không nghi ngờ gì nữa, bên trong là ảnh chụp. Cô xé miệng túi, rút ảnh bên trong ra xem, người trong ảnh đều là Vu Hàn Sinh và thằng bé xuất hiện vào buổi trưa hôm ấy. Còn có cả ảnh hai người đi ăn ở một nhà hàng cao cấp. Điều kỳ lạ là, lần nào ông cũng mang ánh mắt căng thẳng lên chiếc Mercedes Benz màu đen, sau đó xe về tới một ngôi nhà trong tiểu khu Triều Dương. Đến công ty, Vu Hàn Sinh lại đổi sang chiếc xe của mình rồi về nhà.

Cô cảm thấy cách này của bố quá cẩn thận, bởi buổi sáng theo thường lệ thì đi làm, chiều về lại bằng chiếc xe quen thuộc. Lúc đi không để tãi xe mọi khi của mình lái, về nhà lại gọi cậu tài xế cũ đưa về. Việc này hẳn là do chột dạ, nên không muốn để người khác biết.

Xem đến đó, Vu Sính Đình nhú chặt mày, lật từng tấm ảnh một. Đáng kinh hãi nhất là bức ảnh cuối cùng, trong ảnh là một người phụ nữ xa lạ, cô ta dắt tay thằng bé lên chiếc Mercedes Benz đen, Vu Hàn Sinh đứng cạnh mở cửa xe.

Lúc này, người đàn ông ngồi đối diện chỉ vào bức ảnh và giải thích: “Lần cuối cùng là ông ta và người phụ nữ này cùng nhau đi đón thằng bé tan học. Phải rồi, địa chỉ, tôi cũng đã tra ra.” Nói xong, người đàn ông lấy ra một mẫu giấy và đưa cho cô.

Vu Sính Đình tiếp tục hỏi: “Anh có nghe thấy họ nói chuyện với nhau không, hoặc là thằng bé gọi ông ấy là gì?”

“Chuyện này thì tôi không rõ, khoảng cách xa quá.”

Bỗng nhiên, sắc mặt Vu Sính Đình xám lại, cô nhận lấy mẫu giấy, siết chặt tấm ảnh trong tay, trong lòng chợt có cảm giác uất ức vô cùng.

Đối phương đưa mắt nhìn cô và hỏi thử: “Có muốn tìm tục theo dõi không?”

Vu Sính Đình khôi phục thần sắc, cười cười: “Tạm thời không cần, cảm ơn. Thế này là đủ rồi, tiền thì tôi đã chuyển đến tài khoản của anh rồi, anh kiểm tra nhé.”

Dọc đường đi, Vu Sính Đình lái xe trong trạng thái hoảng hốt, suýt chút nữa vượt đèn đỏ. Về đến nhà, cô chào giúp việc rồi nằm thườn xuống ghế sofa, nhắm mắt chốc lát. Nhưng ngay lập tức, cô rơi vào nỗi khủng hoảng. Thân thể của thằng bé đó không thể không khiến cô hoài nghi, nếu là họ hàng nhà mình, hẳn là cô đã phải gặp qua. Hơn nữa, Vu Hàn Sinh lại không phải là người ân cần như vậy, không thể tan làm sớm rồi đi đón một thằng bé không có quan hệ thân thiết, mà lại chẳng phải trốn tránh cẩn thận như vậy.

Trừ con riêng ra, cô thật sự không thể nghĩ ra loại thân phận nào khác. Qua điện thoại, cô đã từng ám chỉ chuyện này với Liêu Hải Lâm, nhưng hình như mẹ cô chẳng biết gì, bình thường có chuyện gì, Vu Hàn Sinh đều nói với bà cơ mà. Trong mắt cô, Vu Hàn Sinh là một người bố hiền từ, đối với Liêu Hải Lâm lại càng là một người chồng có trách nhiệm. Ông và mẹ cô đã cùng nhau trải qua bao nhiêu năm khó khăn, cô không tin thằng bé đó và bố cô có quan hệ huyết thống, nhưng những dấu hiệu kỳ lạ thật sự khiến cô buộc phải hoài nghi.

Vu Sính Đình cầm tập ảnh chụp trầm ngâm một lát, càng nghĩ càng mông lung. Cô chưa từng nghe Liêu Hải Lâm kể một chuyện không hay nào về Vu Hàn Sinh, bà đã nỗ lực vì gia đình rất nhiều, dựa vào tính cách của bà, nếu biết Vu Hàn Sinh làm việc này sau lưng mình, cho dù thằng bé kia không có quan hệ gì với ông thì Liêu Hải Lâm cũng sẽ không dễ dàng cho qua.

Cô nhắm mắt trầm tư nằm trên sofa, vừa lúc Phùng Mộ Huân trở về.

Vu Sính Đình giật mình ngồi dậy, kéo khóa túi xách lại, ánh mắt hoảng hốt nhìn anh: “Về rồi à?”

“Ừ.” Phùng Mộ Huân đáp, cảm giác cô có gì đó là lạ nhưng vẫn không hỏi.

Đến tối, sắc mặt cô vẫn rất tệ, chỉ ăn vài miếng cơm rồi lại dựa vào ghế trầm ngâm. Cô cầm điện thoại, nhìn đi nhìn lại một dãy số nhưng mãi vẫn không gọi.

Phùng Mộ Huân rót cho cô một cốc nước, giọng nói ân cần: “Sao thế? Sao sắc mặt khó coi thế này?”

Vu Sính Đình nhận lấy cốc nước trong tay anh, uống vài ngụm. Cô không dám nói cho Phùng Mộ Huân về phỏng đoán của mình đối với chuyện của Vu Hàn Sinh. Chưa nói đến việc đàn ông có cái nhìn rất thoáng với chuyện lạc lối của đàn ông, trước khi cô chưa nghe Vu Hàn Sinh chính miệng thừa nhận, cô sẽ giấu thật kỹ. Chỉ sợ, nếu kết quả đúng như mình đoán, cô sẽ thật sự sợ hãi.

Một lúc lâu sau, cô rũ mắt, đột nhiên thốt ra một câu kỳ lạ: “Phùng Mộ Huân, nếu một ngày nào đó anh có người khác ở bên ngoài, hoặc là thích một ai đó, nhất định phải nói sớm cho em biết, đừng giấu em.”

Phùng Mộ Huân bị lời nói lạ thường này làm cho kinh ngạc. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, nhìn cái kiểu muốn nói lại thôi, rõ ràng lời đó là lời cảnh cáo dành cho anh.

Anh nhúm mày đáp: “Em đừng nghĩ lung tung.”

“Phùng Mộ Huân, em nói thật đấy.” Sắc mặt Vu Sính Đình tái đi, năm ngón tay nắm chặt như đang cố chịu đựng nỗi đau nào đó. Phùng Mộ Huân thấy thế thì không hỏi cô nguyên do nữa.

Nghe cô nghiêm túc nói, anh mỉm cười. Anh có thể nghĩ đây là tín hiệu cho thấy cô bắt đầu quan tâm đến mình không?

Yên lặng vài giây, anh nhìn cô bằng ánh mắt ôn hòa rồi lại lảng sang chuyện khác: “Có muốn nghe chuyện của bố mẹ anh không?” Một lát sau, anh nói tiếp: “Bố mẹ anh bắt đầu chuyện tình từ những năm sáu bảy mươi.”

Mới nghĩ đến đó, dòng suy tư của anh đã như nhẹ nhàng trôi đi rất xa.

“Mẹ anh lấy bố anh từ lúc mới có mười mấy tuổi, từ lúc Văn Cách đến lúc sửa sai, khi đó có rất nhiều cặp vợ chồng tổ giác nhau, đem những lời nói bên gối của đối phương ra để tổ cáo, cầm cự để bảo vệ mình. Nhưng chuyện này không hề xảy ra với bố mẹ anh, hai người họ vẫn luôn chia sẻ hoạn nạn với nhau. Lúc mẹ anh nằm trên giường bệnh, bố anh còn đang làm nhiệm vụ, sau này biết bà không sống được bao nhiêu ngày

nữa thì cấp trên mới chính thức phê duyệt cho bố anh về nghỉ phép. Ở bệnh viện, bố anh không rời mẹ bước nào, lúc đó anh mới bảy tuổi, còn có anh trai, cả nhà anh gần như ở luôn trong bệnh viện. Anh nhớ mãi chuyện này này, có một lần, anh tỉnh lại giữa đêm, thấy bố đang ngồi cạnh giường bệnh ôm mặt khóc.”

Nói tới đây, Phùng Mộ Huân hơi nhú mày. Ánh mắt vẫn bình tĩnh như trước, dường như đang thuật lại một chuyện quá đỗi bình thường.

Vu Sính Đình nhìn anh, trong mắt có vẻ phức tạp khó hiểu. Vô tình nghe Vu Hàn Sinh nói, mẹ Phùng Mộ Huân qua đời sớm, nhưng không nghĩ là từ khi anh còn nhỏ như vậy.

Anh tiếp tục nói: “Sau khi mẹ anh mất, bố anh quyết không tái giá. Bất kể mọi người khuyên thế nào, thậm chí có vị lãnh đạo quân khu ép ông ấy đi bước nữa, ông ấy cũng không nghe. Ông ấy nói, đời này có mẹ anh là đã đủ rồi.”

Dừng chốc lát, ánh mắt anh trầm xuống, anh cũng không kể nữa.

“Điểm Điểm.” Phùng Mộ Huân khẽ gọi, bỏ tay trong túi quần ra, đặt lên đầu gối.

Chốc lát, anh thu lại vẻ trầm lặng trong ánh mắt, dịu dàng nhìn cô, “Anh kể chuyện này với em, không phải muốn em đồng cảm hay xúc động. Con người anh không biết nói lời hoa mỹ, anh chỉ muốn nói là, anh giống bố anh, phàm là chuyện anh quyết định, sẽ không dễ dàng thay đổi.”

45. Chương 45

Chỉ có thể nói tình cảm của Phùng Tranh Hiến và vợ đã có ảnh hưởng sâu sắc đến Phùng Mộ Huân.

Phùng Mộ Huân vẫn chưa phát hiện ra sự khác thường của Vu Sính Đình. Cô có thể hiểu ý Phùng Mộ Huân nói, lời của anh gián tiếp là lời hứa hẹn với cô. Anh nói, phàm là việc anh quyết định, sẽ không dễ thay đổi.

Hôn nhân đối với đôi bên đều là trách nhiệm và vận mệnh, hai quyển sổ màu đỏ buộc đôi bên lại với nhau trong một gia đình và toàn bộ tương lai sau này.

Từ lúc họ xác lập quan hệ yêu đương cho đến khi kết hôn, không thể không nói là vội vàng. Sau đêm tân hôn, giai đoạn lạnh nhạt bị đẩy lên tới đỉnh điểm.

Đa số phụ nữ sống cảm tính hơn đàn ông, lúc Vu Sính Đình còn đang chìm trong giọng nói của Phùng Mộ Huân thì anh đã khôi phục ánh mắt, nhìn cô chăm chú.

Vu Sính Đình im lặng cúi đầu, không biết nói gì để chấm dứt bầu không khí im lặng lúc này.

Thấy ánh mắt cô có vẻ bối rối, Phùng Mộ Huân lại dịu dàng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Anh mơ hồ cảm thấy hôm nay cô không bình thường, từ trong mắt cô là có thể nhìn ra.

Vu Sính Đình lắc đầu giải thích: “Không có chuyện gì, chỉ tại nghe qua nhiều ví dụ cho nên đột nhiên nghĩ như vậy.”

Biết chắc Vu Sính Đình không nói thật, Phùng Mộ Huân cũng không phản bác. Nếu cô đã không muốn nói thì anh cũng không hỏi nữa.

Đột nhiên, Phùng Mộ Huân mơ hồ cảm thấy một tiếng, như cười như không với cô: “Anh có thể nghĩ thành, đây là biểu hiện em đang quan tâm đến anh không?” Giờ phút này, giọng nói của anh khó có thể giấu được ý cười.

Vu Sính Đình như thể bị anh nhìn thấu chỉ trong nháy mắt, vội vàng liếc mắt qua, sắc mặt đỏ ửng, mất tự nhiên cãi: “Ai quan tâm đến anh chứ!”

Vậy mà Phùng Mộ Huân nghe thấy câu này lại thấy cực kỳ vui vẻ, ý cười nơi khóe mắt đậm thêm vài phần. Mấy hôm nay anh phát hiện ra, quan hệ giữa hai người đã gần lại thêm mấy bước, anh cảm thấy, hình như cô không quá bài xích mình.

Thấy Phùng Mộ Huân vẫn cười, Vu Sính Đình vô cùng quẫn bách, cô đứng phắt dậy, liếc xéo anh một cái rồi lên tầng đi ngủ.

Kết thúc đợt diễn tập, quân khu lại mở đại hội mừng công. Trong lễ đường, đèn điện sáng trưng, tiếng vỗ tay ào ào vang dội.

Thành phần có mặt gồm quân khu Bắc Kinh, quân khu Thẩm Dương, tổng tham mưu và thành viên bộ tư lệnh quân khu Tế Nam, còn có cả thành viên Chính phủ. Sau bài phát biểu của đại diện phía Chính phủ là phần phát biểu của lãnh đạo các quân khu.

Cùng lúc đó, lễ đường vang lên khúc quân hành quen thuộc trong các đại hội thể thao, bầu không khí rất trang trọng, toàn thể binh sĩ tháo mũ đứng dậy chào.

Cán bộ quân khu phát biểu xong hết mới chính thức đến phần khen thưởng. Những người có thành tích sẽ được mời lên khán đài. Đại hội còn được tiến hành qua phương thức truyền hình trực tiếp, hai quân khu lớn đồng thời tiến hành cùng lúc.

Cờ thưởng và huân chương của Phùng Mộ Huân đều do đích thân Phùng Tranh Hiến trao. Lúc trước còn nhậm chức trong quân khu Quảng Châu, gần như không ai biết gia thế của anh, ngoài mấy cán bộ trong bộ tư lệnh quân khu, nhưng cứ vị cấp trên nào chú ý đến anh thì đều phải gỡ hồ sơ xem một lần.

Phùng Tranh Hiến vốn ôm tâm tư đặc biệt dành cho đứa con trai út, bề ngoài như thể ông chẳng hề quan tâm, để mặc anh tự sinh tự diệt, nhưng lại âm thầm chú ý nhất cử nhất động của anh. Ông cảm thấy Phùng Mộ Huân đã tôi luyện đủ lâu ở bên ngoài nên liền sắp xếp viết giấy đề nghị, cuối cùng tổng tham mưu mới điều Phùng Mộ Huân về nhậm chức ở Bắc Kinh.

Sau nghi thức trao thưởng, các thành viên trong quân khu bắt đầu tham gia tiệc và có thể đưa người nhà đến.

Vốn dĩ Phùng Mộ Huân chẳng mong chờ Vu Sính Đình sẽ đến, nhưng vừa nhắc đến qua điện thoại có một lần mà Vu Sính Đình đã đồng ý ngay.

Bữa tiệc được tổ chức ở tầng hai của khách sạn, có không ít nhân viên khách sạn đẹp bắng tên trên áo dẫn khách vào. Xuống xe, Vu Sính Đình phải trình chứng minh rồi mới được vào trong. Phùng Mộ Huân đang đứng ở cửa đợi cô, anh mặc quân phục, khí chất phi phàm, đôi mắt linh hoạt, gương mặt tuấn tú, nhưng vẻ mặt vẫn là cái điệu nghiêm nghị. Thấy Vu Sính Đình mặc bộ váy màu lam nhạt cầm túi xách bước vào, sắc mặt cứng ngắc của anh mới dịu xuống.

Phùng Mộ Huân vừa thấy bà xã đến, trong lòng cũng thấy yên tâm hơn nhiều. Anh đến trước mặt Vu Sính Đình, dịu dàng nói: “Đến rồi à.”

“Ừm.” Vu Sính Đình khẽ đáp, thấy anh vươn tay ra, cô liền khoác vào tay anh.

Bầu không khí của bữa tiệc rất tuyệt, một vài người nhà của các sĩ quan bậc cao cũng đến. Ở đây đa phần là con của các quan lớn, còn có không ít những cô nàng xinh đẹp của đoàn văn công, mà thật ra chính sự xuất hiện của các cô lại tô điểm cho bữa tiệc này thêm phần sinh động. Rõ ràng là tiệc, nhưng mục đích ngầm thì quá rõ ràng là để uống rượu cùng họ. Có vài thủ trưởng còn dẫn thư ký theo để nhân tiện đỡ rượu hộ mình.

Lúc này, Phùng Mộ Huân đã bị một đám con gái vây quanh. Mấy cô nàng trong đoàn văn công không hề ngốc, phần lớn thời gian chỉ gặp mấy thủ trưởng già. Đến tuổi trung niên thì ai mà không xuống mã, thế nên gặp được người đẹp trai như Phùng Mộ Huân thì khó tránh khỏi có chút xuyến xao.

Liêu Hải Lâm từng nhiều lần nhắc Vu Sính Đình, đàn ông ai cũng có lúc phát sinh tình cảm méo mó, gái đẹp mơn mớn đương nhiên không thiếu, mà kiểu gặp dịp thì chơi cũng vô số kể. Bà làm ở đoàn văn công nhiều năm, không phải là chưa từng biết chuyện gì, chỉ có điều, những người có chiến tích vẻ vang đều là những người bà không dám đắc tội.

Kết hôn gần nửa năm, Vu Sính Đình không ít lần được mẹ nhắc nhở, rằng nếu quân khu có tiệc tùng gì thì nhất định phải đi cùng Phùng Mộ Huân. Phùng Mộ Huân vẫn còn trẻ, tướng mạo khôi ngô, người để ý không hề ít. Ngộ nhỡ rượu quá tam tuần, ai cũng nói sẽ không để phát sinh chuyện gì, nhưng cho dù có xảy

ra chuyện gì thật, người ta cũng có cách bắt mình phải cam tâm tình nguyện, hưởng hồ trên đời này thứ gọi là trung thành thật vô vị, nếu không thì là vì sự dụ dỗ đó chưa đủ tầm.

Có vị sĩ quan không biết nên muốn lại gần Vu Sính Đình, cô chỉ trả lời qua loa. Chợt có một người biết chuyện thấy thế, vội kéo anh chàng kia ra một góc và nhắc nhở: “Cậu tiếp cận người đẹp mà không nhìn cho kĩ đối phương à, người ta là vợ của Phùng Mộ Huân, con dâu của Tham mưu trưởng Phùng đấy.” Lúc ấy, anh chàng kia mới hậm hực bỏ đi.

Thật ra, sự chú ý của Vu Sính Đình chỉ dồn lên cô gái đứng cạnh Phùng Mộ Huân. Nghe nói cô ấy là con gái của một vị lãnh đạo trong đơn vị Phùng Mộ Huân, lúc trước người ta có ý gán ghép hai người, nhưng Phùng Tranh Hiến ngại cô ấy quá ít tuổi, không thích loại tiểu thư được nuông chiều từ bé, nên mới lôi chuyện hôn ước hồi nhỏ của Phùng Mộ Huân với con gái nhà họ Vu ra, có vẻ chẳng sợ làm tổn hại đến hòa khí giữa hai gia đình. Vu Sính Đình có thể nhìn ra vẻ mặt đăm đúi của cô nàng với Phùng Mộ Huân, thỉnh thoảng cô ấy còn cố tạo ra những cái động chạm ngẫu nhiên. Mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng Vu Sính Đình không nói gì hết.

Bởi tâm trạng tốt nên tối này Phùng Mộ Huân uống hơi nhiều. Bình thường anh luôn tự nhắc nhở bản thân rất nghiêm, nhưng lần này nhận được khen thưởng từ cuộc đại diễn tập giữa ba quân khu, lại còn được bố trai thưởng, có người cố tình chúc anh nhưng anh cũng không từ chối. Kết quả là chè chén tới tận mười một giờ mới tan cuộc.

Lúc ra về, có một cô gái trẻ khăng khăng đòi giúp Vu Sính Đình dìu Phùng Mộ Huân, liền bị Vu Sính Đình từ chối thẳng: “Cảm ơn em, nhưng mà, để chị đưa chồng chị về là được rồi!”

Cô gái bị cô lạnh lùng từ chối thì vô cùng xấu hổ.

Vu Sính Đình dìu Phùng Mộ Huân lên xe của đơn vị xong, viên cảnh vệ ngồi phía trước mới khởi động xe. Bên trong xe bật hai ngọn đèn nhỏ, khiến không khí lạnh lẽo ấm lên nhiều.

Chắc do say rượu nên Phùng Mộ Huân nhắm mắt dựa vào ghế, không nén được mấy tiếng hừ hừ. Vu Sính Đình nghe thấy liền xoay người sang nhìn anh. Lúc này, Phùng Mộ Huân đã tháo bỏ mũ, vài sợi tóc rủ xuống trán, đường nét ngũ quan vô cùng rõ ràng. Khuôn mặt Phùng Mộ Huân hơi đỏ, đôi môi mím chặt, anh lại đưa tay cởi bỏ mấy cúc áo trước ngực.

Bên trong xe vẫn lạnh, Phùng Mộ Huân lại khó chịu đến mức phải cởi bớt cúc áo ra, ngay cả áo sơ mi bên trong cũng cởi bỏ cúc, để lộ ra một mảng da. Vu Sính Đình lạnh đến nỗi phải so vai lại, sợ anh lạnh nên đưa tay ngăn anh cởi áo. Lúc chạm phải ngực anh, cô có thể cảm nhận được luồng hơi nóng rực.

Bỗng nhiên Phùng Mộ Huân nắm chặt tay cô, đặt lên môi hôn liền mấy cái, sau đó mở mắt nhìn cô, sắc mặt hơi đỏ lên. Giờ phút này, trong ánh mắt anh có sự thâm tình và mập mờ khó nói thành lời.

Vu Sính Đình thấy thế liền rút tay về, không để ý đến anh nữa. Trong lòng bực dọc mà không thể trực tiếp phát hỏa với anh.

“Bà xã.” Lúc này, Phùng Mộ Huân lại thản nhiên gọi, giọng nói mang theo cảm giác trầm khản sau khi say, lọt vào tai lại có vẻ vô cùng gợi cảm, lại càng giống như đang lấy lòng cô.

Say rồi thì quả nhiên không giống lúc bình thường, lá gan cũng to hơn không ít. Trước đây, khi đối mặt với vẻ lạnh nhạt của cô, Phùng Mộ Huân sẽ rất quy củ, thậm chí không nói nhiều, cho dù tình huống có bị đẩy đi xa thì cũng có thể kịp thời dừng lại. Hôm nay, thấy cô làm mặt lạnh, sau một lúc, anh lại làm như không có gì mà vùi mặt vào cổ cô. Cô lui lại thì anh liền lần tới. Không gian trong xe vốn chật hẹp, lần tránh mấy lần, Vu Sính Đình chẳng thể làm gì khác là để yên.

Cô hít một hơi thật sâu, mặc cho Phùng Mộ Huân hít hà ở cổ mình, nhưng thoáng thấy chỗ nào đó dưới quần anh liền biết anh đang nổi phản ứng sinh lý. Cô đỏ mặt, trong lòng thầm mắng một câu: “Lưu manh!”. Say rượu rồi quả nhiên hormone tăng vọt, cũng may là hôm nay cô đi cùng anh.

Phùng Mộ Huân chưa phát hiện ra vẻ khác thường trên mặt cô, đưa hai tay quần lấy thắt lưng cô. Vu Sính Đình đưa mắt nhìn viên cảnh vệ đang ngồi phía trước liền vội vàng gạt tay anh ra.

Anh nâng tầm mắt nhìn cô một cái, vẻ mặt bình tĩnh, bất mãn hừ một tiếng rồi không có động tác gì nữa.

Về đến nhà, cả người Phùng Mộ Huân gần như đờ đẫn vai Vu Sính Đình, cũng may là còn có viên cảnh vệ hỗ trợ dìu anh lên tầng. Đợi viên cảnh vệ rời đi, cô mới lên tinh thần, cởi áo cho anh.

Phùng Mộ Huân bỗng kéo Vu Sính Đình xuống, để cô nằm rạp trên người mình, đè chặt gáy cô rồi dịu dàng hôn cô. Hẳn là đã lâu không được thân mật cùng cô, anh vừa rời khỏi môi cô lại bắt màn hôn tiếp.

Qua vài giây, anh đột nhiên ghé vào tai cô lẩm bẩm: “Điểm Điểm, đêm nay không đi, có được không?” Nói xong, anh ngậm lấy vành tai cô, như là đang khấn cầu cô vậy.

Cô đỏ mặt, không trả lời, trống ngực thì đang không ngừng tăng tốc độ. Phùng Mộ Huân khó chịu hít một hơi thật sâu. Lúc ngửi thấy mùi rượu trên người anh, Vu Sính Đình đột nhiên đứng bật dậy, xoay người vào nhà tắm lấy khăn mặt cho anh.

Vu Sính Đình bưng chậu nước ấm ra, định lau mặt cho Phùng Mộ Huân, chẳng ngờ anh đã lăn ra ngủ.

Cô lắc đầu, cởi bớt quần áo cho anh rồi đắp chăn lại.

Ngay lúc vừa rồi, thật ra cô không dám đảm bảo, nếu Phùng Mộ Huân cứ khiêu khích cô, liệu cô có thể cứ thế mà buông vũ khí đầu hàng hay không. Chỉ im lặng nửa giây nữa là đã thuận theo rồi.

Sau khi Phùng Mộ Huân trở lại đơn vị, Vu Sính Đình định về nhà vài ngày. Gần đây Liêu Hải Lân theo đoàn đến quân khu Thẩm Dương biểu diễn, đây đúng là dịp hiếm mà cô có thể nói chuyện với Vu Hàn Sinh về việc mình đã điều tra.

Vu Hàn Sinh đang ngồi trong phòng làm việc xem hợp đồng. Vu Sính Đình gõ cửa vài cái rồi tự ý đẩy cửa vào.

Thấy cô đến, Vu Hàn Sinh buông hợp đồng xuống, tự tay kí tên rồi cười hỏi cô: “Có chuyện gì muốn nói với bố à?”

Vu Sính Đình miễn cưỡng cười với Vu Hàn Sinh: “Bố, con không lòng vòng nữa, thằng bé gần đây hay đi với bố là con nhà ai thế?”

“Thằng bé nào?”

Giờ phút này, Vu Hàn Sinh vẫn chưa thừa nhận.

“Bố đừng lừa con, con thấy vài lần rồi, bố đến sân bay đón nó, còn đưa nó đến trung tâm thương mại mua đồ chơi cho nó.” Vu Sính Đình kể lại những lần mình bắt gặp, cô nghĩ nếu bố cô không thừa nhận, cô không thể làm gì khác là đưa ảnh chụp ra.

Vu Hàn Sinh nhìn cô chằm chằm, trong mắt là một vẻ không thể tin được, dường như là muốn phân biệt thật ra từ nét mặt cô. Những đường nét trên gương mặt nhu hòa căng ra đến lạ thường.

Im lặng vài giây, anh đặt chiếc bút trong tay xuống, giọng nói như chất vấn: “Còn ai biết chuyện này?”

46. Chương 46

Vu Sính Đình lắc đầu và nói: “Không có ai cả, loại chuyện này có thể nói với ai được chứ.”

Cô không ngờ điều đầu tiên Vu Hàn Sinh hỏi lại là chuyện này, còn lo lắng không biết cô đã tung tin tức này ra chưa.

Qua vài giây, Vu Sính Đình lại nói: “Bố, bây giờ con thật sự muốn biết thằng bé đó là con ai, có quan hệ gì với bố? Con thấy bố rất tốt với nó. Mẹ con có biết chuyện này không?”

Lúc này Vu Hàn Sinh mới khẽ cười, không đáp mà hỏi ngược lại: “Điểm Điểm, vậy con cho rằng nó là con ai?”

Lời Vu Hàn Sinh nói khiến Vu Sính Đình thật không biết nói gì cả.

Thấy sắc mặt Vu Sính Đình có vẻ khó coi, ánh mắt Vu Hàn Sinh hơi trầm xuống, nhưng ông lại chẳng nói gì.

Một lát sau, Vu Hàn Sinh bỏ bút xuống, đặt bản hợp đồng sang một bên rồi cười với cô: “Được rồi, để tránh cho con suy nghĩ linh tinh, bố nói cho con biết, nó là con một người bạn cũ của bố. Bạn bố hiện giờ không ở đây, hơn nữa thân thể đứa bé đó có chút đặc biệt nên ông ấy mới nhờ bố chăm sóc cho nó. Điều bố có thể nói thì đã nói hết rồi đấy. Giờ con còn nghi ngờ gì nữa?”

Lúc nói đến đây, Vu Hàn Sinh chợt nói thêm: “Tâm tư của con, bố có thể đoán được tám chín phần, yên tâm, nó sẽ không gây ảnh hưởng gì đến nhà mình đâu, bố đang định tiện thì sẽ nói chuyện này với mẹ con. Hơn nữa, họ cũng đã làm xong visa rồi, một thời gian nữa ông ấy sẽ đưa mẹ con thẳng bé ra nước ngoài.”

Dường như Vu Hàn Sinh không muốn nói rõ ngọn ngành, chỉ giải thích đơn giản vài câu là xong. Trong lòng ông cũng hiểu con gái đang lo lắng chuyện gì, nhưng chỉ có thể nói qua loa vài câu với cô mà thôi.

Vu Sính Đình mấp máy môi, cũng không hỏi tiếp nữa. Nếu Vu Hàn Sinh nhất quyết không kể cho cô nghe thì cô có hỏi thế nào đi nữa cũng không có kết quả. Hướng hồ Vu Hàn Sinh cũng nói rồi, đó là con trai của bạn ông ấy, cô tin là Vu Hàn Sinh không lừa cô.

Sau thời gian giám sát cấp dưới tập luyện, Phùng Mộ Huân về phòng tắm rửa, thay quần áo rồi mới lái xe đến công ty Vu Sính Đình. Một hôm nay, cứ rảnh rỗi là anh lại lái xe đến đón Vu Sính Đình tan làm. Nhìn vào quan hệ của hai người họ hiện giờ, đúng là khó khăn lắm mới có được, thế nên anh phải thừa thắng xông lên.

Mỗi lần, trước giờ tan ca lại nhận được điện thoại của Phùng Mộ Huân, Vu Sính Đình mỉm cười, thu dọn đồ đạc rồi xách túi cùng đồng nghiệp ra ngoài.

Lúc đó, đồng nghiệp xung quanh đều nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Mọi người vừa trông thấy Phùng Mộ Huân liền nhìn nhau, có người còn nói: “Sính Đình, em với anh này qua lại cũng gần hai năm rồi, cũng nên cưới đi thôi.”

Vu Sính Đình không ngờ đồng nghiệp vừa thấy Phùng Mộ Huân lại đề cập luôn đến chuyện này, cô chẳng thể làm gì khác là cười cười: “Sắp rồi.”

Đồng nghiệp trong công ty không biết cô đã kết hôn, chỉ tại lúc cưới, cô chẳng mời ai trong công ty đến dự lễ cưới cả.

Sau khi lên xe, Vu Sính Đình ném túi xách ra ghế sau, nhìn Phùng Mộ Huân và hậm hực nói: “Sao mấy hôm nay rảnh thế?” Giọng điệu của cô quá rõ ràng, ý là bình thường anh không ăn cần như vậy.

Trước kia khi đi cùng Tiền Bội Bội, lúc cô nàng ấy phân tích chuyện với Hứa Diễn Thần cho cô nghe, cô còn nói vặn lại, rằng đàn ông không giống nhau, ban đầu sẽ hao tổn tâm tư và để mặc mình quyết định, lúc chiếm được rồi thì sẽ chẳng để mình trong lòng, nếu muốn tình cảm mãnh liệt như thưở ban đầu thì đúng là khó. Yêu là một chuyện, kết hôn rồi lại là chuyện khác.

Phùng Mộ Huân cười cười, còn chẳng bận tâm đến câu nói trào phúng của cô. Anh nghiêng người cài dây an toàn cho cô, thản nhiên nói: “Chẳng phải ngày trước chúng ta cũng thế này sao?” Cách anh nói cứ như đang kể một chuyện vô cùng thường tình vậy.

Một lát sau, Phùng Mộ Huân nắm tay cô, Vu Sính Đình rút lại nhưng lập tức bị anh tóm chặt lại.

Sau phút trầm mặc, anh đột nhiên nói: “Điểm Điểm, chúng ta cứ như vậy có được không, giống như trước đây ấy?”

Thà là “tương kính như tân”, còn hơn suốt ngày tranh cãi.

Vu Sính Đình mím chặt miệng, không đáp lời. Có điều, nghe Phùng Mộ Huân nhắc đến trước kia, cô chợt nhớ lại khoảng thời gian ở bên anh. Khi đó cô mới chia tay Hứa Diễn Thần, Phùng Mộ Huân luôn ở bên cạnh an ủi cô, sau đó theo đuổi cô một cách quyết liệt, nhưng cách làm như vậy lại không hề khiến cô phản cảm. Trước khi Quan Hân Nhiên và Ngụy Tử tiết lộ chuyện kia ra, quan hệ giữa hai người họ vẫn rất tốt.

Sau khi kết hôn, dường như không hề được như vậy. Có mấy lần khắc khẩu, thậm chí còn cảm thấy chẳng còn sức để nói. Đôi bên đều có lý do của mình, chẳng ai chịu nhường ai.

Gần đây Phùng Mộ Huân hầu như luôn về nhà đúng giờ, đến cuối tuần, anh lại vào bếp học cô giúp việc nấu vài món canh. Thấy anh luôn tay luôn chân trong bếp, đáng vẻ chăm chú học tập trông như một anh cấp dưới để bảo, Vu Sính Đình chỉ che miệng cười chứ không nói gì.

Cô giúp việc là một người phụ nữ hơn năm mươi, nghe nói do Phùng Mĩ Dao giúp Phùng Mộ Huân mời đến, những lúc Phùng Mộ Huân không có ở nhà sẽ lo cơm nước cho Vu Sính Đình.

Những lúc Phùng Mộ Huân về đơn vị, cô giúp việc rất hay khen Phùng Mộ Huân trước mặt Vu Sính Đình, lúc nào cũng nói cô có được một người chồng tốt.

Nửa tiếng sau, Phùng Mộ Huân tắt bếp, bê bát canh La Tổng đặt lên bàn và cười nói với cô: “Em nếm thử xem có ngon không.”

Việc nội trợ vốn là yếu điểm của Vu Sính Đình, trừ những lúc “hâm hâm” lên mới cầm chổi quét dọn nhà, còn vào bếp thì...nhất quyết không. Phùng Mộ Huân từng trêu cô, khi nào có thời gian nhất định phải tự tay dạy cô.

Vu Sính Đình nhìn bát canh La Tổng vàng óng thì thoát tiên hơi nhú mày, lại không đành lòng lãng phí công sức của Phùng Mộ Huân nên mới cúi đầu húp một ngụm. Mùi vị quả thực không tồi, ngọt mà đậm đà, cô cầm thìa lên uống vài ngụm nữa.

Canh La Tổng chủ yếu có thịt bò hầm, nhưng Vu Sính Đình khá kén ăn, Phùng Mộ Huân sợ cô chê ngấy nên không dùng.

Anh ngồi ở phía đối diện nhìn cô không rời mắt, đợi cô ăn được kha khá, anh mới thấp giọng nói: “Điểm Điểm, mấy ngày nữa, anh phải đến một trụ sở tập huấn đặc biệt. Cũng không biết khi nào mới về, chắc là hơi lâu.”

Phùng Mộ Huân báo với Vu Sính Đình. Từ ngày kết hôn, cấp trên ưu tiên không bố trí anh tham gia tập huấn đặc biệt, giờ cũng đã hơn nửa năm nên mới giao nhiệm vụ này xuống.

Vu Sính Đình nghe xong thì sắc mặt hơi trầm xuống, nhưng cô không nói gì mà cúi đầu ăn tiếp. Ăn hết bát canh, cô đứng dậy vào phòng bếp lấy thêm cơm.

Bưng bát cơm ra, thần sắc Vu Sính Đình có vẻ mệt mỏi, Phùng Mộ Huân thấy vẻ khác thường trong mắt cô liền hỏi: “Sao vậy?”

Vu Sính Đình nắm chặt đôi đũa trong tay, miễn cưỡng cười với anh: “Không sao.” Nói xong, cô đổ cơm vào bát canh mới.

Phùng Mộ Huân tưởng cô không để ý nên đưa tay sờ đầu cô, “Đợi anh về. Có thời gian anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

Sau bữa tối, cô giúp việc rửa bát trong phòng bếp, Phùng Mộ Huân ngồi trên sofa xem tivi cùng Vu Sính Đình. Hai người vẫn ngồi cách nhau như trước đây, Vu Sính Đình ôm gối tựa vào sofa, cầm điều khiển chuyển kênh loạn xạ. Thấy Phùng Mộ Huân chẳng nói gì, cô muốn nói chuyện với anh nhưng rồi lại nhịn xuống.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng thì Phùng Mộ Huân đã chuẩn bị xong đồ đạc chuẩn bị ra sân bay quân dụng. Lúc dậy, Vu Sính Đình ngẩn ngơ đứng trong phòng, nhìn phòng khách không một bóng người, trong lòng cô lại sinh ra cảm giác mất mát khó hiểu. Từ sau khi quan hệ giữa hai người trở nên bình thường, gần như ngày nào Phùng Mộ Huân cũng về nhà, lúc có thời gian sẽ đến đón cô. Vốn đang quen với cuộc sống một mình, dần dần lại hòa nhập được với cuộc sống hai người.

Buổi tối, một mình xuống dưới nhà, mở tủ lạnh, cô phát hiện ra bên trong chứa đầy hoa quả và sữa, đây đều là đồ ăn Phùng Mộ Huân mua cho cô. Trong cuộc sống sinh hoạt, gần như anh chú ý đến tất cả mọi mặt.

Phùng Mộ Huân đến trụ sở đã được hơn một tuần, trong một tuần này, anh không gọi cho cô lấy một cuộc điện thoại nào. Bình thường nếu có phải đi huấn luyện, cách vài hôm là anh sẽ gọi điện cho cô, còn lần này thì im lặng đến kỳ lạ. Cũng khó trách, trước đây khi hết giờ huấn luyện, anh còn có thể dùng thiết bị liên lạc chuyên dụng để giữ liên lạc với cô, có lẽ hiện giờ quy tắc nghiêm ngặt hơn.

Gần đây, trong lúc làm việc, cô luôn để điện thoại ở chỗ mình để dành nhìn thấy nhất, như vậy sẽ không để lỡ cuộc gọi của anh. Vài ngày trôi qua, cô bắt đầu lo có chuyện gì đó xảy ra, nhưng lại chẳng thể nói ra được.

Mấy hôm trước, lúc đang giám định thành phần kim cương, mí mắt cô bỗng nháy liên tục, cô đẩy kính hiển vi ra, vừa rụi mắt vừa bắt mẫn kêu ca vài câu.

Có đồng nghiệp an ủi cô: “Đừng lo, mắt trái nháy tài, mắt phải nháy tai.”

Hôm nay, sau lúc tan làm, Vu Sính Đình lái xe đến siêu thị. Chọn xong thức ăn để dự trữ, cô chọn thêm mấy lốc sữa chua và một ít đồ ăn vặt.

Thanh toán xong, Vu Sính Đình xách túi ra xe. Về đến nhà, vừa mở máy tính kiểm tra mấy thư mới gửi đến, cô đột nhiên nhận được điện thoại của Liêu Hải Lâm.

Vu Sính Đình nhìn số gọi đến rồi liền bắt máy, “Mẹ.”

Bên kia không có tiếng nào.

Cô bỗng sinh nghi, nhìn lại số trên màn hình, rõ ràng là số điện thoại ở nhà.

Vu Sính Đình hỏi lại: “Mẹ, sao mẹ không nói gì?”

“Điểm Điểm...” Đầu bên kia truyền đến tiếng nước nở nghẹn ngào.

Vài giây sau, Liêu Hải Lâm khóc òa lên, “Điểm Điểm, bố con xảy ra chuyện rồi.”

47. Chương 47

Vu Sính Đình lái xe về nhà suốt một buổi tối, đến nơi cũng đã là hơn mười giờ đêm. Vừa mở cửa ra, cô đã thấy Liêu Hải Lâm ngồi trên sofa, cầm điện thoại trong tay, đờ đẫn nhìn cô với hai mắt đầm lệ.

Nghe Liêu Hải Lâm nói đứt quãng trong điện thoại, cô cũng rất sốt ruột. Nhìn dáng vẻ hiện giờ của Liêu Hải Lâm, Vu Sính Đình đoán chắc chắn có chuyện gì đó bất ổn, liền an ủi: “Mẹ, mẹ đừng lo, chắc chắn chúng ta sẽ có cách mà.”

Sắc mặt trắng bệch, Liêu Hải Lâm lắc đầu: “Điểm Điểm, lần này dính dáng đến nhiều người lắm, ủy ban kỷ luật bên quân đội cũng bắt đầu kiểm tra rồi. Điều tra đến mẹ thì không làm sao, mẹ chẳng có gì mà điều tra cả, nhưng mà liên quan đến bố con. Ủy ban kỷ luật tiến hành song quy bí thư Mạt với một số người liên quan, trong số họ có người muốn được giảm tội nên lôi chuyện qua lại giữa bố con với thư ký Mạt ra đổ thành hành vi hối lộ.”

Nghe xong, Vu Sính Đình ngẩn ra, cô nắm chặt tay Liêu Hải Lâm, lại thấy mẹ run rẩy nói tiếp: “Bố con bảo con về công ty tạm thời thay vị trí của ông ấy, có chuyện gì đợi ông ấy ra. Vụ lần này rất lớn, muốn dè xuống cnxg không dè được, nghe nói là do phía trung ương hạ lệnh, gần như là điều tra từng người một. Bố con bị người của viện kiểm sát đưa đi điều tra đã mấy hôm rồi, giờ công ty đang loạn hết cả lên, mẹ thật sự không nghĩ được gì nữa. Điểm Điểm, mẹ vốn tưởng có thể căng đáng được, nhưng giờ mới phát hiện ra thật sự bất lực. Coi như mẹ xin con, con trách mẹ ích kỷ cũng được, phải kéo Mộ Huân nhà con xuống nước cũng được, mẹ không thể trơ mắt nhìn bố con ăn cơm tù được.”

“Mẹ, sao mẹ không nói sớm với con, giờ con cũng không thể lập tức nghĩ ra cách gì. Chúng ta đừng vội, chuyện này lớn, chắc không ai dám nhúng tay vào, con liên lạc với luật sư trước đã. Mộ Huân với bố anh ấy cũng không có ở đây, Mộ Huân đi tập huấn ở trụ sở một thời gian rồi, bây giờ con còn chẳng nhận được một cú điện thoại nào, chẳng biết anh ấy sống thế nào nữa.”

Liêu Hải Lâm nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc, mọi chuyện quá sức trùng hợp, tất cả đều diễn ra trong cùng một thời điểm. “Vậy phải làm sao bây giờ? Đáng ra mẹ nên phát hiện sớm, bí thư Mạt đưa thằng con trai với bồ nhí ra nước ngoài rồi, trước thì không dám ra mặt nên cầu xin bố con chăm sóc giúp, mục đích vốn là sợ bị người ta nắm được thóp. Giờ chuyện đến nước này rồi mà Mộ Huân với tham mưu Phùng lại không có nhà, nếu cứ kéo dài sợ sẽ chậm mất.”

Vu Sính Đình nghe Liêu Hải Lâm nói mới vỡ lẽ. Thì ra thằng bé được Vu Hàn Sinh chăm sóc kia chính là con riêng của bí thư Mạt. Trước đây cô từng nghe nói qua chuyện mờ ám đó, rằng bí thư Mạt có điểm không tiện công khai, chính là vì sợ người ta nắm được nhược điểm nên nhờ Vu Hàn Sinh ra mặt giúp đỡ, thì ra còn có chuyện đó.

Về nhà, Vu Sính Đình lấy vài bộ quần áo rồi kéo hành lý về sống với Liêu Hải Lâm. Mấy hôm nay, cô cố gắng vững tinh thần, lại không ngừng an ủi Liêu Hải Lâm. Cô muốn tìm Phùng Mộ Huân nói chuyện, nhưng đáng tiếc là làm cách nào cũng không gọi được cho anh, vạ bất đắc dĩ, cô gửi tin nhắn xin Phùng Mộ Huân giúp, vậy mà điện thoại lại báo gửi tin nhắn thất bại.

Vì vụ của Vu Hàn Sinh, Liêu Hải Lâm đã mời luật sư.

Người trong công ty ai cũng hoang mang, ông chủ xảy ra chuyện, cấp dưới không thể không loạn. Liêu Hải Lâm bảo Vu Sính Đình tạm thời thay vị trí của Vu Hàn Sinh trong công ty. Mấy lần trước, chuyện của công ty đều do Liêu Hải Lâm xử lý, giờ đổi thành Vu Sính Đình.

Thứ Bảy, Vu Sính Đình đến công ty làm thủ tục xin thôi việc. Mặc dù trưởng phòng không muốn để cô đi, nhưng thấy Vu Sính Đình đã hạ quyết tâm nên không dám giữ lại nữa. Với sự chỉ dẫn của Liêu Hải Lâm, Vu Sính Đình đến gặp tất cả các cổ đông lớn rồi bắt đầu nghiên cứu công việc của công ty. Tình hình của công ty được thư ký khái quát, Vu Sính Đình có chỗ nào không hiểu, Liêu Hải Lâm liền nhắc thư ký của Vu Hàn Sinh giải thích cho cô.

Ngày đầu tiên đi làm.

Vào văn phòng của Vu Hàn Sinh, Vu Sính Đình thần thờ đứng trước bàn làm việc. Trong ống bút đặt trên bàn, có chiếc bút Vu Hàn Sinh hay dùng để ký tên. Phía trước là khung cửa sổ sát đất, ánh mặt trời rọi thẳng vào bồn cây xanh um bên dưới.

Cô ngồi xuống chiếc ghế tựa cạnh bàn làm việc, bỗng nhiên tầm mắt hẹp lại. Cô chợt nhớ đến cảnh Vu Hàn Sinh ngồi ở đây làm việc, trong lòng lại có chút buồn buồn khó chịu.

Vu Sính Đình xịt mũi, vừa lúc thư ký đẩy cửa vào, “Giám đốc Vu, đây là báo cáo của quý này, còn có thống kê tài vụ của công ty, đợi họp xong sẽ có một bản khác được chuyển vào hòm thư của cô.”

Vu Sính Đình nhận lấy tập tài liệu, gạt đầu dặn: “Phải rồi, việc liên quan đến phía đại lý bên kia phải báo cáo chi tiết lại cho tôi.”

Cô bắt tay vào làm một đồng việc, cái gì cũng phải học lại từ đầu. Từ một người không biết một chút nào về công ty của bố, giờ lại phải tiếp nhận vị trí của bố, đôi khi cô cảm thấy lực bất tòng tâm, chuyện gì cũng phải cố gắng, gặp phải vấn đề khó liền học hỏi ở chỗ thư ký hoặc mấy cổ đông lớn tuổi. Người trong công ty rõ ràng là nghe theo lệnh của cô, nhưng thành phần ngầm không phục cô thì nhiều vô kể, mặc dù vậy thì cô vẫn phải tươi cười, phải tiếp tục học hỏi.

Trong lúc này, cô vẫn không nhận được điện thoại của Phùng Mộ Huân. Trước đây, Vu Sính Đình luôn cảm thấy việc quản lý công ty chẳng đáng là gì, bởi Vu Hàn Sinh từng nói với cô, lao tâm giả trí nhân – lao lực giả trí vu nhân*. Bây giờ thì cô lại cảm thấy, thật ra, lao tâm hay lao lực cũng không khác gì nhau cả.

*Lao động trí óc cai trị người, lao động chân tay thì bị người cai trị.

Đột nhiên cô lại cảm thấy vô cùng nhớ Phùng Mộ Huân, thật sự rất nhớ, rất nhớ. Có lẽ lúc này Phùng Mộ Huân còn mệt mỏi hơn cô, nhưng anh anh chưa bao giờ kêu mệt với cô cả.

Lúc Vu Sính Đình nhận được cú điện thoại đầu tiên của Phùng Mộ Huân thì cũng đã là nửa tháng sau khi xảy ra biến cố. Khi ấy, cô cùng thư ký đến nhà máy chỉ nhánh kiểm tra tình hình, cả người bối rối, thở

không ra hơi. Về đến nhà, cô nằm ngơ ngẩn trong bồn tắm một lúc, khôi phục lại tâm trạng bất an dạo gần đây.

Ra khỏi phòng tắm, Vu Sính Đình đi tới trước bàn trang điểm thoa kem dưỡng da, đột nhiên điện thoại đổ chuông, trên màn hình hiện lên dãy số hạn chế.

Cô lập tức tươi tỉnh hẳn lên, vội vàng nhận điện thoại, kích động đến nỗi không nói lên lời.

Lúc này, ở đầu dây bên kia vang lên tiếng của Phùng Mộ Huân: “Điểm Điểm, anh đây.”

Vu Sính Đình nắm chặt điện thoại, cúi đầu đáp một tiếng: “Em biết.”

Dứt lời, cô nghe thấy Phùng Mộ Huân ậm ừ đáp lại, xem ra anh rất mệt mỏi, đến cả giọng nói cũng nghe nghèn nghẹn.

Vu Sính Đình nhận ra, không khỏi lo lắng: “Mộ Huân, anh mệt lắm à?”

“Vẫn khỏe, mấy hôm nữa là ổn thôi.”

“Vậy anh nhất định phải giữ sức khỏe.” Vài giây sau, cô lại nói: “Khi nào về nhà?”

Thấy Vu Sính Đình có gì đó là lạ, anh nhíu mày hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì, em...em nhớ anh.” Cô thật sự muốn kể cho Phùng Mộ Huân nghe chuyện xảy ra ở nhà, nhưng vừa nghĩ Phùng Mộ Huân đang mệt mỏi, cô lại thấy xót xa. Quên lệnh như núi, huống hồ trong lúc tập huấn đặc biệt, chắc chắn anh không thể một mình trở về, cho dù có nói với anh thì cũng chẳng thể làm được gì.

Phùng Mộ Huân không rõ tình hình phía Vu Sính Đình, nghe giọng nói của cô, trong lòng anh chỉ cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Một lát sau, anh trấn an: “Ở nhà giữ gìn sức khỏe, anh sắp về rồi. Có thời gian anh sẽ gọi điện cho em.”

Vu Sính Đình còn chưa kịp dặn anh thêm câu nào thì anh đã dập máy.

Giữa trưa, Vu Sính Đình ra khỏi công ty, lên chiếc xe riêng, lại cùng thư ký xuống phân xưởng kiểm tra một lần nữa. Nhân viên đứng một bên báo cáo cho cô, thư ký thì ghi chép lại những điểm quan trọng.

Quy mô của phân xưởng ngày càng lớn, đây vốn là nhà xưởng mà trước kia Vu Hàn Sinh mất rất nhiều tâm sức mới mua được, sau tự hình thành dây chuyền sản xuất, vì vậy nó rất được Vu Hàn Sinh coi trọng.

Vu Hàn Sinh bị đưa đi mấy ngày, cổ phiếu của công ty đã tụt giảm nghiêm trọng, số nhân viên cao cấp xin thôi việc cũng không ít, trên dưới công ty ai nấy đều hoang mang. Đối với vị trí mới nhận này, Vu Sính Đình không ôm nhiều hy vọng.

Đã có công ty đưa ra đề nghị mua lại phân xưởng của Vu Hàn Sinh, các cổ đông đều đồng ý, duy chỉ có Vu Sính Đình là không. Đây là tâm huyết của Vu Hàn Sinh, sao có thể chuyển sang tay người khác.

Vu Hàn Sinh chưa bao giờ xảy ra chuyện như hiện nay, khiến thời gian này Liêu Hải Lâm vô cùng mệt mỏi. Những người bên phía bí thư Mạt cũng suy sụp. Ủy ban kỷ luật tiến hành điều tra đặc biệt nghiêm ngặt, sự việc lúc này như một củ khoai nóng rẫy, khiến Liêu Hải Lâm không thể làm được gì.

Đột nhiên Vu Sính Đình nhớ ra, Khúc Văn Thanh từng có qua lại với bố cô, vậy nên định nói chuyện của bố cô với ông ta.

Sau khi tan làm, cô lái xe đến chỗ làm việc của Khúc Văn Thanh, sau đó được thư ký của ông ta đưa vào văn phòng.

Vào vừa, Vu Sính Đình lễ phép chào một tiếng, “Bác Khúc.”

“Ngồi đi.” Khúc Văn Thanh híp mắt nhìn Vu Sính Đình, thấy cô mặc một bộ đồ công sở thì ánh mắt thêm vài phần thâm sâu.

Vu Sính Đình vừa ngồi xuống, Khúc Văn Thanh đã nở nụ cười không có ý tốt. Ông ta sớm biết mục đích Vu Sính Đình đến đây, cũng đoán chắc cô sẽ tới tìm mình, liền đi thẳng vào vấn đề: “Sính Đình này, chuyện của bố cháu, e là hơi khó đấy.”

Ngừng lại trong chốc lát, ông ta lại nói: “Hơn nữa, bác nghe nói tình cảm của cháu với chồng cháu không tốt lắm, cho dù nó có về thì cũng khó mà không bàn chuyện ly hôn với cháu, loại chuyện này bác Khúc đây thấy nhiều rồi, đại nạn tự bay đến đúng là không hiếm.”

Nói xong những lời này, Khúc Văn Thanh lại nhìn Vu Sính Đình một lượt, ánh mắt nhìn Vu Sính Đình cũng khác thường.

Thật ra Vu Sính Đình không nghĩ gì nhiều, càng không nghĩ Khúc Văn Thanh sẽ giúp Vu Hàn Sinh, chỉ muốn dò hỏi tình hình từ chỗ ông ta, dù sao thì ông ta cũng quen thân với người ở viện kiểm sát, hơn nữa, bây giờ cô cũng không biết Vu Hàn Sinh ra sao. Nhưng nghe Khúc Văn Thanh nói vậy, trong lòng cô không khỏi chửi thầm vài câu.

Phùng Mộ Huân chỉ vì vậy mà ly hôn với cô? Đùa ư? Mặc dù Phùng Mộ Huân không quá mặn nồng với cô, nhưng anh cũng chẳng phải loại người thờ ơ lạnh nhạt.

Vu Sính Đình suy nghĩ một lát rồi nói: “Bác Khúc, chuyện bác nói, cháu biết. Cháu chỉ muốn hỏi bác xem có cách nào cho cháu gặp bố cháu một lần không, hoặc là có thể hỏi thăm giúp cháu tình hình của bố cháu được không ạ?”

Lát sau, Khúc Văn Thanh rõ ràng là có chút e dè, cười cười với cô: “Con bé này, bác biết cháu lo cho sự an nguy của bố cháu. Có điều, thời gian gấp gáp, hẳn là cháu cũng biết, đây không còn là vấn đề tiền nong nữa, mà là đấu đá chính trị, Hàn Sinh bị cuốn vào chuyện này, ai nhúng tay thì người ấy cũng bị xuống nước theo. Bác Khúc không nhất thiết phải dây vào chuyện nguy hiểm đến tính mạng này.”

Lời của Khúc Văn Thanh rất đúng trọng điểm, lại nói rõ được lập trường của ông ta. Đột nhiên, Khúc Văn Thanh đứng dậy, đi vài bước về phía Vu Sính Đình: “Nếu muốn nhờ bác hỏi thăm vài câu cũng không phải là không được.”

Nói tới đây, ông ta tươi cười bước thêm vài bước. Vu Sính Đình không ngừng lùi lại, đến khi kề sát cửa, cô mơ hồ ngửi thấy mùi nguy hiểm. Cảm thấy bầu không khí có chút kỳ quái, cô vội vàng quay đi, nắm chặt tay nắm cửa. Hai mắt Khúc Văn Thanh nhìn cô như hai bó đuốc, lời nói tiếp theo của ông ta khiến người khác nghe thấy cũng phải trở mắt nhìn:

“Trừ phi...đêm nay cháu ở lại.”

Lúc nghe rõ lời Khúc Văn Thanh nói, Vu Sính Đình cảm thấy sờn gai ốc. Cô tròn mắt nhìn ông ta, cô không ngờ một người bề trên đạo mạo, là bạn cũ của bố cô, đã qua cái tuổi ngũ tuần mà còn có thể đưa ra một yêu cầu vô lý và đáng khinh như vậy.

Cô chạy tới cầu viện, lại không ngờ gặp phải sự sỉ nhục cực lớn như vậy. Vu Sính Đình nắm lấy bình hoa, thật hận không thể nhắm chuẩn phi thẳng vào mặt ông ta.

Nhưng cô nén ngọn lửa giận trong lòng xuống, nhả ra hai chữ với Khúc Văn Thanh: “Buồn nôn!”

Nói xong, Vu Sính Đình mở cửa, hoảng hốt chạy ra khỏi văn phòng của Khúc Văn Thanh.

48. Chương 48

Vu Sính Đình cũng đã từng nghe đến chuyện giao dịch như thế này trên chốn quan trường, thậm chí là chẳng còn lạ gì, chỉ có điều chưa bao giờ suy diễn trên mình nên đương nhiên là cảm thấy vô cùng sợ hãi và tức giận. Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng phải trải qua nỗi nhục nhã lớn như vậy, hôm nay, vì Vu Hàn Sinh bị bắt nên cô mới chạy đến nhờ vả bậc trưởng bối, không ngờ đối phương lại đưa ra yêu cầu vô liêm sỉ như vậy.

Lần đầu tiên cô cảm thấy bất lực như vậy. Gần đây, áp lực công việc không nói, cô còn phải chịu sự chỉ trích của đám người trong công ty. Trong cuộc họp cổ đông ngày hôm qua, có mấy vị cổ đông bác bỏ quan điểm

của cô, gần như khiến cô bị hạ đo ván ngay trước mắt mọi người. Bên cạnh đó, cô còn phải cùng Liêu Hải Lâm lo chuyện của Vu Hàn Sinh, phải liên lạc với luật sư. Tất cả mọi chuyện đều đè nặng trên vai cô.

Dọc đường đi, Vu Sính Đình vừa lái xe vừa lẩm nhẩm trong đầu hàng trăm câu chữ Khúc Văn Thanh. Càng nghĩ càng tức, cô nắm chặt vô lăng, ngón tay siết chặt lại. Tốc độ xe nhanh hơn, nhìn khung cảnh thụt lùi ngoài cửa sổ, cô cảm thấy như mình đang phát tiết vậy. Lúc Vu Sính Đình chuẩn bị xuyên qua ngã tư đường, từ phía bắc, một chiếc xe màu xám lao đến đuôi xe của cô. Để tránh các xe phía trước, Vu Sính Đình vội vàng đánh tay lái.

Chiếc xe lao đi đột ngột liền lộn một vòng, lúc chạm đất còn nghe thấy tiếng “két két” rất vang, phía dưới tóe một vệt lửa dài. Xe trượt đi theo quán tính vài thước rồi mới dừng lại.

Từ trên trán chảy xuống một dòng chất lỏng âm ẩm, rồi thấm vào áo của cô. Đúng lúc ấy, Vu Sính Đình phát hiện ra điện thoại của mình đang rung, cô thử nhúc nhích, đưa tay lấy di động nhưng ý thức lại dần trở nên mơ hồ.

Ngày hôm sau.

Vu Sính Đình bị mùi thuốc khử trùng của bệnh viện đánh thức. Cô mở mắt nhìn, Phùng Tranh Hiến, Liêu Hải Lâm, cả Phùng Nghị đều đứng trước giường, lo lắng nhìn cô.

“Điểm Điểm.” Liêu Hải Lâm nức nở gọi một tiếng. Chuyện của Vu Hàn Sinh vốn đã khiến bà tiêu tụy, nghe được tin Vu Sính Đình bị tai nạn, bà suýt nữa ngất xỉu. Lúc chạy đến bệnh viện, bác sĩ nói não bị chấn động nhẹ, ngoài vết thương bên ngoài ra thì không có gì đáng ngại, nằm viện một thời gian là không sao.

Vu Sính Đình cự người, từ cổ họng khô khốc phát ra tiếng gọi: “Mẹ, mẹ đừng khóc, chẳng phải con vẫn ổn hay sao.” Lúc nói lời đó, Vu Sính Đình cảm thấy đầu óc mòng mị, một lát sau mới phát hiện ra còn có người khác, liền nói: “Bố, Phùng Nghị, hai người cũng tới ă?”

Phùng Tranh Hiến gật đầu với cô, sắc mặt dịu lại.

Phùng Nghị nghiêng đầu cười cười: “Chị dâu, là anh em gọi điện bảo em tới, anh ấy lo cho chị nên sai em đến xem chị thế nào. Giờ chị tỉnh lại thì anh em có thể yên tâm rồi.” Dừng lại một lát, anh ta nói tiếp: “À phải rồi, chắc tầm chiều tối thì anh em mới đến đây được.”

“Cảm ơn cậu.”

Phùng Nghị nghe cô nói cảm ơn mà lại thấy ngái ngái, “Cảm ơn gì chứ, em cũng là người nhà mà.”

Lúc này, Phùng Tranh Hiến điềm tĩnh liếc nhìn hai người một cái rồi gọi Liêu Hải Lâm ra ngoài cửa: “Tôi với ông Tuấn đã gọi điện thoại cho phía sở chỉ huy bên kia rồi, chắc giờ Mộ Huân đang trên máy bay về đây. Đợi Mộ Huân về, tôi và nó sẽ bàn chuyện của Hàn Sinh, đều là người nhà cả, đừng có nói cái gì mà liên lụy với không liên lụy. Nếu năm đấy không có thủ trưởng, chưa chắc tôi đã có ngày hôm nay.”

Phùng Tranh Hiến làm việc gì cũng có nguyên tắc của riêng mình, luôn phân rõ ràng giữa quân giới và chính giới, từ lúc nhận chức đến nay dù không nói là hoàn toàn thanh liêm nhưng cũng luôn nghiêm khắc với bản thân mình, cho dù là chuyện của họ hàng thân thích cũng không để tâm. Có điều, nhà họ Vu từng có ơn với ông, giờ ông thông gia gặp phải chuyện rắc rối này, ông không thể khoanh tay đứng nhìn.

Dặn dò Liêu Hải Lâm xong, Phùng Tranh Hiến còn vào nói với Vu Sính Đình vài câu, bảo cô yên tâm nghỉ ngơi, chuyện khác thì không phải lo.

Hơn bảy giờ tối Phùng Mộ Huân mới về. Xuống sân máy quân dụng, anh được người của Phùng Nghị cử đến đưa về. Đúng tầm mọi người tan làm nên xe của anh bị kẹt lại trên đường đứng nửa tiếng.

Trong phòng bệnh lúc này có không ít người, có mấy người đồng nghiệp ở công ty Vu Sính Đình, Phùng Nghị và Liêu Hải Lâm cũng vẫn ở bệnh viện.

Anh đẩy cửa ra, cả căn phòng lập tức im lặng, mọi người đều dồn ánh mắt về phía anh.

“Mộ Huân tới rồi.”

Phùng Nghị tiến lên, vỗ vai anh và cười: “Anh, em không nói dối anh nhé, em đã bảo là anh không phải vợ mà. Anh xem, chị dâu không sao cả, chẳng chỗ nào là không ổn cả.” Nói xong, anh ta lại chỉ vào Vu Sính Đình.

Phùng Mộ Huân vẫn còn mặc bộ quân phục huấn luyện cộc tay màu xanh đen, sau lưng đeo ba lô, da tay đã đen đi nhiều. Ánh mắt anh nhìn cô nóng như hai ngọn đuốc, đôi mắt sáng mà đầy vẻ thâm trầm.

Hiện giờ, trên đầu Vu Sính Đình quấn đầy băng gạc, cổ tay cũng có, nhìn thoáng qua có vẻ rất tiêu tụy. Hai người nhìn nhau, cảm giác như đã xa nhau rất lâu. Người mà mình ngày nhớ đêm mong đã xuất hiện, Vu Sính Đình cảm thấy hai mắt cay cay, cô cúi đầu xụi xụi vài cái rồi mới miễn cưỡng cười với Phùng Mộ Huân, “Anh về rồi!”

Chỉ một câu nói như vậy đã đủ khiến mọi nỗi lo lắng trong anh tan biến. Lúc nhận được điện thoại, anh còn nghĩ cô bị nghiêm trọng lắm nên lập tức gọi điện thoại báo Phùng Nghị đến bệnh viện. Chỉ vừa mới đây, anh nhận được lệnh của cấp trên dừng toàn bộ hoạt động lại, sau đó lúc nhận được điện thoại của Phùng Tranh Hiến thì anh mới biết nhà họ Vu xảy ra chuyện lớn như vậy.

Đợi mọi người giải tán, Phùng Mộ Huân liền nói với Liêu Hải Lâm: “Mẹ, mẹ về nghỉ đi, chuyện của bố mẹ cũng đừng lo lắng, đêm nay con ở đây với Sính Đình.”

Sau khi Liêu Hải Lâm ra về, Phùng Mộ Huân mới tháo ba lô đặt trên chiếc sofa đơn ở bên cạnh, rồi ngồi xuống cạnh giường bệnh. Sắc mặt anh thấp thoáng lúc sáng lúc tối, anh nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, một câu cũng không nói. Lát sau, anh liền vào phòng vệ sinh.

Từ phòng vệ sinh ra, anh thấy cô cúi đầu lau nước mắt, động tác rất nhanh, vừa nghe thấy tiếng động lại vội vàng nghiêng đầu như không có gì mà nhìn ra ngoài cửa sổ. Có điều, hành động trong nháy mắt đó đã bị anh nhìn thấy.

Lúc này, Phùng Mộ Huân mới mở miệng nói chuyện với cô: “Sao lại khóc?”, rồi cúi đầu nhìn vết thương trên người cô.

“Đau lắm à?”

“Vẫn ổn.” Vu Sính Đình cúi đầu khịt mũi một cái, dấu sao cũng không thể nói là vì gặp được anh nên vui mừng phát khóc. Đáng tiếc, nước mắt lại cứ chảy không ngừng, cô vội vàng lau đi, che giấu vẻ quần bách của mình rồi lại tươi cười chuyển chủ đề: “Sao anh lại đen thế này!”

Phùng Mộ Huân không để tâm đến lời nói của cô, mà nghiêm mặt nói: “Anh mới ra ngoài có một chuyến mà em đã thành ra thế này rồi.”

Vu Sính Đình mấp máy môi giải thích: “Tại em lái xe không tập trung, cũng may không nghiêm trọng lắm, chỉ bị thương nhẹ thôi, thật sự không sao mà.”

Phùng Mộ Huân không nói nữa mà đưa mắt nhìn cô, thấy cô như vậy lại không đành nói nặng lời. Anh cau mày, sắc mặt tối lại, một lát sau mới thở dài một hơi.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa, Phùng Mộ Huân đứng dậy mở cửa thì thấy người đến là một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, thư ký của Vu Hàn Sinh.

Thư ký chào Phùng Mộ Huân, “Chào anh.”, sau đó mới đến trước mặt Vu Sính Đình: “Giám đốc Vu, đây là hợp đồng cô muốn xem.”

Xem qua hợp đồng, Vu Sính Đình cảm kích nói: “Vất vả cho anh rồi, đường xa thế mà vẫn phải làm phiền anh đến đây.”

“Có gì đâu.”

Cô lên tinh thần, dùng hơn nửa tiếng đồng hồ để xem xong hết chỗ hợp đồng, kí xong mới đưa lại cho thư ký. Trong cô lúc này thật sự ra dáng người phụ nữ thành đạt.

Đợi thư ký đi, Phùng Mộ Huân nhìn cô bằng vẻ phức tạp, lời nói mang theo chút bức bối, “Công việc còn quan trọng hơn tính mạng à?”

“Cũng không thể nói thế được, đây là tâm huyết của bố, giờ bố không ra ngoài ngay được, hơn nữa em chẳng hiểu gì về ngành này cả nên phải học rất nhiều. Nói cho cùng thì em không được phép sợ hãi, như vậy thì những nhân viên kì cựu mới không bỏ công ty đi chứ.”

Khóe miệng anh hơi hạ xuống, anh cũng không phản bác lại lời cô nói.

Vu Sính Đình chủ động nắm lấy tay anh, cô có thể cảm nhận được lớp chai sần trong lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng vuốt ve rồi lại đan năm ngón vào những ngón tay anh, khẽ khàng nói: “Mộ Huân, anh về đột ngột thế này, liệu có phạt không?”

Thấy cô chủ động thân mật, sắc mặt anh mới dịu lại, hai mắt khép hờ, đôi mày cau lại. Anh đưa tay xoa mặt cô, độ ấm trong lòng bàn tay lan từ đôi mắt đến sống mũi, nhưng vẫn cẩn thận tránh vết thương trên trán cô, anh dịu dàng nói: “Không sao đâu, giờ anh tạm dừng lại hết hoạt động huấn luyện rồi. Xảy ra chuyện lớn như vậy, anh không về thì em làm sao bây giờ? Đợi một thời gian nữa, đến khi viện kiểm sát khởi tố rồi thì chuyện của bố hoàn toàn hết cách.”

Hôm đó, trong điện thoại, nghe cô gọi tên mình, anh còn tưởng chỉ là cô đột nhiên nhiệt huyết dâng trào.

Vu Sính Đình vẫn hơi lo lắng, “Liệu như thế có kéo cả anh và bố vào rắc rối không? Em chỉ sợ hai người sẽ gặp chuyện không hay, anh nhất định phải cẩn thận.”

Phùng Mộ Huân cười cười, tự tay chỉnh lại cúc áo của cô: “Đừng suy nghĩ nhiều, nhà anh chẳng có vết đen gì để ủy ban kỷ luật kiểm tra cả. Lần này anh và bố cùng về là vì chuyện khác nữa, căn bản là nhiều người dính dáng lắm.”

Một lát sau, anh lại nói to hơn, “Nhưng mà em không phải lo, có anh ở đây rồi.” Giọng nói của anh dường như có một sức mạnh khiến người ta cảm thấy yên lòng, giọng nói đó như tiếng thì thầm bên tai cô vậy.

Ngay lúc này, trong lòng cô nảy sinh nỗi cảm động không nói thành lời, lại giống như có cảm giác sắp chết mà được cứu sống vậy.

Nói chuyện với Phùng Mộ Huân một lúc, đầu Vu Sính Đình lại hơi vầng vát.

“Sao thế?” Thấy thần sắc cô có vẻ mệt mỏi, anh ân cần hỏi.

“Không sao đâu.” Sắc mặt Vu Sính Đình dịu xuống, đột nhiên cô nhướn người lại gần, ngẩng đầu khẽ hôn lên môi anh như thể tự mình một nụ hôn chúc ngủ ngon, sau đó nằm xuống giường chuẩn bị ngủ.

Phùng Mộ Huân thoáng run sợ vài giây, khóe miệng hơi cong lên, trong lòng sinh ra nỗi xúc động không thể kiềm chế nổi. Anh không có ý định buông tha cho cô, cúi đầu vuốt tóc cô, chống hai tay xuống gối, đôi môi đi từ vầng trán qua sống mũi rồi xuống môi cô. Miết nhẹ ngón cái trên môi cô một lát, anh đột nhiên ngậm lấy môi cô, cảm nhận được sự hồi đáp của cô, anh lại càng chuyên chú hơn, thậm chí mút đầu lưỡi cô đến phát đau. Hai người chìm đắm trong nụ hôn này, như để nói lên hết nỗi nhớ nhung trong suốt những ngày qua.

Anh không dám chạm vào cô, chỉ cẩn thận hôn cô, lại sợ động phải vết thương của cô.

Chờ lâu như vậy, rốt cục cũng đến ngày hai người phá bỏ rào cản, ý hợp tâm đầu.

49. Chương 49

Mấy ngày nay, Phùng Mộ Huân đều ở bệnh viện với Vu Sính Đình, ngoài lúc tắm rửa và đi vệ sinh ra, anh hầu như không rời cô nửa bước, thậm chí còn săn sóc rất chu đáo. Có vài lần Vu Sính Đình nổi hứng, có ý trêu tức anh, chỉ tại cứ nhìn thấy cái vẻ nghiêm túc thái quá của anh. Cô cố tình rụi rụi vào người anh, hoặc là đưa tay xoa xoa mấy cái lên ngực anh, vừa thấy dáng vẻ mất khống chế của anh, cô lại tỏ ra vô tội mà nằm xuống giường ngủ.

Chuyện này khiến Phùng Mộ Huân mặt thì bình tĩnh nhưng thật sự là vừa yêu lại vừa hận cô. Hết lần này đến lần khác, anh chẳng thể làm gì cô, chỉ có thể đợi cô bình phục rồi sẽ đòi lại bằng sạch. Ở viện một tuần, quan hệ của hai người đã tiến triển rất nhiều.

Ra viện, Vu Sính Đình lại về công ty ngay. Buổi sáng phải họp cuộc họp cổ đông, thương lượng chuyện hợp tác với công ty khác. Lần này Vu Hàn Sinh đột ngột gặp chuyện không may, vài công ty đối tác đã xin rút, thậm chí còn không muốn tiếp tục hợp tác lâu dài nữa. Hiện giờ, công ty đang bước vào giai đoạn khó khăn nhất từ trước tới nay.

Phùng Mộ Huân bảo Vu Sính Đình có chuyện gì khó khăn cứ đến tìm Phùng Nghị hoặc Từ Tố, không được chống đỡ một mình. Nhưng Vu Sính Đình không muốn mắc nợ tình cảm với người ta, nếu không phải trường hợp khẩn cấp sẽ không đi cầu cạnh.

Phùng Mộ Huân cũng quay về đơn vị bàn chuyện của Vu Hàn Sinh với Phùng Tranh Hiến. Hôm nay, viện kiểm sát đã lập án, chuẩn bị chính thức khởi tố. Việc cấp bách nhất lúc này là liên lạc với luật sư biện hộ, thu thập chứng cứ có liên quan. Một ngày nay, Phùng Mộ Huân thật sự trở thành một người đàn ông của gia đình. Ban ngày đến quân khu liên hệ với mấy vị quan chức trước ở trong đại viện, những người đó đều là chiến hữu thân thiết với Phùng Tranh Hiến. Sau khi gặp vài người của ủy ban kỷ luật, Phùng Mộ Huân mới biết tình hình của Vu Hàn Sinh nghiêm trọng hơn nhiều so với suy nghĩ của anh. Bởi vụ này có liên quan đến cán bộ cấp cao, cho nên muốn lo ột người thôi cũng không hề đơn giản.

Làm xong những chuyện cần thiết, Phùng Mộ Huân lại lái xe đến công ty đón Vu Sính Đình. Sau đó hai người cùng đi siêu thị mua thức ăn. Phùng Mộ Huân vừa đẩy xe chở đồ vừa lựa cá và thịt bò.

Vu Sính Đình đang định mua vịt quay thì đã bị Phùng Mộ Huân kéo lại, “Trong nhà còn.” Vu Sính Đình chép miệng, lấy thêm ít rau củ quả, ít sữa chua bỏ vào xe đẩy rồi thông dong đi ra, chỉ còn đợi Phùng Mộ Huân thanh toán và xách đồ.

Hôm nay cô giúp việc xin nghỉ, Phùng Mộ Huân đích thân vào bếp, còn không cho Vu Sính Đình đi mà bắt cô nhất định phải học nấu ăn.

Anh lấy cá mới mua ra mổ bụng, lọc thịt riêng xương riêng, động tác rất thành thục. Cá được thái thành lát mỏng, thêm chút rượu gia vị, muối, lòng trắng trứng và bột mì, lăn đều cá qua rồi đặt gọn sang một bên.

Vu Sính Đình suýt soa, “Anh định làm cá Thủy Chử hả?”

* Lên mạng tìm món này với tên: Sichuan Fish, theo mình thấy thì ngập dầu mỡ :P

“Ừ.”

Anh gạt dầu, mở vòi nước rửa tay rồi thái thịt bò thành từng lát. Thấy anh bật bếp xào rau, cô đứng đằng sau cũng lùi lại mấy bước.

Hai vợ chồng loay hoay trong bếp một lúc, cuối cùng Phùng Mộ Huân cũng làm xong đồ ăn. Vu Sính Đình chủ động đi xới cơm.

Xong xuôi, hai người cùng ngồi vào bàn ăn. Phùng Mộ Huân dùng đũa quét một giọt tương ngọt, phết lên miếng bánh lá sen rồi đặt miếng vịt nướng lên trên, thêm cọng hành với lát dưa chuột, cẩn thận gói lại rồi đưa cho Vu Sính Đình, nghiêm túc nói: “Mời phu nhân nếm thử.”

Vu Sính Đình ngồi đối diện, nhìn anh cười khúc khích, nhận cái gói trong tay anh rồi ăn ngon lành. Một ngày qua thật sự quá ấm áp, hai người lạnh nhạt cả một thời gian dài, đến giờ như thể đã vứt bỏ được chuyện xưa. Phùng Mộ Huân không dám tưởng tượng ngày này sẽ đến nhanh như vậy, anh cho rằng hai người họ sẽ cứ giữ mãi cái kiểu không nóng không lạnh ấy, rồi lúc nào anh cũng là người chủ động.

Đến được ngày hôm nay, cho nên ý cười mãi không tan trên gương mặt anh. Ngay cả Phùng Nghị hay Từ Tố nhìn thấy anh cũng phải trêu chọc, rằng có phải dạo này anh gặp chuyện tốt hay không, hoặc là chuyện của bố vợ đã giải quyết được.

Dọn dẹp bát đĩa xong, Vu Sính Đình lại hỏi anh về chuyện của Vu Hàn Sinh.

Phùng Mộ Huân thấy ánh mắt cô đầy vẻ lo lắng, sắc mặt cũng không tốt, đành từ từ giải thích: “Chuyện của bố, e là hơi khó đấy.”

Vu Sính Đình nâng mí mắt nhìn anh, “Vậy có phải ngồi tù không?”

Phùng Mộ Huân không trả lời câu hỏi của cô, “Em cũng biết mà, vụ lần này tương đối ồn ào, nhân vật dính đến cũng không ít, phía bí thư Mạt hoàn toàn suy sụp rồi, giờ viện kiểm sát đã đề cập đến chuyện trình chứng cứ nữa. Có điều, phán quyết thế nào còn phụ thuộc vào tòa án.”

Nghe Phùng Mộ Huân nói vậy, trong lòng Vu Sính Đình có chút thất vọng, nhưng cô cũng đã chuẩn bị tâm lý trước rồi, “Có khi nào chắc chắn phải ngồi tù không? Nếu đúng thế thì phải ngồi bao lâu? Chắc ít nhất cũng phải ba hoặc năm năm mới được ra nhĩ...” Nói đến đây, ánh mắt cô ảm đạm đi nhiều, giọng nói đầy vẻ bất lực: “Nói như vậy là anh cũng bó tay rồi? Nếu lâu như vậy, chúng ta có thể chấp nhận được, nhưng không biết mẹ có chịu được không.”

Phùng Mộ Huân bình tĩnh nhìn cô một cái, rồi đứng dậy vào bếp rót cho cô tách trà nhài. Anh đưa chiếc tách tới trước mặt cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô và trấn an: “Cũng không chắc, trong tay anh có kha khá bằng chứng, nếu có phải ngồi tù thì cùng lắm cũng chỉ một năm thôi, đương nhiên cũng có khả năng là tạm giam, chỉ cần chứng minh là không chuộc lợi bất hợp pháp là được, đôi khi tặng tiền lại chưa hẳn đã là dứt lốt. Huống hồ bí thư Mạt với bố vốn là bạn thân, lại có chút quan hệ họ hàng với nhà họ Liêu, dựa vào đây thì trường hợp này không hẳn là nghiêm trọng.”

Đôi mày Vu Sính Đình giãn ra, cô thả lỏng đầu óc, ngã vào lòng Phùng Mộ Huân.

Dường như Phùng Mộ Huân cảm nhận được tâm trạng của cô, anh vỗ vai cô và trầm giọng nói: “Đừng lo, bất kể xảy ra chuyện gì thì anh vẫn ở bên em mà.”

Thứ Bảy, Vu Sính Đình bảo thư ký sắp xếp một bữa tiệc rượu cho công ty. Cô gọi điện cho Phùng Mộ Huân nói tối nay về muộn, phải đến hơn mười giờ mới tan tiệc.

Lúc thư ký đưa cô về, sắc mặt Phùng Mộ Huân vô cùng khó coi. Hôm nay anh bận rộn cả một ngày, vội vội vàng vàng về nhà vậy mà lại nhận được điện thoại của cô.

Lúc này, cả người cô nồng mùi rượu, bước đi loạng choạng không vững, đầu óc cũng thấy phờn phờn.

“Ai cho em uống nhiều rượu như thế?” Dáng vẻ của anh bây giờ đích thực là đang thẩm vấn.

“Nói xem, uống với người đầu tư hay đối tác?” Loại chuyện này anh đã từng gặp ở chỗ Phùng Nghị và Từ Tố. Ra ngoài đi xã giao chắc chắn phải cười cười nói nói như diễn kịch, nhất là đàn ông mà đi thương lượng công việc thì rượu cứ phải quá tam tuần mới mở miệng bàn chuyện.

Vu Sính Đình thấy ánh mắt nghiêm khắc của anh liền giải thích: “Không phải, chỉ là buổi liên hoan của công ty thôi, toàn bộ nhân viên đều tham dự mà, coi như để động viên mọi người...”

Anh không để tâm tới lời cô nói mà chỉ càng thêm nghiêm nghị, gằn giọng nói: “Anh đã bảo rồi, có chuyện gì liên quan đến công việc thì cứ tìm Phùng Nghị với Từ Tố, hoặc là Tuần Chính.”

Vu Sính Đình biết anh đang thật sự tức giận, vội bước tới ôm lấy anh và nói: “Em biết. Nhưng trước mắt em vẫn có thể tự giải quyết được, nói cho cùng thì không phải cái gì cũng nhờ người khác được. Thật mà, anh phải tin em.” Nói xong, cô chủ động hôn anh, giây tiếp theo đã bị Phùng Mộ Huân phản khách thành chủ, hung hăng hôn trả lại, còn cắn một cái vào môi cô.

Phùng Mộ Huân mở mắt nhìn cô, dáng vẻ say rượu này hình như còn mê người hơn. Cơ thể tiếp xúc một hồi khiến anh có chút mất tự nhiên.

Vu Sính Đình có phản ứng ngay, cô cúi đầu xuống, vừa hay thấy nơi nào đó dưới quần anh gồ lên, liền khẽ cười, ghé sát vào tai anh thổ thê: “Mộ Huân...”

Một câu nói khe khẽ của Vu Sính Đình khiến Phùng Mộ Huân hoàn toàn bại trận, anh chỉ có thể ôm chặt thắt lưng cô. lát sau, Vu Sính Đình nói còn nhỏ hơn vừa rồi, “Có phải anh muốn rồi không?”

Khuôn mặt Phùng Mộ Huân đỏ lừ, đôi mắt trợn trừng nhìn cô mang theo tín hiệu cảnh báo nguy hiểm.

Cô cúi đầu áp vào ngực anh cười khẽ, đâm anh một cái rồi lăm bằm: “Nếu anh muốn, mình về phòng...”

Vu Sính Đình còn chưa nói hết thì đã bị Phùng Mộ Huân bế thốc lên. Anh bước nhanh lên tầng, mở cửa phòng ngủ rồi đặt phịch cô xuống giường.

Phùng Mộ Huân nhìn cô không rời mắt, đầu tiên là cúi bỏ áo sơ mi của mình, rồi cúi người cúi bộ váy trắng cô đang mặc.

Cảnh đẹp đập vào mắt khiến huyết mạch trong người anh lập tức căng phồng.

Giờ phút này, khuôn mặt Vu Sính Đình đỏ lựng, cô nhắm mắt chứ không dám đối mặt với Phùng Mộ Huân. Anh liền cúi xuống hôn vào tai cô, tiếng nói trầm khàn đầy quyến rũ: “Điểm Điểm, nhìn anh. Nào?”

“Tại sao không dám nhìn anh?” Nói xong, anh lại cúi đầu như trừng phạt mà khẽ cắn vào ngực cô, khiến cô không thể không rên thành tiếng rồi mở mắt nhìn anh.

Anh cẩn thận hôn cô, từ ngực đi lên, đến xương quai xanh của cô.

Vu Sính Đình bấu lấy bờ vai anh, ánh mắt dán chặt vào anh, cô nhỏ giọng dặn: “Mộ Huân, anh nhẹ nhẹ một chút nhé...”

“Anh biết.” Mặt Phùng Mộ Huân đỏ lừ, như thể đang vất vả khống chế mình, anh còn khó chịu hừ một tiếng, mồ hôi lấm tấm nhỏ xuống khuôn mặt cô.

Vu Sính Đình nhẹ tay lau mồ hôi cho anh, rồi vùi mặt vào ngực anh.

Lần đầu trải nghiệm, anh do dự một lúc lâu, làm thật tốt những bước dạo đầu rồi từ từ tiến vào. Loại tư vị tiêu hồn này khiến anh không khống chế được lực, khiến cô đau đến mức la lên một tiếng.

Một lát sau, Phùng Mộ Huân mới chậm lại, chặn kín môi cô, vừa hôn vừa lấm nhấm dỗ dành cô.

Nghe Phùng Mộ Huân thì thầm câu “Anh yêu em” bên tai, Vu Sính Đình bất giác ôm chặt lấy anh, để tùy anh muốn làm gì thì làm. Hung hăng thêm mấy nhịp nữa anh mới chịu lui ra ngoài.

Ngủ ngời chốc lát, khi động tình một lần nữa, kỹ thuật của anh đã thành thục hơn nhiều.

Rong ruổi bên trên, anh không tìm lòng được mà nói: “Điểm Điểm, gọi tên anh đi.”

“Mộ Huân, Mộ Huân...”

Trong lúc mê loạn, cô thở dốc gọi tên anh, bấu chặt bờ vai anh, cơ thể mềm mại như ngọn cỏ nước. Xúc cảm ngọt tận xương tủy lan tới toàn thân khiến Phùng Mộ Huân càng điên cuồng hơn. Lần này, hai người duy trì được lâu hơn, nhanh như chớp, anh bóp chặt thắt lưng cô, nhanh hơn, mạnh hơn, gần như muốn nghiền nát cả người cô vậy.

Phùng Mộ Huân cúi đầu nhìn cô, tốc độ ở thân dưới vẫn chưa giảm. Anh nghĩ lúc này cô đã chìm đắm trong bể dục tịch, đã chính miệng gọi tên Phùng Mộ Huân anh, đã giao toàn bộ con người mình cho anh, hai người họ giờ đã thật sự không còn khoảng cách, được quán quýt, được cảm thụ khát khao của nhau.

Sáng sớm tỉnh dậy, Vu Sính Đình vẫn còn gối đầu lên cánh tay Phùng Mộ Huân. Cô khẽ cựa người, phát hiện ra một tay Phùng Mộ Huân vẫn còn đang ôm mình. Do tính chất nghề nghiệp, Phùng Mộ Huân ngủ không sâu, lúc nào cũng sẵn sàng cảnh giác, vì vậy Vu Sính Đình vừa động dậy là anh đã tỉnh.

“Sao thế em?” Phùng Mộ Huân lại gần, nói khẽ bên tai cô.

Thấy cô đưa lưng về phía mình mà không nói lời nào, anh lại hỏi: “Không thoải mái à?” Nói xong, Phùng Mộ Huân đưa tay từ eo cô chậm rãi đi lên, hơi nắm lấy bầu ngực cô khiến Vu Sính Đình không khỏi run rẩy, vô thức co khuỷu tay huyếch anh.

Vu Sính Đình không nói lời nào, vẫn đưa lưng về phía anh như vậy. Thật ra cô đang rất xấu hổ, tình dục quả nhiên là chất xúc tác, hai người thẳng thắn bày tỏ, thân thể hợp nhất, không chỉ kéo gần khoảng cách giữa hai người mà còn khiến đôi bên trở nên rất ăn ý. Chuyện đêm qua còn chưa để cô hồi phục tinh thần, vậy mà Phùng Mộ Huân đã lại hôn lên cằm cô.

Trận cá nước thân mật đêm qua hình như vẫn chưa đủ với anh, đương nhiên anh không có ý định buông tha cho cô vào lúc này. Hôn từ bả vai lên đến bờ môi, rồi ra sau gáy, đột nhiên anh xoay cô lại, bịt kín môi cô bằng nụ hôn dài, chẳng mấy chốc lại quần quýt triển miên một lần.

50. Chương 50

Đến lúc thực sự thỏa mãn, Phùng Mộ Huân ôm chặt lấy Vu Sính Đình từ phía sau. Cả hai cùng nằm lì trên giường, không ai muốn dậy trước.

Những tiếng thở dốc giao nhau, từ khi dồn dập mãnh liệt đến khi vững vàng ổn định lại.

Vu Sính Đình có thể cảm nhận rõ ràng nhịp tim mạnh mẽ mà trầm ổn của Phùng Mộ Huân.

Phùng Mộ Huân đưa tay xoa bả vai cô, giọng nói khàn khàn: “Có mệt không?”. Anh không kiểm soát được lực của mình, lúc đầu còn nhắc bản thân nhất định phải để ý đến cảm thụ của cô, cuối cùng không kìm lòng được, không khống chế được, chỉ có thể nhìn cô đau đến mức cắn chặt môi, cầu nguyện cánh tay mình, hai mắt ngân ngấn lệ.

Hai tai Vu Sính Đình nóng lên, cô không thèm để ý đến anh nữa. Tối qua anh vẫn cô còn chưa đủ, mới sáng sớm đã khiến cô cả người đau nhức. Thật ra tối qua đúng là cô chủ động, từ sau lần cãi cọ trong đêm tân hôn, cô và Phùng Mộ Huân hầu như vẫn ngủ riêng. Gần đây hai người hòa thuận, cô có thể nhận ra khát khao trong ánh mắt anh, nhưng anh không hề nói ra, đến đêm là lại về phòng bên cạnh ngủ.

Đêm tân hôn quả thực đã để lại bóng ma tâm lý trong Vu Sính Đình. Phùng Mộ Huân cố gắng né tránh chuyện cũ, điều này cô cũng biết. Cô vốn muốn chủ động nói với anh rằng không cần ở riêng nữa, nhưng bản thân lại xấu hổ nên chỉ có thể nhân lúc say để đánh liều phá vỡ tầng ngăn trở giữa họ.

Hôm nay, nhìn Phùng Mộ Huân kề sát bên mình, thân mật đến độ có thể cảm nhận được độ ấm của đôi phương khiến cô thất thần trong nháy mắt. Trước kia cô không tin anh, bài xích anh, thậm chí còn tức giận vì anh dùng mọi cách uy hiếp Hứa Diễm Thần mà lại luôn cho là mình đúng. Nhưng trải qua bao nhiêu chuyện, cô mới dần rõ ràng, cho dù thế nào thì anh cũng toàn tâm toàn ý với mình, sau khi cưới anh không làm chuyện gì có lỗi, ngược lại chính là cô thường không nể mặt anh, vậy mà anh vẫn không một câu oán thán. Vu Sính Đình nghĩ, nếu cứ sống với anh như bây giờ đến già, chưa chắc đã không phải là chuyện may mắn.

Một lát sau, cô còn đang trầm tư, Phùng Mộ Huân lại không nghe thấy cô trả lời nên sán đến gần, trầm giọng nói bên tai cô: “Có thoải mái không em? Hả?” Nói xong, anh cắn cắn tai cô, bàn tay lần la đi lên nắm trọn bầu ngực cô, nhẹ nhàng xoa nắn. Cảm giác dễ mê đó khiến ngọn lửa điên cuồng ban nãy lại nhen nhóm.

Ý của Phùng Mộ Huân sao Vu Sính Đình lại không nghe ra, cô cảm giác từ cổ tới mặt mình đều đỏ lừ lên cả rồi.

“Im miệng, không được nói kiểu này nữa!” Đột nhiên cô xoay người lại, dùng sức đâm mấy phát vào ngực anh. Cô không ngờ một người nghiêm túc như Phùng Mộ Huân mà lúc trên giường lại có thể nói ra câu thiếu đúng đắn như vậy.

Chân mày của Phùng Mộ Huân thấp thoáng ý cười, anh nhìn cô không rời mắt, nắm chặt bàn tay cô rồi đặt lên môi khẽ khàng hôn.

Hai người mặt đối mặt ôm nhau thật chặt.

Bất chợt Vu Sính Đình cảm thấy hơi thở anh trở nên nặng nề, dị vật ở nơi nào đó chạm vào bụng dưới của mình.

Vu Sính Đình dò hỏi: “Anh lại muốn rồi à?”

Phùng Mộ Huân không nói lời nào, cũng không có bất kỳ hành động gì, chỉ dùng ánh mắt thâm trầm nhìn cô rồi đột ngột cúi xuống hôn cô cuồng nhiệt. Môi miệng quần quýt khiến cả hai đều lạc mất lý trí. Một lúc sau, anh vẫn cố chịu chứ không đi vào.

Thấy sự thay đổi của anh, Vu Sính Đình thấp giọng nói: “Mộ Huân, đầu chiều nay em còn phải họp cổ đông, hôm nay tạm thời dừng được không? Mộ Huân...” Tối qua bị anh quần lý không tha, sức lực anh cũng thật đáng sợ, ép cô đến không thở nổi. Nhìn cơ bắp săn chắc của anh là đủ hiểu khả năng ở phương diện này kinh khủng thế nào.

Nghe cô làm nũng, Phùng Mộ Huân mềm lòng, bất giác đáp: “Được.” Giọng nói của anh khàn khàn, có lẽ do mới thức dậy. Ánh mắt nóng rực như đuốc nhìn cô, anh đưa tay xoa mặt cô, lát sau mới cúi đầu hôn lên môi cô rồi lưu luyến rời khỏi người cô.

Vu Sính Đình lập tức ngồi dậy, cầm áo ngủ che cơ thể rồi vội vàng chạy vào nhà tắm. Tắm xong đi ra ngoài, chăn trên giường đã được gấp gọn gàng, chiếc áo của cô bị vứt dưới đất cũng đã được Phùng Mộ Huân gấp lại đặt trên kệ cạnh giường.

Tấm rèm cửa màu lam nhạt được vén lên, cửa sổ mở toang, ánh mặt trời rọi thẳng vào trong phòng khiến căn phòng ngủ của họ trông ấm áp hơn rất nhiều. Không cần hỏi cũng biết toàn bộ là do Phùng Mộ Huân dọn. Bình thường phòng này đều do cô giúp việc dọn, cô ngủ dậy cũng không thích gấp chăn, quần áo thì vứt lung tung. Nhưng vì tính chất nghề nghiệp, Phùng Mộ Huân dọn dẹp phòng ốc vô cùng sạch sẽ. Lúc trước đến phòng của anh trong quân khu, Vu Sính Đình cũng biết nguyên tắc sinh hoạt của anh là thế nào, ngay cả nói chuyện nhiều khi cũng như ra lệnh.

Lúc cô xuống nhà thì cô giúp việc cũng đã dọn xong bữa sáng. Phùng Mộ Huân không giục mà ngồi chờ cô xuống cùng ăn.

“Lại đây ăn cơm.”

Giờ Phùng Mộ Huân đã thay một chiếc sơ mi xám, trên tóc còn bọt nước, hẳn là anh vừa tắm xong.

Vu Sính Đình vẫn cảm thấy hơi bối rối, cô cầm chiếc sandwich anh đưa cho, uống một ngụm sữa rồi đưa mắt liếc anh một cái.

Phùng Mộ Huân vẫn chưa hiểu được sự khác thường của cô, liền cau mày hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì.”

Phùng Mộ Huân trầm ngâm chốc lát, “Chiều nay anh phải về đơn vị một chút, em cũng phải đến công ty họp à?”

Vu Sính Đình gật đầu.

Trên mặt anh không có bất kỳ biểu cảm nào, anh uống một ngụm sữa, “Khi nào thì về?”

“Em cũng không rõ lắm, để xem bàn bạc đến đâu đã.”

“Được rồi, hôm nay anh cũng rảnh, làm xong chút việc kia rồi anh sẽ đến đón em.”

Vu Sính Đình đến công ty họp. Cuộc họp kéo dài đến tận năm giờ chiều mới xong. Bầu không khí có vẻ căng thẳng, những vị cổ đông lâu năm cấy vào thâm niên của mình để bác bỏ quan điểm của Vu Sính Đình, càng thế Vu Sính Đình càng giải thích hăng hơn. Cả cuộc họp như biến thành một trận tranh cãi, cũng chỉ xoay quanh chuyện bán xí nghiệp lần trước. Nếu Vu Sính Đình không giữ thái độ kiên quyết, e rằng chỉ nhánh đó của Vu Hàn Sinh đã sớm bị công ty khác thu mua rồi.

Thời gian gần đây, mỗi khi đến công ty, Vu Sính Đình đều bị cấp dưới chỉ chỉ trỏ trỏ, nói cô là quan mới mà đã phóng hỏa, kinh nghiệm không đủ nhưng lại cứng đầu, mấy ngày ngày cô gần như phải chịu đựng đủ nỗi uất ức của cả một đời rồi. Cũng may ít nhiều còn có Phùng Mộ Huân lo chuyện của Vu Hàn Sinh, còn thay cô đến thăm Liêu Hải Lâm, bằng không cô thật sự lực bất tòng tâm, càng không biết liệu mình có thể chịu đựng nổi không. Bây giờ cô cũng không tin rằng còn có gì có thể làm khó cô, đã trải qua quãng thời gian khủng hoảng đến vậy, mấy lời qua tiếng lại đã là gì.

Ra khỏi phòng hội nghị, Vu Sính Đình vẫn giữ vẻ bình tĩnh vào văn phòng, lấy một ít tài liệu gốc trên bàn, định mang về nhà tự sửa lại.

Nghỉ ngơi một lát, cô bước tới trước khung cửa sổ sát đất, thẫn thờ nhìn khung cảnh bên dưới. Mấy ngày nữa là phiên tòa xử vụ án của Vu Hàn Sinh sẽ được mở ra, có thể cô cũng không có thời gian đến. Cô nghĩ thầm, hẳn là bố cô cũng không muốn cô chứng kiến tình cảnh đó của ông.

Nghĩ đến đây, cô lắc đầu, bắt đầu dĩ thử dài.

Lúc này, bên ngoài văn phòng vang lên tiếng gõ cửa. Thư lý cầm tập tài liệu, đẩy cửa vào và nói: “Giám đốc Vu, người đại diện phía công ty Hâm Thịnh có nói, ngày mai có lẽ họ không rảnh, phải qua vài hôm nữa mới chọn một thời gian khác để thương lượng chuyện hợp tác được.”

Gương mặt Vu Sính Đình lộ vẻ khó xử. Đại diện của công ty Hâm Thịnh đã đến Bắc Kinh được vài ngày rồi nhưng cũng không chủ động liên lạc với họ, mà khi họ nhắc đến chuyện hợp tác thì dường như đối phương lại không hề muốn gặp mặt.

Suy tư một lát, Vu Sính Đình mới gật đầu và dặn: “Được rồi, dù sao thì cái chúng ta có là kiên nhẫn, mỗi ngày anh gọi điện một cuộc hỏi xem đại diện công ty họ khi nào thì có thể bớt chút thời gian để gặp tôi, hoặc là đưa anh ta đến công ty chúng ta cũng được, cố gắng kí nhanh hợp đồng. À phải rồi, báo cáo tình hình bên bộ phận tiêu thụ cho tôi nhé.”

Lúc Vu Sính Đình thu dọn xong thì điện thoại của Phùng Mộ Huân cũng tới.

“Họp xong rồi à?”

“Vâng.”

“Anh đang ở trước công ty em này.”

Sau khi lên xe, Phùng Mộ Huân nhìn cô và nói: “Tối nay đi ăn cùng hội Phùng Nghị với Từ Tổ.”

Sau khi kết hôn, Vu Sính Đình rất ít khi giao lưu với bạn bè của Phùng Mộ Huân, căn bản là cô không muốn để ý đến anh. Khoảng thời gian đó, hai người đều sống cuộc sống của riêng mình, gần như chẳng có lúc nào ở bên nhau, còn giờ thì lại quay lại thời kỳ yêu nhau thắm thiết.

Trong gian phòng rộng lớn, Phùng Mộ Huân và bạn bè của Phùng Nghị vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm, có mấy người còn đang đánh cờ.

Từ Tổ bảo nhân viên phục vụ mang đến một ly cocktail liền bị Phùng Mộ Huân nghiêm nghị ngăn lại: “Đừng để cô ấy uống rượu.”

Phùng Nghị đang ôm Tiền Bội Bội ở bên cạnh liền bật cười: “Anh, có phải hai người định sinh em bé rồi không?”

Phùng Mộ Huân nắm chặt tay Vu Sính Đình, chẳng kiêng dè gì mà nói: “Gần như thế. Còn hai người?”

“Bọn em không vội, trước tiên cứ lấy được cái đăng kí đã.” Phùng Nghị vừa dứt lời, Tiền Bội Bội đã liếc mắt lườm anh ta một cái.

Đề tài của đàn ông, phụ nữ chẳng có hứng thú. Cuối cùng, Tiền Bội Bội rủ Vu Sính Đình sang phòng bên cạnh kiếm cái gì ăn.

Từ Tổ hỏi: “Hai người hòa hợp rồi?”

“Bọn mình hòa hợp từ lâu rồi.” Phùng Mộ Huân hờ hững nói một câu xong liền nhả ra một vòng khói thuốc, ánh mắt chứa đầy vẻ dè dặt không tả nổi thành lời.

Từ Tổ có vẻ không tin nổi, đến trước mặt anh hỏi lại: “Mộ Huân, cậu giờ chiều gì đấy?”

Phùng Mộ Huân không để tâm đến lời chế nhạo của Từ Tổ, anh kẹp điếu thuốc trong tay, nhả ra ngụm khói nữa rồi híp mắt lại, ngữ khí thản nhiên: “Cậu cảm thấy đến giờ mà mình còn phải giờ chiều à?”

Đúng là buồn cười, nếu như bên cạnh cô không có một Hứa Diễn Thần với sáu năm dài thì cô đã sớm là người của anh rồi, đâu cần anh phải tìm mọi cách, lao tâm khổ tứ đến vậy. Từ sau khi đuổi được Hứa Diễn Thần đi, anh không dùng thủ đoạn gì nữa. Từ Tổ nói như thế, cứ như anh là một kẻ quỷ kế đa đoan, bám dai như đĩa không bằng.

Thần thái hờ hững cộng thêm ngữ khí nghi vấn vắn vỏi của Phùng Mộ Huân khiến Từ Tổ cười khan vài tiếng, lộ ra vẻ mặt đã hiểu rõ ràng.

“Chuyện của công ty vợ cậu thì mình không thể từ chối được rồi, nếu có khó khăn gì về mặt tài chính thì cứ bảo cô ấy nói với mình là được, đừng ngại. À phải rồi, chuyện của bố vợ cậu xử lý đến đâu rồi?”

Phùng Mộ Huân rụi điều thuốc vào gạt tàn, trầm giọng nói: “Bây giờ vẫn chưa chắc chắn được, có điều dựa vào chỗ chứng cứ mình có thì phần thắng là khá lớn, nói chung là tránh được tình hình nghiêm trọng. Sắp tới sẽ mở phiên tòa, đợi tòa án ra phán quyết là biết thôi.”

Tối nay Phùng Mộ Huân vội vàng trở về từ đơn vị, nhưng lại bắt gặp vợ yêu bận rộn với cả đồng việc của công ty, liên tay gõ bàn phím máy tính.

Anh chau mày bưng cốc sữa nóng đến rồi nhắc nhở: “Sắp mười giờ rồi, đi ngủ sớm đi.”

Vu Sính Đình nhìn màn hình máy tính chứ không để ý đến anh: “Anh cứ ngủ trước đi, xong việc em sẽ ngủ.”

Phùng Mộ Huân không cam lòng bị Vu Sính Đình bỏ xó như vậy, liền kéo chiếc ghế xoay lại bên cạnh cô, hạ giọng nhắc nhở: “Ngày nào em cũng bù đầu với chuyện của công ty, phải dành ít thời gian cho anh chứ.”

Vu Sính Đình hôn chụt một cái lên má anh, “Đấy, thế được rồi. Cho em ít thời gian để làm cho xong đồng này hăng.”

Vừa rồi thư ký gọi điện tới báo đại diện của Hâm Thịnh đã đồng ý gặp cô, thư ký cũng hẹn luôn thời gian, vào ba giờ chiều mai. Bởi thế, bây giờ cô phải sửa lại phương án, còn phải xem lại bản hợp đồng trong hòm thư mấy lần nữa.

Phùng Mộ Huân đen mặt, đi vào thư phòng đọc sách. Nửa đường đi vẫn chưa từ bỏ ý định, anh lại đẩy cửa nhìn cô mấy lần.

Đến khi cô soạn xong phương án, anh đi thẳng vào.

“Làm xong hết rồi?”

“Vâng.”

Cuối cùng anh cũng được thở phào nhẹ nhõm.

“Chúng ta làm chuyện quan trọng.” Vừa dứt lời, đôi môi nóng rẫy đã xâm chiếm môi cô. Phùng Mộ Huân vội vàng bế cô lên giường, đầu tiên là hôn lên trán cô, rồi cởi áo ngủ của cô, gần như không thể đợi được nữa mà vọt vào.

51. Chương 51

Mấy ngày nay, Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân dính nhau như sam. Thứ Bảy, Vu Sính Đình không có việc ở công ty, Phùng Mộ Huân vừa về đã vào phòng làm việc luyện thư pháp. Vu Sính Đình đứng bên cạnh xem, thỉnh thoảng lại rót trà cho anh.

Phùng Mộ Huân cười cười, băng quơ nói một câu rất văn vẻ: “Đây chính là hồng tự thêm hương*.”

*Câu thành ngữ cổ, ban đầu được dùng trong hoàn cảnh: Những người đang dùi mài kinh sử thì có người phụ nữ ngồi cạnh đốt thêm hương.

Thỉnh thoảng Phùng Mộ Huân lại kéo Vu Sính Đình vào bếp để dạy cô nấu vài món đơn giản, tránh tình trạng lúc anh không có nhà mà cô lại phải nửa đêm mò tủ lạnh ăn đồ ăn nhanh. Chung quy thì Phùng Mộ Huân vẫn nói anh rất chiều cô. Anh dỗ cho cô đứng yên một bên xem mình chuẩn bị, sau đó dạy cô làm từng bước một. Có Phùng Mộ Huân chỉ dẫn, đồ ăn Vu Sính Đình nấu dù không ngon nhưng cũng không phải là không nuốt nổi.

Dù sao cũng là do chính mình dạy dỗ, đến cuối cùng, Phùng Mộ Huân khen một câu tượng trưng: “Có tiền bộ.”

Hai vợ chồng cùng ăn bữa cơm do cả hai nấu, trong lòng có cảm giác hạnh phúc không diễn tả được thành lời.

Buổi tối, Vu Sính Đình cùng Phùng Mộ Huân đến trường của cô cháu gái, mua cho Phùng Á Đồng không ít đồ dùng sinh hoạt, cả một bộ màu vẽ. Không hiểu vì sao, từ khi hai người kết hôn, cô cháu gái nhỏ rất ít khi về nhà. Vu Sính Đình cũng có hỏi nguyên nhân thì cô bé trả lời, vì không muốn quấy nhiễu thế giới hai người của cô và Phùng Mộ Huân.

Có thời gian thì Phùng Mộ Huân sẽ dẫn cô đi cưỡi ngựa hoặc đánh tennis. Cuộc sống của hai người không hề có sự tẻ nhạt đơn điệu như trước đây. Cũng có lúc, anh lại gọi đám Phùng Nghị, Từ Tố, Tuần Tu Lâm đến tụ tập. Mấy anh em nhìn hai người ân ái như vậy, trong lòng không khỏi hâm mộ.

Ngày phiên tòa xử vụ Vu Hàn Sinh mở, có người nhà đến, Vu Sính Đình bận chuyện công ty nên không tới kịp. Kết quả của vụ án đúng như Phùng Mộ Huân dự liệu, vì chứng cứ không đủ nên không hình thành tội danh hối lộ, ngoài hành vi không khai báo ra thì không có tội hối lộ, hơn nữa thái độ hợp tác của Vu Hàn Sinh rất tốt, nên tòa án chỉ tuyên phạt tạm giam bốn tháng.

Điều đáng ngạc nhiên là, phía viện kiểm sát không hề kháng tụng.

Lúc vừa có kết quả, Liêu Hải Lâm lập tức gọi điện báo cho Vu Sính Đình, hai mẹ con rất cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Trong điện thoại, Liêu Hải Lâm ghen ngào: “Mẹ không nhìn lầm người mà. Lần này đúng là nhờ cả cào Mộ Huân.”

Ý của Liêu Hải Lâm sao Vu Sính Đình lại không hiểu chứ. Chuyện của Vu Hàn Sinh đã yên ổn, cô và Phùng Mộ Huân có thể yên tâm sống với nhau rồi.

Tan làm, Vu Sính Đình vừa về nhà đã chạy vào phòng sách, vội vàng ôm chầm lấy Phùng Mộ Huân, cảm kích nói: “Cám ơn anh, Mộ Huân.”

Phùng Mộ Huân cười cười, lật tay kéo cô ngồi xuống đùi mình, lơ đãng nói: “Cám ơn cái gì?”

“Cám ơn anh thời gian vừa qua đã không ngừng tìm chứng cứ, nếu không có anh và bố hỗ trợ, em thật sự không biết nên làm gì. Chắc chỉ có thể ngồi chờ bố bị kết án.”

Tình hình khi đó chỉ Vu Sính Đình rõ, gần như không ai chịu giúp đỡ, ngay cả Liêu Hải Lâm cũng bị liên lụy, vậy nên không ai muốn chuốc họa vào mình. Huống hồ, thân tín của bí thư Mạt cũng bị điều tra nghiêm ngặt, cô và Liêu Hải Lâm căn bản không biết phải chạy đến nhờ cậy ai. Mãi mới nghĩ ra người bạn cũ của Vu Hàn Sinh là Khúc Văn Thanh, kết quả là đối phương lại đưa ra lời đề nghị vô liêm sỉ với cô, khi đó, từ đầu đến chân Vu Sính Đình đều nổi gai ốc.

Nghe được lời tán dương của vợ, Phùng Mộ Huân cúi đầu hôn lên trán cô, dịu dàng nói: “Cũng qua rồi, đừng nghĩ ngợi gì nữa, bây giờ chẳng phải đã có kết quả rồi hay sao.”

Xử lý xong chuyện của Vu Hàn Sinh, Phùng Mộ Huân cũng bắt đầu toàn tâm toàn ý cho chính sự của mình.

Những khi cô giúp việc không tới, nhu cầu trên phương diện nào đó của Phùng Mộ Huân đặc biệt cao, Vu Sính Đình không chống cự được, chỉ có thể để mặc anh làm gì thì làm. Từ bàn ăn đến ghế salon, vào phòng tắm, không chỗ nào là không chứng kiến cảnh tượng cuồng si của họ.

Đến đêm, Phùng Mộ Huân quần lấy cô vài lần mới rút khỏi cơ thể cô, duỗi cánh tay ôm cô vào lòng rồi đột nhiên nói: “Điểm Điểm, mình sinh một đứa đi.”

Từ sau đêm đó, Phùng Mộ Huân luôn nhớ làm công tác tránh thai, cũng không hiểu vì sao dạo gần đây anh hay có cảm giác suy tính thiệt hơn. Lần trước, Phùng Mĩ Dao gọi điện đến hỏi thăm tình hình của Vu Hàn Sinh, còn nhân thể hỏi chuyện anh và Vu Sính Đình. Ý đại khái là, hai vợ chồng ở riêng đã lâu rồi, cũng nên sinh một đứa nhỏ đi thôi. Thật ra Phùng Mộ Huân cũng đã nghĩ đến, có một đứa con thì mới tính là viên mãn được, nhưng vẫn phải hỏi ý kiến cô cái đã.

Định thần lại từ trong cơn mê loạn, Vu Sính Đình khẽ thở dài, đưa tay vẽ vẽ trên ngực anh, suy nghĩ một lúc mới đáp: “Bây giờ em vẫn chưa muốn sinh con.” Hẳn là sợ Phùng Mộ Huân không vui, cô liền chủ động ôm vai anh, duỗi chân cạ vào bắp đùi anh, chui đầu vào cổ anh thì thầm: “Mộ Huân, hay là mình đợi thêm mấy tháng nữa đi, đợi bố em ra rồi em sẽ không phải lo chuyện công ty nữa. Đến lúc đó hai chúng ta sẽ sinh một đứa nhỏ. Bây giờ thì bận quá, em còn chẳng có thời gian chăm sóc cho sức khỏe của mình.”

Phùng Mộ Huân nghe xong, sắc mặt hơi trầm xuống, nhưng chỉ trong chốc lát đã khôi phục thần sắc, xoa xoa mặt cô, hôn lên trán cô rồi hạ giọng nói: “Được.”

Nói chung, bây giờ cô nói gì thì là như thế.

Việc thương lượng với công ty Hâm Thịnh lại bị lùi đến một tuần sau.

Vu Sính Đình đã đặt trước phòng tại nhà hàng, trước đó trợ lý của đối phương cũng có nói rằng ba mươi phút nữa họ sẽ tới, nhưng kết quả lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Vu Sính Đình kiên nhẫn chờ đợi nửa tiếng, bên ngoài chợt có người gõ cửa, ai ngờ người đó lại là trợ lý của phía đối phương. Người trợ lý nói với Vu Sính Đình: “Thật ngại quá, giám đốc Vu, người phụ trách phía chúng tôi bảo tôi tới thông báo với cô rằng hôm nay anh ấy không có thời gian, phải đến tuần sau mới có thể tranh thủ gặp cô được.”

Vu Sính Đình nghe xong liền cười với người trợ lý, nhẹ nhàng nói: “Không sao. Vậy khi nào anh ấy có thời gian thì phiền cô báo lại với tôi một tiếng.”

Cô thầm nói, không sao, cô nhẫn nại được. Đợi người trợ lý đi, cô siết chặt cái chén trong tay, sắc mặt xanh mét, tức đến mức không nói nổi câu nào.

Mấy lần rồi cô đều bị người đại diện của công ty Hâm Thịnh cho leo cây. Cô không rõ mình tiếp đãi có chỗ nào không chu toàn, đối phương xuống máy bay, cô liền cho người đi đặt phòng cho anh ta ở khách sạn Bàn Cổ, cũng không biết mình đặc tội gì với anh ta. Lần nào cũng hẹn xong xuôi rồi, đối phương lại sai trợ lý gọi điện xin hoãn, lần này còn bắt cô đợi hơn nửa tiếng đồng hồ. Cuối cùng, cô lại chỉ nhận được câu, hôm nay không rảnh.

Người đại diện này của Hâm Thịnh thật sự khiến Vu Sính Đình tức điên lên được.

Buổi tối, Vu Sính Đình về nhà trong trạng thái ủ rũ, Phùng Mộ Huân bưng cho cô một bát canh, ân cần hỏi: “Sao thế, nhìn sắc mặt em không được tốt cho lắm.”

Vu Sính Đình cúi đầu ăn canh, oán giận nói: “Chuyện công việc ấy mà, chắc là do em chưa quen, một thời gian nữa là ổn thôi.” Cô không muốn nói với anh rằng mình phải đợi đối tác mà lại bị người ta bỏ bom, chỉ có thể tức giận buông lời nguyên rủa hàng trăm lần.

Vì phải giám sát huấn luyện trong quân khu, Phùng Mộ Huân mệt mỏi hơn Vu Sính Đình nhiều. Cho nên cô không muốn mang phiền muộn của công việc chen vào đời sống của hai người, lại khiến Phùng Mộ Huân lo lắng thêm.

Phùng Mộ Huân vừa nhìn là hiểu ngay, vỗ vai cô dặn: “Phải học cách nhẫn nại, dần dà, em sẽ phát hiện ra, kiên nhẫn là thứ vũ khí lợi hại hiếm thấy đấy.”

Cô cắn môi, liếc anh một cái: “Em làm sao mà như anh được, thấy biến không sợ, bình tĩnh đường hoàng, mưu cao thâm thúy, anh tu luyện mãi mới được là cái chắc.”

Phùng Mộ Huân nghe ra sự mất hứng trong giọng nói của cô, mới nhin cười nói sang chuyện khác: “Điểm Điểm, mình chuyển về quân khu đi?”

“Sao thế, chẳng phải đã nói là một thời gian nữa hay sao?”

Phùng Mộ Huân thản nhiên nói: “Chẳng có tại sao cả, ở quân khu rất tiện, em khó mà không thích được.” Gần như là không cho thương lượng.

Vu Sính Đình nghe khẩu khí của anh liền biết anh lại giở cái tính chuyên chế ra, nên chỉ khẽ gật đầu, “Em chưa nói là không thích, cứ nghe theo anh là được rồi.”

Cô đâu biết, Phùng Mộ Huân không quyết định như vậy vì công việc, mà vì nghĩ đến chuyện có thể về với cô sớm hơn một chút. Đôi khi Phùng Mộ Huân hết giờ làm rất muộn, về đến nhà đã là rạng sáng rồi, lại không đành lòng đánh thức cô. Nếu có thể đưa Vu Sính Đình đến quân khu, có thể tiết kiệm được nhiều thời gian.

Xót cô ba ngày đi làm mệt, đến đêm, Phùng Mộ Huân không sát phạt quá “tàn nhẫn”, mà cố khống chế lực, đi vào nhẹ nhàng, xong xuôi lại vỗ lưng cho cô ngủ say.

Sau lần trì hoãn của đại diện công ty Hâm Thịnh, rốt cuộc hôm nay Vu Sính Đình cũng liên lạc lại được.

Cô ngồi chung xe với thư ký đến khách sạn Bàn Cổ. Dọc đường đi, cô vẫn đang nghĩ xem nên thuyết phục đối phương thế nào để họ đồng ý hợp tác với công ty mình.

“Giám đốc Vu, mời đi phía này.”

Người trợ lý đưa cô đi xuyên qua đại sảnh, đẩy cánh cửa phòng ra.

Trong căn phòng tổng thống rộng lớn, rèm cửa sổ đã được vén lên. Từ xa, cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, âu phục trắng thớm, dáng người cao lớn. Anh ta đứng trước cửa sổ, im lặng nhìn về phương xa.

Bỗng nhiên Vu Sính Đình ngẩn ra, bóng dáng kia thật sự quen thuộc, cô nghĩ không thể nào, nhưng vẫn dò hỏi: “Hứa Diễn Thần?”

Thậm chí cô còn không thể tin vào hai mắt mình được.

Nghe được giọng nói của cô, người đó hơi cứng người chốc lát, rồi xoay lại. Hai người nhìn nhau vài giây, trong mắt đều là vẻ ngạc nhiên.

Đến khi hoàn toàn thấy rõ gương mặt của đối phương, Vu Sính Đình hít một hơi thật sâu, dè chừng nói: “Thì ra đúng là anh.”

Cô tưởng tượng ra rất nhiều tình huống, chỉ không bao giờ nghĩ cô và Hứa Diễn Thần sẽ gặp lại trong trường hợp này. Thì ra người đại diện mà năm lần bảy lượt không muốn gặp cô là Hứa Diễn Thần, chẳng trách anh ta nhiều lần từ chối.

Đôi mắt Hứa Diễn Thần thoáng hiện vẻ run rẩy, nhưng lại khôi phục thần sắc nhanh chóng, ánh mắt nhìn cô đến si mê, lại như đang cố kiềm chế nỗi xúc động của mình. Một lúc sau, anh ta ngồi xuống ghế, hai tay đan vào nhau, nhìn Vu Sính Đình và miễn cưỡng cười nói: “Đình Đình, đã lâu không gặp.”

Lúc này, Hứa Diễn Thần như một người đã vượt qua muôn vàn gian khổ, chông gai, và đã giành được thắng lợi.

52. Chương 52

Cả hai cùng im lặng. Đến giờ, Vu Sính Đình vẫn cảm thấy khó tin, không đợi cô định thần, Hứa Diễn Thần đã cup mắt nhìn xuống mặt bàn, ngón tay gõ gõ theo nhịp, rồi nhìn cô như vừa nghĩ ra điều gì đó, “Gặp anh, hình như em rất ngạc nhiên.”

Vu Sính Đình ngượng ngùng cười, “Xin lỗi, em không nghĩ sẽ là anh.” Cuối cùng cô cũng hiểu vì sao đối phương lại hoãn ba lần bảy lượt như vậy, nếu đó là Hứa Diễn Thần thì cũng chẳng có gì lạ.

Cô cũng không thể trách Hứa Diễn Thần, lúc trước do gia đình cô khinh thường anh ta, thậm chí Liêu Hải Lâm còn chạy đến công ty Hứa Diễn Thần mắng anh ta một trận. Mọi chuyện đều do Quan Hân Nhiên kể lại cho cô. Trước đây, ngoài sự oán trách, cô còn đau lòng thay cho anh ta.

Hôm nay anh ta làm như vậy với cô cũng là bình thường, có ai lại không muốn tìm lại lòng tự tôn từ chính những người đã giẫm đạp mình.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. Cho dù năm đó công ty phá sản, nhưng giờ Hứa Diễn Thần xuất hiện trước mặt cô với một tư thái hoàn toàn khác, cao cao tại thượng, lại như muốn chứng minh cho cô thấy, dẫu anh ta có trở về hai bàn tay trắng thì vẫn có thể dựa vào năng lực của mình để đứng dậy, tiếp tục bước đi. Lúc này đây, thực chất là Vu Sính Đình đang đi cạnh Hứa Diễn Thần.

Nếu Vu Hàn Sinh không lâm vào chốn lao tù thì có lẽ người gặp Hứa Diễn Thần ngày hôm nay sẽ chính là ông.

Không hiểu vì sao, thấy Hứa Diễn Thần thành đạt, cảm giác áy náy trong lòng Vu Sính Đình đã tan biến. Cô nghĩ, rốt cuộc cũng đến lúc mình không phải tự trách mình vì những chuyện Phùng Mộ Huân gây ra cho anh ấy rồi.

Nghĩ đến đây, Vu Sính Đình vội vàng chuyển chủ đề: “Cuối cùng anh cũng có thời gian rồi, chúng ta bàn chuyện hợp đồng đi.”

Hứa Diễn Thần cười với cô, rồi đột nhiên nói: “Chuyện hợp tác không phải vội, vấn đề giấy tờ cứ để hôm khác bàn, dù sao anh cũng không thể thay công ty quyết định gì.” Anh ta cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, ngữ khí kiên quyết: “Hôm nay chắc là em có thời gian, mọi người đều là người quen cả, đi ăn một bữa đi, được không?”

Hứa Diễn Thần không ngờ, người đến đây lại là Vu Sính Đình. Anh ta tới đây cũng được vài ngày rồi, cũng đã nghe nói đến vụ Vu Hàn Sinh bị nghi hối lộ, trên dưới công ty đều hoảng loạn. Tổng công ty không coi trọng lần hợp tác này với công ty của Vu Hàn Sinh, chỉ cử Hứa Diễn Thần đến để thăm dò.

Thấy Vu Sính Đình không trả lời, Hứa Diễn Thần vừa cười vừa nói: “Sao, em không muốn nhận lời à?”

Vu Sính Đình hé miệng cười, lắc đầu nói: “Đâu có.”

Hai người đến nhà hàng mà trợ lý của Hứa Diễn Thần đã đặt. Không khí bên trong phòng rất ấm áp, trên tường treo bức tranh sơn dầu, ngọn đèn pha lê tỏa ánh sáng dịu dịu. Phía trước còn đặt một máy phát nhạc cổ điển đang chạy, khiến bầu không khí lãng mạn hơn nhiều.

Thức ăn đã được dọn lên, nhân viên phục vụ đứng bên cạnh rót cho Hứa Diễn Thần một ly vang đỏ.

Hứa Diễn Thần ngồi ở phía đối diện, nhìn Vu Sính Đình, điềm nhiên nói: “Lần này công ty cử anh đến đây chỉ là để xem có nên hợp tác lâu dài với bên này hay không thôi. Là anh chủ động xin đi, một là vì công việc, hai là để về thăm em, xong việc anh lại đi.”

Vu Sính Đình gật đầu đáp: “Ừm, chẳng phải Ngụy Tử đi cùng anh sao, giờ anh ấy thế nào rồi?”

Hứa Diễn Thần nhấp một ngụm rượu, bắt đầu cười: “Hơn một năm nay xảy ra khá nhiều chuyện, hai bọn anh đều tạm xem là ổn, cậu ấy cũng được lắm, đang là quản lý bộ phận tiêu thụ ở công ty cậu ấy.”

Vu Sính Đình gật đầu vẻ vui mừng.

Đột nhiên, Hứa Diễn Thần gọi: “Đình Đình...”

Vu Sính Đình giật mình, “Dạ.”

Hứa Diễn Thần giơ ly rượu trong tay lên, nhìn thứ chất lỏng sóng sánh bên trong, rồi lơ đãng nói: “Em còn nhớ không, lúc trước chúng ta còn bên nhau, anh chưa từng đưa em đến nhà hàng sang trọng lần nào. Có lần anh nhận được một đơn hàng, kết quả cũng khá khả quan, anh định đưa em đi chúc mừng, cuối cùng em lại nói em không thích chỗ nào cả. Anh nghĩ em đã quen ăn sơn hào hải vị rồi, cho nên mới không thiết chỗ nào hết, sau đó anh mới hiểu, thì ra em đang tiết kiệm thay anh. Chắc em không ngờ, lúc anh có khả năng đưa em đến những chỗ thế này, thì chúng ta đã chẳng còn như xưa nữa.”

Nói tới đây, Hứa Diễn Thần đột nhiên bật cười khẽ, lại nhấp một ngụm rượu, giọng điệu như thể đang cười nhạo mình: “Em còn nhớ không, anh giao số tiền thưởng đó cho em giữ hộ, tới lúc em trả lại, anh đã mua hai cái vé xem chương trình của Trương Học Hữu. Chạy đến khu ký túc của em, em cầm cái vé mà tay còn run run, còn lao vào lòng anh khóc. Em biết không, mỗi lần nhớ tới chuyện đó, anh lại cảm giác như được trở về thời điểm đó. Thời gian ở Thâm Quyển, anh vẫn luôn mang theo ảnh của em.”

Hắn là do uống khá rượu, Hứa Diễn Thần càng nói càng nhiều, tất cả đều là nhắc lại kỉ niệm với Vu Sính Đình hồi đại học.

Vu Sính Đình sứt sứt mũi, sắc mặt trở nên ảm đạm, chỉ sợ đợi Hứa Diễn Thần nói xong thì mình cũng sẽ xót xa hoài niệm theo, “Diễn Thần, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, cũng đã qua cả rồi, con người phải hướng về phía trước, không nên ở nguyên một chỗ. Nếu hai chúng ta không nói chuyện công ty, vậy thì chuyện cá nhân trước kia cũng đừng nhắc tới được không?”

“Được, vậy Phùng Mộ Huân...có tốt với em không?”

Ánh mắt Vu Sính Đình khựng lại, cô nhìn anh ta và gật đầu: “Anh ấy rất tốt với em.”

“Vậy là tốt rồi. Anh vẫn nghĩ là anh ta ép em phải lấy anh ta. Bởi vì hôm hai người kết hôn, trông em cũng không vui.” Nói đến đây, Hứa Diễn Thần hơi cắn môi, miễn cưỡng cười với cô, nhưng trong mắt lại thoáng hiện vẻ hung hãn.

Vu Sính Đình khẽ cười, che đi vẻ bối rối trong mắt mình: “Sao có thể chứ. Nhanh thật đấy, chẳng mấy chốc mà lại hết đời.”

Hứa Diễn Thần gật đầu, không biết đáp lại lời cô như thế nào. Đúng lúc điện thoại của Vu Sính Đình rung lên.

Vu Sính Đình nhìn tên trên màn hình, lại nhìn Hứa Diễn Thần đang ngồi đối diện, gương mặt lộ vẻ khó xử, cô đứng dậy và đi tới bên cửa sổ, “A lô?”

Phùng Mộ Huân đang ngồi trên ghế làm việc hút thuốc, “Điểm Điểm, tối nay mình về quân khu đi, rạng sáng mai anh phải ra ngoài sắp xếp huấn luyện rồi. Em có cần anh đến đón không?”

Vu Sính Đình giật mình, gần như là bất giác trả lời: “Không cần đâu anh!” Nói đến đây, cô vỗ vỗ ngực, điều chỉnh tâm tình rồi hạ giọng nói: “Em đang thương lượng chuyện hợp tác với một vị khách, anh cứ làm việc của anh đi, tan làm em sẽ lái xe về, anh cũng về sớm sớm nhé.”

“Được rồi, em lái xe cẩn thận đấy.”

“Vâng.”

Cô vừa ngắt điện thoại thì Hứa Diễn Thần đứng dậy, đi về phía cô, “Phùng Mộ Huân gọi à?”

“Ừm, Diễn Thần, em về trước đây.”

Vu Sính Đình bước về phía cánh cửa, Hứa Diễn Thần bước nhanh hơn, mở cửa cho cô. Cô vừa ra đến cửa, Hứa Diễn Thần đột nhiên tóm chặt lấy cánh tay cô. Vu Sính Đình vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, dùng sức rứt tay lại nhưng không ngờ lại bị Hứa Diễn Thần tóm chặt hơn.

Vu Sính Đình cố giãy ra nhưng vẫn không có tác dụng, những vị khách đi qua nhìn họ bằng ánh mắt tò mò. Cô chỉ sợ Hứa Diễn Thần sẽ làm ra chuyện không hay ở đây, “Hứa Diễn Thần, anh có thể buông tay ra trước được không, ở đây có không ít người quen của em, họ mà thấy được e là sẽ hiểu nhầm.”

Nghe cô nói, Hứa Diễn Thần mới buông tay cô ra. Vu Sính Đình hít một hơi thật sâu, ổn định tinh thần rồi nói tiếp: “Chuyện hợp tác, em không hối thúc anh, anh có thể suy nghĩ kĩ rồi báo cho em biết. Nếu anh không yên tâm thì có thể tự mình tới thăm xưởng sản xuất của bên em, hoặc là đến công ty em cũng được. Lúc nào em cũng có thể tiếp.”

Hứa Diễn Thần khôi phục thần sắc, đột nhiên bật cười khê, thản nhiên nói: “Được, đợi anh suy nghĩ xong, anh sẽ bảo trợ lý liên lạc với em.”

Dù sao thì hai người họ vẫn còn cơ hội gặp lại.

...

Hành động lạ thường của Hứa Diễn Thần khiến Vu Sính Đình vô cùng sợ hãi. Đối với chuyện hợp tác lần này, Vu Sính Đình không dám chắc phần thắng. Hứa Diễn Thần quanh co như vậy chỉ đơn giản là vì muốn cho cô biết anh ta đang sống thế nào, nói như vậy thì không phải chỉ đơn thuần là muốn làm khó cô.

Vu Sính Đình đến trung tâm thương mại mua mấy món đồ để thay, vào siêu thị mua chút hoa quả và nguyên liệu nấu ăn. Lái xe đến quân khu, để lính gác kiểm tra xong giấy tờ tùy thân xong cô mới được qua cổng.

Xuống xe, cô xách túi định lên tầng, đột nhiên có vị sĩ quan đón lấy mấy túi đồ trong tay cô và nói: “Chị dâu, để em xách hộ chị cho.”

Vu Sính Đình cảm kích nói: “Cảm ơn anh.”

“Thủ trưởng bọn em có biết chị đến không?”

“Biết đấy, anh ấy gọi tôi đến mà.”

“Gần đây thủ trưởng mệt mỗi lần, không ngờ chị chu đáo thật đấy.” Dọc đường đi, viên sĩ quan giúp cô xách hết đồ. Vu Sính Đình định mời anh ta ăn một bữa, không ngờ đối phương bỏ chạy nhanh như chớp.

Vu Sính Đình mở túi ni lông, lấy hoa quả và sữa mới mua bỏ vào tủ lạnh.

Làm xong, cô lấy quần áo mới mua để đi tắm. Trong phòng tắm có lắp bình nóng lạnh, còn cả một bồn tắm mới tinh, hẳn là Phùng Mộ Huân lắp thêm để đón cô đến, chứ bình thường anh toàn tắm nước lạnh.

Tắm xong, cô mặc áo ngủ, đứng trước cửa lau tóc, đúng lúc Phùng Mộ Huân về.

“Sao muộn thế này mới về?”

“Anh vừa dự cuộc họp của sư đoàn, bàn vài việc, tại đang chuẩn bị có đợt huấn luyện.”

“Anh lại phải ra ngoài à?”

Anh hé miệng cười, chớp mắt nhìn cô, khe vuốt sống mũi cô một cái rồi dịu dàng nói: “Còn chưa xác định thời gian. Sao? Em không nhớ xa anh hả?”

Vu Sính Đình mấp máy môi, dời ánh mắt đến chỗ khác, không để ý đến anh.

Lúc này, ánh mắt Phùng Mộ Huân ngưng lại, anh đến cạnh cô, cầm khăn lông cẩn thận lau tóc cho cô: “Điểm Điểm, lấy anh có phải khiến em thiệt thòi không?” Giọng nói anh mang theo đôi phần áy náy.

Vu Sính Đình nói, “Không thiệt, bao lâu em cũng chờ được.”

Anh thở dài, tiếp tục nói: “Cái nghề này của anh, thời gian ở bên em thật sự quá ít, có điều chỉ cần có thời gian là anh sẽ về nhà với em đúng giờ.” Nói xong, anh lấy máy sấy lại, bật nấc phù hợp, vén tóc phủ trên trán cô ra sau tai rồi kiên nhẫn sấy tóc cho cô.

Tiếng máy sấy phù phù chặn ngang cuộc trò chuyện của hai người. Phùng Mộ Huân nhẹ nhàng sấy tóc cho cô, anh có thể nhìn ra, hôm nay Vu Sính Đình có tâm sự.

Vu Sính Đình giấu Phùng Mộ Huân chuyện gặp Hứa Diễm Thần, chỉ vì Hứa Diễm Thần là đề tài nhạy cảm giữa họ, cho nên chỉ cần cô nhắc đến tên Hứa Diễm Thần là Phùng Mộ Huân sẽ trở nên khác thường. Vu Sính Đình thâm nghĩ, dù sao mấy ngày nữa Hứa Diễm Thần cũng về Thâm Quyển rồi, không cần lo lắng nhiều như vậy.

Sấy khô tóc xong, anh chải qua cho cô, rút phích cắm rồi đặt máy sấy lại chỗ cũ.

Nhìn hành động săn sóc của anh, đột nhiên Vu Sính Đình thất thần ôm thắt lưng anh, khe khàng nói: “Mộ Huân, cảm ơn anh.” Cảm ơn anh đã ở bên cạnh em.

Phùng Mộ Huân cúi đầu nâng cằm cô lên, thì thầm nói: “Muốn báo đáp anh? Phải không?”

“Thế anh muốn báo đáp gì?”

Phùng Mộ Huân nhìn cô bằng ánh mắt điềm nhiên, ôm chặt lấy cô rồi đột ngột hôn cô, nụ hôn nóng rẫy chiếm cứ miệng cô, anh đẩy hàm răng cô ra, triển miên một lúc lâu. Sau khi anh buông cô ra, Vu Sính Đình tưởng anh định ném cô lên giường chiến đấu tiếp, vậy mà Phùng Mộ Huân lại chỉ cúi xuống, khe cắn bờ môi cô. Anh đưa tay đặt lên ngực cô, nghiêng đầu nói bên tai cô: “Anh không cần gì cả, chỉ cần em toàn tâm toàn ý với anh.”

53. Chương 53

Vu Sính Đình rụi vào lồng Phùng Mộ Huân, cười nói: “Em còn chưa đủ toàn tâm toàn ý với anh sao?”

Phùng Mộ Huân khẽ cười, đưa tay vuốt tóc cô rồi bất ngờ ôm ghì lấy thắt lưng cô, cúi đầu hôn lên trán cô và đáp: “Chưa đủ.”

Đến đêm, Phùng Mộ Huân có vẻ thô bạo hơn, mỗi một lần đều vào tới tận cùng, khiến Vu Sính Đình vô cùng khó chịu.

“Điểm Điểm, nhìn anh.” Dưới ánh đèn mờ nhạt, Phùng Mộ Huân đỡ gáy Vu Sính Đình, ép cô phải đối mặt với anh. Đôi con ngươi đen láy và ánh mắt sắc lẹm như cái động sâu hun hút muốn lôi cô vào trong, cùng lúc đó, tốc độ thân dưới cũng tăng lên nhanh.

“Mộ Huân ... a...” Vu Sính Đình vừa hỗn hển gọi được một tiếng lại liền thét lên vì đau, móng tay bầu chặt vào da thịt anh.

Không ngờ sau tiếng hét, cô lại phải nhận một đợt tấn công dữ dội nữa.

Mồ hôi của hai người quyện vào nhau, Phùng Mộ Huân tóm chặt cổ tay cô, cúi đầu cắn môi cô, tăng thêm lực, lại hồ hững hỏi: “Điểm Điểm, anh là ai?”

Vu Sính Đình bị ép phải lên tiếng: “Mộ Huân, Phùng Mộ Huân.” Giờ phút này, ánh mắt đầy áp lực của Phùng Mộ Huân khiến trong lòng Vu Sính Đình sinh ra cảm giác xấu hổ khó hiểu. Cô quay đầu đi, không dám đối mặt với Phùng Mộ Huân. Không hiểu đêm nay Phùng Mộ Huân bị làm sao, mà so với mọi khi như hai người hoàn toàn khác biệt.

Trong phút miên man của cô, Phùng Mộ Huân rời khỏi thân thể cô, sau đó lại nặng nề tiến vào. Cảm giác khi thì trống rỗng lúc lại căng chặt khiến Vu Sính Đình vừa thỏa mãn lại vừa khó chịu, khiến cô đau đớn chìm trong bể dục tình.

Anh thở những nhịp nặng nề, khẽ gầm lên: “Anh muốn em nhìn anh nói! Không được tránh!” Phùng Mộ Huân dùng một tay tóm chặt thắt lưng cô, một tay ghì lấy gáy cô.

Khuôn mặt Vu Sính Đình bị Phùng Mộ Huân xoay lại, đối diện với anh.

Phùng Mộ Huân lại đâm vào, giọng nói như ra lệnh: “Điểm Điểm, mở mắt ra! Em mở mắt nhìn anh đi!”

Vu Sính Đình đau đến co người lại, hai mắt thần thờ, ánh mắt mê man nhìn người ở phía trên.

“Mau, gọi tên anh đi!” Anh vừa nói vừa tăng thêm sức.

Hành động mạnh bạo khiến Vu Sính Đình đau đến mức phải kêu lên.

Cô mơ màng nói: “Mộ Huân, Mộ Huân.” Giọng nói của Vu Sính Đình lúc này đã trở nên mềm nhũn, mọi lời nói gần như đều do Phùng Mộ Huân dẫn dắt, như thể cô có bao nhiêu sức lực đều phải lôi ra hết, khiến cô thật sự chìm trong khoảnh khắc cuồng dại này.

Một lần rồi lại một lần húc mạnh, cơ thể Phùng Mộ Huân di chuyển với tốc độ nhanh hơn, nhưng dường như thế nào cũng không đủ, anh muốn mọi nơi trên cơ thể cô đều ghi lại ấn ký của anh.

Tới phút cuối cùng, Phùng Mộ Huân hừ một tiếng nặng nề, lưu lại thứ gì đó trong cơ thể cô.

Tất cả đều do Phùng Mộ Huân nắm quyền chủ đạo và hoàn thành, không ai có thể hiểu được tâm trạng lúc này của anh. Anh muốn nhìn thấy dáng vẻ bất lực của Vu Sính Đình dưới thân anh, dường như khi đó anh sẽ là một cái cây cứu mạng cô, chỉ có thế thì cô mới không rời khỏi anh.

Đêm nay, anh vô cùng thỏa mãn.

Giây phút sung sướng trôi qua, Phùng Mộ Huân giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, dựa vào thành giường hút thuốc. Anh không nói gì, chỉ khẽ nhú mày, băng quơ nghịch cái bật lửa, một tay kẹp điếu thuốc, thần nhiên hút một hơi rồi lại chậm rãi nhả khói. Xuyên qua làn khói trắng, thần sắc của anh chìm trong khoảng sáng tối lơ mơ. Cảm giác người bên cạnh động đậy, Phùng Mộ Huân đưa mắt nhìn, chỉ thấy Vu Sính Đình chui đầu vào chăn ho khan mấy tiếng.

Anh cúi đầu nhìn, tấm ga giường đã nhăn nhúm kinh khủng. Một lát sau, Phùng Mộ Huân vội bỏ điều thuốc, về mặt điềm tĩnh, cúi người kéo chăn xuống. Nhìn mái tóc bù xù của cô lộ ra, anh lại kéo chăn xuống thấp hơn, vén tóc ra sau tai cô, hôn lên bả vai cô rồi dịu dàng hỏi: “Còn đau không? Để anh xem nào.”

Nói xong, Phùng Mộ Huân ngồi thẳng dậy chuẩn bị tóc chăn lên xem.

Phùng Mộ Huân lúc này và con người thô bạo lúc nãy quả thực như hai người.

Vu Sính Đình giận dữ vì sự thô bạo ban nãy của anh, lập tức kẹp chặt hai chân lại, giữ chặt và không thém để ý đến anh. Cô cảm giác các khớp xương của mình sắp rời ra rồi. Vừa nãy cô khóc lóc xin anh, giọng nói gần khàn đặc, vậy mà anh vẫn làm như không nghe thấy, chỉ lo thỏa mãn mình. Nghĩ đến đây, cô rụt người lại, cắn môi không lên tiếng.

Một lát sau, Phùng Mộ Huân khôi phục thần sắc, ôm cô từ phía sau, thở dài, giọng nói ôn hòa: “Điểm Điểm...Anh xin lỗi. Vừa nãy anh không kiềm chế được.”

“Mộ Huân, anh làm sao thế?” Vu Sính Đình cảm thấy có điểm bất thường, liền hạ giọng hỏi.

Anh vỗ vỗ vai cô, hôn lên bả vai cô, nói bằng giọng khàn khàn: “Không sao hết. Em cũng mệt rồi, ngủ đi, một lát nữa anh đi tắm.”

Vu Sính Đình mơ hồ cảm thấy Phùng Mộ Huân có tâm sự, lại lo không biết có phải anh đã biết gì không, nhưng cô lại gạt đi ngay ý nghĩ này. Phùng Mộ Huân cũng không nói gì nữa, chỉ ôm cô từ phía sau. Hai người nằm sát bên nhau, mấy phút sau, Phùng Mộ Huân mới nhẹ nhàng xuống giường.

Phùng Mộ Huân tắm qua loa bằng nước lạnh rồi lên giường. Trong đêm đen, hai người ôm chặt lấy nhau nhưng không nói chuyện. Chừng nửa tiếng sau, trong lúc mơ màng, Vu Sính Đình nghe thấy tiếng cửa kéo kẹt. Cô biết là Phùng Mộ Huân lại phải đi huấn luyện rồi.

Đêm nay, Vu Sính Đình gần như thức trắng...

Đến sáng, lúc cô rời giường thì Phùng Mộ Huân cũng đã chuẩn bị xong bữa sáng, dọn hết mọi thứ lên bàn.

Rửa mặt xong, Vu Sính Đình nghe thấy tiếng vặn chìa khóa, không nghĩ cũng biết là Phùng Mộ Huân.

“Sao lại về rồi?”

Phùng Mộ Huân nhìn cô, thản nhiên đáp, “Ừm.”

Hai người không nhắc đến chuyện đêm qua, Vu Sính Đình thấy anh không có vẻ khác thường nên trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

Phùng Mộ Huân vào phòng làm việc lấy ít tài liệu, rồi lại vào phòng ngủ thay quần áo. Cởi bỏ bộ quần áo huấn luyện, anh nhanh chóng mặc một bộ quần phục.

Từ phòng ngủ đi ra, ánh mắt Phùng Mộ Huân đưa ngay về phía bàn ăn, anh tới trước mặt Vu Sính Đình và dặn: “Bữa sáng chuẩn bị xong rồi, anh cũng ăn rồi, một lúc nữa anh có việc bận, đến chiều có thời gian anh sẽ qua đón em. Em lái xe cẩn thận nhé.”

“Vâng.”

Nói xong, anh cúi đầu hôn lên trán cô, vậy mà Vu Sính Đình lại tóm lấy cánh tay Phùng Mộ Huân, kiễng chân rồi quàng tay lên cổ anh, chủ động tặng cho anh một nụ hôn buổi sáng. Hai mắt Phùng Mộ Huân hiện lên vẻ kinh ngạc, chốc lát đã đảo khách thành chủ, cạy hàm răng cô ra để tặng cô nụ hôn sâu hơn. Hai người quần quýt si mê một lúc rồi Phùng Mộ Huân mới chịu đi.

Lúc Vu Sính Đình gặp lại Hứa Diễn Thần là vào buổi chiều cùng ngày. Cô vừa từ xưởng sản xuất ra thì thư ký vội vàng chạy đến báo cáo: “Giám đốc Vu, vừa rồi trợ lý của người đại diện công ty Hàm Thịnh gọi điện tới, anh ta đã xem xét xong rồi, bảo cô mang hợp đồng tới, anh ta xem xong sẽ thương lượng với cô vài chi tiết.”

“Bây giờ sao?”

“Đúng vậy.”

Lúc cô cầm tài liệu đến công ty thì xe của Hứa Diễn Thần đã đỗ ở cổng. Hứa Diễn Thần hạ cửa xe xuống, vẫy tay với cô: “Lên xe đi.”

Vu Sính Đình nhìn anh ta bằng ánh mắt nghi hoặc. Vừa lên xe, cô liền đưa tập tài liệu và hợp đồng cho Hứa Diễn Thần. Anh ta dựa vào cửa xe, nhận lấy tập tài liệu, xem một lúc nhưng vẫn chưa trả lời Vu Sính Đình. Đọc đường đi, Hứa Diễn Thần vẫn không nhắc đến chuyện hợp tác với cô.

Vu Sính Đình không hiểu rốt cuộc Hứa Diễn Thần có ý gì, rõ ràng nói muốn ký hợp đồng, vậy mà bảo cô lên xe xong, ngoài xem hợp đồng ra thì chẳng nói với cô một câu nào về chuyện hợp tác.

Khoảng nửa tiếng sau, tài xế dừng xe tại một khoảng sân rộng.

Xuống xe, Hứa Diễn Thần chủ động đi sang phía bên kia mở cửa cho Vu Sính Đình.

Hai người đứng trên sân, do vẫn đang là giờ làm việc nên không có nhiều người qua lại.

Hứa Diễn Thần đứng thẳng người, giọng buồn buồn: “Em còn nhớ nơi này không?”

Vu Sính Đình nhìn nơi quen thuộc này, dường như đang nhớ lại. Đây là nơi mấy năm trước Hứa Diễn Thần cầu hôn cô. Lúc anh ta gọi cô đến đây, trên mặt đất trải đầy hoa hồng, rồi anh ta cầu hôn cô với những lời hứa hẹn son sắt. Khi ấy cô cảm động đến mức òa khóc, còn tưởng rằng mình có thể cùng anh ta đi đến cuối đường. Hôm nay nhớ lại, đột nhiên cô chợt thấy chuyện như đã xảy ra từ rất lâu rồi.

Vu Sính Đình sững lại: “Hứa Diễn Thần, anh có ý gì thế?”

“Không có ý gì, anh chỉ muốn đưa em đến cảm nhận những nơi chúng ta từng tới thôi.”

“Hứa Diễn Thần, em kết hôn rồi, chuyện trước kia đừng nên nói ra.” Cô thừa hiểu ý của Hứa Diễn Thần, mặc dù anh ta muốn tiếp tục nhắc lại chuyện cũ, nhưng cô muốn cho anh ta hiểu rõ tình hình hiện tại.

Hứa Diễn Thần cười cười, ngữ điệu nhạt nhẽo: “Anh không quan tâm em lập gia đình hay chưa, anh chỉ biết là Phùng Mộ Huân đã không từ thủ đoạn khiến hai chúng ta phải chia tay! Nếu không có Phùng Mộ Huân hắt âm thầm chọc ngoáy thì chúng ta căn bản sẽ không có kết cục như hôm nay! Đình Đình, em nghĩ là tại sao anh lại trở về? Là anh không buông bỏ em được, anh không tin em đã quên hết bao nhiêu năm tình cảm của chúng ta. Sáu năm, chúng ta bên nhau sáu năm, em với hắn thì được bao lâu? Em dám nói em thật sự yêu hắn không?”

Hứa Diễn Thần càng nói càng kích động, lúc nhắc đến ba chữ Phùng Mộ Huân, anh ta gần như nguyền rủa nói.

Vu Sính Đình lắc đầu nói: “Hứa Diễn Thần, anh vẫn chưa rõ sao? Thật ra anh trở về vốn không phải vì em, chỉ vì anh không cam tâm bị bố mẹ em khinh thường cho nên mới cố gắng chứng minh bản thân, nhưng điều đó không sai. Đúng là Phùng Mộ Huân nhằm vào sự nghiệp của anh, đó là lỗi của anh ấy! Còn anh thì không sai, anh trở về muốn cho em thấy Hứa Diễn Thần của ngày hôm nay không tệ, anh chọn công ty của bố em để hợp tác, không phải là muốn gián tiếp để ông ấy biết điều này sao?”

Lúc này, Vu Sính Đình nhìn chằm chằm Hứa Diễn Thần và tiếp tục nói: “Chuyện của hai chúng ta đã kết thúc rồi, đó đã là chuyện của mấy năm trước. Cho dù không có Phùng Mộ Huân thì chúng ta cũng không thể đi đến cùng được. Trên đời này không có chuyện gì là không thể cả. thời gian có thể thay đổi tất cả, hơn nữa bây giờ em thực sự yêu Phùng Mộ Huân, em muốn cùng anh ấy sống đến già. Thật ra sáu năm cũng chẳng thể chứng minh được gì cả, anh phải thử thì mới có thể quên được, nói không chừng, chỉ là do anh quá chấp nhất mà thôi.”

Nói xong lời cuối cùng, Vu Sính Đình thở dài. Cuối cùng thì cô cũng có thể nói ra toàn bộ tâm tư của mình. Giây phút Hứa Diễn Thần nói chia tay với cô, cô đã biết hai người họ không còn khả năng nào nữa rồi.

Hứa Diễn Thần nhìn cô, vừa vỗ tay vừa gật gù: “Nói cho cùng, lời này của em đã khiến tim anh chết hoàn toàn rồi. Về hợp đồng, phiên em gửi một bản vào mail cho anh, anh sẽ cho tổng công ty xem, cứ vậy đi.”

Vu Sính Đình và Hứa Diễn Thần cùng vào một phòng trà trong trung tâm thương mại bàn bạc chi tiết. Xong việc, Hứa Diễn Thần đưa Vu Sính Đình trở lại công ty. Hai người đồng thời xuống xe, Vu Sính Đình

đi giày cao gót nên hơi loạng choạng, Hứa Diễn Thần vội đưa tay đỡ cô. Đợi cô đứng vững, anh ta mới đóng cửa xe lại.

Cô hít một hơi, vỗ vỗ ngực, rồi tự nhiên cười. Hôm nay đã có thể trút bỏ tâm sự, ngày mai đến công ty cô cũng đã có thể báo tình hình với các cổ đông rồi.

Vừa quay người định vào công ty cắt hợp đồng, cô liền nhìn thấy xe của Phùng Mộ Huân ở phía trước, đột nhiên ngẩn người ra.

Bầu trời rơi xuống vài ánh chiều tà vụn vặt, Phùng Mộ Huân bình tĩnh ngồi trong xe, hai tay đặt trên vô lăng, ánh mắt nhìn cô chằm chằm.

54. Chương 54

Vu Sính Đình không thể ngờ Phùng Mộ Huân lại đến công ty đón cô thật. Ngồi trong xe, ánh mắt Phùng Mộ Huân không có bất cứ vẻ khác thường nào.

Lúc này, Hứa Diễn Thần đi đến chỗ cô, dường như định nói gì đó với cô, nhưng vừa thấy Phùng Mộ Huân xuống xe liền dừng bước.

Phùng Mộ Huân mở cửa xe, thân mình cao lớn đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt sáng nhưng lạnh lùng. Vu Sính Đình tới cạnh anh, kéo tay anh và nhỏ giọng nói: “Mộ Huân, sao anh không gọi điện báo em biết trước?”

Phùng Mộ Huân cúi đầu, nhìn cô bằng ánh mắt thản nhiên, sau đó đưa mắt nhìn Hứa Diễn Thần.

Tình địch đối diện, mắt đỏ ngầu.

Hứa Diễn Thần chủ động mở miệng, “Đã lâu không gặp.” Nói xong, anh ta đi về phía hai người, rồi chìa tay tới phía Phùng Mộ Huân.

Vu Sính Đình có thể cảm nhận được hơi thở nguy hiểm vờn quanh anh. Hơi thở của Phùng Mộ Huân nặng nề hơn hẳn, nhưng anh vẫn duy trì vẻ mặt lạnh đậm, anh nhìn Hứa Diễn Thần và cười, nắm chặt tay anh ta rồi đáp: “Phải. Xem ra cậu ở Thâm Quyển rất tốt.”

Hứa Diễn Thần thu tay lại, đút vào túi quần, rồi gật đầu đáp: “Đó là điều đương nhiên, nhờ được anh chiếu cố, tôi sống cũng không tệ lắm. Lần này tôi và công ty Đình Đình hợp tác cũng là duyên phận. Nói cho cùng thì anh chính là trung gian ới duyên phận này đây. Mấy hôm nay chúng tôi hay gặp nhau, anh không để ý đấy chứ?”

Hiện tại, Vu Sính Đình thật sự muốn tung cho Hứa Diễn Thần mấy cú đá, chẳng lẽ thấy bầu không khí chưa đủ căng thẳng hay sao mà còn cố ý đẩy cô vào đầu sóng ngọn gió?

Phùng Mộ Huân nở nụ cười sâu xa, hoàn toàn không để tâm đến hàm ý khác trong lời nói của anh ta, chỉ cất giọng hờ hững: “Vây là tốt rồi, phải biết quý trọng cuộc sống hiện tại của cậu.”

Hứa Diễn Thần đáp lời ngay sau đó: “Chắc chắn rồi, tôi có thể có ngày hôm nay, thì không thể không kể đến công lao của Phùng Mộ Huân anh rồi.”

Phùng Mộ Huân cúi đầu nhìn Vu Sính Đình, nắm chặt lòng bàn tay cô, hé miệng cười: “Thế thì không dám, quá khen.”

Vu Sính Đình gần như nhìn Phùng Mộ Huân bằng ánh mắt không thể tin nổi. Sắc mặt anh vẫn như không, nụ cười nhạt giấu một tia rét lạnh. Cô có thể nhìn ra, Phùng Mộ Huân cười như vậy chứng tỏ anh đã vô cùng tức giận rồi.

Sắc trời càng lúc càng tối, gió lạnh nổi lên, Vu Sính Đình tóm chặt vạt áo, không nói gì. Tình hình có vẻ rất căng thẳng, nghe hai người nói chuyện với nhau, Vu Sính Đình thậm chí run lên, lại càng sợ họ sẽ lao vào đánh nhau. Nhất là Hứa Diễn Thần, toàn đưa ra những câu đầy tính khiêu khích, còn Phùng Mộ Huân thì như thể cái chần giấu kim.

Phùng Mộ Huân cúi đầu, thân mật chỉnh lại vạt áo cho Vu Sính Đình, dịu dàng nói: “Đi thôi, lên xe đi, mình về nhà.” Hoàn toàn không nhìn đến Hứa Diễm Thần.

Vu Sính Đình không yên lòng nhưng vẫn gật đầu, “Vâng.”

Hai vợ chồng đang định lên xe thì chợt Hứa Diễm Thần gọi: “Đình Đình.”

Vu Sính Đình xoay người, nghi hoặc nhìn Hứa Diễm Thần thì liền nghe thấy anh ta nói: “Ngày mai anh sẽ bảo thư ký liên lạc với em, chúng ta thương lượng lại chi tiết chuyện hợp tác.”

Lúc anh ta nói điều này, ánh mắt vui vẻ liếc Phùng Mộ Huân một cái, trong mắt là vẻ khiêu khích rõ ràng.

Vu Sính Đình gật đầu, “Được.”

Lúc này, vẻ mặt Phùng Mộ Huân lạnh như băng, anh mở cửa xe cho cô rồi lên xe ở cửa kia. Cả chặng đường, anh chỉ tập trung lái xe, không nói với cô một câu nào.

Gió rít bốn phía, bên ngoài, mưa tấp thẳng vào cửa kính xe. Khung cửa mở nên vài hạt mưa hắt vào trong, Vu Sính Đình vội vàng đóng cửa xe rồi nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh. Phùng Mộ Huân mím chặt môi, nhìn về phía trước không chớp mắt, gương mặt điển trai giờ này lạnh lùng mà cứng ngắt như băng đá.

Dọc đường đi, cô vẫn suy nghĩ xem nên giải thích chuyện này với anh thế nào. Chẳng mấy chốc, Phùng Mộ Huân đã lái xe về đến khu biệt thự tân hôn của hai người.

Bởi không mang ô nên Phùng Mộ Huân lái thẳng vào hầm đỗ xe. Ấn thang máy, vào cửa, Phùng Mộ Huân vội điện thoại ra đưa cho Vu Sính Đình, nói: “Lập tức hủy bỏ vụ hợp tác với Hứa Diễm Thần.”

Vu Sính Đình mấp máy môi, dường như không thể hỏi rõ ràng được: “Phùng Mộ Huân, anh...anh có ý gì?”

Phùng Mộ Huân không để tâm đến lời nói của cô, chỉ nghiêm mặt giải thích: “Xem ra em vẫn chưa rõ ý của anh. Anh bảo em gọi điện thoại cho thư ký ngay lập tức, dặn cậu ta hủy bỏ vụ hợp tác với Hứa Diễm Thần đi.”

Nói xong, Phùng Mộ Huân ngồi xuống ghế cạnh bàn trà, lấy ra một chai nước khoáng uống vài ngụm rồi thản nhiên nói: “Công ty em bị tổn thất bao nhiêu, nói anh biết, anh sẽ bảo Phùng Nghị đầu tư cho em. Mọi khó khăn, anh sẽ giúp em giải quyết.”

Vu Sính Đình thử thuyết phục Phùng Mộ Huân: “Phùng Mộ Huân, em biết em không nói với anh chuyện này là em sai, nhưng chuyện hợp tác với Hứa Diễm Thần lần này hoàn toàn xuất phát từ việc công, anh cũng biết là em đang thương lượng với phía họ mà. Hơn nữa cũng mấy tháng rồi, nếu ngay cả hạng mục này mà em cũng không làm nổi, anh bảo em sau này phải đặt chân ở chỗ nào trong đại hội cổ đông. Anh có biết nhân viên trong công ty bàn tán thế nào không? Anh có thể nghĩ cho em một chút được không?”

“Việc công? Hai người vì việc công nên thường xuyên gặp nhau cả tuần nay đúng không? Mấy hôm nay em bận rộn, bận cùng cậu ta ôn chuyện cũ. Phải không?”

Lúc này Vu Sính Đình mới choàng tỉnh, “Thì ra anh biết hết rồi?”

Chẳng trách gần đây cô luôn cảm thấy Phùng Mộ Huân có gì đó khác thường, hóa ra anh biết rõ tất cả. Không chỉ có thế, anh còn biết rõ những nơi cô và Hứa Diễm Thần đi, thậm chí còn sớm biết Hứa Diễm Thần trở về.

Thấy sắc mặt Vu Sính Đình trắng bệch, Phùng Mộ Huân vẫn giữ bình tĩnh, làm như không có chuyện gì mà nói: “Không có chuyện gì là anh không biết. Điềm Điềm, em còn nhớ anh đã từng nói, nếu anh còn nhìn thấy em và Hứa Diễm Thần có bất kỳ lần gặp gỡ nữa, anh sẽ làm gì không?”

Vu Sính Đình không ngờ Phùng Mộ Huân lại có phản ứng lớn như vậy. Cô cũng nghĩ Phùng Mộ Huân tức giận, chỉ không ngờ anh lại cố chấp như vậy. Không chịu nổi lời uy hiếp của anh, Vu Sính Đình cao giọng: “Phùng Mộ Huân, anh nói chuyện đó với em là có ý gì? Anh muốn em làm thế nào, anh nói đi!”

Phùng Mộ Huân nhìn cô, thần sắc vẫn như thường, khẩu khí ôn hòa, nhưng lại vô cùng kiên quyết: “Anh muốn em hủy bỏ vụ hợp tác với Hứa Diễn Thần, chấm dứt tất cả hình thức liên lạc với cậu ta. Từ bây giờ, đừng bao giờ gặp lại cậu ta nữa.”

Vu Sính Đình cười giấu một tiếng, giọng nói lộ đầy vẻ thất vọng, “Anh đúng là không nói lý lẽ nổi mà!”

“Không sao, em nghĩ thế nào là chuyện của em, anh lặp lại lần nữa, em lập tức gọi điện cho thư ký bảo cậu ta hủy hợp đồng với công ty Hứa Diễn Thần đi, thêm nữa, không được qua lại với cậu ta nữa.”

Vu Sính Đình tức giận, cắn môi nhìn anh, không cam lòng nói: “Phùng Mộ Huân, thật ra cho tới bây giờ anh vẫn không hề tin em phải không? Đến giờ một chút tin tưởng anh cũng không có, anh sai người theo dõi em đã đành, đằng này còn làm ra vẻ khoan dung độ lượng. Em hỏi, anh có mệt không? Anh vẫn luôn như thế, chỉ nghĩ mình, vô lý đúng là ra, rồi lúc nào cũng thích tự cho là mọi chuyện đều nằm trong tay. Em đã nói là em và anh ấy chỉ là vì công việc rồi, anh còn muốn thế nào nữa? Vất vả lắm em mới bàn xong chuyện với anh ấy, vậy mà anh lại muốn em không gặp anh ấy nữa, cho dù không vì công việc thì bạn bè cũ vẫn có thể gặp nhau ăn một bữa cơm, như thế chẳng lẽ cũng là quá đáng?”

Về mặt của Phùng Mộ Huân vẫn không chút thay đổi. Anh liếc cô một cái rồi cài lại cúc áo trước ngực, lại chỉnh cổ tay áo cho thẳng thớm, hoàn toàn không để tâm đến cả tràng dài của cô.

Vu Sính Đình thấy anh không đáp lời nào thì lại thỏa hiệp: “Thôi được, vậy anh muốn nghe giải thích cái gì?”

“Anh muốn nghe cái gì ư?...Điểm Điểm, ý của em hình như là anh đang gây khó dễ cho em?”

“Anh vốn là đang làm khó em, anh không biết lý lẽ, cố chấp, kiểu gì cũng như là em đang sai vậy.”

Lúc này, Phùng Mộ Huân hít một hơi thật sâu, kiên nhẫn nói: “Điểm Điểm, em nhìn cho rõ đây, anh mới là chồng em, trước kia em năm lần bảy lượt liên lạc với cậu ta sau lưng anh, anh nhin, nhưng sau khi cưới cũng vậy, em muốn anh phải tin em thế nào? Anh biết giữa hai người có sáu năm tình cảm, em không buông bỏ được, cho nên trong lòng em không có anh, càng không muốn cưới anh. Không sao, anh chờ được.”

Dừng lại chốc lát, anh lại nói tiếp: “Đối với em, Phùng Mộ Huân đối xử thế nào với em, trong lòng em biết rõ. Em đã cưới anh rồi, nhưng gần đây lại giấu anh đi gặp cậu ta, còn cùng nhau đến nơi kỷ niệm tình cảm sáu năm trước. Em cho rằng dựa vào đâu mà anh phải tin em? Em có xứng đáng để anh tin tưởng không?”

Nói xong, anh đi về phía trước vài bước, tới gần Vu Sính Đình, anh nâng cằm cô lên rồi hỏi lại: “Hả?”

Vu Sính Đình gạt đầu, giọng nói run rẩy: “Thì ra từ đầu anh đã không tin em, em vẫn ba lần bảy lượt gặp anh ấy sau lưng Phùng Mộ Huân anh.” Nói đến đây, Vu Sính Đình cười lạnh một tiếng: “Nếu như vậy, sao anh còn giữ trăm phương ngàn kế ra cưới em làm gì! Anh nói trong lòng em không có anh, tại sao anh còn muốn cưới em?”

Sắc mặt Phùng Mộ Huân trở nên cực kỳ xám xịt, “Sao vậy, giờ em hối hận rồi à?”

Vu Sính Đình mở to mắt nhìn, không ngừng lùi về phía sau.

Phùng Mộ Huân thấy cô không nói lời nào, vẻ lạnh lùng trong mắt càng đặc hơn. Anh bước về phía trước, siết chặt cầm cô, gần từng chữ một: “Anh biết, em hối hận rồi phải không?”

Vu Sính Đình đẩy anh ra, “Em không muốn nói chuyện với anh!” Giây tiếp theo, cô bị Phùng Mộ Huân tóm chặt hai tay, trong nháy mắt bị anh kéo vào lòng. Bàn tay anh tóm chặt lấy thắt lưng cô, dường như mọi sự nhần nại đều biến mất vào giờ khắc này. Ánh mắt Phùng Mộ Huân khóa chặt lấy cô, đôi mắt lóe ra vẻ tức giận kinh khủng. Nhưng chỉ giây lát, anh lạnh lùng nói: “Vu Sính Đình, tôi điên rồi mới hao tổn tâm tư cưới cô!”

Vu Sính Đình bị lời nói của anh làm cho tức giận đến mức không nói nổi. Lời nói của Phùng Mộ Huân như cây kim đâm vào ngực cô, cảm giác đau đớn lan khắp toàn thân chỉ trong nháy mắt.

Nói xong, Phùng Mộ Huân lập tức buông Vu Sính Đình ra, rồi lại thả ra một tiếng cười lạnh đầy hàm ý với cô. Anh sợ sẽ không không chế được cơn giận của mình rồi lại tiếp tục âm ỉ với cô. Lướt qua Vu Sính Đình, anh mở cửa rồi rời đi.

Vu Sính Đình cắn răng, không cam lòng liền đuổi theo: “Phùng Mộ Huân!”

Phùng Mộ Huân vẫn điềm tĩnh, không để ý đến cô, ra khỏi thang máy rồi tiếp tục đi về phía trước.

Cô chạy theo sau vài bước. Bên ngoài đang đổ mưa, cô nhìn thấy anh mở cửa lên xe.

Vu Sính Đình hét lên: “Phùng Mộ Huân, anh xuống đây cho em!” Cô chạy theo sau nhưng Phùng Mộ Huân vẫn lạnh lùng như không nghe thấy gì, khởi động xe rời đi.

Cô lẻ loi đứng trong mưa nhìn chiếc xe của Phùng Mộ Huân biến mất khỏi ngã tư đường. Bỗng nhiên, cô ngồi thụp xuống ôm mặt, không kiềm chế được mà òa khóc nức nở.

55. Chương 55

Vu Sính Đình ngồi trong mưa một hồi lâu, cô giúp việc vội cầm ô chạy ra ngoài, đứng đằng sau che cho cô.

Trở lại phòng, Vu Sính Đình run rẩy đi vào phòng tắm. Cô giúp việc cũng đem thuốc cảm lạnh lên, rót cho cô một ly nước ấm rồi đặt lên bàn.

Tắm rửa xong ra ngoài, cô ngồi trên giường như mất hồn. Cửa phòng mở ra, cô giúp việc đi vào, đưa cho cô viên thuốc với ly nước ấm rồi nói: “Vừa rồi tôi ở trong bếp, nghe hai cô cậu cãi nhau nên không ra.”

Nói tới đây, bà thở dài, “Đây là lần đầu tiên tôi thấy hai người cãi nhau đấy. Không sao đâu, vợ chồng nào mà không có lúc ầm ĩ chứ, một thời gian sau hai vợ chồng bình tĩnh lại rồi nói chuyện với nhau là ổn thôi. Trong nhà không có gì, thế nên tôi không nấu canh gừng cho cô được, mau uống thuốc cảm đi, không cần thận là cảm đấy.”

Vu Sính Đình nhận lấy viên thuốc, chiêu nước rồi cảm kích nói: “Cảm ơn cô.”

Cô giúp việc không biết rõ nguyên nhân, chỉ nghe thấy hai vợ chồng ầm ĩ ở phòng khách, sau đó vang lên tiếng sập cửa, lúc đó bà mới đuổi theo, ra đến nơi đã thấy Vu Sính Đình ngồi xồm trong mưa khóc nức nở. Đợi Vu Sính Đình uống thuốc xong, bà không an ủi gì nữa mà chỉ dặn cô đi ngủ sớm.

Đêm nay, Vu Sính Đình cả đêm không ngủ, Phùng Mộ Huân cũng không về, thậm chí một cuộc điện thoại cũng không gọi cho cô. Đột nhiên cô phát hiện ra, Hứa Diễn Thần là một quả bom nổ chậm giữa hai người họ, từ trước tới giờ hóa ra Phùng Mộ Huân vẫn luôn bận tâm đến mối tình sáu năm của cô và Hứa Diễn Thần.

Hai người vừa cãi nhau được một lúc mà anh đã giận dữ đá cửa bỏ đi, mặc kệ cô ở phía sau la hét thê nào đi nữa. Người đàn ông này có ham muốn độc chiếm quá mạnh, căn bản sẽ không đứng trên lập trường của cô mà suy nghĩ cho cô.

Công ty Vu Sính Đình và phía Hứa Diễn Thần coi như đã thỏa thuận xong, đôi bên chỉ còn phải bàn thêm một chút chi tiết nữa. Vu Sính Đình đưa Hứa Diễn Thần đi thăm một xưởng sản xuất của công ty. Lúc đầu, công ty Hứa Diễn Thần đề nghị thu mua nhà xưởng của họ, nhưng Vu Sính Đình nhất quyết không đồng ý. Dù sao nhà xưởng này cũng là tâm huyết nhiều năm của Vu Hàn Sinh, sao có thể bán cho người khác được.

Vu Sính Đình và Hứa Diễn Thần cùng ra khỏi xưởng, hai người đến nhà ăn dùng bữa. Cuối cùng, Hứa Diễn Thần nhìn cô như đang nghĩ đến chuyện gì đó: “Đình Đình, lần trước về Phùng Mộ Huân có hiểu lầm em không?”

Sắc mặt Vu Sính Đình cứng lại, cô lắc đầu nói: “Không, chẳng lẽ anh lại mong anh ấy hiểu lầm em?”

Hứa Diễn Thần bật cười: “Cũng không phải, Đình Đình, thật ra lần này đến đây, anh từng có ý định đưa em bỏ chạy, chỉ cần em nói với anh rằng em không tự nguyện cưới hắn, anh nhất định sẽ không buông tay.”

Dừng lại chốc lát, khóe miệng Hứa Diễn Thần lộ ra nụ cười chua chát, anh ta đưa mắt nhìn cô rồi nói tiếp: “Bây giờ cũng là quá khứ rồi, em nói đúng, làm người thì phải nhìn về phía trước, không thể dựa vào quá khứ mà sống được. Vài hôm nữa anh sẽ về Thâm Quyển, em nhớ bảo trọng, yên tâm, anh sẽ không liên lạc với em nữa.”

“Anh cũng bảo trọng, ở bên đó phải chú ý sức khỏe.”

Cuối cùng thì Vu Sính Đình cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Hợp tác thành công, có thể dễ bề ăn nói với các cổ đông rồi.

.

Có điều, cùng lúc đó, Phùng Mộ Huân đang ở chỗ Phùng Nghị uống rượu. Phùng Nghị vừa nghe xong điện thoại liền báo cáo với Phùng Mộ Huân: “Anh, người của em vừa gọi điện đến, chị dâu với thằng ranh kia vẫn đi với nhau. Hôm nay hai người đó còn đến xưởng sản xuất, tranh thủ ăn cơm, chắc hợp đồng cũng đã bàn xong rồi đấy. Sau đợt này là thằng ranh kia sẽ về trụ sở chính.”

Thật ra, ngày Hứa Diễn Thần về thành phố, Phùng Nghị cũng biết. Lúc ấy, anh ta không để ý, trong lúc tụ họp anh em lỡ mồm nói ra. Phùng Mộ Huân ngồi bên cạnh nghe thấy, sắc mặt dù không có gì khác thường nhưng lại dặn Phùng Nghị cho người giám sát động tĩnh của Hứa Diễn Thần. Anh mơ hồ cảm thấy lần này Hứa Diễn Thần trở về không chỉ đơn giản vì việc hợp tác.

Sắc mặt của Phùng Mộ Huân tối đi, anh lạnh lùng cười một tiếng rồi lại ngửa cổ uống cạn rượu trong cốc.

Phùng Nghị biết tâm trạng anh không tốt nên thử khuyên: “Anh, em bảo này, anh đã lấy được về tay rồi mà sao còn lo lắng?”

Phùng Mộ Huân không đáp lời, chỉ siết chặt cái cốc trong tay, sắc mặt cũng trở nên u ám. Anh đã sớm đoán được rằng cô sẽ không nghe lời, quả nhiên là cô vẫn gặp Hứa Diễn Thần. Không nhịn được nữa nên anh mới âm ỉ một trận với cô, không ngờ, vào ngày chiến tranh lạnh thứ hai, cô vẫn làm như không có chuyện gì mà đi gặp Hứa Diễn Thần.

Phùng Mộ Huân vĩnh viễn không thể quên được vẻ mặt thất thần của Vu Sính Đình vì Hứa Diễn Thần. Hình ảnh cô dưới sự sắp xếp của mình mà chia tay với Hứa Diễn Thần, cô tựa vào lòng anh ta khóc đau đớn, cả khi họ kết hôn, ánh mắt Vu Sính Đình nhìn Hứa Diễn Thần, anh vẫn mãi ghi nhớ.

Từ lúc kết hôn, Hứa Diễn Thần vẫn luôn là trở ngại chen ngang giữa họ. Phùng Mộ Huân tưởng rằng, chỉ cần mình đối tốt với Vu Sính Đình thì cô sẽ cam tâm tình nguyện. Nhưng hôm nay, anh cảm thấy, như vậy cũng vô ích, lúc đầu đầy tin tưởng rồi sau cũng lại thất bại. Phùng Mộ Huân phát hiện ra, mọi sự tự tin và lý trí của mình, khi ở trước mặt Vu Sính Đình đều như không tồn tại.

Từ đầu đến cuối, anh luôn muốn cả thể xác và trái tim cô đều thuộc về một mình anh.

Vu Sính Đình cùng Liêu Hải Lâm đi thăm Vu Hàn Sinh. Hai mẹ con nhìn bên bên mái tóc bạc trắng của Vu Hàn Sinh, cả sắc mặt kém của ông, thì trong lòng vô cùng khó chịu.

Ra khỏi trại tạm giam, tâm trạng của Liêu Hải Lâm mới tạm ổn, còn hai tháng nữa thôi là Vu Hàn Sinh được ra ngoài. Đạo gần đây, hai mẹ con chỉ liên lạc qua điện thoại, phần lớn thời gian Liêu Hải Lâm đều đến đoàn sắp xếp tiết mục ca nhạc. Có điều, tính cách Liêu Hải Lâm vốn mạnh mẽ, trong nhà đột nhiên xảy ra biến cố, khó tránh khỏi có người chỉ trở sau lưng, nói ra nói vào, rằng may mà có nhà họ Phùng chống lưng thì mọi chuyện mới được ổn thỏa. Giờ tâm trạng rầu rĩ của bà cuối cùng cũng có thể chuyển biến tốt đẹp.

Gần đây, Phùng Mộ Huân hiếm khi về nhà, Vu Sính Đình cũng rất buồn bực. Cho dù cũng đã từng chiến tranh lạnh rồi, nhưng cô căn bản không biết, sự tức giận của Phùng Mộ Huân càng tăng thêm vào ngày thứ hai họ cãi nhau.

Vu Sính Đình kể hết ẹ nghe nỗi buồn bực trong lòng, nhưng Liêu Hải Lâm thì vẫn đứng trên lập trường của Phùng Mộ Huân mà chỉ trích cô.

Cô vốn muốn nhận được lời an ủi, sau khi bị Liêu Hải Lâm mắng liền không nhịn được mà phản bác: “Mẹ, con không cảm thấy chuyện này là do con sai. Tại sao dù xảy ra chuyện gì thì mẹ vẫn luôn nói đỡ cho Phùng Mộ Huân? Chuyện lần này là do anh ấy sinh sự vô lý, công ty của bố do con quản lý, nói hủy hợp đồng là hủy được sao? Cái tính độc đoán như vậy ai mà chịu nổi.”

Liêu Hải Lâm vỗ vỗ lên tay cô, kiên nhẫn khuyên cô: “Điểm Điểm, vợ chồng cãi cọ ấy mà, một bàn tay vỗ không kêu nổi. Cứ cho là con gặp Hứa Diễm Thần vì việc công, nhưng như vậy có thể chứng minh được gì? Con ngẫm lại xem, hồi trước quan hệ của con với Hứa Diễm Thần tốt như thế, mẹ còn nhớ rõ cái vẻ mặt hồn của con vì nó, con đối đãi thế nào với Mộ Huân. Cho dù Mộ Huân có nghi ngờ gì cũng là bình thường, nó là chồng con, có tâm lý đấy là phải. Trên phương diện tình cảm, đàn ông căn bản là không rộng lượng đâu, điểm này không giống với phụ nữ chúng ta.”

Vu Sính Đình cũng hiểu được ý Liêu Hải Lâm nói, trong chốc lát không thể nghĩ ra cách phản bác lời của mẹ.

Lúc này, Liêu Hải Lâm thấy con gái không nói lời nào bèn nói tiếp: “Nghe lời mẹ đi, mình chủ động có gì không tốt chứ, cũng lấy nhau rồi, đừng nghĩ là giống như khi còn yêu nhau. Chẳng phải là Mộ Huân không về sao? Thế nên, con ấy, trong vòng mấy ngày tới phải đến quân khu đi, ở đấy đợi nó rồi nói với nó vài câu, nhẹ nhàng giải thích với nó. Rồi mọi chuyện sẽ qua thôi, mẹ biết, Mộ Huân rất quan tâm cho con, nếu không bố mẹ cũng không vội vàng gả con cho nó. Mặc dù bố mẹ có chút tư tâm, nhưng trừ cái đó ra, nó còn mạo hiểm giúp bố con, chạy đôn chạy đáo trên ngành những ba ngày, còn không phải vì con thì là gì. Phải đứa khác, có khi đã bỏ của chạy lấy người rồi cũng nên.”

Nghe lời khuyên của Liêu Hải Lâm, thứ Hai, sau khi tan làm, Vu Sính Đình lái xe thẳng đến quân khu.

Vào phòng, cô đang định làm gì đó cho Phùng Mộ Huân, ra ban công thì phát hiện Phùng Mộ Huân đã giặt sạch quần áo phơi ngoài đó rồi.

Trong phòng gọn gàng ngăn nắp, tủ lạnh cũng chứa đầy nguyên liệu nấu ăn, xem ra mấy ngày nay anh sống một mình nhưng cũng không tệ.

Cô thay quần áo, vào nhà tắm tắm rửa qua, sấy khô tóc rồi mới ra ngoài, ngồi xem TV ở phòng khác một lúc lâu mà Phùng Mộ Huân vẫn chưa về.

Cô lên tinh thần, nghĩ thầm hôm nay bất luận thế nào cũng phải chờ Phùng Mộ Huân về.

Hơn mười giờ tối Phùng Mộ Huân mới về. Nghe thấy tiếng mở khóa, Vu Sính Đình đứng bật dậy rồi nhìn thấy Phùng Mộ Huân ngay tức khắc. Hai người chỉ nhìn nhau trong chốc lát, đôi mắt Phùng Mộ Huân lóe lên một vẻ khác thường, nhưng anh vẫn che giấu bằng thần sắc nghiêm nghị.

“Sao em lại đến đây?”

Phùng Mộ Huân hoàn toàn không ngờ cô lại đến quân khu, thời gian này, anh vẫn dùng thái độ lạnh nhạt để đối mặt với mâu thuẫn giữa hai người.

Vu Sính Đình trả lời: “Em không thể tới sao?”

Anh cau mày nhìn cô một cái, không đáp lại.

Phùng Mộ Huân đang mặc một chiếc sơ mi, cúc áo trước ngực cởi vài cái, trên tay vắt chiếc áo quân phục. Sau khi đóng cửa, anh ném áo xuống salon, mặt mày lạnh tanh, ánh mắt nghiêm nghị, trên mặt viết rõ bốn chữ người khác chớ gần. Anh vào nhà tắm, cả quá trình ấy vẫn không nói với cô câu nào.

Tắm xong, Phùng Mộ Huân vào thẳng phòng ngủ.

Vu Sính Đình theo anh vào phòng ngủ. Đối mặt với bóng lưng của anh, cô không biết nên nói gì để giảm đi sự ngột ngạt của bầu không khí này.

Không khí trong phòng ngủ có vẻ quái lạ. Biết đằng sau có người, anh lạnh nhạt hỏi: “Có việc gì?” Vừa hỏi anh vừa đưa lưng về phía Vu Sính Đình mà mặc bộ đồ huấn luyện. Thay quần áo xong, anh định đi qua cô. Vu Sính Đình vội vàng đuổi theo, cô nhếch miệng, nhìn lưng Phùng Mộ Huân mà hét lên: “Phùng Mộ Huân!”

Tay Phùng Mộ Huân đang đặt trên tay nắm cửa, anh dừng lại, cau mày, lại nghe thấy cô hỏi tiếp, “Anh lại phải ra ngoài à?”

Anh không xoay người, vẫn đưa lưng về phía cô và hờ hững nói: “Ừ, em không phải chờ anh, đêm nay anh có việc, không về đâu.” Nói xong, anh kéo cửa ra, liền ngang bước đi.

Lời nói của Phùng Mộ Huân vô cùng lãnh đạm, không có chút ảm áp nào, anh chỉ để lại cho cô một bóng lưng lạnh lùng.

Vu Sính Đình đứng tại chỗ, cảm giác như trái tim mình đang toạc ra. Cô phấn khởi đến quân khu với anh, muốn chủ động làm hòa với anh, nhưng cô phát hiện ra, hình như Phùng Mộ Huân anh không muốn nhìn thấy cô, về tới nhà chỉ nói với cô đôi ba câu, mà lại bằng thái độ lạnh nhạt như cho có.

Im lặng chốc lát, Vu Sính Đình hít mũi, vỗ ngực đi tới trước ghế salon, nhặt cái áo quân phục của Phùng Mộ Huân lên, đưa tay sờ quần hàm lạnh lạnh bên trên một lúc lâu.

Trong phòng không một bóng người. Phòng khách chỉ còn âm thanh ong ong của bản tin phát trên TV. Cô cúi đầu, ngơ ngác nhìn chiếc áo của anh, nghĩ đến thái độ vừa rồi của anh, cô cảm thấy chóp mũi mình cay xè. Một lúc sau, nước mắt của cô không kìm chế được mà tràn ra khỏi mi, nhỏ lên chiếc áo quân phục. Vào giờ khắc này, mọi sự nhần nại của cô đều tan tành mây khói...

56. Chương 56

Vu Sính Đình không biết mình có cần phải ở lại nữa hay không. Sau khi nghe Liêu Hải Lâm nói, cô mới quyết định chủ động đến quân khu làm lành mối quan hệ với Phùng Mộ Huân, nhưng anh ngoài né tránh thì chỉ có lạnh lùng. Căn bản là anh không cho cô cơ hội nói chuyện. Trong tiềm thức, cô biết kiểu cổ lấy lòng như thế này là không cần thiết.

Buổi tối, Vu Sính Đình nằm một mình trên giường, gần như tron thư thế cuộn tròn mình. Cô cảm nhận được mùi của Phùng Mộ Huân quanh gối, mùi hương đầy nam tính. Không thể không nói, mấy ngày không có Phùng Mộ Huân, cô rất không quen. Trước đây, dù có lúc hai người không thể ở cạnh nhau lâu, nửa đêm Phùng Mộ Huân mới về, anh sẽ lẳng lặng từ phía sau kéo cô vào lòng, cúi đầu thì thầm với cô hoặc khẽ gọi tên cô. Giờ đây, tỉnh lại chẳng nhìn thấy bóng dáng anh, nghĩ vậy, Vu Sính Đình cuộn chần lại, vùi mình vào ổ chăn, trong lòng vô cùng buồn tủi.

Sáng sớm, Vu Sính Đình đến công ty với hai mắt thâm quầng. Xế chiều, công ty mở đại hội cổ đông, cô báo qua kế hoạch sơ bộ cho lần hợp tác với công ty Hâm Thịnh. Rốt cuộc Vu Sính Đình cũng có thể tạo chỗ đứng vững chắc ỉnh, các cổ đông cũng không gây khó dễ cho cô như trước nữa. Trước hôm đi một ngày, Hứa Diễn Thần lấy danh nghĩa công việc mà đề nghị Vu Sính Đình tiễn anh ta.

Sau khi ăn xong, trợ lý của Hứa Diễn Thần đưa hai người đi lòng vòng, còn đi qua cả trường mẫu giáo Vu Sính Đình từng học. Hai người cùng hồi tưởng lại rất nhiều hồi ức.

Lúc đưa Vu Sính Đình về công ty, đột nhiên Hứa Diễn Thần hỏi: “Đình Đình, anh hỏi em một chuyện, anh bảo Hân Nhiên tặng cho em căn hộ đó, sao em không nhận?”

Vu Sính Đình cười cười, giải thích: “Tại sao em phải nhận? Hơn nữa em lại không quá cần nó. Đó là thành quả anh khổ cực mới có được, em nhận không thì đúng là không phải. Cho nên anh cứ giữ lấy đi, dựa theo chiều hướng giá nhà ở Bắc Kinh tăng như bây giờ, thì chắc tầm bốn năm nữa có thể lên đến mấy trăm vạn ấy chứ. Mà thật ra lúc đó anh không nên giao chuyện này cho Quan Hân Nhiên, dù sao thì người ta cũng rất thích anh.” Nói đến đây, Vu Sính Đình che miệng ho nhẹ một tiếng, không tiếp tục nữa, dù gì thì hôm nay hai người cũng đã nói chuyện nhiều rồi.

Nhớ lại, những lời chất vấn của Quan Hân Nhiên thật sự khiến Vu Sính Đình không phản bác nổi, thậm chí đành cam chịu thái độ của Quan Hân Nhiên với mình. Lúc ấy, cô thật sự có cảm giác áy náy với Hứa Diễn Thần.

Hứa Diễn Thần nhìn cô như nghĩ đến chuyện gì đó, anh ta biết Vu Sính Đình đang ám chỉ mình giải quyết việc này không đến nơi đến chốn, liền nói: “Em có biết những lời này của em đã kích anh đến mức nào không? Cho dù em không còn tình yêu với anh thì cũng đâu cần phải đẩy anh cho người khác. Lúc trước quan hệ của anh với Hân Nhiên đúng là có chút không rõ ràng, cũng biết cô ấy có cảm tình với anh, sợ dĩ anh để cô ấy ở bên cạnh là vì anh cảm thấy chỉ cần anh không vượt qua ranh giới quan hệ đó là được. Để em hiểu lầm là đáng cho anh lắm, cũng tại lúc trước anh không biết quý trọng em.”

Nói đến câu cuối cùng, hốc mắt Hứa Diễn Thần đỏ lên, anh ta mơ hồ cảm thấy tim nhói nhói. Một lát sau, Hứa Diễn Thần cười với Vu Sính Đình: “Cảm ơn em có thể ăn với anh một bữa cơm cuối cùng trước khi anh đi, mặc dù là xuất phát từ công việc, nhưng anh vẫn rất vui.”

Vu Sính Đình hé miệng cười, nhẹ nhàng nói, “Không phải khách sáo như vậy, đây cũng coi như em cảm ơn anh đi, nếu anh không chọn công ty em để hợp tác thì em không biết xuất hiện thế nào trước mặt các cổ đông đây.”

Ngày hôm sau Hứa Diễn Thần rời thành phố. Anh ta không gọi điện cho Vu Sính Đình đến tiễn, anh ta đã dần hiểu được quan hệ hiện tại của họ, quả thật không thích hợp để gặp mặt thường xuyên. Có điều, trước khi lên máy bay, anh ta gửi một tin nhắn tới cho Vu Sính Đình:

Tạm biệt,保重.

Lúc điện thoại rung, nhìn thấy dòng chữ này, Vu Sính Đình hé miệng cười, rồi xóa bỏ tin nhắn đi.

Sau khi Hứa Diễn Thần rời đi, quan hệ của Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân vẫn không có chút tiến triển nào. Thỉnh thoảng Phùng Mộ Huân có về nhà, nhưng đều nhằm vào lúc Vu Sính Đình đã đi ngủ, rồi rạng sáng anh lại đi. Quan hệ của hai người thế này dường như là chưa từng có trước đây, hoàn toàn khác so với thời kỳ chiến tranh lạnh lúc mới cưới. Lúc này, gần như là hai người cùng cố ý như thế.

Vu Sính Đình dồn hết tâm tư vào công việc, cũng chẳng muốn chủ động làm lành nữa. Lần trước cô đã chủ động rồi, nhưng đổi lại là sự thờ ơ của anh, giờ cô không muốn tự chuốc nỗi bẽ mặt vào thân.

Khi Liêu Hải Lâm một lần nữa hỏi đến chuyện của Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân, cô chỉ miễn cưỡng đáp qua loa vài câu, thật sự không muốn thảo luận đề tài này với mẹ. Liêu Hải Lâm sao lại không nhìn ra tình hình quan hệ giữa Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân lúc này, lần trước lúc gặp Phùng Tranh Hiến ở hội diễn tại quân khu, bà tiện miệng làm như vô tình nhắc đến chuyện này.

Thứ Bảy, cô cùng Tiền Bội Bội đi dạo phố, rồi đi spa, bao nỗi buồn bực của mấy ngày nay tan biến gần hết. Buổi tối cùng Tiền Bội Bội ăn ở nhà hàng xong, Vu Sính Đình đi mua ít nguyên liệu nấu ăn về bỏ vào tủ lạnh. Rảnh rang, cô lại nhớ đến mấy món Phùng Mộ Huân từng dạy cô.

Vu Sính Đình loay hoay một mình trong bếp một lúc, nhớ đến công thức nấu là lại nhớ đến anh. Cuối cùng, sau khi hoàn thành, cô bưng bát đĩa từ trong bếp ra, đặt trên bàn, một mình ăn cho xong chứ chẳng thấy vị gì.

Cô nhớ đến lúc hai người cùng đi siêu thị mua đồ ăn về nhà, nhớ đến lúc Phùng Mộ Huân nấu ăn trong bếp rồi lại kéo cô sang một bên quan sát, thỉnh thoảng anh sẽ thấp giọng dạy cô tiếp theo phải làm thế nào. Mọi chi tiết nhỏ nhặt cùng ủa về, khiến tâm trạng cô có chút không kiềm chế nổi.

Không thể không nói, cuộc sống của hai người thời gian qua rất hạnh phúc.

Có điều, mùi vị đồ ăn cô làm so với của Phùng Mộ Huân, đúng là kém xa.

Rửa xong bát đĩa, cô cầm đĩa hoa quả, ngồi trên ghế salon xem tạp chí.

Hôm nay là lần đầu tiên Phùng Mộ Huân về nhà sớm. Vu Sính Đình không ngờ anh sẽ về căn biệt thự, cô tưởng anh sẽ qua đêm tại đơn vị. Vậy mà anh vừa vào cửa cũng chỉ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh nhạt, rồi vào luôn phòng làm việc.

Vu Sính Đình ném quyển tạp chí sang một bên. Thẩn thờ ngồi trong phòng khách, mãi mới có lúc anh về, vậy mà Phùng Mộ Huân lại né tránh cô như kiểu không thể chờ được nữa, cô không nhận được liên chất vấn anh: “Phùng Mộ Huân, anh không muốn nhìn thấy em thì cứ nói thẳng, không phải né tránh như vậy. Anh vì Hứa Diễn Thần mà trút giận lên em đấy à? Bây giờ Hứa Diễn Thần đã về Thâm Quyển rồi, gần đây anh bận việc ở đơn vị, em biết, thế nên em mới không làm phiền anh, nhưng anh bận đến mức nào mà ngay đến cả bóng người cũng không thấy?”

Cô cười lạnh, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Thật ra là anh thấy em phiền thì cứ nói thẳng, không sao, em không quan tâm. Nhưng mà anh như bây giờ thì là ý gì? Anh muốn ở riêng, hay là định ly hôn với em?”

Lúc nói đến hai chữ ly hôn, giọng nói của cô có chút run rẩy. Cô không hề phát hiện ra sắc mặt Phùng Mộ Huân lạnh thêm một tầng nữa.

Cô thật sự không rõ, Phùng Mộ Huân còn định lạnh nhạt với cô đến khi nào. Huống hồ mấy ngày nay anh gỡ cái tính khó chịu đó ra, thật khiến cô hết sức nhẫn nại rồi.

Phùng Mộ Huân đứng ở giữa bậc thang, xoay người nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng một lúc lâu.

Đột nhiên Vu Sính Đình tiến lên, không hề né tránh ánh nhìn của anh. Đôi bên đối mặt trong chốc lát, dưới cái nhìn đầy áp lực của anh, Vu Sính Đình đành chịu thua, thần sắc mệt mỏi, cảm giác cả người nổi đầy gai ốc. Cô xoay người định rời đi.

Phùng Mộ Huân lại gần, tóm chặt cổ tay cô, trầm giọng nói: “Chuyện ly hôn, em nghĩ cũng đừng hòng!”

Vu Sính Đình vùng dậy, tỏ vẻ vô cùng tức giận: “Vậy anh muốn thế nào, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Nói xong, cô cúi đầu cắn môi, không nhìn anh nữa, trong lòng lại đang rất sợ đáng sợ như hung thần của Phùng Mộ Huân.

Lúc này, Phùng Mộ Huân áp sát lại gần, buông cô ra, mặt mày nghiêm nghị: “Anh muốn thế nào ư? Nếu như em có thể đối với anh bằng một nửa tâm tư lúc trước em dành cho Hứa Diễm Thần, anh sẽ suy nghĩ.”

Mỗi câu mỗi chữ anh nói đều bằng cái giọng lạnh lùng khiến người khác phát run: “Điểm Điểm, anh không phải loại người không so đo tính toán, đối với em, lại càng không phải vô điều kiện. Em nghe rõ chưa?”

Sở dĩ anh tốt với cô, yêu chiều cô, để cô cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh anh, nhưng chủ yếu thứ anh muốn là tình cảm. Anh cố gắng nhiều như vậy, nhưng lại không chiếm được một nửa tình cảm của cô, đương nhiên anh sẽ so đo.

Điều Phùng Mộ Huân nói, Vu Sính Đình nghe rất rõ ràng. Phùng Mộ Huân nói cho cô biết, tình cảm anh dành cho cô không phải là vô điều kiện.

Tranh thủ lúc rảnh rỗi, Vu Sính Đình nghe Liêu Hải Lâm khuyên nên đến quân khu thăm Phùng Tranh Hiến. Vu Sính Đình mang theo mấy hộp Đại Hồng Bào mà ông Phùng thích uống để biếu ông.

*Một loại trà nổi tiếng.

Cô cũng tự biết trên phương diện lễ nghi thì mình có chút thiếu sót. Sau khi kết hôn với Phùng Mộ Huân, ít khi cô chủ động đến thăm bề trên, lần trước là do xích mích với Phùng Mộ Huân, rồi sau đó chuyện của Vu Hàn Sinh xảy ra nên cô cũng bận việc của công ty.

Vu Sính Đình đến ăn trưa cùng Phùng Tranh Hiến. Ông hỏi cô về tình hình của Vu Hàn Sinh và Liêu Hải Lâm, rồi cuối cùng mới chuyển tới Phùng Mộ Huân: “Sính Đình này, gần đây con với Mộ Huân có ổn không?”

Liêu Hải Lâm mang chuyện Phùng Mộ Huân gần đây ít về nhà nhắc bóng nhắc gió với Phùng Tranh Hiến một lần. Phùng Tranh Hiến sao lại không nghe ra ý tứ đó chứ.

Vu Sính Đình gật đầu: “Ổn lắm ạ.”

“Con đừng giấu bố nữa, bây giờ bố chỉ mong hai đứa hòa thuận, rồi nhanh nhanh chóng chóng cho bố bế cháu. Hai đứa có mâu thuẫn gì cũng nên giải hòa với nhau. Gần đây đúng là Mộ Huân bận rộn nhiều việc, để con phải chịu thiệt thòi rồi. Phía tổng tham mưu giao văn kiện xuống, cử nó đi làm nhiệm vụ, không biết bao giờ mới về.”

Vì lần trước Phùng Mộ Huân tạm dừng đợt huấn luyện, bởi Vu Hàn Sinh bị nghi hối lộ, nhà họ Vu rối như tơ vò, nên Phùng Tranh Hiến và Tuần Diên Thụy mới gọi điện xin bộ chỉ huy cho Phùng Mộ Huân ngừng mọi hoạt động huấn luyện. Có như thế thì Phùng Mộ Huân mới rảnh rỗi trở về xử lý chuyện của Vu Hàn Sinh.

Vu Sính Đình nghe xong liền hồ nghi hỏi: “Bố, bố nói là anh ấy lại đi tập huấn ạ? Lúc nào thế ạ?”

Chẳng trách gần đây không thấy bóng dáng Phùng Mộ Huân đâu.

Phùng Tranh Hiến mơ hồ đáp, “Thứ Bảy tuần trước, sao thế, nó không nói với con chuyện này à?”

Vu Sính Đình mím chặt môi, không trả lời, sắc mặt ảm đạm đi vài phần.

Thứ Bảy tuần trước chính là hôm Phùng Mộ Huân trở về. Lúc đó cô không chịu được, lên tiếng chất vấn anh, vậy mà Phùng Mộ Huân vẫn không nhắc lấy nửa chữ nào với cô. Chẳng trách ngày hôm sau không có tin tức gì của Phùng Mộ Huân, thì ra đúng là bận công việc, chứ không phải là cố ý quay về dù đã muộn.

Chỉ có điều, anh không đề cập đến với cô.

Nghĩ tới đây, Vu Sính Đình cười khổ, trong lòng âm ức không nói lên lời.

57. Chương 57

Mấy ngày qua, Vu Sính Đình gần như sống mà đếm từng ngày vậy. Từ sau hôm đến quân khu thăm Phùng Tranh Hiến, tâm trạng cô lại càng thêm rầu rĩ.

Ngày Vu Hàn Sinh ra khỏi trại giam là ngày trời trong nắng ấm, Vu Sính Đình cùng Liêu Hải Lâm lái xe đến trại giam đón ông về nhà.

Sau khi về nhà, Liêu Hải Lâm cùng cô giúp việc làm một bàn đầy đồ ăn, mừng Vu Hàn Sinh về nhà. Cả nhà tụ họp một chỗ có cảm giác hạnh phúc không nói thành lời.

Sự trở về của Vu Hàn Sinh khiến tâm trạng uất ức của Liêu Hải Lâm vơi đi hẳn. Trong nhà bếp, bà bận rộn luôn chân luôn tay phụ cô giúp việc, Vu Sính Đình có muốn làm đỡ cũng không được, đành phải đợi ăn.

Trên bàn cơm, Vu Hàn Sinh nhìn bốn phía tìm bóng dáng Phùng Mộ Huân. Ông đang thắc mắc tại sao hôm nay Phùng Mộ Huân không đến nên nhìn Vu Sính Đình và hỏi: “Điểm Điểm, sao Mộ Huân không đến?”

Ánh mắt Vu Sính Đình sưng lại, cô vội vàng cúi đầu, giải thích: “Dạ, anh ấy ra ngoài huấn luyện được hai tháng rồi, cũng không biết lúc nào mới về.”

Vu Hàn Sinh gật đầu cười, “Cũng phải, hai đứa ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, đợi Mộ Huân về, con với nó đến đây một chuyến, cả nhà mình cùng ăn cơm.”

“Vâng.” Vu Sính Đình gật đầu, không nói thêm nữa.

Liêu Hải Lâm thấy thế vội vàng nói tiếp: “Nói cũng đúng, Mộ Huân đang vội, chuyện này trước kia không phải là con không biết, trong ba ngày mà phải chạy đi chạy lại trên trụ sở. Mẹ nghe thủ trưởng Phùng nói, lần trước Mộ Huân phải tạm dừng đợt huấn luyện lại, xét cho cùng chẳng phải là vì chuyện của nhà mình sao, thế nên giờ lại phải tiếp tục huấn luyện. Điểm Điểm, trên phương diện này, con phải thông cảm cho nó, dù sao hai đứa cũng phải sống như thế rất lâu, đúng không?”

Vu Sính Đình hiểu hàm ý của Liêu Hải Lâm, cô hé miệng, gật đầu với bà, ý bảo bà cứ yên tâm.

Vu Hàn Sinh ngồi bên cạnh không hề biết chuyện đôi vợ chồng trẻ cãi nhau. Lúc trước, vì muốn Vu Sính Đình có thể thành đôi với Phùng Mộ Huân, ông và Liêu Hải Lâm dùng đủ mọi cách, không thể phủ nhận rằng ban đầu họ có dựa vào một tầng quan hệ đầy lợi ích. Ông biết vì mình có quan hệ với nhà họ Phùng nên mới có thể ra ngoài. Xảy ra chuyện lần này, Phùng Mộ Huân cũng đến thăm ông mấy lần, còn âm thầm giúp ông xử lý tốt các mối quan hệ, nên lúc thăm vấn nhân chứng mới không gây khó dễ cho ông. Chuyện liên quan đến thư ký Mạt, ông không dám nói mình hoàn toàn trong sạch, hôm nay có thể được ra ngoài sớm thế này, đối với ông mà nói đã là chuyện quá may mắn rồi. Bởi vậy, chàng rể như Phùng Mộ Huân không thể không khiến ông an lòng.

Lại hơn một tháng trôi qua, Vu Sính Đình vẫn không nhận được cuộc điện thoại nào của Phùng Mộ Huân. Có đôi khi cô không bỏ ý định, gọi đến số di động của anh, nhưng bên kia truyền đến tín hiệu không kết nối được cuộc gọi.

Vì Vu Hàn Sinh đã về nên Vu Sính Đình cũng bắt đầu bàn giao lại công việc. Sau khi tỉnh dưỡng ở nhà một tuần, Vu Hàn Sinh chính thức trở lại công ty.

Lúc ấy, toàn thể nhân viên công ty xếp thành hàng nghênh đón Vu Hàn Sinh trở về. Trên dưới công ty đều rất ngỡ ngàng, Vu Sính Đình trả lại ghế cho Vu Hàn Sinh, nhưng lại được giao cho chức giám đốc thương hiệu.

Tầm xế chiều, Vu Sính Đình đang họp thì di động đổ chuông. Cô vội vàng chạy ra ngoài nghe, người gọi tới là Phùng Nghị.

Sau khi nhận cuộc điện thoại của Phùng Nghị, Vu Sính Đình có vẻ rất rối bời, lập tức lái xe đến bệnh viện quân khu. Dọc đường đi, suýt nữa cô vượt mấy chạng đèn đỏ. Trong viện người đến người đi, nhưng lại chẳng thấy bóng dáng Phùng Nghị.

Lúc cô tìm được đến phòng bệnh của Phùng Mộ Huân, bên trong đã chật người, lấp hết bóng dáng Phùng Mộ Huân. Cô đứng bên ngoài ngó vào trong một lát rồi tranh thủ đến phòng trực hỏi tình hình, quanh quẩn mãi ngoài hành lang chứ không vào.

Trong bệnh viện có rất nhiều bộ đội, cả hội lãnh đạo đi cùng Tuần Diên Thụy tập trung hết trong phòng làm việc của chủ nhiệm để hỏi thăm tình hình của Phùng Mộ Huân, bên trong cũng có khá đông bác sĩ. Nghe Phùng Nghị nói, lần huấn luyện này cũng có mấy người nữa bị thương, Phùng Mộ Huân trị liệu nửa tháng rồi mới được đưa lên trực thăng để về bệnh viện quân khu.

Nghe được mấy chuyện đó, cô giật thót mình.

Cô đã nghĩ ra rất nhiều lý do Phùng Mộ Huân không liên lạc với mình, chỉ duy không nghĩ anh bị thương. Trước đây đã có khi Vu Hàn Sinh đề cập đến chuyện này với cô, cô luôn cười một cách thoải mái, bởi vì cô cảm thấy chuyện này sẽ không xảy ra với Phùng Mộ Huân, căn bản là không cần lo. Ai ngờ, cuối cùng thì Phùng Mộ Huân cũng gặp nạn rồi.

Tuần Diên Thụy đi tới, vừa hay nhìn thấy Vu Sính Đình ngồi trên băng ghế dài ôm mặt.

“Sao không vào gặp nó?”

Sắc mặt Vu Sính Đình có chút khó coi, cô giải thích: “Cháu đợi một lát nữa mới vào.” Bởi vì lúc này cô muốn ổn định tâm trạng.

Đến giờ cô vẫn cảm thấy tim đập thình thịch. Nhìn cả đoàn người đông như vậy đến thì cũng có thể biết Phùng Mộ Huân bị thương không hề nhẹ, nếu không sao lâu như vậy mới gọi điện báo cho cô. Nói như vậy thì chắc hẳn Phùng Tranh Hiến cũng đã biết.

Tuần Diên Thụy cười, vỗ vỗ bả vai cô an ủi: “Sính Đình, đừng lo, Mộ Huân qua thời kỳ nguy hiểm rồi, vết thương của nó cũng đang dần bình phục, hiện giờ không nghiêm trọng lắm đâu. Vừa rồi chủ nhiệm với bác sĩ khoa xương cũng đều nói là khoảng hai tháng nữa là ổn thôi. Lúc trước không báo cho cháu là vì sợ cháu lo lắng.”

“Sao anh ấy lại bị thương ạ?”

Tuần Diên Thụy suy tư trong chốc lát rồi cẩn thận giải thích: “Trong lúc huấn luyện ở trụ sở, cả lúc lên đường làm nhiệm vụ, bị thương cũng là bình thường, trước đây nó cũng từng nằm viện rồi, chẳng phải lần nào cũng khỏi hay sao?”

Cô gật đầu, nhỏ giọng đáp, không tiếp tục hỏi nữa: “Cháu biết rồi ạ.”

Sau khi Tuần Diên Thụy rời đi, đám quân nhân bên trong phòng bệnh cũng lục tục kéo về. Không ai phát hiện ra cô, bởi cô an vị trên băng ghế dài trong góc tường. Sững sờ nhìn sàn nhà dưới chân, Vu Sính Đình chần chừ một lúc mới nhẹ nhàng đẩy cửa vào. Cửa phòng mở ra, Phùng Mộ Huân đang nằm ngủ trên giường.

Anh nằm trên giường, trông có vẻ rất mệt mỏi, thậm chí lúc ngủ mà mặt mày vẫn nghiêm nghị, đôi mày nhíu chặt, cằm lún phún râu, khuôn mặt gầy gò, trên đùi là tảng thạch cao dày cộp. Bác sĩ nói với cô, ngoài đại não ra, trên đùi, vai và cánh tay của Phùng Mộ Huân đều có vết thương. Nghe nói lúc trực thăng đưa

cả nhóm người về bệnh viện, cả người anh quần đầy băng vải. Mới mấy tháng không gặp mà anh đã thành ra thế này.

Vu Sính Đình nhìn anh không rời mắt, cô cúi đầu nhìn cẳng chân bó bột của anh, lại nhìn lên gương mặt tuần tú, trong lòng như bị nghẹn lại.

Bên trái mặt Phùng Mộ Huân có một vết thương, vết thương đã đóng một lớp vảy đen. Cô nhủ chặt mày, thần thờ nhìn anh, lại định một lát nữa sẽ rời đi, để anh một mình ở đây tĩnh dưỡng cho lại sức. Dù sao anh cũng không muốn cho cô biết tình hình của mình.

Không thể không nói, cô đã bị người trước mặt đây gây tầm ảnh hưởng rất lớn. Cô nghĩ xem đã bao lâu rồi không gặp Phùng Mộ Huân, anh đi không nói một tiếng nào, lúc gặp lại nhau thì kết quả lại ra thế này.

Cuối cùng, cô đưa tay cầm lấy bàn tay để ở bên ngoài của Phùng Mộ Huân, áp mặt vào lòng bàn tay anh mà bất đắc dĩ thở dài. Độ ấm của lòng bàn tay thấu qua da thịt cô, tạo nên cảm giác yên lòng lạ thường. Lòng bàn tay anh có một lớp chai mỏng, chạm vào má cô hơi đau ráp, bất chợt, hai mắt cô cũng dần đỏ lên.

Kỳ thực cô rất muốn khóc, chỉ có điều lại cảm thấy không thích hợp.

Lúc này, dường như Phùng Mộ Huân cảm nhận được động tĩnh, nuốt nhẹ một cái, rút tay ra khỏi lòng bàn tay cô, lật ngược lại nhẹ nhàng đặt lên đầu cô.

Vu Sính Đình cuống quýt ngẩng đầu nhìn anh: “Tình rồi à?”

Ánh mắt anh trầm xuống, anh nói: “Em đến đây lúc nào?” Giọng nói của anh hơi khàn, có chút nghẹn nghet.

Vu Sính Đình cúi đầu nhìn anh, đan hai tay vào nhau, “Vừa đến được một lúc.”

Hai người nhìn nhau chốc lát, Phùng Mộ Huân bị cô nhìn thành ra hơi lúng túng, liền hơi nghiêng đầu.

Vu Sính Đình cau mày, rồi liền mở miệng, giọng nói lí nhí: “Để em xem xem, bị thương ở đâu?”

Nói xong, cô liền đứng dậy, đưa tay định cởi áo của anh ra. Lúc chạm vào chiếc cúc áo, cô cảm thấy tay mình run rẩy, vất vả lắm mới cởi được chiếc cúc đầu tiên, đến chiếc thứ hai thì Phùng Mộ Huân nắm chặt hai bàn tay đang run rẩy của cô.

Phùng Mộ Huân nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm, đáy mắt chứa tâm tình khó diễn tả được.

Cô dừng tay lại, ngập ngừng nói: “Còn đau không?” Lại giống như đang lẫu bầu.

Anh cười với cô, rồi an ủi: “Không đau, không phải xem, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà.”

Đương nhiên Vu Sính Đình hiểu ý của anh, nếu thật sự là vết thương nhỏ thì sao lại không để cô nhìn chứ.

Vu Sính Đình cúi đầu, xụi xụi mũi: “Vết thương nhỏ, thì anh đã chẳng nằm đây rồi. Còn giấu em lâu như vậy cơ đấy.” Nói xong, cô rút tay lại, ra vẻ vô vị mà cười cười, rồi lại nói: “Em nghe Phùng Nghị nói qua điện thoại, anh cũng nằm viện được hơn nửa tháng rồi, phải không?”

Sắc mặt Phùng Mộ Huân tối lại, anh chậm rãi gật đầu, không nói gì, lại càng không biết nên trả lời cô thế nào.

“Tại sao không nói cho em biết? Sao không nói tiếng nào đã đi? Hay là tại vì em không nghe anh đi gặp Hứa Diễn Thần, nên ngay cả một câu thông báo hay dặn dò anh cũng tiết kiệm, phải không?” Giọng nói cô vẫn bình tĩnh, nhưng mang đôi phần trách cứ.

Phùng Mộ Huân mím chặt môi, không đáp lời mà để cô tùy ý trách mắng. Lúc này, trước mặt cô, anh hoàn toàn hết đường chối cãi.

Hai người im lặng trong chốc lát, cô nhìn anh chăm chú, ngữ khí lại có chút nghẹn ngào: “Phùng Mộ Huân, anh nói, tình cảm của anh không phải là vô điều kiện, vậy đến cuối cùng anh có thể suy nghĩ cho em một lần không?”

Phùng Mộ Huân còn chưa có phản ứng gì với ý trong câu nói của Vu Sính Đình, vậy mà cô đã nắm chặt tay anh rồi nói: “Anh có nghĩ, rồi em sẽ phải làm sao không?”

Không có anh, em nên làm sao đây?

Nói đến cuối, giọng của cô nhỏ dần, như thể cô đang cố kìm chế tâm trạng mình. Không hiểu vì sao, nhìn một Phùng Mộ Huân thường ngày nhan nhặn, mạnh mẽ, thành ra như vậy, cô cũng cảm thấy nỗi đau đớn tương tự anh.

Cô ngẩng đầu, hít sâu một hơi, cố kiềm chế giọt nước mắt sắp tràn qua khóe mi.

Phùng Mộ Huân liếc mắt nhìn thấy giọt lệ ẩn trong đôi mắt phiếm hồng của cô, trong lòng như bị một cây gỗ phang mạnh xuống, khiến anh tỉnh táo trong nháy mắt.

Anh nắm chặt tay cô, trầm giọng nói bằng giọng đầy hối hận: “Xin lỗi...” Đã khiến em lo lắng.

58. Chương 58

Vu Sính Đình rút tay lại rồi hung hăng đốp một cái lên mu bàn tay anh, coi như phát tiết nỗi bất mãn trong lòng.

Phùng Mộ Huân nhắm mắt trong chốc lát rồi mới chậm rãi giải thích: “Anh không nghĩ lại thành ra như vậy, anh chỉ không muốn để em nhìn thấy bộ dạng thương tích đầy mình của anh, càng sợ sẽ dọa em sợ.”

Chuyện là thế này, trong lúc tiến hành huấn luyện, Phùng Mộ Huân và mấy chuyên viên huấn luyện nữa đứng rất gần điểm phát nổ. Không ai ngờ vụ nổ lại xảy ra đột ngột như vậy, may mà anh tránh nhanh, nếu không thì giờ chưa biết sống chết thế nào. Lần trở về này, còn có hai sĩ quan huấn luyện nữa.

Không ai biết tâm trạng cả tháng nay của Phùng Mộ Huân. Lúc sinh mệnh treo sợi tóc, anh từng nghĩ mình có thể sẽ tàn phế, nhưng rồi lại nghĩ, đến lúc đó thì cô phải làm sao đây.

Vu Sính Đình hé miệng, bình tĩnh nói: “Có gì mà em phải sợ chứ, cùng lắm thì, anh bị làm sao đi nữa thì em cũng sẽ ở bên cạnh anh, chăm sóc anh.”

Cô trầm nghĩ, anh không kêu rên một tiếng nào, nhưng từ chỗ bố chồng, cô biết rõ ràng tình hình của Phùng Mộ Huân. Bởi một tháng dưỡng thương, anh chưa kịp liên lạc với cô, điều này cô có thể hiểu được, nhưng nghĩ đến việc mình biết chuyện anh bị thương muộn, trong lòng cô vẫn áy náy.

Phùng Mộ Huân cười, đưa tay nắm chặt tay cô và an ủi: “Anh còn muốn sống cả đời với em, đâu có dễ dàng có chuyện gì được chứ.”

Bầu không khí lúc này ấm áp hơn lúc trước rất nhiều, thấy Phùng Mộ Huân nói chuyện ôn hòa hơn lúc trước, Vu Sính Đình mới dò hỏi: “Thế anh định lại vì chuyện của Hứa Diễm Thần mà giận em à?” Không nói đến còn đỡ, vừa nhắc đến, Vu Sính Đình lại nhớ đến cái đêm mà cô tới quân khu tìm anh. Hôm đó, Phùng Mộ Huân chỉ nói đôi ba câu rồi đóng sầm cửa bỏ đi. Thời gian sau đó, cô nhớ lại mà vẫn rùng mình, đúng là cô đã chịu đựng đủ rồi.

Nghe thấy tên của Hứa Diễm Thần, sắc mặt Phùng Mộ Huân liền sa sầm, anh chẳng buồn nói gì nữa.

Vu Sính Đình trợn mắt nhìn Phùng Mộ Huân, lập tức nói: “Anh vẫn giận đấy à? Phùng Mộ Huân, anh là chồng em, là người phải sống cả đời bên em, còn Hứa Diễm Thần chỉ là bạn em, không thể đem ra so sánh được. Anh vẫn định vì anh ấy mà giận em đấy hả?”

Đôi mắt Phùng Mộ Huân sáng ngời, hỏi một cách không chắc chắn: “Thật không?” Anh hơi nhếch khóe miệng, che giấu sự sung sướng trong lòng mình.

Anh nghe thấy cô nói, rằng anh mới là người sống bên cô cả đời.

“Anh chỉ mong trong lòng em không có người khác.” Nói xong, sắc mặt Phùng Mộ Huân có vẻ mất tự nhiên.

Vu Sính Đình nghe thấy vậy liền cười, cũng không định phản bác lại ngay. Nếu anh không quá tức giận thì đâu thể chiến tranh lạnh với cô lâu đến vậy, “Đó là đương nhiên, em biết anh vẫn để ý đến mối quan hệ sáu năm giữa em và Hứa Diễm Thần, điều này khiến trong lòng anh có chút vướng mắc, anh cho rằng em không tự nguyện mà là bị ép phải lấy anh. Em đối với anh như vậy không hoàn toàn vì Hứa Diễm Thần, mà chỉ tại em không chịu nổi cách làm của anh, suy tính sâu xa, còn uy hiếp em, cho nên em mới bài xích cuộc hôn

nhân của chúng ta. Nhưng mà sau này em dần dần không còn cảm giác đó nữa, anh rất tốt với em, trong lòng em cũng rõ, sau khi cưới, gần như chuyện gì anh cũng theo ý em, không ngại bỏ thể diện vì em. Từ lúc đó em đã nghĩ sẽ cùng anh sống một cuộc sống bình yên, thanh thản, cả đời.”

Nói đến đây, Vu Sính Đình dừng lại chốc lát, nắm chặt tay Phùng Mộ Huân, có đôi chút oán giận: “Anh có biết không, mấy ngày anh cố tình lạnh nhạt với em, trong lòng em rất khó chịu.”

Phùng Mộ Huân nghe cô nói mà vô cùng ảo não, không phải là anh không biết điều đó. Cuối cùng thì hai vợ chồng cũng có thể hóa giải mọi chuyện rồi.

Đến tối, Vu Sính Đình cùng Phùng Mộ Huân ăn cơm, sau đó cô lấy khăn tay lau miệng cho anh.

Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, người đến là Liêu Hải Lâm và Vu Hàn Sinh.

Liêu Hải Lâm nhìn quanh bốn phía, thấy đầy hoa tươi và những giỏ hoa quả, hẳn là do chiến hữu của Phùng Mộ Huân mang tới.

Vu Sính Đình vứt khăn giấy vào thùng rác, vội vàng lấy điều khiển tắt tivi rồi cười nói: “Bố mẹ, sao bố mẹ lại đến, ngồi đây đi ạ.”

Sau khi biết tin Phùng Mộ Huân bị thương, Liêu Hải Lâm lập tức gọi điện báo cho Vu Hàn Sinh, rồi tự tay nấu ít canh, đổ vào bình giữ nhiệt rồi đến đây.

Vu Sính Đình nhận chiếc bình giữ nhiệt trong tay Vu Sính Đình, đặt lên chiếc bàn nhỏ ở phía trước.

Liêu Hải Lâm ngồi xuống cái ghế cạnh giường, “Mộ Huân, sao con xảy ra chuyện mà không báo về nhà một tiếng? Đã đỡ chưa?”

“Bố mẹ, con sợ bố mẹ lo lắng nên không kịp báo cho bố mẹ biết.” Phùng Mộ Huân nói một cách điềm tĩnh, rồi anh lại tiếp tục: “Bố, con xin lỗi, con không ở nhà nên không kịp về đón bố.”

Vu Hàn Sinh ngồi trên chiếc salon đơn, điềm đạm nói: “Không vội, chờ con khỏi rồi cả nhà mình cùng ăn một bữa cơm cũng không muộn. Mộ Huân, phải giữ gìn sức khỏe, sau này ra ngoài làm nhiệm vụ cũng phải chú ý an toàn, nếu không Sính Đình cứ phải lo lắng cho con.”

Phùng Mộ Huân vâng một tiếng.

Lúc nhắc đến Vu Sính Đình, cô cúi đầu không nói gì. Phùng Mộ Huân áy náy nhìn cô một cái, đúng lúc cô ngẩng đầu, hai vợ chồng nhìn nhau, trong mắt như chứa cùng tâm trạng. Liêu Hải Lâm và Vu Hàn Sinh vừa thấy đã hiểu.

Liêu Hải Lâm cố nhịn cười, lên tiếng nói: “Mộ Huân, để Điểm Điểm ở lại với con nhé, bố mẹ về trước đây, cũng không sớm sửa gì nữa, hai ông bà già này không quấy rầy hai đứa nữa, ngày mai mẹ lại đến thăm con.”

Tiến Liêu Hải Lâm và Vu Hàn Sinh đi, Vu Sính Đình mới bón canh mà mẹ vừa đem đến cho Phùng Mộ Huân. Thật ra, Phùng Mộ Huân rất hưởng thụ đãi ngộ này, vì trước đây Vu Sính Đình chưa bao giờ chu đáo như thế với mình.

Cho anh uống hết canh, Vu Sính Đình định ngủ trên chiếc giường bên cạnh. Bác sĩ nói không được động đến vết thương của anh, hằng ngày chỉ được lau người cho anh mà thôi.

Vu Sính Đình vào phòng tắm, lấy một cái chậu, pha chút nước ấm rồi đến trước giường bệnh, nâng cao giường lên, sau đó xắn tay áo chuẩn bị lau người cho Phùng Mộ Huân. Lúc chiếc khăn lông ấm áp chạm đến má trái của Phùng Mộ Huân, Vu Sính Đình mới chú ý đến vết thương kinh người trên đó. Cô xoay mặt anh lại, cẩn thận quan sát một lát rồi cau mày nói: “Anh xem, bên này cũng có vết thương này.”

Nói xong, cô dùng khăn lông cẩn thận lau cho anh. Phùng Mộ Huân nghe cô nói vậy, sắc mặt tối lại.

Lau rửa xong, Vu Sính Đình bật tivi rồi chuẩn bị đi tắm. Vì không mang quần áo để thay nên cô đành phải cầm tạm một bộ đồ bệnh nhân của Phùng Mộ Huân.

Tắm xong, cô cúi người kéo chăn lên cho Phùng Mộ Huân, nhẹ nhàng nói: “Có phải anh buồn ngủ rồi không?”

Anh đáp: “Không.” Cùng lúc đó, anh vội vàng dời ánh mắt ra khỏi cơ thể cô. Anh cầm điều khiển chỉnh to âm lượng tivi để dời sự chú ý của mình. Ban nãy lúc cô đang tắm, anh đã cảm thấy cả người nóng ran. Lúc này, cô ra khỏi phòng tắm, trên người mặc bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình, giọt nước chảy từ mái tóc ướt thấm xuống vạt áo, hình ảnh lúc ẩn lúc hiện như vậy thật khiến anh miệng đắng lưỡi khô.

Lúc này trên tivi đang chiếu chương trình của quân đội, tiếng nói của người dẫn chương trình truyền ra, là chương trình thời sự quân đội. Một ngày nay, Phùng Mộ Huân chỉ dựa vào mấy chương trình này để giết thời gian. Vu Sính Đình bất mãn vì anh chỉ dán mắt vào tivi, liền giật lấy chiếc điều khiển trong tay anh ném sang một bên, rồi cúi người hôn lên môi anh.

Lần này hoàn toàn là cô chủ động, cô đưa đầu lưỡi lượn trong miệng anh, cuối cùng, Phùng Mộ Huân phản khách thành chủ, càng hôn càng sâu. Sự thân mật đã lâu mới có khiến hai người càng hôn càng cuồng nhiệt. Phùng Mộ Huân không chịu được, đưa một tay ra vuốt ve tấm lưng Vu Sính Đình, cùng lúc, cổ họng bật ra tiếng thở dốc không kiềm chế được, đó chính là tín hiệu của nỗi khát khao.

Bỗng nhiên, anh cầm lấy tay cô, một đường đi xuống, đặt vào chỗ gồ lên giữa hai chân anh, lại ấn chặt tay cô không để cô lộn xộn. Vu Sính Đình cảm thấy chỗ đó nổi lên, rất có sức sống, lại cảm thấy thứ dưới tay mình đang giật giật. Tay cô run lên, cô không đủ dũng cảm làm liều.

Cô nhẹ nhàng xoa chỗ đó trong chốc lát, rời khỏi môi anh, cô chậm rãi tiến xuống dưới cằm anh, rải những nụ hôn nhỏ vun trên cổ anh, lại khẽ cắn vành tai anh một cái. Cô đưa tay cởi cúc áo của anh, nụ hôn đi từ bờ môi xuống khuôn ngực anh.

“Điểm Điểm...” Phùng Mộ Huân khàn giọng nói, khuôn mặt đỏ lựng, cả người trên dưới đều khó chịu. Anh rất muốn ngăn cô lại, bởi anh thật sự không chịu nổi sự khiêu khích này của Vu Sính Đình, lại không thể nói nổi đây là cảm giác gì.

Dục vọng ào tới không khống chế nổi, mãnh liệt, như muốn thiêu đốt cả người anh.

“Khó chịu à?” Vu Sính Đình hé miệng cắn vào ngực anh một cái.

Phùng Mộ Huân nhú chặt mày, nghiêm mặt không để ý đến cô. Nếu không phải vì tình trạng cơ thể không tốt, đâu có chuyện cô muốn làm gì thì làm, anh sẽ nhanh chóng thu phục cô, rồi sẽ chỉ còn tiếng khóc nức xin tha của cô mà thôi.

Thấy Phùng Mộ Huân thật sự không chịu nổi, Vu Sính Đình không trêu anh nữa, mà nhướn lên cắn một cái vào môi anh, nhìn phản ứng của anh mà vô cùng hài lòng: “Đây là sự trừng phạt của anh dành cho anh, ai bảo anh không nói gì đã đi, ai bảo anh lạnh nhạt với em. Bây giờ thì đành phải chịu ghen rồi.”

Phùng Mộ Huân đưa mắt liếc cô một cái, nghĩ thầm, cứ để cô hả hê trước đã, sau này tính sổ cũng không muộn.

Anh hít một hơi thật sâu, đè cơn tức xuống rồi nói: “Gọi y tá đến đây, anh muốn vào nhà vệ sinh.”

“Có em ở đây rồi, hoàn toàn có thể đỡ anh đi vệ sinh, sao phải gọi y tá chứ.”

Lời vừa dứt, khuôn mặt Phùng Mộ Huân đỏ lên.

Vu Sính Đình bật cười khanh khách, cúi người lấy dép cho anh, rồi đưa tay nâng anh dậy, cẩn thận xỏ dép vào cho anh và nói: “Cơ mà đây là lần đầu tiên thấy anh xấu hổ đấy.” Không thể không nói, điều này khiến cô có cảm giác khoái trá chưa từng thấy.

Phùng Mộ Huân xuống giường, ngả người lên vai Vu Sính Đình, nhận cây gậy cô đưa cho rồi liếc cô một cái, hừ một tiếng chứ không trả lời.

Lần đầu tiên cảm giác mình bị cô xử lý sạch sành sanh.

Thấy sắc mặt anh khó coi, Vu Sính Đình bạo gan nói một câu khiến Phùng Mộ Huân không nói lại nổi: “Anh sợ cái gì, ngại cái gì chứ, không phải lần đầu tiên em nhìn thấy!”

Lúc này, Phùng Mộ Huân hoàn toàn không đỡ nổi rồi.

59. Chương 59

Vu Sính Đình ở bệnh viện chăm sóc Phùng Mộ Huân một tuần, Phùng Mộ Huân cũng dần dần thích ứng với sự quan tâm của cô, mà đúng ra là bị ép phải thích ứng.

Vu Sính Đình rất lo cho sức khỏe của Phùng Mộ Huân, kể cả lúc đi vệ sinh cô cũng không rời anh. Cánh tay Phùng Mộ Huân vẫn chưa khỏi hẳn, vậy nên cô thậm chí còn phụ trách cởi quần giúp anh, khiến Phùng Mộ Huân vô cùng xấu hổ.

Mỗi lần anh tỏ vẻ khó xử, là sẽ đổi lấy một lần Vu Sính Đình dạy cho anh một bài. Anh đành phải chịu, sau đó nghe theo mọi sự sắp xếp của cô.

Tuy đã kết hôn được hơn một năm, nhưng dù sao cũng chỉ mới ở chung, lại qua một thời gian chiến tranh lạnh dài, chung quy vẫn có chút câu nệ. Hơn nữa, Phùng Mộ Huân vốn có lòng tự trọng cao, đâu chịu để cô nhìn thấy một mặt yếu đuối của mình. Đường đường là một đại nam nhân, chỉ vì bị thương mà chẳng làm được gì, cũng không thể về đơn vị. Nếu là ngày thường thì chắc anh đã nổi cáu rồi, nhưng người ở bên cạnh là bà xã, cho dù có tức đến đâu cũng không thể trút lên cô được, bất kể Vu Sính Đình dạy dỗ anh thế nào đi nữa, anh cũng có thể chịu được.

Vu Hàn Sinh bảo cô tạm dừng mọi việc ở công ty lại. Mấy hôm nay, có Nhung Hâm Lỗi, Từ Tố, cả mấy chiến hữu trong đơn vị liên tục đến thăm Phùng Mộ Huân, làm phòng bệnh chật đầy hoa và trái cây.

Nhung Hâm Lỗi là chiến hữu của Phùng Mộ Huân, mang chút hoa quả đến rồi chơi với Phùng Mộ Huân mấy ván cờ.

Phùng Mộ Huân không về đơn vị báo cáo nhưng vẫn nhớ đến chuyện trong quân khu, liền trầm giọng hỏi: “Tình hình đơn vị thế nào rồi?”

Vu Sính Đình ngồi một mình trên salon nghịch máy tính xách tay, thấy họ bàn công việc liền khép máy tính lại rồi đứng dậy.

Nhung Hâm Lỗi kêu lên: “Ấy đừng, Sính Đình, em không phải đi đâu, đây có phải cơ mật quân sự gì đâu mà.”

“Chẳng phải gần đây có một nhóm tân binh trúng tuyển sao? Còn mấy người tôi chưa kiểm tra, mai cậu đem tư liệu của họ đến đây cho tôi xem xem, rồi cậu tham mưu cho tôi luôn.”

“Ừ.”

Nhìn đồng hồ treo tường, biết không còn sớm nữa nên Nhung Hâm Lỗi đứng dậy cáo từ, “Mộ Huân, cậu cứ tĩnh dưỡng cho khỏe đi, chuyện khác không phải lo, đến lúc tổ chức diễn tập vẫn còn cần cậu chỉ huy tác chiến đấy, phải thắng một trận mới được.”

Buổi tối, trước khi tắt đèn, Vu Sính Đình lại hỏi: “Có muốn đi vệ sinh không anh?”

Sắc mặt Phùng Mộ Huân tối lại, mãi sau anh mới đáp: “Không phải vừa nãy em đã đỡ anh đi một lần rồi à?”

“Được rồi.”

Lúc này, Vu Sính Đình mới tắt đèn rồi về giường nằm.

Trong bóng tối, cô nghe thấy Phùng Mộ Huân trầm giọng gọi: “Điểm Điểm.”

“Sao?”

“Lại đây ngủ với anh.” Nghỉ ngơi quá lâu, anh cảm thấy sự nhằn nại của mình đã đạt đến cực hạn rồi.

Vu Sính Đình do dự chốc lát, “Còn vết thương của anh thì sao đây? Anh biết là em ngủ rất không ngoan mà, ngộ nhỡ động phải...”

Đương nhiên cô biết Phùng Mộ Huân đang nghĩ lệch lạc sang chuyện gì. Đúng là, đùi vẫn còn bị thương mà lại không chịu để yên.

Phùng Mộ Huân hững hờ giải thích: “Trên người anh chỉ còn vết thương xoang thôi, cũng đỡ nhiều rồi, không phải lo.” Đường như đoán trúng cô đang lo điều gì, anh liền dịu dàng dỗ: “Đừng lo, anh chỉ ôm em ngủ thôi, không làm gì cả.”

Vu Sính Đình chần chừ một lát, xác định Phùng Mộ Huân nói thật, không làm gì hết, mới xốc chân lên rồi tới giường của anh, tránh cái chân bó bột, cẩn trọng nằm trong lòng anh. Cô gối đầu lên ngực anh, sợ đè nặng xuống cánh tay bị thương của anh. Tuy rằng vết thương trên người anh đã đỡ nhiều rồi, nhưng cô vẫn sợ anh đau.

Hai người ôm nhau thật chặt, khó khăn lắm mới hóa giải hết mọi khoảng cách, chỉ hận không thể một đêm đã bạc đầu.

Lát sau, Phùng Mộ Huân đột nhiên cởi cúc áo của cô, luồn tay vào trong cầm lấy bầu ngực của cô. Ôm trọn trong tay, nhẹ nhàng ve vuốt, đầy đà mà mềm mại, xúc cảm thấm tận xương tủy thể này khiến mạch máu trong người anh như trỗi lên, đã bao lâu rồi anh chưa có cảm giác này. Tay anh nhẹ nhàng đi lên, không nhanh không chậm ấn xuống da thịt cô, những ngón tay nóng rẫy như mang theo luồng điện, tới chỗ nào cũng khiến Vu Sính Đình run rẩy.

Nhiệt độ xung quanh dường như đang tăng lên, tiếng hít thở giao hòa, dồn dập gấp gáp. Vu Sính Đình nghe thấy tiếng nhịp tim của anh, cảm thụ mỗi nơi anh chạm đến, cả người dần sinh ra cảm giác khô nóng khác thường.

Một lát sau, anh khàn giọng dò hỏi: “Điểm Điểm, muốn không? Hả?”

Vu Sính Đình mấp má môi, bực bội nói: “Mộ Huân, không phải anh đã nói là không làm gì sao?” Sao nói mà không giữ lời?

Hình như Phùng Mộ Huân buông tiếng thở dài, anh giải thích: “Anh đâu có nói là không làm việc này.” Lời nói thật thản nhiên.

Cô lại thử khuyên nhủ: “Nhưng mà, chân anh còn chưa khỏi.”

Phùng Mộ Huân đường hoàng nói: “Vết thương trên đùi, không cản trở chúng ta làm chuyện chính sự.” Anh rất muốn nói là, chỗ anh bị thương không phải thất lưng.

Rõ ràng là anh tâm thuật bất chính, nhưng tại sao lời đó từ miệng anh nói ra lại có vẻ rất nghiêm túc?

“Điểm Điểm, em ngồi lên trên đi.”

Vu Sính Đình vùi đầu vào ngực anh, không nhúc nhích.

“Ngoan nào.” Thấy cô không chịu, anh vờ nhẹ ngực cô, dẫn dắt từng bước, nỉ non dụ dỗ cô. Bàn tay anh cũng chẳng rảnh rồi, lần mò đến chỗ mẫn cảm của cô xoa nhẹ.

Vu Sính Đình đành phải dè dặt phối hợp với anh, cô cởi áo bệnh nhân của anh, lại cởi áo của mình, sau đó rạp người nhẹ nhàng nằm trên ngực anh. Ngay trong tích tắc hai người hợp làm một, Phùng Mộ Huân thỏa mãn hừ một tiếng.

Anh cắn môi cô, thấp giọng dỗ: “Tự chuyển động đi.”

Nhất thời cô im bật, nghĩ đến chân anh có chút bất tiện nên rất nghe lời, hơi động thất lưng. Phùng Mộ Huân cũng dần nhanh hơn, ý bảo cô đuổi theo tiết tấu của anh.

Bởi chân Phùng Mộ Huân bị thương nên lần này Vu Sính Đình ở trên. Đầu tiên cô chỉ động đây qua quýt cho qua, cuối cùng thật sự có chút mệt mỏi, nằm sấp xuống ngực anh, hé miệng thở hổn hển. Phùng Mộ Huân đầu chịu nổi sự gián đoạn này, liền đưa tay đỡ hông cô, tăng nhân tốc độ kết hợp giữa hai người.

Anh vừa đỡ cô vừa thấp giọng hỏi bên tai cô: “Như thế này có thoải mái không? Hả?” Cùng lúc đó, anh lại thả chậm tiết tấu, chậm rãi dày vò. Bởi chân căng chưa khỏi nên anh cũng không tiện chơi đùa với nhiều hình thức đa dạng.

Cô xấu hổ không trả lời, chỉ ngoan ngoãn phối hợp theo động tác của anh. Giây tiếp theo, bị Phùng Mộ Huân tăng thêm lực, vào đến cực hạn, suýt chút nữa cô thét lên thành tiếng.

Mỗi một lần hạ xuống mang theo một xúc cảm tuyệt vời, vọt thẳng tới sâu trong lòng cô. Vu Sính Đình sợ động đến vết thương sắp lành của anh nên không thể làm gì hơn là ngheh đón anh.

Sự ăn ý của thân thể khiến tình cảm giữa hai người càng mãnh liệt hơn, bù lấp đi những khát vọng xa cách trong mấy tháng nay. Cô hơi mở miệng, tiếng thở ngày càng nhanh, khoái cảm cực độ gần như sắp bao trùm lên mọi cảm quan của cô.

Phùng Mộ Huân nhắm hai mắt lại, thỏa mãn buông tiếng thở dài, như thể đang nhập vào một thế giới khác.

Cả nước thân mật, chẳng biết hai người họ giằng cô bao lâu, chỉ cho đến khi đôi bên kiệt sức, Phùng Mộ Huân mới gằm nhẹ một tiếng, gieo rắc hết thủy. (Y như convert, mình bó tay chỗ này :3)

Vu Sính Đình uể oải dựa vào anh, cả người rã rời, khắp cơ thể thấm đầy mồ hôi, của cô, của anh hòa vào nhau. Phùng Mộ Huân đưa tay khẽ vuốt ve lưng cô, khiến cô trong phút chốc đã thoải mái hơn rất nhiều.

Anh dịu dàng hỏi: “Mệt lắm à?”

“Ừm.” Cô bất mãn hừ một tiếng. Lúc đầu là cô chuyển động, sau đó Phùng Mộ Huân chê cô quá chậm, tóm chặt thắt lưng cô đẩy nhanh tần suất. Trước đây đều là Phùng Mộ Huân ra sức, hôm nay là lần đầu tiên cô được thử quyền lợi của nam giới. Vu Sính Đình phát hiện ra, đây đúng là việc cần thể lực, chưa được nửa chặng cô đã không động dậy nổi, vậy mà Phùng Mộ Huân vẫn chưa thấy đủ.

Cô cau mày, vươn một tay ra đét vai anh, nghi hoặc nói: “Sao anh động dậy lâu thế mà vẫn không mệt hả?”

Bởi Phùng Mộ Huân lại chủ động, nên cô gần như suýt bất tỉnh.

Phùng Mộ Huân cười một cách thâm sâu, trầm giọng giải thích: “Chênh lệch thể lực.”

Xác thịt thân mật, hai vợ chồng cũng dần thủ thỉ nhiều hơn. Phùng Mộ Huân ôm cô, cuối cùng cũng có thể nói ra điều vẫn để trong bụng thời gian qua: “Điểm Điểm, anh xin lỗi, lần trước anh không nên làm như vậy với em.” Giọng nói của anh mang theo đôi phần áy náy.

Xét đến cùng thì anh sợ cô và Hứa Diễm Thần tình cũ không rủ cũng đến. Mấy ngày nay, cô vô cùng quan tâm đến anh, một tác không rời, anh nhìn thấy hết. Anh nghĩ, họ đã kháng khí đến vậy rồi, anh còn phải lo lắng gì nữa.

Phùng Mộ Huân suy nghĩ một lát rồi lại nói: “Cho dù anh có để ý chuyện của em và Hứa Diễm Thần đến đâu đi nữa thì cũng không nên đi khỏi nhà, anh đã từng hứa với em là khi có thời gian sẽ ở bên cạnh em, nhưng anh không hề làm được.”

Anh cúi đầu hôn lên tóc cô. Thật ra, lần cô đến quân khu, trong lòng anh có rung động, nhưng nghĩ đến chuyện cô không nghe lời mình nói mà vẫn đến gặp Hứa Diễm Thần, nên lại ăm ỉ một cách vô lý. Bởi quá để ý đến cô, nên không chấp nhận bất cứ thứ hỗn tạp khác. Hôm nay nghĩ lại sự lạnh lùng của mình đối với cô, suy đến cùng thì người khó chịu chẳng phải một mình anh.

Ngay sau đó, Phùng Mộ Huân thở dài: “Nghề này của anh, đã định là ở bên em thì ít mà xa cách thì nhiều, đáng ra anh phải quý trọng mỗi phút ở bên em. Nếu ngày nào đó ngộ nhờ không được may mắn như lần này...”

Vu Sính Đình vội cắt lời anh: “Không có ngộ nhờ gì hết, anh nói linh tinh gì đấy. Sau này anh không được có thái độ như thế với em nữa, không được tự tiện bỏ nhà đi, không được lạnh nhạt với em.”

Anh cúi đầu cười, vỗ vỗ bả vai trần của cô trấn an: “Được. Còn gì nữa không?”

“Còn, sau này em làm chuyện gì, anh cũng phải tôn trọng ý kiến của em. Không được đem yêu cầu của anh ra áp đặt lên người em.”

Phùng Mộ Huân nhắm mắt suy nghĩ chốc lát rồi mới chậm rãi đáp: “Được.”

Nghe thấy anh đồng ý, Vu Sính Đình lại lo lắng: “À mà đúng rồi, anh nằm trên giường nói thế, có chắc chắn không?...”

Anh vẫn thản nhiên, còn như đang chất vấn: “Tại sao không?”

Sau này, mỗi lần họ cãi cọ, người nào đó lại hối hận vì lời hứa của mình đêm nay.

60. Chương 60

Vu Sính Đình ở bệnh viện chăm sóc Phùng Mộ Huân một tuần, Phùng Mộ Huân cũng dần dần thích ứng với sự quan tâm của cô, mà đúng ra là bị ép phải thích ứng.

Vu Sính Đình rất lo cho sức khỏe của Phùng Mộ Huân, kể cả lúc đi vệ sinh cô cũng không rời anh. Cánh tay Phùng Mộ Huân vẫn chưa khỏi hẳn, vậy nên cô thậm chí còn phụ trách cởi quần giúp anh, khiến Phùng Mộ Huân vô cùng xấu hổ.

Mỗi lần anh tỏ vẻ khó xử, là sẽ đổi lấy một lần Vu Sính Đình dạy cho anh một bài. Anh đành phải chịu, sau đó nghe theo mọi sự sắp xếp của cô.

Tuy đã kết hôn được hơn một năm, nhưng dù sao cũng chỉ mới ở chung, lại qua một thời gian chiến tranh lạnh dài, chung quy vẫn có chút câu nệ. Hơn nữa, Phùng Mộ Huân vốn có lòng tự trọng cao, đâu chịu để cô nhìn thấy một mặt yếu đuối của mình. Đường đường là một đại nam nhân, chỉ vì bị thương mà chẳng làm được gì, cũng không thể về đơn vị. Nếu là ngày thường thì chắc anh đã nổi cáu rồi, nhưng người ở bên cạnh là bà xã, cho dù có tức đến đâu cũng không thể trút lên cô được, bất kể Vu Sính Đình dạy dỗ anh thế nào đi nữa, anh cũng có thể chịu được.

Vu Hàn Sinh bảo cô tạm dừng mọi việc ở công ty lại. Mấy hôm nay, có Nhung Hâm Lỗi, Từ Tố, cả mấy chiến hữu trong đơn vị liên tục đến thăm Phùng Mộ Huân, làm phòng bệnh chật đầy hoa và trái cây.

Nhung Hâm Lỗi là chiến hữu của Phùng Mộ Huân, mang chút hoa quả đến rồi chơi với Phùng Mộ Huân mấy ván cờ.

Phùng Mộ Huân không về đơn vị báo cáo nhưng vẫn nhớ đến chuyện trong quân khu, liền trầm giọng hỏi: “Tình hình đơn vị thế nào rồi?”

Vu Sính Đình ngồi một mình trên salon nghịch máy tính xách tay, thấy họ bàn công việc liền khép máy tính lại rồi đứng dậy.

Nhung Hâm Lỗi kêu lên: “Ấy đừng, Sính Đình, em không phải đi đâu, đây có phải cơ mật quân sự gì đâu mà.”

“Chẳng phải gần đây có một nhóm tân binh trúng tuyển sao? Còn mấy người tôi chưa kiểm tra, mai cậu đem tư liệu của họ đến đây cho tôi xem xem, rồi cậu tham mưu cho tôi luôn.”

“Ừ.”

Nhìn đồng hồ treo tường, biết không còn sớm nữa nên Nhung Hâm Lỗi đứng dậy cáo từ, “Mộ Huân, cậu cứ tĩnh dưỡng cho khỏe đi, chuyện khác không phải lo, đến lúc tổ chức diễn tập vẫn còn cần cậu chỉ huy tác chiến đấy, phải thắng một trận mới được.”

Buổi tối, trước khi tắt đèn, Vu Sính Đình lại hỏi: “Có muốn đi vệ sinh không anh?”

Sắc mặt Phùng Mộ Huân tối lại, mãi sau anh mới đáp: “Không phải vừa nãy em đã đỡ anh đi một lần rồi à?”

“Được rồi.”

Lúc này, Vu Sính Đình mới tắt đèn rồi về giường nằm.

Trong bóng tối, cô nghe thấy Phùng Mộ Huân trầm giọng gọi: “Điểm Điểm.”

“Sao?”

“Lại đây ngủ với anh.” Nghỉ ngơi quá lâu, anh cảm thấy sự nhàn nại của mình đã đạt đến cực hạn rồi.

Vu Sính Đình do dự chốc lát, “Còn vết thương của anh thì sao đây? Anh biết là em ngủ rất không ngoan mà, ngộ nhờ động phải...”

Đương nhiên cô biết Phùng Mộ Huân đang nghĩ lệch lạc sang chuyện gì. Đúng là, đùi vẫn còn bị thương mà lại không chịu để yên.

Phùng Mộ Huân hững hờ giải thích: “Trên người anh chỉ còn vết thương xoàng thôi, cũng đỡ nhiều rồi, không phải lo.” Đường như đoán trúng cô đang lo điều gì, anh liền dịu dàng dỗ: “Đừng lo, anh chỉ ôm em ngủ thôi, không làm gì cả.”

Vu Sính Đình chần chờ một lát, xác định Phùng Mộ Huân nói thật, không làm gì hết, mới xốc chân lên rồi tới giường của anh, tránh cái chân bó bột, cẩn trọng nằm trong lòng anh. Cô gối đầu lên ngực anh, sợ đè nặng xuống cánh tay bị thương của anh. Tuy rằng vết thương trên người anh đã đỡ nhiều rồi, nhưng cô vẫn sợ anh đau.

Hai người ôm nhau thật chặt, khó khăn lắm mới hóa giải hết mọi khoảng cách, chỉ hận không thể một đêm đã bạc đầu.

Lát sau, Phùng Mộ Huân đột nhiên cởi cúc áo của cô, luồn tay vào trong cầm lấy bầu ngực của cô. Ôm trọn trong tay, nhẹ nhàng ve vuốt, đầy đặn mà mềm mại, xúc cảm thấm tận xương tủy thể này khiến mạch máu trong người anh như trỗi lên, đã bao lâu rồi anh chưa có cảm giác này. Tay anh nhẹ nhàng đi lên, không nhanh không chậm ấn xuống da thịt cô, những ngón tay nóng rẫy như mang theo luồng điện, tới chỗ nào cũng khiến Vu Sính Đình run rẩy.

Nhiệt độ xung quanh dường như đang tăng lên, tiếng hít thở giao hòa, dồn dập gấp gáp. Vu Sính Đình nghe thấy tiếng nhịp tim của anh, cảm thụ mỗi nơi anh chạm đến, cả người dần sinh ra cảm giác khô nóng khác thường.

Một lát sau, anh khàn giọng dò hỏi: “Điểm Điểm, muốn không? Hả?”

Vu Sính Đình mấp máy môi, bực bội nói: “Mộ Huân, không phải anh đã nói là không làm gì sao?” Sao nói mà không giữ lời?

Hình như Phùng Mộ Huân buông tiếng thở dài, anh giải thích: “Anh đâu có nói là không làm việc này.” Lời nói thật thản nhiên.

Cô lại thử khuyên nhủ: “Nhưng mà, chân anh còn chưa khỏi.”

Phùng Mộ Huân đường hoàng nói: “Vết thương trên đùi, không cản trở chúng ta làm chuyện chính sự.” Anh rất muốn nói là, chỗ anh bị thương không phải thất lưng.

Rõ ràng là anh tâm thuật bất chính, nhưng tại sao lời đó từ miệng anh nói ra lại có vẻ rất nghiêm túc?

“Điểm Điểm, em ngồi lên trên đi.”

Vu Sính Đình vùi đầu vào ngực anh, không nhúc nhích.

“Ngoan nào.” Thấy cô không chịu, anh ve nhẹ ngực cô, dẫn dắt từng bước, nỉ non dụ dỗ cô. Bàn tay anh cũng chẳng rảnh rỗi, lần mò đến chỗ mẫn cảm của cô xoa nhẹ.

Vu Sính Đình đành phải đành dằng phôi hợp với anh, cô cởi áo bệnh nhân của anh, lại cởi áo của mình, sau đó rạp người nhẹ nhàng nằm trên ngực anh. Ngay trong tích tắc hai người hợp làm một, Phùng Mộ Huân thỏa mãn hừ một tiếng.

Anh cắn môi cô, thấp giọng dỗ: “Tự chuyển động đi.”

Nhất thời cô im bật, nghĩ đến chân anh có chút bất tiện nên rất nghe lời, hơi động thất lưng. Phùng Mộ Huân cũng dần nhanh hơn, ý bảo cô đuổi theo tiết tấu của anh.

Bởi chân Phùng Mộ Huân bị thương nên lần này Vu Sính Đình ở trên. Đầu tiên cô chỉ động đây qua quýt cho qua, cuối cùng thật sự có chút mệt mỏi, nằm sấp xuống ngực anh, hé miệng thở hổn hển. Phùng Mộ Huân đầu chịu nổi sự gián đoạn này, liền đưa tay đỡ mông cô, tăng nhân tốc độ kết hợp giữa hai người.

Anh vừa đỡ cô vừa thấp giọng hỏi bên tai cô: “Như thế này có thoải mái không? Hả?” Cùng lúc đó, anh lại thả chậm tiết tấu, chậm rãi dày vò. Bởi chân cẳng chưa khỏi nên anh cũng không tiện chơi đùa với nhiều hình thức đa dạng.

Cô xấu hổ không trả lời, chỉ ngoan ngoãn phối hợp theo động tác của anh. Giây tiếp theo, bị Phùng Mộ Huân tăng thêm lực, vào đến cực hạn, suýt chút nữa cô thét lên thành tiếng.

Mỗi một lần hạ xuống mang theo một xúc cảm tuyệt vời, vọt thẳng tới sâu trong lòng cô. Vu Sính Đình sợ động đến vết thương sắp lành của anh nên không thể làm gì hơn là ngheh đón anh.

Sự ăn ý của thân thể khiến tình cảm giữa hai người càng mãnh liệt hơn, bù lấp đi những khát vọng xa cách trong mấy tháng nay. Cô hơi mở miệng, tiếng thở ngày càng nhanh, khoái cảm cực độ gần như sắp bao trùm lên mọi cảm quan của cô.

Phùng Mộ Huân nhắm hai mắt lại, thỏa mãn buông tiếng thở dài, như thể đang nhập vào một thế giới khác.

Cá nước thân mật, chẳng biết hai người họ giằng cô bao lâu, chỉ cho đến khi đôi bên kiệt sức, Phùng Mộ Huân mới gằm nhẹ một tiếng, gieo rắc hết thấy. (Y như convert, mình bó tay chỗ này :3)

Vu Sính Đình uể oải dựa vào anh, cả người rã rời, khắp cơ thể thấm đầy mồ hôi, của cô, của anh hòa vào nhau. Phùng Mộ Huân đưa tay khẽ vuốt ve lưng cô, khiến cô trong phút chốc đã thoải mái hơn rất nhiều.

Anh dịu dàng hỏi: “Mệt lắm à?”

“Ừm.” Cô bất mãn hừ một tiếng. Lúc đầu là cô chuyển động, sau đó Phùng Mộ Huân chê cô quá chậm, tóm chặt thắt lưng cô đẩy nhanh tần suất. Trước đây đều là Phùng Mộ Huân ra sức, hôm nay là lần đầu tiên cô được thử quyền lợi của nam giới. Vu Sính Đình phát hiện ra, đây đúng là việc cần thể lực, chưa được nửa chặng cô đã không động dậy nổi, vậy mà Phùng Mộ Huân vẫn chưa thấy đủ.

Cô cau mày, vươn một tay ra dết vai anh, nghi hoặc nói: “Sao anh động dậy lâu thế mà vẫn không mệt hả?”

Bởi Phùng Mộ Huân lại chủ động, nên cô gần như suýt bất tỉnh.

Phùng Mộ Huân cười một cách thâm sâu, trầm giọng giải thích: “Chênh lệch thể lực.”

Xác thịt thân mật, hai vợ chồng cũng dần thủ thủ nhiều hơn. Phùng Mộ Huân ôm cô, cuối cùng cũng có thể nói ra điều vẫn để trong bụng thời gian qua: “Điểm Điểm, anh xin lỗi, lần trước anh không nên làm như vậy với em.” Giọng nói của anh mang theo đôi phần áy náy.

Xét đến cùng thì anh sợ cô và Hứa Diễm Thần tình cũ không rủ cũng đến. Mấy ngày nay, cô vô cùng quan tâm đến anh, một tác không rời, anh nhìn thấy hết. Anh nghĩ, họ đã kháng khí đến vậy rồi, anh còn phải lo lắng gì nữa.

Phùng Mộ Huân suy nghĩ một lát rồi lại nói: “Cho dù anh có để ý chuyện của em và Hứa Diễm Thần đến đâu đi nữa thì cũng không nên đi khỏi nhà, anh đã từng hứa với em là khi có thời gian sẽ ở bên cạnh em, nhưng anh không hề làm được.”

Anh cúi đầu hôn lên tóc cô. Thật ra, lần cô đến quân khu, trong lòng anh có rung động, nhưng nghĩ đến chuyện cô không nghe lời mình nói mà vẫn đến gặp Hứa Diễm Thần, nên lại ăm ăm một cách vô lý. Bởi quá để ý đến cô, nên không chấp nhận bất cứ thứ hỗn tạp khác. Hôm nay nghĩ lại sự lạnh lùng của mình đối với cô, suy đến cùng thì người khó chịu chẳng phải một mình anh.

Ngay sau đó, Phùng Mộ Huân thở dài: “Nghề này của anh, đã định là ở bên em thì ít mà xa cách thì nhiều, đáng ra anh phải quý trọng mỗi phút ở bên em. Nếu ngày nào đó ngộ nhờ không được may mắn như lần này...”

Vu Sính Đình vội cắt lời anh: “Không có ngộ nhờ gì hết, anh nói linh tinh gì đấy. Sau này anh không được có thái độ như thế với em nữa, không được tự tiện bỏ nhà đi, không được lạnh nhạt với em.”

Anh cúi đầu cười, vỗ vỗ bả vai trần của cô trấn an: “Được. Còn gì nữa không?”

“Còn, sau này em làm chuyện gì, anh cũng phải tôn trọng ý kiến của em. Không được đem yêu cầu của anh ra áp đặt lên người em.”

Phùng Mộ Huân nhắm mắt suy nghĩ chốc lát rồi mới chậm rãi đáp: “Được.”

Nghe thấy anh đồng ý, Vu Sính Đình lại lo lắng: “À mà đúng rồi, anh nằm trên giường nói thế, có chắc chắn không?...”

Anh vẫn thản nhiên, còn như đang chất vấn: “Tại sao không?”

Sau này, mỗi lần họ cãi cọ, người nào đó lại hối hận vì lời hứa của mình đêm nay.

61. Ngoại Truyện

Trong quá trình mang thai, Vu Sính Đình có phản ứng rất mạnh, ngày nào cũng vô cùng khó chịu. Tới tháng thứ sáu, hai chân Vu Sính Đình đã sưng phù, tối đi ngủ lại thường bị chuột rút.

Phùng Mộ Huân ngủ không sâu, mỗi lần Vu Sính Đình chỉ hơi động nhẹ là anh đã tỉnh.

Nửa đêm, Vu Sính Đình bị cơn chuột rút đánh thức. Cô cắn môi, duỗi chân một cái nhưng chẳng có tác dụng gì.

Phùng Mộ Huân mở mắt, “Sao thế?”

Cô thều thào nói: “Đau quá...bắp chân bị chuột rút.”

Thấy sắc mặt cô trắng bệch, Phùng Mộ Huân tỉnh táo hẳn, đến cuối giường, kéo quần ngủ của cô lên, cúi đầu cẩn thận xoa bắp chân cho cô.

Vu Sính Đình nằm trên giường, nhắm mắt buồn bực hừ một tiếng, một lát sau mở mắt liếc nhìn Phùng Mộ Huân, rồi lại uể oải nhắm mắt lại. Lúc này hai chân cô căng cứng, Phùng Mộ Huân thấy cô đau đến mức run cả người thì càng thêm đau lòng.

“Đau lắm à?” Anh nhíu chặt mày, ngón tay ấn vào giữa gam bàn chân cô, nhẹ nhàng vôn vôn các đầu ngón chân, động tác rất thành thực, “Uống canxi nhé?”

Vu Sính Đình lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Cái đó uống được hơn một tháng rồi, bác sĩ nói là uống nhiều sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ, em không muốn uống.”

Uống canxi là đề nghị của Liêu Hải Lâm, lúc ấy Phùng Mộ Huân nghe xong cũng đồng ý, nhưng Vu Sính Đình nhớ bác sĩ nói uống nhiều sẽ ảnh hưởng đến đứa bé, kết quả là Liêu Hải Lâm khuyên thế nào cô cũng không chịu uống. Dù bác sĩ nói nếu uống với lượng phù hợp thì không sao, nhưng cô vẫn sợ.

Cuối cùng, Liêu Hải Lâm đành nói: Con nghĩ là mẹ không lo cho đứa bé à? Nói đi nói lại thì vẫn là mẹ xót con thôi.

Phùng Mộ Huân nghĩ một lát rồi nói: “Mai anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra xem.”

Được anh xoa bóp một lúc, Vu Sính Đình khẽ nói: “Không đau nữa, không phải xoa bóp nữa đâu anh. Lại đây ngủ với em nào.” Nói xong, cô hé miệng cười, giơ hai tay về phía anh.

Phùng Mộ Huân cười, nghiêng người nhận lấy vòng tay cô, nằm bên cạnh cô, ôm cô, nhẹ nhàng xoa xoa bụng cô: “Điểm Điểm nhà mình chịu khổ rồi, còn đau không, còn khó chịu không?”

Cô không trả lời, hạ mí mắt xuống, thần sắc mệt mỏi nhưng trong lòng lại rất cảm động, không thể làm gì khác là rụi đầu vào lòng anh: “Có phải anh động đây làm anh mất ngủ không?”

Thời gian này, vì cô đang mang thai nên Phùng Mộ Huân về nhà rất sớm, đôi khi kết thúc huấn luyện mệt mỏi ở đơn vị về, đầu tóc nhễ nhại mồ hôi, anh tắm rửa nhanh rồi lại quay ra chăm cô. Đêm đến, cô chặt vật như vậy, trên cơ bản anh cũng không có mấy thời gian để ngủ, sáng sớm lại vội vàng đến quân khu.

Thấy cô khó chịu, Phùng Mộ Huân rất đau lòng. Người ta vẫn nói, mang thai rất khổ, nhưng không ngờ cô lại khổ sở đến mức đó.

Liêu Hải Lâm còn nói đùa với anh và Phùng Tranh Hiến, đứa bé này nghịch như vậy, không chừng sẽ là con trai. Thật ra anh không quá hy vọng là con trai, con trai hay con gái anh đều thích, dù sao cũng là con của mình.

Anh sờ đầu cô, dịu dàng an ủi: “Đâu có, trái lại, là em chịu khổ ấy, khó chịu thì cứ nói cho anh biết, đừng cố chịu đựng.”

Cô gật đầu, ừ một tiếng, sau đó nhoẻn miệng cười. Không ngờ hành động này lại bị Phùng Mộ Huân bắt gặp, anh cúi đầu hôn cô, đan tay vào tay cô rồi nhỏ giọng hỏi: “Cười gì thế? Hả?”

Vu Sính Đình đưa tay sờ gương mặt góc cạnh của anh, không thể nghi ngờ, người đàn ông trước mặt này vô cùng đẹp trai.

Cô suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Em cảm thấy phúc đời này gần như đã được hưởng hết rồi.”

“Nói linh tinh cái gì đấy, lúc trước anh bị thương nằm viện, chẳng phải em cũng chăm sóc anh như thế sao?”

Mang thai lại cảm giác mình trở thành Hoàng thái hậu, hô phong hoán vũ, không có gì là khó, dù chỉ hơi bị làm sao là người nhà lại căng thẳng đến độ đổ mồ hôi. Trước kia, dù ngoài mặt Phùng Mộ Huân ôn hòa, nhưng thật ra tính chuyên chế vẫn không thay đổi, thường vì chuyện công việc của cô mà tranh luận vài câu. Nhưng từ khi cô mang thai, chuyện gì anh cũng nghe theo cô. Thậm chí, cô nói mặt trăng hình vuông, anh như ngấm ngấm chốc lát rồi cũng đồng ý.

Buổi tối nọ, Vu Sính Đình đưa tay sờ sờ cơ ngực anh, ôm cái bụng cồng kềnh cọ vào lòng anh.

Phùng Mộ Huân cúi đầu hôn cô qua loa, vì vừa tắm nên trên người cô còn vương hương thơm, kích thích ham muốn đã ẩn giấu lâu ngày trong anh. Cô như con mèo nhỏ, ngọc nguậy không ngừng trong lòng anh, khi có khi không chạm ngòi lửa nóng rực trong cơ thể anh.

“Mộ Huân...” Thấy Phùng Mộ Huân không động đậy, Vu Sính Đình càng áp sát hơn, nói như làm nũng, sau đó chủ động hôn anh.

Sao anh lại không hiểu ý cô chứ, anh cúi đầu hôn cô, ngậm hết lời nói của cô, triền miên một lát rồi mới rời đi, lại dỗ dành: “Bà xã, như vậy không tốt cho đứa nhỏ.”

Vu Sính Đình đầu chịu, bàn tay nghịch ngợm sờ lung tung trên ngực anh, lại bị Phùng Mộ Huân tóm lấy.

Anh hít một hơi thật sâu, bàn tay bắt giác vuốt ve bầu ngực đầy đặn của cô, lại cúi đầu hôn lên trán cô rồi đề thấp giọng nói: “Điểm Điểm, ngoan nào, nhịn một thời gian nữa nhé.”

Tuy cô có chút xấu hổ nhưng cơ thể lại có cảm giác rất khó chịu, không thể làm gì khác là nhỏ giọng giải thích bên tai anh: “Bác sĩ nói, sau ba tháng là có thể, bây giờ cũng được hơn sáu tháng rồi, anh còn lo gì nữa.” Rồi cô duỗi chân, cọ cọ vào bắp đùi anh.

Phùng Mộ Huân đỏ mặt, do dự nhìn cô.

Khiêu khích chốc lát, thấy anh vẫn không muốn, cô ầm ừ nói: “Mộ Huân, có phải anh chê em rồi không?”

Không trách cô suy nghĩ lung tung được. Trước kia, lúc chưa có thai, cô vô cùng tự tin với vóc dáng của mình, hơn nữa hàng năm lại dành ra không ít thời gian đến spa; trên phương diện quan hệ vợ chồng, Phùng Mộ Huân lại rất nhiệt tình, gần như cứ về nhà là quần lấy cô. Từ sau khi cô mang thai, sự thân mật nhất Phùng Mộ Huân dành cho cô cũng chỉ là hôn, hoặc là dùng tay giải tỏa nhu cầu cho cô, chứ không làm gì cô cả. Bây giờ, cô còn không dám soi gương nữa rồi. Nhìn cơ thể nuột nà của mình ngày qua ngày xấu đi, đến mình còn hãi, huống chi Phùng Mộ Huân.

Phùng Mộ Huân sao lại không muốn, anh cảm thấy mình sắp nghen đến sinh bệnh rồi, nhưng nhìn thấy cái bụng cô là anh lại ép mình không chế suy nghĩ đó.

Phùng Mộ Huân nghiêm mặt, bắt đắc dĩ dỗ cô: “Đâu có đâu, dù gì cũng là vợ anh mà.”

Phùng Mộ Huân thấy cô có vẻ sắp khóc. Anh biết phụ nữ mang thai tính tình thay đổi nhiều, cho nên chuyện gì cũng chiều theo cô. Vốn là nhìn thấy cái bụng nên mới lo lắng, đó là con mình mà, nhưng anh lại không muốn cô suy nghĩ lan man, cuối cùng địch không lại sự mềm mại của cô. Sau khi anh phục vụ chu

đáo bà xã, Vu Sính Đình rất thỏa mãn, chỉ có Phùng Mộ Huân anh là đáng thương, còn chưa chính thức bắt đầu đã phải vội vàng lui ra.

Ban ngày, Liêu Hải Lâm bảo giúp việc nấu canh cho Vu Sính Đình rồi đem đến. Phùng Tranh Hiến cũng gọi điện nói sẽ đến thăm cô. Khi mang thai, Vu Sính Đình không ở lại quân khu mà về căn biệt thự của hai người, có giúp việc đến lo ăn mặc cho cô, Liêu Hải Lâm cũng thường xuyên lui tới.

Hôm nay, Liêu Hải Lâm nhìn sắc mặt Phùng Mộ Huân không tốt, đầy mắt đùng đục, vừa nghĩ đã ra nguyên nhân, nhưng cũng chỉ hỏi han vài câu qua loa. Trong lòng, bà thầm trách: Đúng là còn trẻ, đàn ông chỉ biết nghĩ mình, không biết tiết chế gì hết.

Liêu Hải Lâm gọi Vu Sính Đình vào phòng ngủ, giáo huấn cô bằng sắc mặt khó xử: “Không phải mẹ thích xen vào chuyện của hai đứa, loại chuyện thế này, mẹ không tiện nói với Mộ Huân. Mẹ biết hai đứa còn trẻ, tính lực dồi dào, nhưng mà bụng con cũng lớn thế này rồi, phải biết tiết chế một chút chứ. Ngộ nhờ làm hại đến đứa bé thì sao đây? Con nói với Mộ Huân đi, đừng có chuyện gì cũng nghe theo nó! Chuyện này không tốt cho cơ thể con đâu.”

Vu Sính Đình nghe vậy, mặt đỏ rực lên, chính cô còn cảm thấy xấu hổ. Việc này vốn dĩ là do cô đòi Phùng Mộ Huân làm, anh thật sự chịu oan uổng rồi.

Hai tháng sau, Vu Sính Đình sinh được một cậu con trai, đặt tên là Phùng Diễm. Khi đó, Phùng Mộ Huân run run bế đứa con mới sinh vào lòng, hốc mắt hồng hồng, trong khoảng thời gian ngắn mà trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Hai bên gia đình đều vô cùng vui sướng, đặc biệt là Phùng Tranh Hiến, cứ hề rảnh rang là lại chạy đến bệnh viện thăm cháu.

Lúc Diễm Diễm tròn bốn tuổi, Phùng Mộ Huân nói sẽ phân phòng ngủ. Nguyên nhân là, con trai đến độ tuổi nhất định, phải rèn cho nó khả năng tự lập.

Vu Sính Đình thì lại bác bỏ quan điểm của anh: “Thằng bé còn nhỏ, ngủ một mình không quen đâu, rồi lại đâm ra sợ hãi.”

Phùng Mộ Huân kiên nhẫn khuyên: “Nhưng nếu tách phòng muộn quá thì không giúp Diễm Diễm tự lập được. Chúng ta cứ thử một thời gian đi, việc gì cũng phải có quá trình, chỉ cần đúng mực, theo tuần tự là ổn thôi, dần dần nó sẽ quen được.”

Trước kia khi không có con, hai người làm gì cũng dính lấy nhau, giờ trước mặt con trai, Phùng Mộ Huân vô cùng quy củ, thậm chí còn hạnh chế biểu hiện thân mật quá mức với Vu Sính Đình. Hai vợ chồng hoạt động cũng phải chờ Diễm Diễm ngủ say, sang phòng bên cạnh làm qua loa cho xong. Phương pháp giáo dục của Phùng Mộ Huân với Diễm Diễm tương đối nghiêm khắc, lần nào cũng khiến thằng bé khóc. Anh thường dùng vẻ mặt nghiêm nghị lúc huấn luyện cấp dưới, căn bản là hù dọa thằng bé, khiến Diễm Diễm không dám khóc nhè trước mặt anh. Thật ra, nói cho cùng, sợ dĩ thằng nhỏ không khóc lóc ầm ĩ, chính là vì đợi người lớn đến dỗ dành nó.

Cuối cùng, với lời lẽ khôn khéo và miệng lưỡi trơn tru của Phùng Mộ Huân, Vu Sính Đình đã đồng ý với đề nghị của anh.

Buổi tối chia phòng đầu tiên, Diễm Diễm bé nhỏ tỉnh lại muốn ôm mẹ mà lại không thấy ai ở bên cạnh, liền gào ầm lên: “Mẹ ơi...Bố ơi...” Gọi thế mà vẫn không thấy động tĩnh, thằng bé xoay xoay cái mông nhỏ, nhưng chẳng thấy bóng dáng bố mẹ đâu nên mới ngồi dậy khóc toáng lên.

Lúc đó, Vu Sính Đình và Phùng Mộ Huân còn đang cao hứng. Vu Sính Đình thở hổn hển bám lấy vai Phùng Mộ Huân, cả người dán vào anh, tiếp nhận một rồi lại một cú tấn công của anh. Nghe thấy tiếng khóc của con ở phòng bên cạnh, Vu Sính Đình đẩy đẩy Phùng Mộ Huân, thều thào nói: “Diễm Diễm đang khóc, a...anh nhanh lên một chút đi, xong chưa hả...Mộ Huân, dừng lại đi...ừm...”

Vu Sính Đình còn chưa nói hết, Phùng Mộ Huân đã chặn miệng cô lại, dây dưa với cô một lúc nữa rồi mới buông ra.

Phùng Mộ Huân bình tĩnh hưng hăng thêm mấy lần nữa, cuối cùng không thể không lảng lạng ngừng chiến.

Vu Sính Đình vội vàng buộc dây áo ngủ, xỏ dép lê rồi chạy vội sang phòng bên cạnh. Phùng Mộ Huân cời trần cũng theo sau, trên người vẫn còn nhơm nhớp mồ hôi, trên lưng và cánh tay đều là dấu vết của hồi kích liệt vừa rồi.

Diễm Diễm khóc thút thít, nước mắt nước mũi chảy đến tận mép, đáng vẽ vô cùng tội nghiệp. Tiếng khóc còn đang nhỏ, nhưng vừa thấy bố mẹ mở cửa phòng vào, nó lại há miệng gào lên, tiếng khóc lúc này còn to hơn ban nãy gấp mấy lần. Vừa khóc, thằng bé vừa ầm ỨC giơ tay ra đòi Vu Sính Đình bế.

Vu Sính Đình ôm con vào lòng, nhỏ giọng dỗ dành: “Diễm Diễm đừng khóc nữa nào, mẹ ở đây rồi.”

Diễm Diễm bĩu môi, giọng nói nghẹn ngào: “Con...con muốn ngủ với bố mẹ cơ, con không muốn ngủ ở đây đâu.”

Hắn là sợ bố mặt đen đang đứng bên cạnh không đồng ý, Diễm Diễm lại gào lên.

Vu Sính Đình xót xa ôm con vào lòng, hôn hít đầy thương yêu, lại thấp giọng dỗ: “Diễm Diễm ngoan nào, Diễm Diễm không khóc nữa nhé, không ngủ một mình nữa, Diễm Diễm ngủ với bố mẹ nhé.”

Nói xong, cô nghiêng đầu đe Phùng Mộ Huân một trận: “Tại anh hết đấy, phân phòng cái gì chứ! Dọa thằng bé thành ra thế này đây.” Phùng Mộ Huân điềm tĩnh không nói gì, chỉ có thể nuốt lời vào bụng.

Hôm sau, Phùng Mộ Huân lấp ráp máy báy với con trai, chơi đùa với nó một lát rồi anh liền hưng phấn bế Diễm Diễm lên đùi, giọng nói ôn hòa: “Diễm Diễm nói cho bố biết này, sao lại không chịu ngủ một mình?”

Diễm Diễm ngậm ngón tay nhỏ nhỏ, mở to đôi mắt long lanh nhìn Phùng Mộ Huân và đáp: “Con muốn ngủ với bố mẹ.”

“Diễm Diễm là nam tử hán, ngủ một mình có gì sợ chứ.” Nói xong, Phùng Mộ Huân lấy ngón tay thằng bé đang ngậm ra.

Đại đa số trẻ con đều lấy bố làm tấm gương để noi theo, trong lòng cực kỳ sùng bái bố, Diễm Diễm đối với Phùng Mộ Huân cũng không phải ngoại lệ. Có lần, Phùng Mộ Huân cùng đội ra ngoài làm nhiệm vụ, lúc về trên người có vết sẹo, Vu Sính Đình nhìn mà đau lòng đến phát khóc. Lúc xảy ra động đất, Phùng Mộ Huân đã đến hiện trường. Cảnh đó cũng được chiếu trên tivi, Vu Sính Đình ôm con trai ngồi trước tivi, biết tường tận tình hình bên đó của Phùng Mộ Huân. Bỗng dưng, Diễm Diễm chạy đến trước màn hình tivi tình thế lỏng, chỉ vào Phùng Mộ Huân và tự hào nói, bố con là đại anh hùng.

Diễm Diễm nhìn Phùng Mộ Huân, như suy nghĩ gì đó rồi ấp úng hỏi: “Nếu bố ngủ một mình thì có sợ không ạ?”

Phùng Mộ Huân xoa đầu con trai, giọng điệu như dạy bảo: “Đương nhiên là không rồi. Bắt đầu từ bây giờ, Diễm Diễm phải làm một người đàn ông đội trời đạp đất, con trai của Phùng Mộ Huân không được hơi một tí là khóc nhè, nếu không các bác trong quân khu sẽ cười con đấy.”

Dường như thằng bé hiểu điều Phùng Mộ Huân nói, ngẫm nghĩ gì đó rồi gật đầu.

Kết quả là, đêm hôm sau, Diễm Diễm chủ động nói muốn ngủ một mình.

Vu Sính Đình hỏi tại sao con trai lại đột ngột thay đổi như vậy, thằng bé học dáng vẻ nghiêm trang của bố, trả lời bằng giọng điệu tương tự: “Tại vì con là người đàn ông đội trời đạp đất.”

Vu Sính Đình nghe xong, không nhịn nổi cười.

Chuyện này khiến Vu Sính Đình phải nhìn Phùng Mộ Huân bằng con mắt khác xưa, “Anh dạy con kiểu gì mà tài thế?” Trước mặt cô, Diễm Diễm hầu như lúc nào cũng làm nũng, tới phiên Phùng Mộ Huân, thằng bé lại hoàn toàn độc lập.

Phùng Mộ Huân ôm cô, cười cười, dương dương tự đắc nói: “Em ngoài miệng thì dọa nó nhưng sau đấy lại chiều nó, đương nhiên nó không chịu nghe rồi.” Dù sao thì uy nghiêm của anh vẫn còn, anh nói gì thì con trai anh vẫn cho là đúng.

Phùng Mộ Huân từ đơn vị về đã đi thẳng vào nhà tắm để tắm nước lạnh. Tắm được một lúc, phát hiện ra thiếu đồ, anh gọi với ra ngoài cửa: “Bà xã!”

Lúc này, Vu Sính Đình đang dạy con nhớ chữ Hán, không nhận được gắt: “Chuyện gì?”

“Lấy cho anh con dao cạo râu.”

Vu Sính Đình đứng dậy vào phòng ngủ, lấy con dao cạo râu trên tủ đầu giường đưa vào phòng tắm cho anh.

Phùng Mộ Huân để trần nửa người, quàng khăn tắm rồi hỏi Vu Sính Đình: “Có muốn vào cùng tắm không?”

Vu Sính Đình đỏ mặt trách: “Không biết xấu hổ, con trai còn đang ở phòng khách đấy.”

Phùng Mộ Huân bị vợ nói vậy, nghẹn một lúc mới đáp: “Anh có nói là muốn làm gì đâu.”

“Điểm Điểm.”

“Lại chuyện gì nữa đây ông tướng?”

“Vào kì lưng cho anh.”

Còn không đợi Vu Sính Đình đồng ý, Phùng Mộ Huân đã tóm tay cô kéo vào trong phòng tắm rồi vội vàng khóa trái cửa lại. Phòng tắm có hai gian, Phùng Mộ Huân khóa vừa rồi mới yên tâm nằm trong bồn tắm, để Vu Sính Đình kì cạo cho anh.

Kết quả là, người nào đó tâm hồn bất chính bỗng kéo cô vào bồn tắm, dứt khoát đòi vài lần. Đến khi anh thỏa mãn buông cô ra thì Vu Sính Đình đã mềm nhũn người, cả người ướt sũng, váy cũng đã bị anh xé rách. Phùng Mộ Huân không thể làm gì hơn là ra khỏi phòng tắm, vào phòng ngủ tìm áo cho Vu Sính Đình, lại lên đưa vào trong.

Mới vừa ra đến nửa phòng khách, cu cậu mở to mắt hỏi anh: “Bố, mẹ đâu ạ?”

Sắc mặt Phùng Mộ Huân không đổi, anh ho nhẹ một tiếng, giải thích: “Mẹ đang tắm.”

Có khi Phùng Mộ Huân về nhà sớm, thấy Vu Sính Đình mệt mỏi vì chuyện công ty nên chủ động vào phòng tắm xả nước cho cô, sau đó nói: “Điểm Điểm, mau đi tắm đi, anh xả nước ấm cho em rồi đấy.”

Kết quả là ngày nào đó, Điểm Điểm tìm mô hình trực thăng mãi mà không thấy, bèn học khẩu khí của Phùng Mộ Huân, không ngừng gọi Vu Sính Đình: “Điểm Điểm, con muốn chơi trực thăng.”

Lúc này, Vu Sính Đình đang nằm trên ghế trong phòng khách đắp mặt nạ, còn tưởng mình nghe nhầm, vậy mà thằng bé lại gọi với vào từ ngoài sảnh: “Bà xã, trực thăng của con đâu rồi?”

Vu Sính Đình nở nụ cười cứng đờ, do còn đang đắp mặt nạ nên không dám cười to. Mười phút sau, cô gỡ mặt nạ xuống, đến cạnh con trai, nhéo khuôn mặt bầu bĩnh của nó và cười nói: “Ai cha, con trai, con bắt chước bố con gọi bà xã hả, đừng gọi lung tung, mẹ là mẹ con đấy.”

Nghe con trai gọi như vậy, Vu Sính Đình đột nhiên nhớ đến Phùng Mộ Huân, đảm bảo là thằng bé đã bị ảnh hưởng bởi Phùng Mộ Huân. “Điểm Điểm, bà xã” đều là lời cửa miệng mỗi khi Phùng Mộ Huân về đến nhà. Vu Sính Đình cố ổn định tâm tình, nhưng vẫn không nhận được cười: “Còn gọi lung tung, cẩn thận bố con nghe được là sẽ xử con một trận đấy, mẹ cũng mặc kệ con luôn.”

Vừa nghe nói Phùng Mộ Huân sẽ xử lý, Điểm Điểm vâng lời luôn, sau này cũng không dám học Phùng Mộ Huân gọi bữa nữa.

Gần đây chương trình về bố con rất nổi tiếng, phía trường học cũng tổ chức một hoạt động cho bố con. Hôm đó vừa hay Phùng Mộ Huân ở nhà, Vu Sính Đình bảo anh cùng con trai tham gia hoạt động. Bà xã đại nhân ra lệnh, Phùng Mộ Huân đâu dám khước từ, huống hồ đã một thời gian không được thân thiết với con trai, đại bộ phận đều dồn vào chỗ đơn vị, về đến nhà thì con đã ngủ rồi.

Trong chương trình, rất nhiều bạn nhỏ cùng bố biểu diễn một tiết mục, có bạn nhỏ còn lên sân khấu múa hát. Điểm Điểm tung tăng lên sân khấu đọc một bài thơ cổ.

Ở đây đa số là con của các chiến hữu với Phùng Mộ Huân, gần như đều là người của quân khu. Vừa hay là dịp cuối tuần, nhiều viên sĩ quan cùng vợ con đến tham gia hoạt động.

Lúc này, cô giáo đặt câu hỏi với lũ trẻ: “Các con có biết bố thích cái gì nhất, giỏi cái gì nhất không nào?”

Nhiều bạn nhỏ nhao nhao giơ tay, nói bố mình thích đọc sách, thích uống trà, còn dẫn chúng đến bơi trong bể bơi của quân khu.

Diễm Diễm giơ tay lên, hiên ngang nói: “Con thưa cô, bố con thích mẹ con nhất ạ.” Nó cảm thấy, đây là điều duy nhất mà đứa trẻ khác không nghĩ ra.

Đám người lớn có mặt ở đó đều cười ầm lên, ngay cả cô giáo cũng cười toe toét. Phùng Mộ Huân ngồi đó, cứng ngắc nhếch khóe miệng.

Vu Sính Đình nghiêm mặt, hỏi vặn lại: “Nhìn cái mặt này của anh, liệu có phải con trai em nói sai hay không?”

Phùng Mộ Huân đáp: “Không có.”

Cô giáo lại hỏi: “Vậy bố Diễm Diễm giỏi gì nhất?”

Diễm Diễm đột nhiên nhớ đến dáng vẻ cun cút của Phùng Mộ Huân trước mặt Vu Sính Đình, lập tức thốt lên: “Bố con biết nấu cơm ạ.”

Dường như cảm thấy mình nói chưa đủ nhiều, Diễm Diễm lại nói thêm, “Bố con còn đưa con đi xem xe tăng này, ngồi trực thăng này. Còn nữa, bố con rất là khỏe nhé.”

Điều này cũng khiến mọi người cười nghiêng ngả.

— Hết —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-nguyen>